

Hồ Ly Xù Lông

BOOKBOY

BOOKBOY

Siêu Mẫu

~ super model

Editor: Sư Tử Cười Gai
babinhoc

Mục lục

<u>Chương 1: Người Mẫu Nữ, Tỉnh An.</u>	
<u>Chương 2: Nhiếp Ảnh Gia, Đường Dự ...</u>	
<u>Chương 2.2</u>	
<u>Chương 4: Đại Diện ‘Faint Scent’ ...</u>	
<u>Chương 5: Hợp Tác Lần Đầu ...</u>	
<u>Chương 4.2</u>	
<u>Chương 7+5. Cô Ấy, Là Ai? ...</u>	
<u>Chương 8: Hợp Tác Vui Vẻ ...</u>	
<u>Chương 9: Dư Luận ...</u>	
<u>Chương 10: Người Mẫu, Lý Na ...</u>	
<u>Chương 11: Ăn Cơm! ...</u>	
<u>Chương 12: Chi Vĩ Trả Thù Sao? ...</u>	
<u>Chương 13: Quảng Cáo Nước Hoa</u>	
<u>Chương 14: Gặp Vận May</u>	
<u>Chương 15+13. Tham Gia Chương Trình</u>	
<u>Chương 16: Tôi Chỉ Chụp Ảnh Cho Người Mà Tôi Muốn Chụp ...</u>	
<u>Chương 17: Ảnh Đế, Tiêu Mặc Phàm ...</u>	
<u>Chương 18: Từ Chối Lời Mời</u>	
<u>Chương 19: Lời Đề Nghị Của Lâm Lang</u>	
<u>Chương 20: Rơi Vào Cạm Bẫy</u>	
<u>Chương 21: Đêm Yên Bình Cuối Cùng</u>	
<u>Chương 22: Mộc Tam</u>	
<u>Chương 23: Phòng Vấn Quảng Cáo Đá Quý</u>	
<u>Chương 24: Người Mẫu Nam La Hiên Kỳ</u>	
<u>Chương 25: Đối Tượng Scandal</u>	
<u>Chương 26: Cô Ấy Là Người Mẫu Của Tôi</u>	
<u>Chương 27: Động Tâm</u>	
<u>Chương 28: Đan Trữ Năm Mười Tám Tuổi (Ngoại Truyện)</u>	
<u>Chương 29: Quay Mv (1)</u>	
<u>Chương 30: Quay Mv (2)</u>	
<u>Chương 31: Vị Khách Bất Ngờ</u>	
<u>Chương 32: Gần Tâm Hơn</u>	
<u>Chương 33: Không Tên</u>	
<u>Chương 34: Trả Lời Phóng Viên</u>	
<u>Chương 35: Mỗi Quan Hệ</u>	
<u>Chương 36: Chuyển Nhà</u>	
<u>Chương 37: Cố Nhân</u>	
<u>Chương 38: Không Tiêu Đề</u>	
<u>Chương 39: Vén Màn</u>	
<u>Chương 40: Tỉnh An Xuất Hiện</u>	
<u>Chương 41: Cái Kết Đã Định</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43: Chuyện Cũ (1)</u>	

Chương 44: Chuyên Cũ (2)
Chương 45: Triển Lãm Ảnh, Khởi Hành
Chương 46: Lấy Cảnh (Phần Đầu)
Chương 47
Chương 48: Lấy Cảnh (Phần Sau)
Chương 49: Trở Về
Chương 50: Sắp Đến Sinh Nhật Của Đường Kiên Thịnh
Chương 51: Đột Nhiên Nghi Ngờ . . .
Chương 52: Tuyên Bố Hai Sự Kiện
Chương 53: Từ Chối
Chương 54: Quyết Định Của Tỉnh An
Chương 55: Bắt Đầu Và Kết Thúc Buổi Triển Lãm Ảnh
Chương 56: Cởi Bỏ Suy Nghĩ
Chương 57: Khách Qua Đường (Ngoại Truyện Về Đường Dự)
Chương 58: Nhà Thiết Kế, Val
Chương 59: ‘Val’, Haute Couture [1]
Chương 60: Cô Gái Thích Đường Dự
Chương 61: Đây Là Tình Yêu
Chương 62: Vào Năm Ấy (Ngoại Truyện Về Tiêu Mặc Phàm)
Chương 63: Thật Thật Giả Giả
Chương 64: Cùng Nhau Dần Già Đi
Chương 65: Về Nước
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71: Chương Cuối
Chương 72: Ngoại Truyện! Mua Nó Cẩn Thận!
Chương 73: Ngoại Truyện! Mua Sắm Cẩn Thận ~
Chương 74: Bánh Bao Nhỏ

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Người Mẫu Nữ, Tỉnh An.

Edit : babynhox

Nhiệt độ tháng tám cao gần 40 độ, cho dù máy điều hòa nhiệt độ có thổi, trong lòng mọi người vẫn tràn đầy nóng bức phiền não như cũ.

Thành phố S.

Bên trong phòng làm việc chụp ảnh nổi tiếng, tổng giám sát Mike người phụ trách quần áo chụp ảnh mùa này không kiên nhẫn nhìn năm sáu người mẫu nữ trẻ tuổi trước mắt.

"Những người cậu đưa đến là người mẫu sao?" Liếc nhìn người đàn ông duy nhất bên cạnh, Mike nhíu mày một cái, "Trần Sâm, cậu nói xem cậu cũng là người quản lý có kinh nghiệm nhiều năm rồi sao lại chỉ có mấy loại hàng không ăn nhập hợp thời như vậy."

"A, không đúng, tôi nhớ trong đám người náo loạn lần trước cậu đưa tới có một người mẫu nữ, bây giờ đưa tới có được không? Tôi cũng muốn gặp mặt." Lúc nói lời này, trong mắt Mike đều tràn đầy châm chọc đùa cợt, không biết là đối với chuyện người mẫu nữ làm ầm ĩ hay vì Trần Sâm là quản lý của người mẫu nữ này.

Nghe xong lời của Mike, đáy mắt Trần Sâm thoáng qua một tia khinh thường, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt lấy lòng: "Mike, anh đây không phải là đang nói đùa chứ, cô gái nhỏ không hiểu chuyện này sao tôi có thể đưa ra."

Dường như không hài lòng người đàn ông giải thích, Mike cau mày lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, "Nói như thế nào đây, tôi giống như người thích nói giỡn sao? ! Dù sao loại hàng bình thường của cậu, tôi cũng miễn cưỡng gọi người làm bối cảnh tường là được, chọn ai cũng như vậy. Dù sao bây giờ cũng nhiều thời gian, cậu chọn người nào được, tôi liền chọn cô ta." D.Đ.L.Q.Đ

Sau khi nói xong, Mike ngay cả chào hỏi cũng không liền xoay người làm những chuyện khác. Đi vài bước lại như nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói: "Đúng rồi, Trần Sâm, lần này giúp cậu thì tôi cũng không nợ cậu cái gì, hơn nữa cũng không giải quyết những chuyện trước kia, cậu nên nhớ kỹ."

"Dạ, dạ dạ, đây còn phải đa tạ Mike ngài nhớ chuyện xưa, lần sau không dám phiền ngài nữa!" Trần Sâm vội vàng cảm tạ với bóng lưng rồi đi phía trước.

Chỉ là người đã đi xa, Trần Sâm liền hung hăng "Phi" một tiếng trên đất, trong mắt rõ ràng lộ vẻ ghê tởm.

Cái thứ gì, nếu không phải làm một năm trước ông đây cho mày mượn số tiền kia thì mày đã bị lải cao đề chết rồi, còn lên mặt như bây giờ sao! Má, không phải chỉ là một tổng giám sát nho nhỏ sao, phách lối cọng lông!

"Mẹ kiếp , nhìn cái gì vậy! Trở về trở về, mỗi một người đều về nhà cho tôi!" Nhìn đến những người mẫu mình đưa đến thì mặt Trần Sâm càng đen hơn mấy phần, "Không có tương lai, xấu xí!"

Lấy điện thoại di động ra, Trần Sâm phiền não tìm được một dãy số, gọi sang.

"Alo, chào anh." Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói thanh nhã ấm áp, dường như có chút giống có chút khác so với trí nhớ của Trần Sâm .

"Chào cái đầu của em, ở nhà dưỡng thương như vậy được rồi chứ, mau mau trở lại làm việc!" Trần Sâm không kiên nhẫn nói, "Nhanh lên một chút, phòng chụp ảnh trên đường XX, trong vòng nửa canh giờ tới đây cho anh!"

Sau khi nói xong, cũng không đợi bên kia trả lời liền cúp điện thoại.

Trần Sâm là một người quản lý, một người quản lý khá xui xẻo, dẫn theo đám người mẫu nữ gần tám năm, lại không có một người nào, không có một người mẫu nữ nào từng thành công dưới tay anh ta, D.Đ.L.Q.Đ thậm chí cũng không có một người nào, không có một người mẫu nữ nào vượt qua hạng B.

Mà cho tới tận bây giờ người mẫu duy nhất dưới tay anh ta xuất hiện trên trang đầu báo giải trí chính là người mẫu nữ Mike xấu xa chỉ định, mới vừa ký hợp đồng cùng Tinh Quang, người mẫu Tĩnh An.

Nghĩ tới đây, đầu óc Trần Sâm vốn phiền càng phiền hơn.

Cái người mẫu nhỏ này ngu xuẩn như heo, chính mình mất mặt cũng không sao, còn liên lụy anh ta cũng bị người khác lấy ra làm trò cười!

Nói đến chuyện "tốt" đó của Tĩnh An, còn phải nói đến buổi họp báo chia tay độc thân của ảnh đế Tiêu Mặc Phàm vào hơn một tháng trước.

Đối với tình huống cụ thể Trần Sâm không rõ ràng lắm, bởi vì anh ta cũng không có mặt ở đó mà nghe được tin này từ tin tức giải trí.

Nhớ đến lúc ấy, đối với chuyện này các tòa soạn đều đưa tin giống nhau : Người mẫu nhỏ tuổi dưới tay Tinh Quang, bởi vì không cách nào chịu đựng được ảnh đế Tiêu Mặc Phàm sắp lập gia đình, nhân lúc ảnh đế lái xe rời khỏi buổi họp báo thì xông thẳng thân thể vào chiếc xe đang lao nhanh của ảnh đế, làm cho não bị thương nặng hôn mê sâu.

Vậy mà, chuyện này âm ỉ không có mấy ngày, liền bị hôn lễ của Tiêu Mặc

Phạm và tin nữ diễn viên Đan Ninh bị tai nạn xe tử vong che lấp hoàn toàn.

Nhớ lại lúc ấy, xem như Tĩnh An là người của mình, lúc nhận được điện thoại của công ty liền nhanh chóng chạy tới bệnh viện Tĩnh An đang điều trị, không hiểu sao lại phụ trách chuyện xui xẻo tổn hại danh dự Tĩnh Quang này, nếu như cô gái này không phải mồ côi, Trần Sâm nghĩ, anh ta nhất định sẽ kéo mẹ của cô gái này đến hỏi bà sinh con gái như thế nào vậy! Rõ là có mắt không trông! Lại vì thần tượng mà tự sát!

Cho nên dù khi Trần Sâm nghe được bác sĩ chữa trị nói cô gái này chính là nã bị chấn động mạnh có thể nguy hiểm tính mạng còn những chỗ khác không có vấn đề gì thì anh ta chỉ xì mũi coi thường, đã có gan tự sát thì nên biết sẽ chết.

Sau đó, Trần Sâm cũng không có để ý cô gái kia nữa, không thể trách anh ta lạnh lùng, thật sự là người tự sát không đáng giá anh ta đồng tình.

Sau này nữa, sáu ngày bảy đêm, hôm sau hôn lễ của Tiêu Mặc Phạm, lúc Trần Sâm còn đau thương đắm chìm trong tin tức Đan Ninh chết thì bệnh viện truyền đến tin tức, nói, cô gái tỉnh.

Chỉ là không có ai biết, sáu ngày bảy đêm này, thời khắc diễn viên Đan Ninh đã từng là người mẫu cận kề cái chết kia, dụng cụ đo sóng não của cô gái Tĩnh An vốn đã biến thành từng đường thẳng tắp đột nhiên có phập phồng.

"Làm cái gì, bây giờ anh nói với tôi mấy điều hòa hư? ! Con mẹ nó anh có biết nhưng người sắp tới đều là những người nào hay không! Nói cho anh biết, đều là những chủ nhân phục vụ không nổi! !"

"Nếu như vì thế này mà không chụp được, con mẹ nó anh muốn tôi ăn nói

thế nào với cấp trên! !"

"Còn không mau gọi điện thoại gọi nhân viên chuyên ngành đến sửa! !
Chẳng lẽ anh cho rằng người có thể sửa được nó! !"

Trần Sâm hút thuốc, nghe Mike hỗn hển hô to, ngược lại nở nụ cười. trời rất nóng không có máy điều hòa còn chụp quần áo mùa đông, ai chịu nổi. Chuyện này mà ầm ỹ, xem vị trí tổng giám sát của mày còn ngồi được hay không!

Lúc này, điện thoại di động trong túi vang lên.

Là người mẫu nhỏ gọi tin nhắn, nói là người đã tới cửa rồi.

"À, tới cũng thật là đúng lúc, cũng không biết bộ ảnh này có chụp hay không." Lấy điện thoại nhét vào trong túi, Trần Sâm ngậm khói liền đi ra ngoài.

Vừa đi đến cửa bên ngoài, liền bị ánh sáng trắng lay động vào mắt.

Trần Sâm nheo mắt, phun tàn thuốc trong miệng ra, thuận chân đạp lên nghiên nghiên.

"Chào anh, xin hỏi là quản lý Trần Sâm sao?"

Trước đây không lâu nghe được giọng nói dịu dàng ở trong điện thoại, Trần Sâm nhíu mày một cái, chống mí mắt lên nhìn người bên cạnh.

Tóc ngắn màu đen, dưới ánh mặt trời sáng bóng giống như trân châu đen, hàm dưới cô gái hơi cong duyên dáng cười hỏi, một đôi mắt phượng xinh đẹp ăm ắp.

Áo màu trắng phối với quần short jean màu lam, rõ ràng đơn giản đến tùy ý nhưng mặc trên người cô gái lại lộ ra một mùi vị mát mẻ đơn giản.

"Tĩnh An?" Trần Sâm có chút kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt, cảm giác không cách nào đặt người bây giờ cùng cô gái non nót mà mình quen biết hơn một tháng trước , "Em cắt tóc ngắn rồi !"

"Thế nào, khó coi sao?" Ý cười trên khóe miệng Tĩnh An sâu hơn mấy phần, "Em cảm thấy tóc ngắn có thể làm cho mặt của em lên hình càng đẹp mắt hơn, không phải sao?"

Liên tiếp hỏi ngược lại hai câu, làm cho Trần Sâm ngẩn ra.

Lại quan sát cô gái từ trên xuống dưới thêm mấy lần, trong lòng Trần Sâm xoay xoay cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không nói ra được là không đúng chỗ nào, bộ dáng chính là bộ dáng, mặc dù tóc ngắn nhưng mặt mũi này càng có nhiều góc cạnh, nhưng... Cảm giác này, là khí chất?

"Bác sĩ có nói não của em..." Chẳng lẽ là bị đụng có vấn đề?

"Chuyện trước kia có rất nhiều chuyện cũng không nhớ rõ." Nói đến đây, Tĩnh An cúi đầu, dường như có chút ngượng ngùng, "Bác sĩ nói có thể là ảnh hưởng sau tai nạn."

Đơn giản là phản xạ có điều kiện hỏi: "Ngay cả xảy ra tai nạn xe thể nào cũng không nhớ rõ?"

Lông mi hơi dài rũ xuống, D.Đ.L.Q.Đ mí mắt nửa khép cất giấu cảm xúc không thấy rõ, "Ừ, không nhớ rõ."

"Sau khi trở về, lên mạng tra về tai nạn xe của em, tránh cho sau này có người hỏi."

Trần Sâm gật đầu nhìn Tĩnh An một cái, xoay người đi vào bên trong phòng làm việc, cũng ra hiệu cô gái đi theo.

Hai người đi vào phòng làm việc thì tiếng tức giận của Mike tức giận vẫn còn vang.

Trần Sâm là một người biết nhìn sắc mặt người khác, biết hiện tại không nên cố ý nói với Mike người được chọn đã tới, vì vậy để cho Tĩnh An đi theo mình đợi ở một góc trước, chờ nhân vật chính buổi chụp ảnh vào đến hãy nói.

"Xin hỏi, chủ đề buổi chụp ảnh này là cái gì? Tôi có vị trí gì trong buổi chụp ảnh?" Nhìn Trần Sâm lại lấy thuốc hút, Tĩnh An hỏi.

Nhổ một hơi khói ra, Trần Sâm mang theo giọng mỗi một xen lẫn tia giễu cợt, "Em cần chụp chính là một poster nhóm trang phục mùa đông, dùng để tuyên truyền nữ trang xa xỉ của năm nay, quần áo và trang sức thiết kế da cỏ nhằm vào thị trường cao cấp. Chủ đề buổi chụp ảnh là xa hoa, nội dung đơn giản là vây quanh một đám phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc xa hoa làm sao để bày ra cao quý quyến rũ của bọn họ. Mà em... Chẳng qua là người phụ diễn trong buổi chụp này, đứng ở một góc làm nền." Nói đến đây, Trần Sâm bắt đầu dĩ thử dài, "Buổi chụp ảnh này trừ em ra, kém nhất cũng là người mẫu hạng B+, cho nên nếu như em biểu hiện không bằng người ta thì lúc nào cũng có thể loại bỏ em."

Đối với mình vị trí này có cũng được không có cũng không sao, Tĩnh An không có gì là không cam lòng, hơn nữa đối với chuyện sắp cùng người mẫu hạng B thậm chí hạng A chụp ảnh cũng không có chút khẩn trương và lo lắng nào. Cô chỉ là giống như tên của cô, yên lặng nở nụ cười, "Tôi sẽ cố gắng."

"Đối với em, thật sự là tôi không ôm bất cứ hi vọng gì." Lúc ấy mình ký hợp đồng với cô đơn giản vì cặp mắt phượng kia giống Đan Ninh, rồi sau đó sự thật chứng minh, cô gái này lại không có chút tư chất người mẫu nên có, Trần Sâm lạnh lùng cười một tiếng, "Tôi đã không trông cậy vào em có thể đi biểu diễn trên sân khấu, đối với lúc em chụp ảnh tay chân và ánh mắt cứng nhắc cũng không ôm bất cứ hi vọng nào."

Trần Sâm nói là sự thật, mà chuyện như vậy về sao anh ta nghĩ lại làm sao lúc ấy lại xúc động kéo người đi đường Tĩnh An lại liền ký hợp đồng như vậy.

"Thì ra là tôi hỏng bét sao." Tĩnh An không có đau lòng, ngược lại hứng thú cười nhìn về phía nơi cửa đột nhiên nhiều thêm một đám người.

Hai người được nhân viên làm việc vây quanh đi vào phòng làm việc có khuôn mặt xinh đẹp giống nhau, mắt to miệng nhỏ nhắn, là thuộc về loại người mẫu xinh đẹp thanh thuần. Nhưng...

"Tôi nghĩ là bọn họ không thích hợp chủ đề buổi chụp lần này." Mặt như vậy, xinh đẹp có thừa lại chưa đủ thời thượng.

Nhàn nhạt nhìn lướt qua Tĩnh An nói lời này, Trần Sâm như có điều suy nghĩ, "Nhưng bọn họ là nhân vật chính của buổi chụp."

"Bọn họ là Quán Quân trong cuộc tranh tài người mẫu Tinh Quang, nghe nói sau đó còn tham dự một cuộc thi chụp ảnh kịch thần tượng có tiếng, người nào có đủ danh dự vào quần thích hợp hay không thích hợp."

Trần Sâm cười đến có chút châm chọc, "Quán Quân... Cuộc tranh tài người mẫu Tinh Quang đã sớm không còn sạch sẽ như ban đầu."

Ý trong lời nói quá mức rõ ràng, Tĩnh An ngay cả cơ hội làm bộ không hiểu cũng không có.

Ánh mắt chê cười dời đi, Tĩnh An cũng không tiếp tục nói về đề tài hai nhân vật chính này.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nhiếp Ảnh Gia, Đường Dự . . .

Nếu nhân vật chính tới, cũng nên bắt đầu vào công việc chụp ảnh.

Trần Sâm không thể không dẫn Tĩnh An đến chỗ Mike để chào hỏi, mặc dù bây giờ tâm trạng của Mike vẫn không ổn như cũ.

Đi đến gần, phát hiện Mike đang đi theo một người phụ nữ đeo mắt kính đen viền to giải thích cái gì đó, trên mặt đã không còn vẻ vênh váo đặc ý khi đối mặt với Trần Sâm, chỉ còn lại chút luống cuống hốt hoảng.

"Chị Lang, chị xem cái kia đã cho gọi nhân viên chuyên ngành tới sửa chữa, tôi nghĩ rất sẽ xong nhanh thôi, Al-va cũng sắp đến rồi, hay là để cho hai chị em Nam Ninh, Bắc Huyền đi trang điểm thay đồ trước?"

"Cậu nghĩ sẽ xong nhanh sao? Tôi còn cảm thấy không bằng đổi chỗ chụp ảnh còn thực tế hơn!" Người phụ nữ có một bộ mặt lạnh không giận mà uy, trong giọng nói khàn khàn có đùa cợt.

"Bây giờ kêu tôi lập tức đổi chỗ thì không phải là quá..." Mike gấp đến độ đỏ mặt, "Quần áo, vật phẩm cũng đã để ở đây, thợ trang điểm, nhân viên làm việc, những người mẫu khác cũng đều chuẩn bị xong, vậy, vậy còn đổi chỗ khác, trong một lúc cũng không tiện lắm!"

"Vậy là cậu muốn để cho Nam Ninh và Bắc Huyền của chúng tôi ở cái phòng có nhiệt độ không khác ngoài đường này, khoác những thứ da lông động vật dày cộm nặng nề kia để chụp hình sao?" Giọng nói của người phụ nữ đã bắt đầu có tức giận, "Phải biết ngoài vấn đề nhiệt độ ra, về điểm này

dựa vào thân phận làm công nho nhỏ của cậu còn chưa đủ tư cách gánh nổi."

"Chụp lần này là da cỏ nhân tạo, không phải là da lông động vật gì..." Đối với loại tình huống đột ngột này, Mike không biết làm như thế nào cho phải, cũng chỉ có thể hạ giọng trước, trong lòng chỉ mong máy điều hòa sửa xong nhanh một chút!

"Tôi mặc kệ đây là da cỏ nhân tạo hay là da lông động vật, tôi và chị cũng không chịu nổi nhiệt độ của món đồ này phủ lên thêm, tôi thấy tôi và chị còn trở về thôi, không chịu nổi khổ khổ này!"

Giọng nói mát mẻ châm chọc truyền đến, lúc này Tĩnh An đứng ở sau lưng Mike vài thước nhìn về phía trước, thì ra là hai chị em xinh đẹp như hoa đang đi tới.

Tĩnh An không khỏi cười một tiếng.

Đúng thật là người mới, còn chưa học khiêm tốn đã học kiêu ngạo.

Tính tình như vậy, có lẽ ở trong mắt người hâm mộ là cá tính, mà ở nơi này chỉ là cái trò cười.

"Bắc Huyền! Không phải chị đã nói những chuyện nhỏ nhặt này em không cần phải để ý đến, chị nói là được rồi sao!" Lâm Lang không vui quay đầu nhìn về phía hai người, "Nam Ninh, chị cũng đã nói với em, nếu muốn thành công em phải làm cho em gái của mình kiềm chế tính tình lại."

Cô gái được gọi là Nam Ninh mím môi, lạnh lùng gật đầu, coi như là câu trả lời của cô ta.

Vốn cho là tính tình người chị cũng không khác tên lắm, là một người trầm lặng. Không nghĩ tới là một người đẹp lạnh lùng.

Lông mi giãy giật giật, đáy mắt Tĩnh An xẹt qua tiếc nuối.

Hai người này là người mẫu mới nổi, nếu như không thay đổi tính cách của mình, có thể ở giới người mẫu người đẹp vô kể này thành công bao lâu đi bao xa.

"Được rồi, mặc kệ cũng không quan tâm, cùng lắm là bị nóng chết!" Giọng nói vô cùng bất mãn truyền ra từ miệng Bắc Huyền, nhưng cũng vừa vắn rơi vào trong tai một người đàn ông đội nón rơm cũ nát.

"Yên tâm, loại nhiệt độ này còn chưa chết người. Tôi nghĩ có thể bắt đầu rồi, đợi chút nữa tôi còn hẹn người đẹp Đường Du đi ăn tối, tốt nhất các người đừng làm cho tôi tới trễ, như vậy là hành động rất không lễ phép nha."

Nhìn người đàn ông đi qua mắt mình, Tĩnh An liếc mắt nhìn bọc lớn sau lưng anh ta, sáng tỏ cười một tiếng.

Thật ra thì lúc người đàn ông ăn mặc tùy ý đội nón rơm đi tới, Tĩnh An liền chú ý, mặc dù không rõ người kia là ai, nhưng từ việc anh ta có thể tự nhiên đi về phía Mike thì cô liền biết, người này, có lẽ chính là nhân vật chính của buổi chụp ảnh hôm nay.

"Là Al-va, nhiếp ảnh gia mới giỏi nhất trong nước, tôi cũng vì biết được nhiếp ảnh gia buổi chụp ảnh này là anh ta mới đánh cược nhờ Mike một phen, nhưng mà..." Lời nói kể của Trần Sâm còn chưa dứt, liền tự mình kết thúc tiếc hận thở dài.

Lúc Tĩnh An còn là người mẫu Đan Ninh, Alva với thân phận nhiếp ảnh gia gốc Hoa trẻ tuổi nhất đạt danh hiệu á quân của cuộc so tài quốc tế, hưởng thụ ca tụng của trong và ngoài nước.

Nhớ một năm kia, cô 21 tuổi, ngay lúc đó người quản lý còn mỉm cười nói đã giúp cô lấy được cơ hội lần đầu hợp tác với Alva khi anh ta về nước vào

năm sau .

Nhưng ngay cả chính cô cũng không đoán được, 22 tuổi, cô kết thúc cuộc sống người mẫu của mình.

Mà cơ hội lần đầu hợp tác với Alva, tự nhiên rơi vào trong tay người khác.

Không nghĩ tới khi cô trở thành Tĩnh An, nhiếp ảnh gia lần đầu tiên chụp hình sẽ là anh ta.

Giống như sống lại đời này, chính là hoàn thành tiếc nuối lớn nhất cả đời mình.

Tĩnh An nâng khóe miệng như cười như không.

Trái với Tĩnh An bình tĩnh và Trần Sâm tiếc hận, Mike bên kia sau khi nghe Al-va nói cũng là có người vui có người buồn.

Người vui vội vàng gạt đầu, khom lưng, "Dạ dạ dạ, vậy liền bắt đầu vậy liền bắt đầu, chị Lang, chị còn không dẫn người của chị đi trang điểm! Cũng không thể để cho Al-va chậm trễ thời gian!"

Người buồn cũng không nói cái gì nữa, liếc mắt nhìn người đàn ông đội nón rơm luôn miệng kêu nóng cũng không đi ra ngoài, Lâm Lang liền nghe theo hướng dẫn vào phòng trang điểm.

Phải biết, người đắc tội Al-va thì đừng mong lẫn lộn ở trong giới.

Cũng đang lúc này, Mike xoay người thấy Trần Sâm, tùy ý nhìn lướt qua cô gái cao gầy đứng bên cạnh Trần Sâm, thân thiện nói: "Sao anh Trần vẫn còn ở đây, mau dẫn người mẫu của anh đi trang điểm, đợi lát phải xem biểu hiện của nàng cô ấy rồi." Lời nói đủ khách khí, đoán chừng cũng là vì Al-va

giúp giải vây nên tạm thời tâm trạng sáng khoái.

Trần Sâm gật đầu một cái với hai người kia, liền dẫn theo Tĩnh An đi phòng trang điểm, trong lòng thầm thì: Nhất định là Mike cũng đã quên Tĩnh An là người mẫu anh ta hứng thú ác ý chọn lựa tới.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Nam Ninh và Bắc Huyền nổi tiếng, nhưng lại không tới trình độ địa vị cao nhất, thậm chí chỉ có thể nói là nổi tiếng nửa vời.

Cho nên buổi chụp ảnh lần này, tổ nghiệp vụ cũng không vì hai người bọn họ mà cố ý cho mỗi người một phòng trang điểm, nhưng lại dành cho bọn họ một thợ trang điểm tốt.

Có thể nhìn trong phòng trang điểm chật chội, nhân viên làm việc lui tới và những người mẫu khác đang trang điểm, càng không nói là quần áo trang sức da cỏ treo trên giá đỡ kia, nhìn thấy liền nóng.

Tính khí ngôi sao kiêu căng của Bắc Huyền liền bắt đầu, vừa vặn lúc này một người mẫu cách đó không xa làm đổ ly nước hét lên một tiếng.

"Kêu la cái gì! Có phiền hay không!" Bắc Huyền tiện tay cầm một thanh lược trên quầy trang điểm lên liền ném về phía người mẫu hét chói tai kia.

"bịch" một tiếng, trong một lúc tiếng lược bị nảy lên rơi xuống trên nền nhà vang dội rõ ràng bên trong phòng trang điểm yên tĩnh.

Tĩnh An buông tay che trước mắt xuống, nắm quyền, giấu lòng bàn tay bị gai lược làm bị thương.

Tiếp tục mỉm cười, Tĩnh An vừa đi, lộ ra gương mặt sợ hãi của người kia.

"Cô chặn cho cô ta?" Bắc Huyền cố ý gây sự phá vỡ không khí đọng lại.

"Không phải."

Mình và người mẫu nữ sau lưng không quen không biết tại sao phải xả thân đi ngăn cản ám khí rất có khả năng gây hủy gương mặt? Tĩnh An liền có chút dở khóc dở cười.

"Vậy cô có ý gì? Chính là lược của tôi bay tới trên mặt cô?"

Từ đầu giọng nói của cô gái xinh đẹp giống như búp bê trước mắt vẫn chưa từng ôn hòa. Tĩnh An cảm thán đồng thời cũng bất đắc dĩ suy nghĩ xem nên trả lời câu hỏi của cô gái kia thế nào, chẳng lẽ nói dưới tình huống thì loài người sẽ thường kéo người bên cạnh đẩy tới phía trước mình để trốn tránh nguy hiểm, mà rất không đúng dịp, lúc ấy mình liền đứng bên cạnh người mẫu nữ bị ném?

Mặc dù là sự thật, nhưng nhìn dáng điệu khiêu khích của Bắc Huyền, chắc chắn là sẽ không tin tưởng đáp án này của cô, Tĩnh An khổ sở cười một tiếng.

"Thật xin lỗi." Tĩnh An cúi đầu, khẽ run run hai vai giả bộ như sợ hãi.

Đối với Tĩnh An tỏ ra yếu kém, Bắc Huyền chỉ "Hừ" một tiếng, tiếp tục để cho thợ trang điểm làm mặt cho mình.

Cũng may là không tiếp tục cố ý gây khó khăn cho Tĩnh An và người mẫu làm rơi ly nước kia.

Trong chốc lát, phòng trang điểm lại truyền đến tiếng động loạt xoạt như trước.

"Việc này, xin lỗi." Người mẫu nữ kéo Tĩnh An làm bia đỡ đạn lúng túng nghiêm nói xin lỗi với Tĩnh An, "Tôi tên là Vũ An, người mẫu hạng B của Tinh Quang. Cô là?"

Sau khi Tĩnh An dùng tay phải đỡ, cảm thấy bị đâm có hơi đau thôi, vì vậy liền tiếp tục dùng tay phải trang điểm cho mình, cô chỉ là một người mẫu nhỏ đến làm nên mà thôi cho sẽ không có thợ trang điểm riêng.

Nghiêng đầu cười cười với người mẫu Vũ An đang xin lỗi, "Không có gì, tôi tên là Tĩnh An, mới vừa ký hợp đồng với Tinh Quang không bao lâu."

Ký hợp đồng không bao lâu mà có thể tới buổi chụp hình này? Vũ An hơi mất tự nhiên mà cười, "Nhanh như vậy liền thành người mẫu hạng B?"

"Không, tôi là người mẫu của Trần Sâm quản lý." Về mặt của Vũ An, sao Tĩnh An lại không biết là đại diện cho cái gì.

Trần Sâm? Cái người quản lý không có tương lai nhất trong Tinh Quang? Nghe nói hình như là Trần Sâm và tổng giám sát Mike có chút quen biết, Vũ An bình thường trở lại, ngay cả nói cũng nói nhiều hơn, "Thế nào bị Trần Sâm ký vậy, nhìn dáng vẻ và chiều cao của cô, nếu như người quản lý không phải là Trần Sâm, thì sau này cũng không nói chính xác là sẽ phát triển tới đâu đâu! Cô không biết là Trần Sâm ở Tinh Quang không được may mắn..."

Ở bên tai không ngừng truyền tới thì Tĩnh An đã trang điểm xong, ra hiệu cho Vũ An mới quen biết, liền đi vào phòng thử quần áo thay quần áo.

Sau khi Tĩnh An thay quần áo xong, đứng ở một bên, chờ những người mẫu khác cũng thay quần áo xong đi ra ngoài mới đi theo sau.

Nhìn từng người mẫu mặc hoặc khoác da cò đi vào phòng chụp ảnh, Alva mới miễn cưỡng từ trên ghế đứng lên, duỗi lưng một cái sau đó gở xuống nón cỏ xuống quạt, "Chắc chắc, Mike, rốt cuộc là máy điều hòa phải sửa bao lâu mới xong, vốn là không cảm thấy nóng, nhưng anh xem nhóm người này mặc da lông gì đó có thể không thấy nóng sao! ?"

Giọng nói Alva không nhỏ, ngay cả Tĩnh An ở phía sau cùng cũng nghe

được trong lời nói không dễ nghe của người đàn ông kia .

Dường như làm nghệ thuật cũng sẽ có nhiều hoặc ít chút tính tình.

Thật ra thì Al→va có dáng dấp không tệ, không đẹp trai lại có loại hơi thở vừa nhìn liền biết là nhà nghệ thuật. Hợp với thân thể thon dài càng khiến cả người anh ta tản ra một cảm giác phóng khoáng.

Al→va trong công việc và bộ dạng lúc yên tĩnh cười đùa có tương phản rất lớn, nghiêm túc đáng sợ, trong phòng chụp ảnh không ngừng chỉ thị nhân viên vị trí cầm bảng chiếu thay đổi, chỉ vì tìm ra ánh đèn thích hợp nhất.

Rồi sau đó lấy máy chụp ảnh chuyên nghiệp từ bọc đồ của mình ra, hơi điều chỉnh một chút.

"Tốt lắm, cặp người mẫu sinh đôi đứng ở giữa, những người khác đứng bên cạnh đi, tùy tiện bày tư thế ra." Al→va thông qua máy chụp hình nhắm vào trên người các cô gái, "Ê cặp sinh đôi, các cô làm cái gì, đừng có bày tư thế thấp kém này ra với tôi! Còn có cái người tóc đỏ bên phải kia, tay phải lui về phía sau một chút, Shit! Ánh mắt của cô là gì, có hiểu hay không cái gì gọi cao quý cao quý! ..."

"Shit! Shit! Shit! Các cô là người mẫu chuyên nghiệp, xin nhờ, cá người đừng bày ra loại ánh mắt sợ nóng muốn chết ra! Mike! Máy điều hòa anh không chuẩn bị xong, tôi cũng chụp không nổi nữa! Oh, người đẹp tóc dài màu nâu kia, cái đầu của cô cao như vậy là đang nhìn quý sao! Còn có bên cạnh..."

Ở trong giới Alva nổi tiếng là xoi mói, đối với thức ăn xoi mói, đối với quần áo xoi mói, đối với phụ nữ cũng xoi mói, hơn nữa đối với tư thế và ánh mắt của người mẫu trước ống kính càng đặc biệt xoi mói.

Trái ngược với những nhiếp ảnh gia khác sẽ giải thích hoặc sẽ nói vài câu

tăng thêm lòng tin cho người mẫu như "Tốt", "Rất tốt", "Được rồi, cứ như vậy", "Đầu nghiêng về phía trái một chút thì càng đẹp" ... , Al-va thích trực tiếp mà không tốn sức nói ra bất mãn của mình.

Buổi chụp ảnh có bảy người mẫu, sau khi xoi mói mấy người mẫu có tư thế không đúng Al-va mới cẩn thận nhìn kết quả mấy hình ảnh trong máy chụp hình, định ấn đóng cửa chớp tùy ý chọn ra thành phẩm cũng xong việc.

Vậy mà anh ta giống như bị hình ảnh trong máy làm cho hoảng sợ, chậm rãi ngẩng đầu lên không dám tin nhìn về phía cô gái nào đó ở dưới đèn chiếu, rồi sau đó lại hướng tầm mắt về máy chụp, vẻ mặt nghiêm túc ngoài ý muốn.

Rõ ràng đèn cửa chớp xuống, chỉ là chuyện dễ dàng này, nhưng ngón tay Alva đặt ở cửa chớp chần chừ mãi.

Cuối cùng, Al-va để máy chụp hình xuống, nhắm mắt lại một chút sau đó nhìn vẻ mặt không hiểu của Mike.

"Mike, nếu như muốn tôi tiếp tục phụ trách buổi chụp ảnh này của anh, anh nhất định phải quyết định một trong hai lựa chọn tôi đưa ra cho anh."

"Cái... Cái gì? !" Mike bị Al-va làm cho ứng phó không kịp.

"Thứ nhất, loại bỏ người mẫu nữ tóc ngắn đen đó ra khỏi buổi chụp ảnh này." Al-va giơ tay lên, chỉ về phía Tĩnh An ở dưới đèn chiếu.

"Sao vậy? Có phải người mẫu nữ này chưa đủ năng lực hay không, nếu là như vậy có thể..." Mặc dù vẫn không hiểu quyết định đột ngột của Al-va, nhưng dù sao người ta là người đứng trên đầu mình, không đắc tội nổi. Nhưng vừa vặn người mẫu kia là Trần Sâm quản lý, Mike cố gắng nói giúp một chút.

Câu kể tiếp trực tiếp cắt đứt Mike, hai tay Al-va bắt chéo ở trước ngực,

ngón tay đặt lên trên cánh tay thon thả gõ gõ theo tiết tấu, "Thứ hai, để cho người mẫu tóc ngắn đen khi này làm nhân vật chính của buổi chụp ảnh."

Lúc ban đầu là ngạc nhiên, sau đó Mike không tin nhìn chăm chăm Al-va, "Al-va, anh là đang...Nói đùa sao?!"

Al-va lạnh lùng nhìn Mike, không để ý đến lời của anh ta, trái lại thúc giục: "Mau cho tôi câu trả lời."

"... Tôi sẽ đưa người mẫu tóc ngắn kia đi." Nói giỡn, chẳng lẽ muốn anh ta lựa chọn cái thứ hai? ! So cặp người mẫu sinh đôi là ngôi sao lỗi cuốn năm nay cùng với người mẫu nhỏ dưới tay Trần Sâm, là khác biệt trời và đất!

Lấy được đáp án trong dự liệu, Al-va cười như không cười hỏi Mike: "Anh cảm thấy, nếu như lần này nhiếp ảnh gia là Đường Dự, anh ta sẽ cho anh lựa chọn gì?"

"..." Nghe được cái tên nhiếp ảnh gia thiên tài đó, Mike nhú mày một cái.

"Không, anh ta sẽ không cho anh bất cứ lựa chọn." Al-va bỗng nhiên nở nụ cười, "Anh ta sẽ trực tiếp ra lệnh anh đuổi tất cả những người mẫu khác, bởi vì, anh sẽ chỉ chụp một mình cô gái tóc ngắn màu đen kia."

"Cho nên, anh hãy cảm tạ người phụ trách buổi chụp hôm nay là tôi." Thong thả xoay người trở về phòng chụp ảnh, Al-va vốn không muốn nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Mike, cũng không muốn nói cho anh ta biết, quyết định lần này của anh ta có bao nhiêu sai lầm.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đại Diện ‘Faint Scent’ . . .

Tối hôm nay dùng bữa cùng Đường Du, Al-va thỉnh thoảng liền ngây ngô.

Suy nghĩ của anh ta vẫn còn tạm ngưng ở buổi chụp ảnh chiều hôm nay, nhớ đến làm anh ta vui mừng bất ngờ.

Trong hoàn cảnh buồn bực khô nóng, cho dù là người mẫu có kinh nghiệm bao bọc lớp áo khoác da lông dày cộm thì ít nhiều cũng có chút biểu hiện cứng nhắc, giống như cặp người mẫu sinh đôi, mặc dù ngoài mặt nhìn như các cô đang không có việc gì bày ra vẻ thời thượng cao quý, ngôn ngữ tay chân và vẻ mặt cũng được xem là tự nhiên, nhưng xuyên thấu qua ống kính Al-va vẫn nhìn ra dáng vẻ phiền chán và ghét bỏ của các cô.

Cho dù dáng vẻ phiền chán và ghét bỏ này có giấu sâu hơn, có lẽ một số người sẽ không nhìn ra tâm trạng âm u trong ảnh chụp mà chỉ sẽ cảm thấy người trong hình thật là xinh đẹp, mà một chỗ nho nhỏ, cũng không chạy khỏi ánh mắt của người chuyên nghiệp.

Nhưng, cô người mẫu tóc đen kia khác biệt.

Người mẫu đó đứng đầu ở vị trí góc trái, cả người mặc một bộ da lông màu trắng khoác áo ngoài, tay phải thon dài nhẹ nhàng đặt trên cổ áo lông xù, đồng thời thân thể của cô thoáng hướng về phía bên trái của một người mẫu khác.

Tư thế đơn giản bình thường, từ cô làm ra, dường như mang theo sự tùy ý

mà lịch sự tao nhã. Làm Al-va nổi tiếng là xoi mói cũng không tìm ra khuyết điểm gì.

Nếu như bạn nói tư thế này quá bình thường, có thể nhìn thấy cô bạn sẽ cảm thấy dường như cái tay kia nâng lên vừa phải, thân thể hơi nghiêng này cùng với vẻ mặt chuyển sang ống kính không có nhiều hơn một phần cũng không có ít đi một chút, hoàn mỹ giống như cô biết rõ cái góc độ nào có thể làm cái tư thế này mới có thể mê hoặc mà hoàn mỹ như vậy.

Hay là có thể nói, chẳng qua là cô gái vô tình bày ra cái tư thế ở góc độ này .

Vậy mà, trên mặt cô hiện ra chính là vẻ mặt làm cho Alva cảm thấy ngoài ý muốn.

Vẻ mặt này... Tuyệt đối không thể xuất hiện ở trên mặt một người mẫu khoảng chừng mười tám tuổi, cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm!

Ngay lúc đó Al-va không muốn tin cũng không dám tin.

Mà ngay cả như vậy, mắt Al-va vẫn không cách nào dời khỏi cô gái.

Tôi cần là một đôi có cảm tình, mà không phải tê dại trống rỗng giống như người gỗ... Al-va nhớ mình từng nhiều lần nhấn mạnh với rất nhiều người mẫu tự nhận là có tuổi nghề lâu năm. Mà cô gái này...

Ánh mắt mang con ngươi màu xanh lá, được vẽ màu tím khói, xuyên thấu qua ống kính, thực chất như yên tĩnh tươi đẹp ngưng mắt nhìn Alva.

Al-va muốn, chính là một đôi mắt hiểu được làm sao thể hiện tình cảm.

Ánh đèn chiếu xuống, ánh sáng và bóng râm đan xen vào mặt cô gái, giữa mị hoặc vô hình lại để cho mọi người cảm thấy rõ cô gái này giống như nữ

vương cao quý tao nhã ngồi ở trên cao không thể chạm tới.

Vốn nên ống kính đặt vào vị trí nhân vật chính của buổi chụp ảnh, chính là cặp người mẫu sinh đôi xinh đẹp kia.

Nhưng Al-va, dường như là nghe được tiếng ca mê hoặc của biển mà không tự chủ được bị mê đắm đến gần thủy thủ nguy hiểm, không nhận được mà đem cả ống kính cũng dừng trú ở thiếu nữ trên người.

Nếu như người mẫu như vậy chỉ là vai phụ trong buổi chụp ảnh này, vậy...

"A, Al-va thân yêu của tôi, đây là lần thứ mấy trong tối nay cậu..." Người phụ nữ mặc quần áo thời thượng lung lay ngón tay mình vừa làm móng xong, cuối cùng làm động tác tay số sáu, "A, cậu vậy mà ở trước mặt người đẹp như tôi ngăn người suốt sáu lần!"

Đường Du trừng trừng đôi mắt đẹp, giả vờ căm tức nhìn Al-va trước mặt.

"Cô Đường xinh đẹp, chị đang oan uổng tôi." Al-va hoàn hồn không hề áp lực dưới ánh mắt không tốt của Đường Du mà nhún nhún vai, cười nói, "Không phải là tôi đây đang giúp chị nghĩ nên làm sao khuyên thẳng nhóc Đường Dự kia trở về giúp việc cho chị sao."

"Nói thật nhẹ nhàng, em trai này của tôi nào dễ dàng khuyên được như vậy." Nói đến chuyện khuyên Đường Dự trở về, Đường Du cũng bắt đầu buồn phiền, "Thật vất vả mới khiến cho Tinh Quang lấy được cơ hội đại diện 'FAINT SCENT', đối phương lại là vì Đường Dự tới! Cái gì gọi là chỉ có thể do Đường Dự làm nhiếp ảnh gia!"

"FAINT SCENT", nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng nước Pháp, ở trên thế giới có địa vị không thể thay thế, mấy năm gần đây càng là thương hiệu đẳng

cấp quốc tế, ở Trung Quốc cũng liên tục chiếm tỷ lệ thị phần trong thị trường cao cấp.

Mấy năm này, vì chiều theo sở thích của người Trung Quốc, "FAINT SCENT" cũng cố ý chọn lựa ra một người phụ nữ nổi tiếng nhất năm đại diện cho họ, nhưng không biết có phải là trùng hợp hay không, đến nay mới dừng chọn nhân vật vì một bộ phim thành công bước lên vị trí ảnh hậu.

"Ngôi sao điện ảnh luôn nổi tiếng hơn so với người mẫu." Al-va tùy việc mà nói, "Không nghĩ tới năm nay lại đem quyền đại diện cho công ty quản lý người mẫu Tinh Quang của các người."

Đường Du bất đắc dĩ thở dài một cái, "Vốn còn tưởng rằng là 'FAINT SCENT' coi trọng người mẫu Lý Na của công ty chúng ta, không nghĩ tới... Chính là chọn trúng cái thằng nhóc thúi kia!"

Al-va ngược lại không cảm thấy "FAINT SCENT" sẽ coi trọng Lý Na, cho dù có quan hệ với ảnh đế Tiêu Mặc Phàm.

"Cô Đường xinh đẹp, chúng ta nên mau chóng gọi người chụp được hơi thở và phong cách thảo nguyên Đường Dự trở về. Nếu không, cơ hội đại diện 'FAINT SCENT' mà chị mơ ước đã lâu có thể sẽ bị mất."

"Cậu cho rằng tôi không muốn gọi thằng nhóc kia về sao? ! Nhưng... Người kia vẫn còn sống, Đường Dự không thích chụp người, người kia vừa chết, Đường Dự lại dứt khoát chỉ chụp những thứ hoa cỏ, cá chim sâu bọ kia!" Nhắc tới người kia thì ánh mắt Đường Du lóe lên, "Thật là, không thích chụp những thứ này thì ban đầu cũng không nên đi tham gia thi đấu gì đó."

Cái gì gọi là thi đấu gì đó, hơn nữa phải là anh ta không muốn tên kia đi tham gia cuộc thi đấu này nhất đó, Al-va run rẩy da mặt.

Tên kia tham gia lại được quán quân cũng không nói, còn làm cho thân

phận đoạt giải nhiếp ảnh gốc Hoa trẻ tuổi nhất của anh ta bị đẩy xuống. Al-va không khỏi nói thầm, cũng may mắn chính mình tham gia sớm hơn tên nhóc kia một đợt, nếu như là cùng thi đấu thì còn ai để ý đến anh ta nữa, toàn bộ đều như ong vỡ tổ mà đi tìm Đường Dự.

"Chị Đường, tôi nghĩ tôi có cách làm cho Đường Dự trở về giúp chị."

Al-va cười, nhưng nhìn ở trong mắt Đường Du lại giống như là anh ta đang nổi lên cái quỷ kế gì.

Hơn nữa Al-va chỉ lớn hơn Đường Dự hai tuổi ở trong mắt cô cũng không phải là người tốt lành gì, Đường Du hơi lo lắng, "Cậu có vũ khí bí mật gì có thể khiến Đường Dự trở về sao? Chẳng lẽ nó có nhược điểm gì ở trong tay cậu? Sao lúc trước không có nghe cậu nói tới? Cậu xác định cậu có thể làm cho Đường Dự trở về giúp tôi lần này?"

Đường Du hỏi liên tiếp khiến cho Al-va cười đến càng vui vẻ hơn, "Chị Đường, chỉ có lúc nghiêm túc tôi mới có thể gọi chị là chị Đường, chẳng lẽ chị lại không tin tôi như vậy?"

Lúc bụng cậu toàn là ý xấu muốn chinh người khác cũng rất có lẽ phép. Đường Du tức giận cười một tiếng, "Tin cậu giúp đỡ chứ, mau đưa vũ khí bí mật của cậu ra, để cho thằng nhóc Đường Dự kia mau trở về một chút. Chuyện này vừa thành công, tôi nhất định sẽ cho cậu một bao tiền lì xì thật to."

"Vậy mau chuẩn bị bao lì xì xong đi, tôi đối với vũ khí bí mật của mình rất có lòng tin đấy!" Al-va đắc ý gật đầu cười nói.

Nghe được trả lời như vậy, Đường Du cũng là có chút ngoài ý muốn, nhưng nhìn Al-va bên kia chỉ nhướng mày với mình.

Trở lại ổ của mình thì đã là hai giờ sáng.

Al→va ngồi ở trên ghế sa lon, thậm chí là ngón tay có chút hưng phấn bấm số trên điện thoại di động.

Cú điện thoại đầu tiên, Al→va không gọi được, hoặc nói là bên kia trực tiếp nhấn nút từ chối không nghe.

Bĩu môi, người nào đó tiếp tục hưng phấn bấm lại dãy số giống vậy.

Một lần lại một lần không cách nào gọi được, cho đến lần thứ năm, lúc Al→va cho là sẽ bị từ chối thì điện thoại được nhận.

"Lý Tường, tốt nhất là anh thật sự có chuyện!" Bên đầu điện thoại kia, giọng nói lạnh lùng đè nén lửa giận không nhỏ.

Lý Tường là tên tiếng trung của Al→va, Al→va cảm thấy cái tên này có chút tục, cho nên ngày thường gặp người khác anh ta cũng chỉ giới thiệu mình là Alva, lâu ngày liền không có ai gọi cái tên Lý Tường này.

Nhưng Đường Dự cũng là người duy nhất, từ khi biết anh ta đến bây giờ cũng cố chấp chỉ gọi tên tiếng trung của anh ta.

Hỏi anh tại sao không gọi anh ta là Al→va, Đường Dự sẽ lạnh lùng nói một câu "Thói quen."

Có lúc Al→va cảm thấy, thói quen của Đường Dự thật không ít, thói quen lạnh lùng xa lánh với người khác, thói quen tự mình làm cơm ăn, thói quen gọi tên tiếng Trung của anh ta, thói quen...

Mà duy chỉ có một cái thói quen, lại làm cho thái độ với người khác có cũng được không có cũng không sao của Đường Dự thay đổi,

"Đó là một thói quen đáng sợ." Đường Du từng oán trách anh như vậy.

Al-va như có điều suy nghĩ cười nói: "Đường Dự, hôm nay lúc chụp ảnh tôi gặp được một người mẫu nữ rất thú vị, cậu đoán xem, trong ống kính tôi nhìn cô ấy thành ai?"

"Lý Tường, tôi không muốn vào lúc nửa đêm chơi trò giải đố với anh."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng buồn ngủ, nghe được tâm trạng Al-va thật tốt.

Không biết lời kế tiếp của mình, sau khi Đường Dự nghe xong sẽ có phản ứng gì. Thật đáng tiếc, mình không thấy được.

"Đường Dự, tôi thấy được Đan Ninh, người mẫu Đan Ninh."

"..." Trong điện thoại liền không có tiếng động.

Sau khi im lặng không lâu, Al-va nghe được Đường Dự nói: "Lý Tường, anh gọi Đường Du chuẩn bị cho tôi vé máy bay trở về sớm nhất."

Al-va cười, quay đầu nhìn về phía bóng tối chìm trong đêm ngoài cửa sổ, "Tôi đã giúp cậu chuẩn bị xong, tôi khuyên cậu tốt nhất là bây giờ lập tức chạy tới sân bay."

Quả nhiên, cũng chỉ có chuyện liên quan đến người kia mới có thể gợi lên hứng thú của cậu.

Al-va nghe tiếng cúp điện thoại truyền đến "Tút —— Tút ——", trong mắt là vẻ phức tạp có lẽ ngay cả chính mình cũng không hiểu.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hợp Tác Lần Đầu . . .

Từ lúc tối đen đến rạng sáng, Tĩnh An cũng không có ngủ, cô mở to mắt, vẻ mặt trống rỗng nhìn màn hình máy tính trước mắt.

Trên màn hình là một đài truyền hình nào đó đang phát tin việc Tĩnh An tông xe vào hơn một tháng trước.

Tĩnh An không biết mình đã xem tin tức này bao lâu, hình như là xem từ lúc mình trở về từ buổi chụp ảnh tối bây giờ.

Nói chính xác hơn là ngăn người cho tới bây giờ.

Cô nhớ, ban đầu từ bệnh viện trở về cái nhà này, D.Đ.L.Q.Đ khoanh khắc mở cửa cô sợ hãi cỡ nào.

Cá căn phòng là hình, trên tường, trên trần nhà, trên đất... Khắp nơi đều là người kia nhếch mi cười yếu ớt hoặc vẫy chào hỏi thăm hoặc mặc đồ hóa trang hoặc...

Người kia...

Tiêu. Mạc. Phàm.

Hướng vào trong phòng là những thứ áp phích, hình ảnh được cắt bỏ từ tạp chí hoặc báo chí, chính là lúc Tĩnh An còn là Đan Ninh, có một cuốn album gốc quý giá, đủ để khiến người hâm mộ Tiêu Mạc Phàm kích thích điên cuồng.

Trong album này, cất giấu những tấm ảnh riêng tư của cô và Tiêu Mạc Phàm, những hình kia Tiêu Mạc Phàm không có dáng vẻ ngôi sao, cười lên thì khuôn mặt lưu chuyển rực rỡ thật giống như một thiếu niên bướng bỉnh.

Ngày đó, cô đã trở thành Tĩnh An cười điên cuồng, xé nát từng tấm từng tấm ảnh trong phòng, cho đến khi móng tay nứt ra, cho đến khi đầu ngón tay rách da bật máu, cô vẫn tiếp tục vừa cười vừa xé ảnh.

Chẳng qua là nụ cười này, không biết có giống như cảnh diễn trên TV không, so với khóc còn khó coi nhìn...

Nhìn độ phủ sóng trên mạng, cô vượt khuôn mặt bây giờ của mình, mặc dù không có thân thể xinh đẹp như Đan Ninh, lại có cảm giác đoan trang thời thượng hơn.

Không nghĩ tới...

Cái thân thể xa lạ này, thì ra chủ nhân thật sự của nó cũng là một cô gái đồng cảnh ngộ với Đan Ninh .

Ngay ban đầu sau khi mình thông qua tin giải trí nghe tin cô ấy làm vậy cũng ngạc nhiên sợ hãi, đồng tình người mẫu nữ nhỏ tuổi này, cũng cảm thán trên đời này cũng có một người giống như mình, nghe tin Tiêu Mạc Phàm kết hôn bị đả kích đến thương tích đầy mình như vậy.

Chỉ có điều, cô ấy lựa chọn dùng tánh mạng phát tiết phần nộ của cô ấy.

Mà mình, cũng là lựa chọn chán nản rời khỏi.

Nhưng vậy thì như thế nào, kết quả cuối cùng, không phải bọn họ cũng vì anh ta mà chết sao?

Chẳng qua là, cô may mắn hơn cô ấy một chút...

Ông trời cho cô mượn thân thể của cô ấy dùng, D.Đ.L.Q.Đ sống lại một cuộc sống mới.

Bởi vì chuyện bị loại khỏi buổi chụp ảnh quần áo mùa đông, thái độ Trần Sâm đối với Tĩnh An càng ác liệt hơn.

Dường như là muốn kết thúc hợp đồng với Tĩnh An, để cho Tĩnh An một mình tự sinh tự diệt.

Đến nỗi những ngày qua, không có sắp xếp công việc Tĩnh An chỉ có thể một mình ở nhà chờ đợi.

Đối với hành động coi thường của Trần Sâm, tĩnh an không có thể hiện bất mãn.

Trong mấy ngày này, không, phải là từ sau khi Đan Ninh sống lại vào thân phận Tĩnh An, ngoài lúc ăn cơm và ngủ ra thì nhất định phải chờ đợi, mỗi ngày cô đều rất bận, bận rộn không ngại phiền toái vào trong căn phòng nhỏ bày ra các loại tư thế, vẽ mặt, sau đó sửa chữa từng chút từng chút khuyết điểm trong đó.

Đối với chuyện này cô có thái độ rất nghiêm túc, cô không cho phép các bộ phận như chân, phần eo, và phần cổ của mình xoay không được tự nhiên, thậm chí tỉ mỉ đến ngay cả gót chân, cùi chỏ, cổ tay và các khớp nối xương lộ ra cũng đều phải điều chỉnh thích hợp.

Ngoài trừ cái này, Tĩnh An còn luyện tập các loại thần thái bên ngoài, chân đi trên giày cao gót dày cộm nặng nề đầu đội quyển sách giữ thẳng bằng đi qua đi lại trong phòng.

Cũng thật may là, phòng dưới lầu cũng không có khách vào ở trọ, nếu

không cách âm không tốt trong tòa nhà thì ai có thể chịu được tiếng 'cạch cạch' không ngừng trên trần nhà.

Mặc dù ở trong mắt người khác Tĩnh An ngày ngày làm những chuyện này có hơi biến thái điên cuồng.

Nhưng Tĩnh An biết, cô cần trong thời gian ngắn nhất lấy lại những kỹ năng người mẫu mà cô từng vứt bỏ, hơn nữa phải làm đến trình độ hoàn mỹ hơn.

Có lúc Tĩnh An nghĩ, nếu như Đan Ninh lúc 18 tuổi đến 21 tuổi có loại tập trung tinh thần say mê như bây giờ, nói không chừng mình cũng có thể đến thành phố nổi tiếng thời thượng từ sớm, phát huy tài hoa của mình trên đấu trường quốc tế, nói như vậy, có lẽ, cô sẽ không... gặp gỡ Tiêu Mặc Phàm.

Hôm nay Tĩnh An, kết thúc nhiệm vụ mà mình sắp xếp sớm một chút.

Cô ngồi trước máy vi tính, xem tin tức trên mạng nói về công ty người mẫu Tinh Quang trở thành đại diện 'FAINT SCENT'.

Về việc đại diện 'FAINT SCENT' lần này cũng rất thú vị, mặc dù xác định rõ là Tinh Quang, lại không có nói để cho người mẫu nào của Tinh Quang đại diện.

Mà ý tứ của Tinh càng thú vị hơn, lại đem cơ hội đại diện cho tất cả người mẫu nữ dưới tay Tinh Quang, D.Đ.L.Q.Đ cho dù là sơ cấp giống như Tĩnh An cũng có thể tham gia giành lấy cơ hội đại diện này.

Mặc dù không hiểu cấp trên của Tinh Quang là có ý gì.

Nhưng Tĩnh An cũng sẽ không ngây thơ cho rằng Tinh Quang sẽ dễ dàng đem cơ hội đại diện cho một người mẫu không chút tên tuổi như cô vậy, cho dù là cô có thực lực này.

Mà có lúc loại thực lực không có quyền này lai cách xa thực tế với người có chỗ dựa.

Con người Tĩnh An ảm đạm, nhưng cũng biết rõ bây giờ mình thiếu chính là cơ hội.

Mà cơ hội này, nếu chờ người khác cho, không bằng mình chủ động giành lấy.

Cho dù cơ hội này là nhỏ bé như thế .

Tĩnh An gọi điện thoại cho Trần Sâm.

Nói ra ý mình muốn tham gia giành đại diện 'FAINT SCENT' lần này ra.

Đúng như dự đoán làm cho Trần Sâm chê cười.

"Nếu như em không sợ mất mặt, tôi lại có gì để nói. Vừa đúng lúc bây giờ tôi ở trong công ty, sẽ giúp em báo tên đăng ký." Trần Sâm chưa nói, Tĩnh An là người mẫu nữ duy nhất dưới tay anh ta chủ động yêu cầu tham gia chọn người.

Tĩnh thần can đảm, nhưng cũng ngu muội buồn cười.

Chẳng lẽ cô cho là mình có thể thành công giành được cơ hội đại diện "FAINT SCENT"?

Sau khi cúp điện thoại, trong mắt Trần Sâm chỉ có đùa cợt.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 4.2

Ngày thử vai chọn người đó, Tĩnh An dày công ăn mặc một lần.

Một bộ quần áo liền ngang ngực, mặc dù không phải là nhãn hiệu tốt gì, nhưng kiểu dáng cũng đủ đơn giản sáng láng, mặc trên thân người một mét bảy mươi tám của Tĩnh An, trong đơn giản không thiếu cao quý thanh nhã.

Cổ, là một trong các vị trí đường cong tuyệt đẹp mà người mẫu có thể bày ra, cho nên Tĩnh An liền không đeo bất kỳ dây chuyền vật dụng gì.

Nhìn vào gương cười cười, cô gái trong gương giơ tay lên, đầu ngón tay êm ái xẹt qua cái cổ thon dài trắng sáng của mình, tiếp tục dọc theo đường cong xương quai xanh khơi cảm khiêu khích người khác.

Lúc này Tĩnh An thu ánh mắt cười yếu ớt, giữa cao quý thanh nhã trung tâm ra loại xinh đẹp yêu mị hấp dẫn lòng người.

Người như vậy, giống như là siêu mẫu trực tiếp từ sàn diễn chữ T bước xuống .

Trần Sâm há miệng, ngu si sững sờ nhìn Tĩnh An đang từng bước đến gần anh ta.

Vốn là Trần Sâm không có ý định đón Tĩnh An đi thử vai, phải biết hôm nay anh ta còn phải sắp xếp một số người mẫu dưới tay đi tham gia mấy sàn diễn loại nhỏ.

Nhưng khi lái xe đến gần nơi ở của Tĩnh An thì nghĩ đến người mẫu không biết tự lượng sức duy nhất dưới tay anh ta, Trần Sâm thở dài. Cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Tĩnh An, nói là mình thuận đường đón cô đến công ty người mẫu Tĩnh Quang.

"Làm phiền anh."

Cho đến khi cô gái mở miệng thì Trần Sâm mới lấy lại tinh thần, ánh mắt lúng túng né tránh xuống dưới.

Anh ta chỉ là gạt đầu với Tĩnh An một cái, liền xoay người ngồi vào trong xe.

Chờ Tĩnh An cũng ngồi lên xe, Trần Sâm khởi động xe.

Đi xe khoảng 10 phút, Trần Sâm đưa Tĩnh An đến cửa công ty.

"Thử vai là ở lầu 20... Cố gắng lên."

Sau khi xuống xe, nhìn xe chạy cách xa.

Trong mắt Tĩnh An thoáng qua một chút ấm áp, hình như người này không nhớ từng nói qua là thuận đường mới đưa mình tới công ty.

Trần Sâm, anh quả nhiên vẫn là Trần Sâm trong trí nhớ của tôi.

Khi Tĩnh An đi tới tầng hai mươi của công ty thì bên ngoài phòng phỏng vấn đã là một đám người đẹp rục rờ như mây.

Trong đám người, Tĩnh An cũng không ngoài ý mà thấy được mấy khuôn mặt quen thuộc, trong đó cũng bao gồm cặp người mẫu sinh đôi xinh đẹp và người mẫu tên Vũ An.

Hình như thứ tự cuộc thử vai người mẫu là sắp xếp theo thời gian báo

danh trước sau, Tĩnh An cầm trong tay thẻ mã số của mình từ tay nhân viên công tác, số 24, đối với trăm người ở chỗ này đã coi là sớm.

Tĩnh An tựa vào vách tường cạnh cửa, lẳng lặng nhìn những người mẫu đi vào sau đó không lâu lại mang khuôn mặt ủ rũ đi ra .

Trong số mười người mẫu vào trước có Vũ An.

Mà lúc Vũ An đi ra cũng nhìn Tĩnh An mỉm cười.

"Chúng ta lại gặp nhau." Vũ An đi lên phía trước chào hỏi, sắc mặt không tốt lắm.

"Thử vai không thuận lợi sao ?" Giọng nói của Tĩnh An thật ấm áp, có quan tâm chân thật .

Cũng không cho là mình bị cười nhạo, Vũ An nhìn người mẫu mới bị loại ra khỏi buổi chụp ảnh lần trước này, bỗng có cảm tình tốt.

"Có Al-va bắt bẻ nói lời ác độc ở đó, đúng là không dễ chịu." Vũ An lắc đầu một cái, "Quên đi, dù sao tôi nghe nói cơ hội đại diện lần này, dương như ý của cấp trên cũng là muốn giao cho Lý Na, loại người mẫu không liên quan như chúng ta cũng chỉ là tới thử vận may một chút thôi."

Ở nơi Vũ An không thấy được, tay của Tĩnh An rõ ràng đã run lên, "...Cô nói là, Lý Na cũng tới tham gia thử vai này sao?" Nói đến cuối cùng không tự chủ tăng tốc độ nói.

"Làm sao có thể!" Vũ An khó hiểu nhìn Tĩnh An một cái, "Loại người mẫu như cô ấy chỉ cần ở nhà chờ thông báo là được, tới nơi này thử vai, không phải là hạ thấp giá trị con người sao."

Tĩnh An nhú mày một cái, không có nói cái gì nữa.

Mà đúng lúc này, nhân viên công tác gọi số của Tĩnh An .

Chỗ thử vai là một căn phòng chụp ảnh.

Tĩnh An mở cửa đi vào thì ánh mắt đầu tiên nhìn thấy được Alva ngồi ở sau bàn làm việc được bố trí tạm thời.

Al-va chống cằm, nhìn Tĩnh An mà cười không ngớt, cô gái nhỏ ăn mặc thanh mát vóc người xinh đẹp không hề dư thừa , giống như một nụ hoa hồng, vô cùng muốn bày ra phong thái tài hoa của mình.

"Chúng ta lại gặp mặt, em gái người mẫu." Al-va trêu nói.

Hôm nay lần thứ hai nghe được "Chúng ta lại gặp mặt" , khóe miệng Tĩnh An nhếch nhẹ, "Chào anh, Al-va."

Còn tưởng rằng nhiếp ảnh gia phụ trách buổi chụp ảnh thử vai lần này sẽ là Al-va, lại không nghĩ rằng anh ta chỉ là ngồi ở vị trí phụ trách bình luận.

"Ồ, nhiếp ảnh gia lớn Al-va của chúng ta cũng sẽ chủ động chào hỏi, đây đúng là chuyện hiếm lạ." Đường Du khoanh tay trước ngực ngồi ở phía bên phải Alva, nghiêng dựa vào bên cạnh bàn, vẻ mặt xem kịch vui, "Thế nào, coi trọng người ta?"

Al-va chỉ nhếch mi, nghiêng người tới, mập mờ nói nhỏ một câu ở bên tai Đường Du: "Bởi vì cô ấy chính là vũ khí bí mật tôi làm cho Đường Dự trở về, thế nào cũng phải thân thiết với người ta một chút chứ?"

Cười lui người ra, Al-va coi thường Đường Du bên cạnh bỗng trở nên ngây ngô, nói với Tĩnh An: "Tốt lắm, tiếp theo đi vào dưới đèn chiếu chụp vài tấm hình đi, chú ý, sản phẩm đại diện lần này của chúng ta chính là nước hoa."

Tĩnh An lễ phép khiêm tốn gật gật đầu, lúc này mới xoay người đi tới bối cảnh phía dưới ánh đèn.

Nhưng khoảnh khắc ánh mắt cô chuyển qua, cô nhìn thấy người đàn ông kia.

Đó là một người đàn ông rất trẻ tuổi, ánh mắt thâm thúy sắc bén, môi mỏng mà lạnh nhạt, đường nét trên mặt sáng sủa rõ ràng.

Mặc dù người đàn ông nhìn thẳng vào cô có hơi nhăn cặp lông mày đẹp, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên một đường cong, nhưng Tĩnh An lại thấy trong mắt anh là dịu dàng.

Đây là một người đàn ông anh tuấn, vừa lạnh lùng, vừa dịu dàng . Tĩnh An định nghĩ như vậy.

"Cậu ta là nhiếp ảnh gia của em." Đúng lúc Al-va lên tiếng, câu nói đơn giản lại như che gì cái gì.

Không có tên nhiếp ảnh gia, không cần nói chỉ nhìn cũng lộ ra một loại khí chất thần bí.

"Đối với buổi chụp ảnh này, em muốn biểu hiện cái gì?" Người đàn ông trẻ tuổi hơi cúi đầu, ngón tay dài nhỏ giống như yêu thương lại như trêu chọc chạm vào máy chụp ảnh, hỏi.

Nước hoa "FAINT SCENT", vẫn luôn truyền bá mùi vị gợi cảm mê người.

Cứ thế yêu cầu ngôi sao đại diện nước hoa "FAINT SCENT" đều phải cho thấy sức quyến rũ gợi cảm của bản thân.

Gợi cảm mà không dung tục, vốn là ban đầu Tĩnh An muốn biểu hiện ý

này.

Nhưng nhìn người đàn ông, cô bỗng nhoẻn miệng cười, "Em muốn biểu đạt ra....thần bí."

Thần bí, so với gợi cảm thì hấp dẫn ánh mắt và ham muốn của mọi người hơn.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 7+5. Cô Ấy, Là Ai? . . .

Thần bí sao? Con người của người đàn ông chợt hiện ánh sáng nhỏ.

"Hi vọng em không để cho tôi thất vọng."

Tĩnh An cười gật đầu một cái, đi về phía dưới ánh đèn chiếu.

Lúc này Tĩnh An không nóng không vội, nhìn vị trí đèn máy chụp ảnh và ván phản chiếu ánh sáng, đi vài bước vào bên trong bối cảnh màu trắng như đi dạo, rồi sau đó như tìm được một vị trí hài lòng, cô đưa tay làm cho mái tóc ngắn màu đen của mình hơi rối loạn, nghiêng người nằm xuống, đưa hai mắt nhìn vào ống kính.

Trong màn ảnh, cô gái nghiêng hơn nửa người, tay trái xuyên qua mái tóc đen nhánh ở trán, cúi chỏ chống mặt đất, thanh thoi mà nâng nhẹ nửa người trên của mình.

Nhìn tư thế như lười biếng, đường cong trên khuôn mặt cô gái nhẹ nhàng, một đôi mắt màu nâu lại lạnh lùng sắc bén nhìn thẳng phía trước, dường như chỉ một ánh mắt dung đưa liền lộ ra cử chỉ động lòng người.

Cái gì là thần bí? Có lẽ chính là trong hai tròng mắt của cô gái này làm người ta nhìn không rõ rồi lại không tự kìm hãm được lay động hồn phách muốn đi vào tìm kiếm.

Người đàn ông trẻ tuổi giơ máy ảnh lên, vẻ mặt gợi lên ý cười không rõ, ngón trỏ dừng ở nút bấm cửa chớp không gián đoạn mà lần lượt đề xuống,

bắt lấy từng khoảnh khắc xinh đẹp.

Sau khi theo người đàn ông vào buổi chụp ảnh, Tĩnh An hoặc nằm hoặc đứng chạm đất lại bày ra rất nhiều tư thế .

Trong thời gian này, người đàn ông trẻ tuổi làm nhiếp ảnh gia vẫn duy trì im lặng, lại không thấy có ý kiến gì đối với những bức ảnh của Tĩnh An, cũng không có bất kỳ từ ngữ tốt nào.

Có thể nói người này vẫn không ngừng ấn nút cửa chớp, rồi lại im lặng khác thường làm cho trong lòng Tĩnh An có chút nghi ngờ.

Mặc dù cô đối với biểu hiện của mình rất hài lòng, nhưng lại có chút lo lắng có phải buổi chụp ảnh kéo dài là vì mình không cách nào đạt được yêu cầu của người đàn ông trẻ tuổi này không .

Buổi chụp ảnh giống như vĩnh viễn không hết, cho đến một tiếng ca ngợi hơi có vẻ kích động vang lên, mới cắt đứt ngón tay của người đàn ông muốn ấn nút lần nữa.

Sau khi Al-va tìm lòng không được nói một câu "Per-fect", ngượng ngùng sờ sờ lỗ mũi của mình, liếc mắt nhìn bạn tốt cúi đầu nhìn máy chụp hình, giống như đắm chìm trong thế giới của mình, đáy mắt u ám vẻ mặt phức tạp

Rồi sau đó anh ta quay đầu, cười nói với Tĩnh Ab: "Em gái người mẫu xinh đẹp, làm phiền em sau khi rời khỏi nói với nhân viên công tác bên ngoài một tiếng là chúng tôi hơi mệt một chút, cần nghỉ ngơi một lát, để cho bọn họ sắp xếp những người thử vai phía sau nghỉ ngơi một chút đi." Đồng thời cũng có ý là buổi chụp ảnh của Tĩnh An đã kết thúc.

Mới thử vai hai mươi mấy người mẫu, liền mệt mỏi?

Tĩnh An nhìn Alva không biết từ lúc nào đã đi từ bàn làm việc tới chỗ của cô, cảm thấy không biết nói gì.

Nhưng mỉm cười xoay người rời đi.

Trước khi đi ra phòng chụp ảnh, Tĩnh An cũng không hỏi thành tích buổi chụp ảnh hôm nay như thế nào.

Không phải là không dám, cũng không phải là ngượng ngùng.

Chẳng qua là cô biết rõ có một số quyết định không phải là cô có thể ảnh hưởng đến. Hỏi nhiều, cũng không có chút ý nghĩa nào, có lúc càng tự rước lấy nhục hơn.

"Cô ấy... Là ai?" Giống nhau bị cô gái nhỏ hấp dẫn, mà Đường Du từ sau bàn làm việc đi ra có vẻ hơi ngây ngốc hỏi Alva bên cạnh, "Cô ấy...và người kia có quan hệ như thế nào?"

Alva lắc đầu một cái: "Theo tôi được biết, cô ấy mới vào Tinh Quang chưa được nửa năm, mà trước khi Đan Ninh chết căn bản là bọn họ không thể có cơ hội gặp mặt."

"Vậy trước khi vào Tinh Quang..." Đường Du vẫn còn nghi ngờ.

"Lúc cô ấy tốt nghiệp tiểu học thì cha mẹ bị tai nạn xe cộ, mà dường như cô ấy cũng không có họ hàng gì." Alva cau mày, có chút không xác định, "Những thứ này là lý lịch sơ lược khi cô ấy vào Tinh Quang, mà tôi không cho là khi đó bọn họ gặp nhau."

"Nhưng... Tại sao có thể có hai người giống nhau."

Trong trí nhớ, một lần duy nhất này chính mắt nhìn thấy hình ảnh của Đan

Ninh chồm lên hình ảnh cô gái nhỏ trong buổi chụp ảnh vừa nãy, làm sống lưng Đường Du nổi lên một loại lạnh lẽo.

Nghe được lời như vậy, Al-va cũng trầm mặc lại.

"Bọn họ... Không giống nhau."

Mà trong không khí kỳ quái này, người đàn ông trẻ tuổi vẫn giữ trạng thái im lặng kia cũng bỗng nhiên mở miệng, dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của hai người kia.

Al-va há miệng muốn phản bác nhưng trong nháy mắt đã ý thức được, so với người đàn ông này thì hiểu biết của mình đối với Đan Ninh coi là cái gì.

Tròng mắt u ám, Al-va cười, chẳng qua là trong nụ cười này, cất giấu khổ sở không ai hiểu ngoài chính mình, "Nếu Đường Dự nói như vậy, chúng ta còn rối rắm cái gì. Có lẽ cái này gọi là giống nhau thì Tĩnh An là người có tư chất người mẫu trời sinh, hơn nữa còn là tư chất làm cho người ta ghen tỵ."

"Cho bọn chị xem kết quả chụp ảnh một chút, nói không chừng trong hình này sẽ có cảm giác không giống nhau." Đường Du cảm thấy ý nghĩ này của mình rất là chính xác, "Ngay cả tư chất trời cho cực cao thì người kia cũng cần phải có kinh nghiệm trong nghề ba năm mới được, tôi cũng không tin một người mẫu nhỏ mới vào nghề có thể chụp ra được thần thái say mê của người kia, ngay cả Lý Na rất nổi tiếng lúc này cũng không bằng một nửa người kia!"

Lời của Đường Du làm Al-va có chút không biết nên khóc hay cười, nhớ tới lúc Đan Ninh vẫn còn, mỗi lần Đường Du nhắc tới người này thì gương mặt đều khinh bỉ, lời nói thường đeo ở khóe miệng chính là "Ngay cả kẻ đàn còn thông minh hơn người kia, người như vậy cũng có người đối với cô ấy u mê không tỉnh ngộ!"

Mà người u mê không tỉnh ngộ ngoài em trai thân yêu của Đường Du là Đường Dự, còn có mối tình đầu của Đường Du.

Nhưng mà nói không chừng tình cảm ở trong lòng Đường Du đối với người nọ căn bản không phải chán ghét và khinh bỉ như cô ấy nói, nếu không, lúc này tại sao lại bảo vệ người kia như vậy, nói thẳng trong giới không ai có thể đuổi kịp người kia.

Lúc Đường Du nói chuyện Đường Dự không có nhìn về phía cô ấy, mà là đưa tầm mắt dừng lại ở đèn chiếu, chỗ Tĩnh An mới vừa tạo dáng.

Nhưng nếu như Đường Du có thể thấy lúc cô ấy nói chuyện đáy mắt Đường Dự chợt lóe cương quyết rồi biến mất, như vậy, lúc cô ấy đang nói chuyện kia liền tuyệt đối không thể nào tràn đầy lòng tin như vậy.

Đưa số liệu chuyển vào trong máy vi tính, Đường Dự liền ngồi vào một bên, không có nhìn lại hình mà mình vừa chụp.

Nhìn trước máy vi tính, hai người xem hình càng kinh ngạc.

Đường Dự chỉ kéo kéo khóe miệng, không có nhiều lời.

Những bức hình kia mang đến rung động, anh lại rất hiểu rõ.

Hình trên màn hình, sau một hồi tuần hoàn, lại dừng ở bức hình ban đầu kia.

Trong hình, cô gái nằm nghiêng, một đôi mắt đẹp, thu hút lòng người.

"Xem ra vào buổi chụp ảnh lần trước, cô ấy che giấu không ít thực lực." Có lẽ là bởi vì cô gái biết mình không phải nhân vật chính của buổi chụp ảnh quần áo mùa đông sang trọng, cho nên cố ý giảm bớt sự tồn tại của mình, để phối hợp vào buổi chụp ảnh.

Hiếu biết nặng nhẹ như vậy, ngược lại không giống một người mẫu nhỏ mới vào nghề.

Nhưng cô, lại hết lần này tới lần khác chỉ là một người mẫu hạng C mới vào nghề chưa tới nửa năm. Al-va vuốt vuốt huyết hai bên, giống như muốn làm tiêu tan suy nghĩ rối loạn trong đầu.

"Từ tấm hình này cậu nhìn ra điều gì?" Lúc này, Đường Du bỗng quay đầu hỏi Al-va, trong giọng nói có nghiêm túc, "Không, tôi không phải là muốn hỏi cậu từ tấm hình này có thấy bộ dạng của Đan Ninh hay không, đơn giản là tôi chỉ muốn nói về tấm hình này."

Alva ngẩn người, nhìn Tĩnh An trong tấm hình lần nữa, "Vampire, Vampire dạo chơi trong bóng đêm ở thế giới phương Tây, khoác áo khoác tao nhã tà mị, lại ẩn giấu màu máu nguy hiểm." Al-va dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng "Nhưng không thể phủ nhận, mặc dù nguy hiểm hơn, tôi cũng cam nguyện bị cô ấy thu hút."

"Mà tôi lại cảm thấy đây là một người con gái xinh đẹp cao quý nhuộm một chút men say mới từ trên tiệc rượu trở về, giữa sự lười biếng là cao quý lịch sự, dịu dàng không thể so sánh lại vừa kiêu căng lạnh nhạt."

Đường Du vừa nói chuyện, hô hấp có chút nặng nề, "Al-va, There are a thou-sand Ham-lets in a thou-sand peo-ple' s eyes. (Trong mắt một ngàn người thì có một ngàn Hamlet)*, chẳng lẽ những lời này của Shakespeare cũng không đại diện cho một loại thần bí."

*: Danh ngôn của Shakepeare, ý nói cùng một việc nhưng mỗi người sẽ có một cách nghĩ riêng.

"Mà cô ấy thật sự làm được." Đường Du tựa lưng vào ghế ngồi, có chút mờ mịt, "Đường Dự, bọn họ... Quả thật không giống nhau."

Câu nói của Đường Du, Al-va và Đường Dự cũng nghe rõ ý nghĩa trong đó.

"So với hình của Đan Ninh trong buổi chụp ảnh, trong hình Tĩnh An biểu đạt tình cảm tỉ mỉ phong phú hơn." Mà những thứ biến đổi tình cảm nhỏ nhất như thế nào này mà lúc Đan Ninh 21 tuổi hay là Tĩnh An 18 tuổi có thể thông thạo, mà dung nhập vào trong đó... Nhưng thực tế lại hiện ra rõ ràng trước mặt, đối với cái này, Al-va cũng chỉ có thể cảm thán, "Đường Du, Tình Quang của chị đào được một thiên tài."

"Cũng khó trách nhiếp ảnh gia có tài năng mà quý Đường Dự lại ấn chụp không ngừng như ma đuổi như vậy." Al-va nhạo báng.

Đường Dự ngược mắt, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Al-va cùng với Đường Du, cất giọng nói trong trẻo lạnh lùng: "Buổi chụp ảnh tiếp tục do Lý Tường phụ trách, mà Đường Du, tin tưởng chị đã biết sự lựa chọn của em."

Sau khi nói dứt lời, Đường Dự liền đứng dậy tính rời đi phòng chụp ảnh.

"Này, không nên sai khiến người khác như vậy, Đường Dự! 23 người mẫu trước Tĩnh An đều do tôi phụ trách chụp ảnh, tại sao cậu chỉ chụp một người đó thông thả rời khỏi, mà tôi còn phải ở lại chứ!" Al-va rõ ràng đã ở ranh giới nổi nóng, "Buổi thử vai chọn người này chính là ý của cậu, cái này cũng được đi nhưng tại sao chịu khổ vĩnh viễn đều là tôi..."

Đối với găm thét oán trách của Alva, Đường Du tập mãi thành thói quen nhún nhún vai.

Mà Đường Dự, càng trực tiếp coi thường tiếng ồn phía sau lưng hơn, lạnh nhạt đi ra khỏi phòng chụp ảnh.

Sau khi Đường Dự đi ra khỏi phòng chụp ảnh vẻ mặt uất ức của Alva đột nhiên đổi lại bộ dáng quần là áo lượt vẻ mặt cười đùa, híp mắt, hơi không có

ý tốt hỏi Đường Du, "Cô Đường xinh đẹp, chị đoán, lúc này em trai thân yêu của chị là muốn đi đâu đây?"

Khóe miệng tràn ra nụ cười lúm đồng tiền, khóe mắt Đường Du cũng mang theo chút ý đùa vui vẻ, "Tôi chỉ biết là, Al-va thân yêu, thời gian nghỉ ngơi của chúng ta cũng nên kết thúc."

"Phía sau còn trên dưới 100 người chờ cậu chụp ảnh đấy." Đường Du lật lật tài liệu người mẫu trong tay, bổ sung

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hợp Tác Vui Vẻ . . .

Edit : babynhox

Trên sân thượng tòa công ty Tinh Quang có một vườn hoa nhỏ xinh trên không, chiếm lấy một góc sân thượng.

Mà cái chỗ này, chính là nơi Đường Dự muốn đến nhất.

Ở trong trí nhớ của Đường Dự, mô hình vườn hoa nhỏ trên không này vẫn luôn là một chỗ thật yên tĩnh bí mật, rất ít người đến đây, càng đừng nói là buổi trưa nơi này rất nóng.

Huống chi trong mấy năm này, trừ mình còn thỉnh thoảng đến chỗ này ngồi thì còn ai còn nhớ vườn hoa đã từ từ tan hoang này.

Nhưng, ánh mắt Đường Dự hơi tự giễu, bất ngờ nhìn thấy một bóng lưng màu đen ngơ ngác thoáng hiện ở ngoài vườn hoa.

Là người mẫu tên Tĩnh An kia.

Lông mi dày đậm trên mắt Đường Dự run rẩy, cup xuống che giấu vẻ mặt khó lường của anh lúc này.

Trước đó, làm người ta ấn tượng sâu sắc trong buổi chụp ảnh, trái ngược với sự thán phục của Lý Tường và Đường Du, khuôn mặt Đường Dự vẫn bình tĩnh, vô cùng trầm tĩnh.

Mà trên thực tế, đối với biểu hiện của cô gái này, phải nói là Đường Dự

ngạc nhiên, càng không bằng nói là... Nghi ngờ.

Nhưng những thứ nghi ngờ này của anh, liền không có ý định nói cho những người khác nghe.

Một một hành động cử chỉ của Tĩnh An từ lúc đi vào ống kính, bao gồm động tác nhỏ nhìn về đèn máy ảnh và tấm ánh sáng phản chiếu cùng cho tới lúc cố ý điều chỉnh vị trí và dùng tư thế đứng hoặc nằm bày ra dáng chụp.

Không một chút nào không khiến Đường Dự cảm thấy...

Người con gái này, hiểu được làm như thế nào để tìm kiếm vị trí ánh sáng thích hợp cho mỗi một tạo dáng của mình, hơn nữa còn hiểu được làm như thế nào để cho trong màn ảnh không lộ ra góc độ xấu của mình.

Lần chụp ảnh này.

Lần đầu tiên, để cho nhiếp ảnh gia Đường Dự cảm thấy không phải là mình đang khống chế ống kính trong tay.

Nhìn về cô gái như đang mất hồn cách đó không xa, Đường Dự chần chờ một chút, cuối cùng vẫn đi tới.

"Sao em lại ở đây?"

Sau lưng bỗng có tiếng nói, làm cho Tĩnh An không có chuẩn bị hơi hoảng sợ, mặc dù giọng nói này nghe rất là dễ nghe... Có chút quen thuộc.

Nở nụ cười, Tĩnh An xoay người, hai tròng mắt đúng lúc chạm vào đáy mắt đen bóng sâu xa của người đàn ông.

"Là anh?" Đối với người xuất hiện, Tĩnh An có chút bất ngờ, nhưng cũng chỉ là bất ngờ thôi, "Tôi chỉ là muốn hóng mát một chút, vừa đúng lúc tới nơi này."

Tĩnh An lễ phép trả lời câu hỏi của người đàn ông, nhưng cũng không hiểu vì sao giọng điệu người đàn ông này đối với chuyện mình xuất hiện ở đây có chút... kỳ quái không nói ra được?

Trong thời tiết nóng bức này, chạy đến sân thượng hóng mát?

Đường Dự ngoắc ngoắc khóe miệng, nhìn cô gái bất cứ lúc nào cũng nghĩ muốn rời khỏi, "Nếu như không việc gì, thì cùng đi dạo nói chuyện với tôi đi."

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông vừa nói chuyện nhìn như có chút lạnh nhạt nhưng đường nét trên mặt lại phủ lên một cảm giác ấm áp mờ nhạt.

Tĩnh An đang tìm kiếm ngôn ngữ định rời khỏi, rất kinh ngạc sửng sốt, nhưng ngay sau đó liền che giấu dưới mỉm cười: "Đây là vinh hạnh của tôi."

Đúng vậy, đây là vinh hạnh cũng là... Cơ hội của cô.

Bởi vì dù đến giờ cũng còn không biết tên của người đàn ông trẻ tuổi này, nhưng Tĩnh An cũng có thể biết người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản.

Thử hỏi đại diện "FAINT SCENT" quan trọng như vậy, lúc thử vai có Alva ở đó thì sao có thể lại đi tìm một nhiếp ảnh gia khác tới phụ trách buổi chụp ảnh, trừ phi, nhiếp ảnh gia này... Ở trong giới thời thượng có địa vị cao hơn Alva

Hơn nữa, lúc này, theo lý thuyết người đàn ông này nên ở phòng chụp ảnh tiếp tục vì chụp hình người mẫu thử vai, nhưng anh, lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa định đi dạo nói chuyện với mình, đây là đại biểu cái gì?

Tĩnh An có chút thấp thỏm, mà thấp thỏm nhiều hơn cũng là bởi vì kích động.

"Mấy năm trước, nơi này còn bố trí rất nhiều bồn hoa, càng giống vườn hoa hơn so với bây giờ." Ánh mắt Đường Dự xuyên qua vai cô gái, rơi vào một vùng trên mặt đất nhìn có vẻ dơ dáy bẩn thỉu, "Tôi nhớ còn có vài gốc cây không nhớ rõ tên, nhưng là thực vật trưởng thành rất tươi tốt."

"Đáng tiếc, đây đều là chuyện mấy năm trước." Đường Dự liếc nhìn Tĩnh An, vẻ mặt có chút hoảng hốt giống như còn đắm chìm trong trí nhớ của mình, "Nếu như em đã gặp qua, có thể nói cho tôi biết tên nó."

Đúng vậy, mấy chậu cây tươi tốt không biết đã được người nào sắp xếp lại với nhau, cành lá dài rộng rãi ngược lại xanh um tươi tốt vô cùng.

Nhưng mình thật sự không biết tên của bọn nó là gì.

Có lẽ là bởi vì cũng có kỷ niệm đối với vườn hoa này, hình tượng Tĩnh An trong lòng Đường Dự êm dịu mấy phần.

"Khi đó, tôi còn chưa vào Tinh Quang." Cười lắc đầu một cái, Tĩnh An trả lời "Hơn nữa mặc dù tôi đã thấy, cũng không nhất định là biết tên của bọn nó."

Nghe được trả lời như vậy, Đường Dự không có lập tức nói chuyện, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô gái, ánh mặt trời bắn thẳng đến trên mặt vẻ mặt mơ hồ không rõ.

Sau một lúc im lặng, lúc Tĩnh An cho là người trước mắt muốn kết thúc cuộc nói chuyện này thì Đường Dự lại từ từ mà nói, nhưng lần này lời mà Tĩnh An nghe được lại không hiểu.

"Năm ngoái tôi chỉ tới nơi này một lần, năm nay, tôi cho là tôi sẽ không tới nơi này nữa..." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người đàn ông, chậm

rãi nói đến nhưng lại làm cho trong lòng Tĩnh An không khỏi buồn phiền, "Nhưng tôi lại tới hai lần, một tháng trước và hiện tại."

"Tôi nghĩ, có một số việc chỉ là chính tôi cho là mình không thêm để ý thôi." Đường Dự tiếp tục lời nói không rõ ý nghĩa của anh, "Đánh mất cuối cùng cũng là đánh mất, mà tôi đã không có cơ hội đền bù tiếc nuối."

Tĩnh An cảm thấy cặp mắt kia nhìn thẳng cô, giống như đang xuyên thấu qua cô để nhìn cái gì đó.

Không thể phủ nhận, lúc này người đàn ông trẻ tuổi được cho người xa lạ đứng ở trước mặt cô, làm cô có chút rợn cả tóc gáy.

"Vậy thì thật là đáng tiếc."

Có mấy lời muốn nói liền dừng, dò hỏi quá nhiều luôn không tốt. Huống chi mình còn trong vòng luẩn quẩn của giới giải trí.

Nghe nhiều, nghĩ nhiều, nói nhiều, sẽ mắc lỗi nhiều. Cho nên Tĩnh An không có liên lên tiếng hỏi rõ người đàn ông vấn đề không hiểu trong lòng mình, mặc dù cô có loại cảm giác kỳ lạ là người đàn ông này cố ý nói cho cô nghe.

Khách sáo đáp lời, nghe vào trong tai Đường Dự, lại cảm thấy hơi muốn cười.

Người này, nói không chừng, ngoài mặt rõ ràng nhìn như tự nhiên hào phóng, dịu dàng lễ độ, trên thực tế lại rất cẩn thận, lạnh lùng xa cách.

Nhưng cho dù suy đoán của mình có chính xác hay không... Lần này, anh đều không muốn bỏ lỡ nữa.

Môi mỏng của Đường Dự luôn luôn lạnh nhạt, dâng lên nụ cười vui vẻ

chân thành.

Bộ dáng cười lên, thật đúng là... Câu người.

Khó trách bộ dáng người đàn ông nhìn như dạng lạnh như băng ăn nói cẩn thận, nếu là thỉnh thoảng mỉm cười, ai còn bình tĩnh được hả ?

Tĩnh An thấy thế có chút dờ dẫm, sau khi phản ứng kịp, lúc người đàn ông nhìn cô càng vui vẻ hơn làm cô rất là lúng túng.

"Tĩnh An."

Cô nghe được tên của mình từ trong miệng người đàn ông gọi ra, không có phập phồng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại có chút nhiệt độ nắng ấm.

"Tôi là Đường Dự." Đường Dự nói.

"Ách, chào anh, Đường tiên sinh." Người đàn ông bỗng tự giới thiệu mình, làm cho Tĩnh An phản ứng có chút vội vàng.

"Gọi tôi là Đường Dự được rồi." Đường Dự vẫn cong môi mỏng đẹp đẽ của anh, mắt nhuộm ý cười, cũng dời tầm mắt khỏi Tĩnh An, "Em đi trước đi, tôi muốn ở lại một chút."

"Vậy tôi đi trước." Xem ra rốt cục thì có thể kết thúc cuộc nói chuyện kỳ quái này, Tĩnh An gật đầu một cái, không chậm trễ chút nào mà đi qua người Đường Dự.

Nhưng, lúc đi thoáng qua, Tĩnh An kinh ngạc mở to mắt.

Có chút không dám tin có chút nghi ngờ xoay người, bốn mắt nhìn nhau, cô há miệng, "Anh mới vừa..."

Nhìn ánh mắt giữa ngạc nhiên không che giấu vui mừng của cô gái kia,

Đường Dự cười lặp lại lời nói trước một lần nữa: "Tĩnh An, hợp tác vui vẻ."
Đồng thời vươn tay.

Hợp tác vui vẻ? !

Nếu như cô không có đoán sai...

Dời tầm mắt dừng lại ở giữa bọn họ, trên bàn tay kia là các đốt xương ngón tay rõ ràng , Tĩnh An không nhịn được đáy lòng kích động nở nụ cười vui sướng, sáng rực.

"Hợp tác vui vẻ." Tĩnh An vươn tay của mình ra, cầm tay của người đàn ông.

Hai bàn tay thon dài đẹp mắt giống nhau, vào giờ phút này quấn quanh lại với nhau thật chặt.

Sau đó Tĩnh An rời khỏi sân thượng, mà Đường Dự tự mình ở lại lẳng lặng nhìn vườn hoa vườn hoa tan hoang trước mắt, trong mắt lạnh nhạt mơ hồ loáng thoáng nhớ nhung.

Dường như trước mắt Đường Dự ừ từ dâng lên một làn hơi nước mỏng, cách hơi nước mơ hồ nhìn thấy một thân thể duyên dáng của cô gái trẻ đang bước qua từng bước theo tiết tấu như khi bước trên sàn diễn, dáng vẻ tao nhã mê hoặc người ta.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Dư Luận . . .

Ba ngày sau, cấp trên của Tỉnh Quang công bố người đại diện "FAINT SCENT" lần này.

Một người mẫu gọi là Tỉnh An.

Một người mẫu không chút danh tiếng làm cho người trong giới lẫn bên ngoài đều mù mịt.

Sau khi cấp trên Tỉnh Quang công bố tin tức thì bình luận càng kéo đến lũ lượt.

Nhiều nhất chính là người hâm mộ Lý Na, đồng loạt dùng lời nói trách cứ ác liệt nghi ngờ lựa chọn của Tỉnh Quang, càng khinh bỉ mà cho rằng Tỉnh An là dựa vào quy tắc ngầm mới có thể chiếm vị trí trên cùng giành được cơ hội đại diện lần này.

Trong một lúc tất cả giải trí truyền thông, giải trí tạp chí cũng hưng phấn, rồi rít phái phóng viên thông qua các loại đường dây liên lạc với cấp cao Tỉnh Quang..... Sự thực vốn nên thuộc về người mẫu Lý Na, một số phóng viên có ánh mắt nham hiểm lặng lẽ bấm số điện thoại của trợ lý Tiêu Mặc Phàm.

Hôm sau, chỉ là sau mười tiếng Tỉnh Quang công bố tin tức này, bản tin về Tỉnh An ùn ùn kéo đến đầy trên trang đầu cả báo giải trí và kênh giải trí.

Các nhà báo truyền thông ranh mãnh không chỉ đào chuyện Tỉnh An đâm xe tự sát ào hơn một tháng trước, càng không biết từ đâu lấy được bình luận

về Tĩnh An của các ngôi sao nổi tiếng thuộc công ty Tinh Quang, không biết cố ý bỏ chữ lấy ý hay không hoặc là những thứ bình luận này đều là bịa đặt nói bừa, tóm lại đều là những tin tiêu cực.

"Tôi muốn biết tên những người mẫu trong này, dường như tôi chỉ gặp qua cặp chị em sinh đôi." Lúc này, cô gái mặc T-shirt trắng đang dùng ngón trỏ trơn bóng trắng nõn chậm rãi lướt qua từng chữ mày đen trên báo chí, ánh mắt của cô lóe lên một cái, lông mi dài nhỏ lại vững vàng che kín đáy mắt lên tình cảm phức tạp này, "Làm bậy ném lược lên trên người những người mẫu khác? Sao tôi nhớ là chính tôi bị lược đập trúng?"

"Trong một buổi tối chim sẻ biến thành phượng hoàng, làm sao có thể làm người khác không ghen tỵ. Cái này với em cũng tốt, ở không biết sắp tới có thể thành phượng hoàng hay không, nói không chừng liền bị những thứ tin tiêu cực này làm cho sụp đổ." Trần Sâm mới vừa nói xong, chợt cảm giác lời nói này của mình có chút không ổn, đưa mắt nhìn vẻ mặt như thường của cô gái, thật sự không biết nên làm thế nào sửa lại.

"Cái đó, mặc dù không biết tại sao Tinh Quang lựa chọn em, nhưng dù sao danh tiếng của em quá nhỏ, cho nên FAINT SCENT yêu cầu em một mình thử vài một lần nữa cũng không quá đáng." Trần Sâm giả bộ như bất đắc dĩ tiếp tục nói, trong lòng lại cho là yêu cầu của FAINT SCENT cực kỳ đúng đắn, đây cũng không phải là anh ta không muốn người mẫu của mình có thể mượn cơ hội đại diện này làm nên danh tiếng, chẳng qua là bây giờ không yên lòng Tĩnh An có thể gánh vác nhiệm vụ quan trọng này. Cứ thế đến bây giờ Trần Sâm cũng còn cảm thấy lựa chọn lúc trước của Tinh Quang nhất định là xảy ra nhầm lẫn.

"Nói là cho một mình em thử vai, nhưng tôi hỏi thăm được người mẫu thử vai lần này... Còn bao gồm Lý Na."

Trần Sâm nhìn Tĩnh An ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trên mặt là vẻ mặt

không rõ.

Sau chốc lát, Tĩnh An chợt nở nụ cười nhẹ, giữa hai lông mày vẫn là vẻ không chắc, "Nếu người phụ trách FAINT SCENT còn chưa tới, tôi muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, tôi sợ đợi mình sẽ quá thất lễ."

Cùng thử vai với người mẫu, làm sao có thể không khẩn trương hốt hoảng đến thất lễ.

Trần Sâm cũng không nói thêm cái gì, chỉ là gật đầu một cái.

"U, cô đây là không có mắt thì còn là thế nào, đi đường cũng có thể làm đổ cà phê của tôi, thật là xui xẻo!"

"Tiểu Lý, còn ngây người cái gì, còn không đem một ly khác cho tôi!"

Đi trên đường có hơi vắng vẻ, mặt Tĩnh An không thay đổi nhìn trợ lý nhỏ khúm núm và người mẫu Bắc Huyền ở trước mắt.

Vốn là tâm trạng phiền loạn, càng tăng thêm mấy phần không vui.

Liếc mắt nhìn trợ lý nhỏ đụng nhau với mình, rồi sau đó chuyển dời ánh mắt đến trên mặt Bắc Huyền, ánh mắt Tĩnh An lạnh lùng, "Cũng phải cảm ơn ly cà phê lúc đầu không nóng."

Mặc dù lúc đi bộ có chút mê mẩn, nhưng mình dọc theo tường chậm rãi mà đi cũng có thể đụng vào người?

Tĩnh An cảm thấy buồn cười, là đường đi này quá chật, hay là trong mắt phía bên kia căn bản không thấy sự tồn tại của cô?

Có một số đáp án, không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Tĩnh An nhếch nhẹ, lúc nhìn camera ở một góc trần nhà thì lạnh lùng cười một tiếng.

Không tiếng động thay đổi vị trí của mình, để cho mình hoàn toàn tiến vào bên trong phạm vi camera.

"Nghe ý này của cô, là tôi cố ý gọi người đồ cà phê lên người cô sao?" Tính tình Bắc Huyền luôn luôn không tốt, huống chi là đối với người mẫu mới nhìn không vừa mắt này, sau khi chê cười nói xong câu đó, mắt cũng không nghiêng một cái lại đi tới bên cạnh trợ lý nhỏ hỏi, "Tiểu Lý, cô nói xem, tôi có kêu cô đem cà phê hất lên người đại diện FAINT SCENT tương lai này không?"

Mặc dù sự thật đúng là cô ta thấy một mình người mẫu nhỏ này, mới ác ý gọi trợ lý bưng cà phê đựng vào người cô, nhưng lời nói của Bắc Huyền vẫn hùng hồn như vậy.

"Không... Không phải, là tôi đựng vào cô." Trợ lý nhỏ trả lời, không khỏi liếc trộm Bắc Huyền một cái, ngón tay vô ý thức co rúc xuống.

Lúc này Tĩnh An khẽ rũ mi mắt xuống, sâu trong đáy mắt là lạnh lẽo, cô cười khẽ một tiếng mở miệng, trong giọng nói rõ ràng mang theo khinh thường cùng kiêu ngạo lạnh lùng, "Đúng là Lâm Lang nói không sai, tính tình cô như vậy, có thể tiếp tục phát triển ở giới người mẫu thậm chí là cả làng giải trí, thật có thể nói là đầm rồng hang hổ, không, nên nói là một chuyện cười, không phải sao?"

Bị Tĩnh An có thái độ kích thích ghét bỏ, sắc mặt Bắc Huyền thoáng qua đen xuống, nóng nảy như cô, hoàn toàn không có suy tính đến đây là trên đường lúc nào cũng có người đi ngang qua, liền hung hăng giơ tay lên tát Tĩnh An.

Khóe miệng cong hiện lên ý lạnh, ánh sáng trong mắt Tĩnh An chợt lóe rồi biến mất.

Theo hướng bàn tay đánh tới, Tĩnh An đứng lúc mà lui về phía sau một bước và nghiêng đầu đi, cũng nhanh chóng lấy tay đặt lên nên bị chỗ gương mặt bị bàn tay đánh tới.

Vẻ mặt kinh ngạc, ủy khuất hoàn mỹ vừa lúc được camera ghi hình lại.

"Rất tốt, lại dám né tránh!" Mở một đôi mắt đẹp tức giận, Bắc Huyền càng không vừa ý giơ tay lên lần nữa.

Nhưng đường đi cuối thang máy lúc này lại từ từ mở ra, trợ lý nhỏ chú ý đến đầu tiên lập tức kéo tay Bắc Huyền lại, sử dụng ánh mắt ra hiệu ở đầu thang máy kia.

Nhận được tín hiệu cảnh báo, hất tay trợ lý ra, Bắc Huyền lạnh lùng "Hừ" một tiếng với Tĩnh An sau đó liền cứ thế đi ra một đầu khác, cũng không quay đầu lại nói một câu với người phía sau : "Dựa vào cô, còn chưa đủ tư cách nói tôi!"

Không có tư cách sao? Tĩnh An để tay đang bùm mặt xuống, nhìn về phía Bắc Huyền rời khỏi.

"Tĩnh An?" Bỗng nhiên vang lên tiếng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo chút dịu dàng, có mùi vị quen thuộc.

Còn chưa giấu kỹ ánh sáng trong mắt, Tĩnh An quay đầu lại chỉ thấy bóng dáng thon dài cao ngất đang vững bước tới gần cô.

Ánh nắng mùa hè xuyên thấu qua đường đi và cửa sổ sát đất rọi vào, ánh mặt trời chiếu rọi đường nét trên mặt cô gái, ấm áp mà đẹp mắt.

Vậy mà...

Trong mắt Tĩnh An lúc này, lại làm cho Đường Dự càng tới gần bỗng kinh ngạc.

Trong mắt này, có lạnh nhạt, có tự tin... Còn có kiêu ngạo lạnh lùng, cùng với vẻ phức tạp mà Đường Dự nhìn không rõ.

"Đường... Dự." Tĩnh An phản ứng kịp, trong nháy mắt liền che giấu làm cho Đường Dự kinh ngạc.

Cô gái nở nụ cười một lần nữa, hình như mới vừa rồi thấy chẳng qua là cảnh tượng huyền ảo, lúc vẻ mặt Đường Dự hơi động đậy thì lại chú ý tới dấu vết ô bẩn trên quần áo của Tĩnh An.

"Em cứ như vậy mà đi tham gia thử vai FAINT SCENT?" Đường Dự híp mắt.

Cúi đầu nhìn áo T-shirt trắng đã bị cà phê nhuộm một mảng vẩn đục, Tĩnh An không có ngượng ngùng, chẳng qua là có vẻ hơi lúng túng cười khổ nói: "Không biết có trở về thay một bộ đồ hay không?"

"Nếu như em không muốn bởi vì lý do không tuân theo này mà làm cho FAINT SCENT bỏ qua em." Đường Dự lắc đầu một cái, trong mắt nhìn Tĩnh An có ý trêu ghẹo, "Huống chi, ý của tôi là em tính mặc áo T-shirt quần jean tham gia thử vai sao?"

Mặc dù quần áo như vậy, cô gái nhỏ mặc, có loại thích thú thời thượng gắn liền thoải mái đơn giản.

Tĩnh An không nhịn được cười một tiếng, ý của Đường Dự sao cô lại không hiểu, buổi thử vai giống như FAINT SCENT, một bộ tốt hơn có thể nói quần áo có nhãn hiệu cao quý là trang bị không thể thiếu của người mẫu,

không thể phủ nhận những thứ kia nếu nói nhãn hiệu cao quý, đúng là lúc mặc lên người có thể thấy thân thể và khí chất của mình tốt hơn.

Đạo lý người dựa vào trang sức quần áo, không phải là cô không hiểu. Nhưng mà...

Tĩnh An khoa trương mà thở dài một cái, nhúu mày, trong lúc hưng phấn vung về nói : "Không có cách, ai bảo tôi chỉ là người mẫu nhỏ, tiền này... Đủ ăn no liền không tệ. Nếu như chi phí này công ty thanh toán, tôi cũng sẽ không để ý mà đi càn quét các cửa hàng nhãn hiệu nổi tiếng."

Sau khi nói xong vẫn không quên làm vẻ mặt hâm mộ đưa mắt nhìn Đường Dự toàn thân là quần áo hàng hiệu nổi tiếng.

Có thể bị vẻ mặt và lời nói của mình bây giờ chọc cười, Tĩnh An lại nở nụ cười trước, "Cho nên nếu không ra tay từ quần áo, không bằng trái lại đi một con đường riêng."

Cô gái trong ấn tượng của Đường Dự vẫn luôn cười, có lúc là cười lễ phép, có lúc là cười chân thành, có khi lại là cười xa cách, nhưng... Vào giờ phút này, vẻ mặt cô gái cười đến bừng bừng, cũng là lần đầu tiên Đường Dự thấy.

Ngay sau đó, khóe miệng Đường Dự cũng mở ra cười vui vẻ thật sâu, "Mặc dù giá trị đồ cổ cao hơn, nhưng lại không cách nào giống như giống như kim cương, vào lúc mới gặp gỡ liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, mà một bộ quần áo có thể làm cho ưu điểm hoàn mỹ của chủ nhân hiện ra trong lần đầu tiên thử vai thường sẽ đưa đến tác dụng mẫu chốt. Cho nên..."

"Tôi sẽ thanh toán chi phí quần áo trang sức cho em." Đường Dự càng vui vẻ hơn.

Rõ ràng Tĩnh An giật mình, nhưng lại hết sức chần chờ nhìn về Đường

Dự đang cười dịu dàng.

"Tôi cũng không muốn để cho người khác nghi ngờ ánh mắt chọn người mẫu của mình." Nhận thấy hoài nghi và không xác định của Tĩnh An đối với mình, Đường Dự lại bổ sung một câu.

Lần này Tinh Quang lựa chọn người đại diện FAINT SCENT chẳng lẽ là... Người trước mắt này quyết định? !

Hiểu được ý trong lời nói, Tĩnh An có chút khiếp sợ, còn tưởng rằng lần trước lời nói "Hợp tác vui vẻ" là tổng giám đốc Đường Du của Tinh Quang thực hiện, không nghĩ tới...

Sau khi Tĩnh An phản ứng kịp, nhìn Đường Dự trước mắt, trịnh trọng mà chân thành nói một tiếng: "Cảm ơn" .

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Người Mẫu, Lý Na . . .

"Vậy liền đi chọn một bộ quần áo thích hợp đi."

Đường Dự mỉm cười xoay người, đi lên phía sóng vai cùng với Tĩnh An, cùng đi vào thang máy.

Tĩnh Quang với tư cách là công ty người mẫu kinh tế, hơn nửa vị trí đứng đầu trong ngành người mẫu luôn ổn định trong nước. đương nhiên ở tổng công ty này sẽ có nhiều cửa hàng mua sắm có tiếng để cho người mẫu nổi tiếng dưới tay công ty sử dụng, trong đó không thiếu quần áo cao cấp thịnh hành hoặc là quần áo hướng cổ điển.

Tĩnh An là người mới, mặc dù biết có chuyện này, nhưng cũng biết rõ những thứ quần áo kia mình còn chưa có quyền sử dụng.

Nhớ tới lúc mình là Đan Ninh, ngược lại trường hợp chỉ xuất hiện một chút thì công ty cũng sẽ cố ý gọi người lấy lựa chọn quần áo trang sức lộng lẫy tinh xảo cho cô.

Thời gian trôi qua, chuyện cũ như khói.

Thế nhưng lúc đỉnh cao rực rỡ kia, Tĩnh An lại không cho rằng mình không thể làm cho nó xuất hiện lại, hoặc là càng rực rỡ hơn xưa.

Nhìn trên con số nhảy trong thang máy, Tĩnh An hơi suy nghĩ lung tung.

Cô nghĩ, sau khi sống lại ở đời này, vì sao từ lúc mới bắt đầu dường như

mình lại cố chấp với trở thành một người mẫu đứng đầu?

Là chỉ có nhiệt tình yêu thích đối với sự nghiệp sao, hay còn muốn đền bù tiếc nuối một đời trước?

Cái vấn đề này, Tĩnh An từng nghĩ, lại cũng chỉ là từng nghĩ, muốn hỏi nguyên nhân trong đó, có lẽ, ngay cả chính cô cũng... Không muốn suy nghĩ sâu xa.

Là cái nguyên nhân gì hay là có điều quan trọng gì, Tĩnh An chỉ biết là, bây giờ mình tuyệt đối phải lấy được cơ hội đại diện "FAINT SCENT".

Cô có dự cảm, đây là bước đầu tiên cô bước đến đỉnh rực rỡ, cũng bước đi vô cùng quan trọng.

Cửa thang máy mở ra lần nữa, Tĩnh An nhếch môi cười một tiếng, đi theo Đường Dự ra ngoài.

Mặc dù không biết vì sao mình có thể có may mắn có được sự ưu ái của Đường Dự, nhưng có người này tồn tại, con đường thông đến thành công nhìn như là bằng phẳng đi rất nhiều.

Tựa như đã từng suy nghĩ nhiều lần từ lâu, lúc Đường Dự đi vào cửa hàng quần áo dưới ánh mắt kinh ngạc của Tĩnh An, quen thuộc lại nhanh chóng chọn lựa quần áo thích hợp.

Cầm lấy quần áo trên tay Đường Dự, Tĩnh An phối hợp đi vào phòng thay quần áo.

Thời gian thay quần áo không lâu, đợi Tĩnh An xuất hiện trước mặt Đường Dự thì người đàn ông hoảng hốt giây lát.

Chiếc váy dài màu xanh biển hờ hững dao động lộ ra da thịt trắng mịn của cô gái càng rực rỡ trong suốt hơn mấy phần, lá sen bên vạt áo từ mắt cá chân được nhà thiết kế suy nghĩ độc đáo gọt giữa lõi kéo lên mà thành, làm cô gái nhỏ nhắn mềm mại bước đến lay động từng đợt sóng gợn, mềm mại uốn lượn như một đóa hoa sen ngọc bích thanh tao khiêu vũ trong gió.

"Rất đẹp." Bất thốt lên khen ngợi, khóe miệng Đường Dự cũng giương lên nụ cười lúm đồng tiền đẹp mắt, đồng thời đưa cho Tĩnh An một đôi giày cao gót Ý cùng dạng với chiếc váy, "Sau khi mang nó vào, em chỉ có thể càng chói mắt hơn."

"Tôi thích thiết kế của Val, anh ta có ma thuật có thể làm cho vệt con xấu xí biến thành thiên nga trắng." Sau khi Tĩnh An mang giày vào, đứng ở trước gương sửa sang lại lần cuối cùng, cũng nhìn ảnh ngược Đường Dự trong gương đang cười nói, "Anh ta là một nhà thiết kế thiên tài, cũng là nhà thiết kế tôi thích nhất."

"Anh cũng thích thiết kế của Val phải không..." Cô gái dường như xúc động nói, Đường Dự nhớ lại chuyện cũ, an cười cười, "Đã từng có người rất là yêu thích quần áo thiết kế của Val... Mặc dù khi đó Val chỉ là một nhà thiết kế nghèo khổ tính tình quái gở, có thể nói người nọ là người hâm mộ đầu tiên của Val."

Chẳng lẽ cũng có người giống như mình, thậm chí còn sùng bái Val cái người tâm trạng thất thường kia sớm hơn cô sao?

Lời của Đường Dự, Tĩnh An không có so đo quá nhiều, nghĩ đến, cũng không phải là chỉ có mình từ đầu liền thấy được tài hoa của Val.

"Vậy chứng minh người bạn kia của anh có ánh mắt rất là không tệ, không phải sao?" Lúc nói đến người nọ là vẻ mặt quen thuộc mà hàm chứa âm áp, chỉ là bạn bè đơn giản như vậy sao? Nhìn Đường Dự trong gương, Tĩnh An

có chút ngạc nhiên, nhưng dính đến chuyện riêng tư của người khác, mặc dù có tốt hơn nữa cũng chỉ có thể là tò mò, Tĩnh An xoay người nói, "Quan hệ của các người nhất định cũng rất tốt."

Vốn là câu nói rất bình thường, lại không nghĩ rằng trong nháy mắt sắc mặt của Đường Dự cũng tái nhợt xuống, anh giống như lần trước ở sân thượng nhìn thẳng vào cô gái, con người lạnh nhạt vừa như xuyên thấu qua cô gái để nhìn...ai đó. Tĩnh An liền có chút lo lắng.

"Đường..." Yên lặng chốc lát, Tĩnh An cố gắng mở miệng nói.

"Không phải là bạn." Đường Dự chợt nói chuyện, vẻ mặt vẫn mang theo cứng nhắc mất tự nhiên, nhưng sắc mặt đã khôi phục như thường, "Cho đến lúc người nọ rời đi, có thể, cũng không biết sự tồn tại của tôi..."

"Đi thôi, Tĩnh An, chúng ta nên đi thử vai rồi."

Đường Dự nhếch khóe miệng cười, miễn cưỡng mà khổ sở.

Khi thấy hai người đi tới ngoài cửa, Trần Sâm dựa vào tường, vẻ mặt tuyệt đối có thể nói là trợn mắt há hốc mồm.

"Em đây là từ cô bé lộ lem biến thành công chúa Bạch Tuyết rồi !" Quan sát nhiều lần Tĩnh An rục rĩ hắt lên, Trần Sâm không nhịn được kinh ngạc kêu lên, đồng thời cũng có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh cô gái nhỏ, tiếp tục nói, "Đúng lúc người bên FAINT SCENT cũng đến bên trong ngôi rồi, em mau vào đi thôi. Bây giờ nhìn em mặc đồ này thật là có phong thái người mẫu, nói không chừng là có thể giành lại cơ hội đại diện này."

"Tôi sẽ ở bên ngoài chờ tin." Nói xong lời cuối cùng, Trần Sâm vỗ vai

Tĩnh An một cái, trong mắt là lời chúc chân thành, "Bất kể như thế nào, tôi hy vọng có thể nghe được tin tốt."

Tĩnh An nhìn vào trong mắt Trần Sâm, mang theo đốm nhỏ vui vẻ, "Chỉ cần anh đừng hoài nghi năng lực của tôi nữa, vậy thì nhất định sẽ là một tin tốt đó."

Trần Sâm sửng sốt, không được tự nhiên cười gượng hai cái.

Lúc này, Đường Dự đẩy cửa trước mắt ra, ý bảo Tĩnh An đi vào trước, ngay sau đó nhàn nhạt nhìn Trần Sâm một cái mình cũng đi theo sau lưng cô gái nhỏ đi vào phòng.

Thử vai "FAINT SCENT", ngay cả người quản lý mình cũng không được phép vào, người đàn ông này sao lại tự nhiên mà đi vào như vậy? Trần Sâm bị giữ ngoài cửa đối với thân phận người đàn ông kia có chút ngu muội.

Mà bên trong cửa, Tĩnh An đi vào trước lại chạm mặt với người phụ nữ ngồi trên ghế salo cầm tài liệu.

"Chào chị." Tĩnh An mỉm cười nói.

Không nghĩ tới "FAINT SCENT" phái tới sẽ là một người đẹp cao quý có vẻ ngoài lạnh lùng như vậy.

Người đẹp mặt lạnh lẽo gật gù đầu, coi như là đáp lại chào hỏi của Tĩnh An.

Nhưng nhìn về người phía sau Tĩnh An thì đường cong khóe miệng lạnh cứng lại bỗng dịu dàng, "Đã lâu không gặp, Đường Dự."

"Không nghĩ tới em đến FAINT SCENT, Anna." Đường Dự đi về phía trước, vừa như có ý vừa như vô ý kéo tay Tĩnh An qua, giới thiệu với bạn tốt

của mình, "Đây là người mẫu tôi chọn."

Mu bàn tay bỗng nhiên bao phủ ấm áp, làm cho tim Tĩnh An đập nhanh, kinh ngạc dùng khóe mắt nhìn Đường Dự.

Nhìn đến vẻ mặt người đàn ông hoàn toàn tự nhiên thì cũng liền không nghĩ nhiều mà phối hợp nói: "Chào chị Anna, em là Tĩnh An."

Khóe miệng như cười như không, Anna đưa chồng tài liệu cho giám khảo FAINT SCENT khác bị trực tiếp bỏ quên ở bên cạnh.

"Đường Dự, là người phụ trách 'FAINT SCENT' khu vực Trung Quốc, em không muốn bởi vì một người mẫu không tên tuổi mà phá hủy tương lai của em." Lời nói của Anna không chút nể mặt, "Trừ phi..."

Dừng một chút, Anna nhìn về phía Đường Dự chột nhoe miệng cười: "Trừ phi anh có thể trở thành nhiếp ảnh gia riêng cho 'FAINT SCENT', hơn nữa bọn em cũng muốn quyền chụp ảnh của anh."

Đường Dự lắc đầu, yêu cầu của Anna anh không cách nào đồng ý, cũng không cần đồng ý, "An-na, tôi tin tưởng tương lai của em sẽ không hủy trong vấn đề đại diện lần này, hướng chi gương mặt mới càng có thể lấy được chú ý, không phải sao?"

Thấy An-na hơi nhíu mi lại, Đường Dự cũng không làm khó, "Được rồi, nếu như lần này không thành công. Tôi sẽ suy nghĩ điều kiện của em."

Giữa trán người đàn ông là tự tin cùng ngạo nghễ, không phải chính là tin tưởng người mẫu nhỏ này sao. Anna thở dài, lúc này mới nghiêm túc đưa ánh mắt đánh giá kỹ Tĩnh An.

Người mẫu làm cho Đường Dự tự đề cử, không biết có phải thật sự là có chút bản lĩnh hay không.

Mà nhìn kỹ trên dưới, An-na cũng là có chút hài lòng ngoài ý muốn.

Đây, không thể không nói cô gái nhỏ có khuôn mặt thời thượng có đầy mùi vị Phương Đông, nhưng làm Anna cảm thấy thú vị cũng là Tĩnh An tản ra khí chất vô hình, giữa dịu dàng tao nhã mang theo từng đợt tươi đẹp hờ hững.

"Anh phải biết, người đại diện liền không chỉ là chụp hình thôi, chúng ta còn phải nhìn hành động cử chỉ bình thường của cô ấy có phù hợp với sản phẩm của chúng ta hay không." Anna tùy ý lại nghiêm túc nói, "Như vậy, trước hết từ đầu này đi tới đầu kia trong phòng, tin chắc việc này không làm khó người mẫu như cô"

Thần thái khi bước trên sàn diễn đương nhiên là không làm khó được cô, nhưng trong lời nói dụng ý của Anna tại sao có thể là để cho cô thật sự dùng thần thái trên sàn diễn đi từ đầu này tới đầu kia trong gian phòng... Hành động cử chỉ bình thường sao?

Khóe môi Tĩnh An hiện một tia cười yếu ớt, rút bàn tay chẳng biết tại sao còn bị nắm ra, "Nếu như có chỗ nào chưa tốt, còn phải mong Anna chỉ dạy." Sau khi nói xong liền đi tới một bên gian phòng, nói chính xác hơn khảo nghiệm này từ lúc cô gái xoải bước đi đầu tiên liền bắt đầu .

Đường Dự theo bản năng liếc mắt nhìn, nhìn lúc đối phương đi lại có cảm giác hơi nhẹ nhàng lưu loát , ánh sáng trong mắt sáng lên mấy phần.

Mà từ lúc cô gái bước ra bước đầu tiên liền vững vàng thu hút Anna, càng không che dấu chút tán thưởng nào trong mắt.

Cái người mẫu này, đúng là không chỉ là bình hoa không tài mà thôi.

Trong mắt Anna, cô gái nhỏ thông minh không có cố chấp lựa chọn cách bước đi như trên sàn diễn tới đối phó khảo nghiệm của hô, mà là nhìn như

đang đi dạo trong phòng, thế nhưng trong đó lại xen lẫn dáng vẻ và tiết tấu khi đi trên sàn diễn.

Anna xem qua rất nhiều đợt trình diễn, mà trong mỗi đợt trình diễn không gì ngoài rất nhiều người mẫu trong và ngoài nước nổi tiếng hoặc là rất nổi tiếng. Mà Anna thừa nhận cảm nhận âm nhạc của cô quả thật không tốt, cho nên không cách nào nhìn ra nhịp bước chân chuẩn xác của người mẫu chuyên nghiệp, nhịp bước chân chuẩn xác sao, Anna có thể nhìn ra bước đi của người mẫu có phối hợp đúng với âm nhạc hay không đã không dễ rồi.

Nhưng người mẫu nhỏ này... Anna không thể không nói, ở trung tâm bước đi lại của cô đã thấy âm nhạc. Đúng vậy, không phải là nghe được, mà là thấy. Những thứ tiếng nhạc kia, ở mỗi một động tác nhỏ của cô gái liền phối hợp đúng lúc thật giống như linh hồn sinh động toát ra trước mắt của cô.

Nếu như đây là một buổi trình diễn thời trang cá nhân, như vậy cái người mẫu này liền có phối hợp tay chân và ánh mắt tốt nhất mà kéo theo tất cả ánh mắt của mọi người.

Sau một lần đi tới đi lui, Tĩnh An dừng bước lại, xoay người đối mặt với Anna, chờ đáp án của cô ấy.

Mà Anna chỉ là nhú mày, có nhiều thú vị mà nhìn người mẫu mới vào nghề này, còn chưa kịp mở miệng liền bị một loạt tiếng gõ cửa cắt đứt.

"Tôi nghĩ, dường như là tôi đến muộn."

Người phụ nữ đẩy cửa vào, nhìn trên cổ tay một chút, áy náy nói.

... Lại gặp mặt.

Khi giây phút giọng nói quen thuộc kia vang lên, Tĩnh An cho là đã có chuẩn bị nhưng tim vẫn hung hăng co rút đau một cái.

Trong đầu bỗng hiện rõ hình ảnh ngày đó, mang theo một chút cảm giác hít thở không thông.

Ngày đó, người phụ nữ mang kính mát màu đen, một câu kia đầy đồng tình đùa cợt.

"Đan Ninh, xem xem cô bây giờ, còn có một chút nào là bộ dạng người mẫu."

"Người phụ nữ bị lừa gạt, thật là đáng đồng tình, không phải sao?"

"Cô cho rằng anh ấy yêu cô sao? Nếu như tôi nói, từ đầu tới đuôi người anh ấy yêu đều là tôi, cô tin không?"

"Vừa bắt đầu chính là một âm mưu, cũng chỉ có cô ngu như vậy mới tin anh ấy."

"Đúng rồi, tôi tới tìm cô, là muốn mời cô đi tham gia hôn lễ của chúng tôi, nhìn xem, tờ thiệp mời này xinh đẹp quá không phải?"

...

"À, là Lý Na sao." Nhìn người tới, Anna không thân thiện cũng không coi là vô lễ mà chào hỏi, "Không, cô tới đúng lúc. Bởi vì tôi mới vừa quyết định xong."

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ăn Cơm!...

"A, nhanh như vậy thì có quyết định? Là quyết định gì?"

Lý Na hơi sững sờ, khách sáo mà hỏi ngược lại.

Để cho trợ lý và người quản lý của mình ra ngoài trước, Lý Na đóng cửa lại đi vào phòng, đi ngang qua Tĩnh An thì tựa như không phát hiện sự tồn tại của cô, hờ hững đi qua.

"Anna của FAINT SCENT, quả nhiên giống như lời đồn là một người đẹp lạnh lùng." Nâng môi mỉm cười, lễ nghi tiêu chuẩn hoàn mỹ phù hợp xã giao, sau khi khách sáo với Anna xong, Lý Na nhìn về phía Đường Dự đứng một bên, trong mắt có chút gì không dễ dàng phát hiện, "Vị này là... Đường tiên sinh, tôi vẫn luôn rất thích anh chụp hình đấy, nếu như tôi biết Đường tiên sinh thì ra là một người hào phóng anh tuấn như vậy, tôi nghĩ tôi sẽ si mê hình của anh từ lâu rồi."

"Không biết lát nữa Đường tiên sinh có thể ký tên cho tôi được không, đây chính là chuyên tôi ước mong." Đề tài chủ yếu không tự chủ đang hướng về Đường Dự, có cố ý lấy lòng.

Đem ánh mắt vẫn dừng ở trên người Tĩnh An chuyển dời đến người phụ nữ lớn tiếng này, Sâu thẳm trong mắt Đường Dự là vẻ khó lường.

Trước mắt được gọi là người mẫu Lý Na, có thể nói là người mẫu đứng đầu trong giới người mẫu trong nước, cũng là người mẫu một tay Tinh Quang nâng lên.

Cô ta có một đầu tóc quấn dài tới eo, tóc màu nâu ở dưới ánh mặt trời luôn lộ ra sáng bóng tốt đẹp.

Trên khuôn mặt lớn cỡ bàn tay có nét con lai giống như vừa sâu sắc lại không quá mức Châu Âu, dưới lớp trang điểm khéo léo, càng phá lệ hút mắt người khác. Ngoài ra, một đôi mắt đẹp chuyển động cùng với dáng vẻ mềm mại và khéo miệng nở nụ cười, trong lúc lơ đãng quanh quẩn vẻ quyến rũ làm người ta say mê.

Không thể phủ nhận, đây là một báu vật động lòng người, hơn nữa là một phụ nữ hiểu được làm như thế nào bày ra toàn bộ sức quyến rũ của mình, nhưng...

Sau khi Đường Dự nhìn thoáng qua người phụ nữ xinh đẹp này một lần, cũng là dáng vẻ tự nhiên mà chuyển ánh mắt về hướng cô gái kia, từ sau khi Lý Na xuất hiện vẻ mặt của cô hơi không đúng, mi nhíu lại lộ ra lo lắng và không hiểu của anh.

"Thật xin lỗi, tôi không thích ký tên cho người khác." Không nhìn lại người phụ nữ lần thứ 2, nói xong từ chối của mình, Đường Dự liền đi tới chỗ của Tĩnh An.

"Tôi không cho là cái trường hợp này thích hợp để em ngăn người." Đi tới nhìn lên, sắc mặt của cô gái càng có vẻ tái nhợt hơn, ánh mắt trống rỗng mà rã rời, làm cho Đường Dự không xác định người yếu ớt trước mắt này có phải là cái người mẫu luôn kiêu ngạo mà mình đã lựa chọn hay không, "Tĩnh An?"

"Thật xin lỗi, tôi nghĩ là tôi có chút đói bụng." Tĩnh An kinh ngạc nhìn ngẩng đầu, chống lại ánh mắt lo lắng của Đường Dự, trong mắt vốn có chút nét cứng nhắc dần dần dần ra, ngay sau đó cong mày cười yếu ớt nói, "Sớm biết thì tôi sẽ ăn sáng xong rồi đến."

Đường Dự không đồng ý nhẹ trừng mắt liếc cô gái, đang muốn trách cứ cô không chú ý thân thể mình thì lúc này Lý Na lại đạp giày cao gót bước tới bên người anh.

"Xem mắt của tôi này, sao lại không nhìn thấy vị tiểu thư xinh đẹp mê người như thế này ở đây." Bàn tay được bảo dưỡng tốt ưu nhã đưa về phía Tĩnh An, Lý Na mặc quần dài màu trắng cười tươi như hoa, "Lần đầu gặp mặt, tôi là Lý Na."

Ngoài cửa sổ chiếu thẳng ánh nắng vào, trong con người xoay chuyển của Tĩnh An như bỗng sáng sủa mấy phần, khiến cho con người màu nâu của cô gái nhỏ co rụt mím cười.

"Chào cô, tôi là Tĩnh An." Cô cũng vươn tay, tay của hai người chỉ thoáng nắm chặt liền buông lỏng ra, thời gian ngắn ngủi có chút không đủ thành ý.

Hai bóng dáng một trắng một xanh lam, đứng đối mặt nhau, bèn nhìn nhau cười, lại làm cho ánh mắt Anna nhìn bọn họ càng sáng càng sâu hơn.

Có lẽ không bao lâu nữa, giới người mẫu sẽ trải qua lần thay đổi nữa, đúng không? Anna hí hí mắt, mà lần thay đổi này sẽ là ai đứng trên đỉnh cao, tự mình dẫn đầu.

"Chẳng lẽ không có ai muốn biết quyết định của tôi sao?" Anna bừng ly nước trà lạnh lên, uống xong một hớp nhỏ, "Tôi còn tưởng rằng các người không thể chờ đợi mà muốn biết đây."

"Quyết định của Anna, dĩ nhiên là tôi rất muốn biết." Mặc dù trong miệng nói rất muốn, nhưng vẻ mặt Lý Na lại không thấy chút vội vàng nào, ngược lại vô cùng vững vàng, giống như tin chắc rằng Anna chọn chính là mình.

"Anna, đáp án của em có nói hay không thì có khác gì nhau." Đường Dự cười cười, tự tin trong mắt càng không kém Lý Na.

Nhìn qua người phụ nữ bên cạnh một cái, Đường Dự bình tĩnh nói, "Mặc dù tôi không biết tại sao Tinh Quang còn để cho cô tới thử vai, nhưng cũng chỉ là hành động thừa thãi."

"Đường tiên sinh là nói đùa sao." Nụ cười của Lý Na hơi vặn vẹo, nhưng vẫn duy trì dáng vẻ xinh đẹp, "Quyết định của công ty luôn có nguyên nhân, có lẽ cho là..." Nói đến chỗ này mà dừng, ý nghĩ cũng đã sáng tỏ.

Là đang ám chỉ cô không biết tự lượng sức mình sao?

Tĩnh An hơi nhếch khóe môi lên, nhìn Anna dù bạn vẫn ung dung, "Anna, tôi vẫn luôn chờ chị chỉ ra thiếu sót của ta."

Mặc dù là cô khảo nghiệm dáng vẻ bước đi, nhưng đáp án này, vừa đúng là quyết định cuối cùng.

"Chỗ thiếu sót sao?" Không để ý đến lời của Lý Na và Đường Dự, Anna nhìn vào đôi mắt lạnh nhạt của Tĩnh An, giả bộ như buồn rầu nói, "Không tìm ra được cô thiếu sót chỗ nào cả? Đây cũng không phải không tốt sao?"

Tĩnh An nhướn mày cười một tiếng, đang chuẩn bị trả lời thì lại bị Lý Na đoạt trước, "Anna, tôi nghĩ tôi không có cách nào hiểu được ý trong lời nói của cô."

Lý Na đúng là không rõ thiếu sót trong lời nói của Anna và người mẫu nhỏ kia là chỉ cái gì, nhưng thái độ của Anna... Nụ cười của cô ta hơi vụt tắt.

Không có trả lời ngay lời nói của Lý Na, Anna chỉ thông thả mà đứng lên, nhìn về phía Đường Dự, cười nói: "Đường Dự, em đem cơ hội đại diện FAINT SCENT lần này giao cho người mẫu nhỏ mà anh chọn, cũng đừng làm cho em thất vọng."

Nghe đáp án này, trong phút chốc đáy mắt Lý Na xông lên cảm xúc rồi

ren, kinh ngạc, hoang đường, buồn cười, không cam lòng... Cùng với một tia oán hận vừa cạn vừa sâu. Từ lúc ra mắt đến nay, trừ nhiều lần thua trong tay người mẫu kia, cho tới bây giờ cô ta cũng luôn chiến thắng, mà hôm nay, lúc mà cô ta cho rằng cõi đời này không còn ai có thể khiến cô ta nếm mùi thất bại nữa thì... Cô ta lại bại dưới tay một người mẫu nhỏ mới ký hợp đồng chưa tới nửa năm này? !

"Anna, tôi cho rằng cô nên suy nghĩ lại một chút." Không biết cuộn tay bao lâu, chỗ xương ngón tay đã nổi lên gân xanh trắng, Lý Na đè nén xúc động muốn quát lên, cố chấp tự mình mỉm cười nói, "It nhất, tôi muốn biết tôi đã thua chỗ nào."

"Bởi vì cô ấy..." Anna nghiêng ngả cười một tiếng, cũng không có tức giận trong giọng nói của Lý Na có thái độ miệt thị khinh thường quyết định của mình, Anna dùng ngón tay chỉ Tĩnh An, nói với Lý Na, "Là người mẫu trời sinh."

"Cô không sánh bằng cô ấy, cô ấy là người mẫu trời sinh."

"Từ bỏ đi, cho dù cô có đi bao nhiêu lần dáng vẻ bước đi trên sân khấu, luyện tập bao lâu thì cũng đánh không sánh bằng tài nghệ của cô ấy. Phải biết, cô ấy đó là năng khiếu trời sinh."

"Trời sinh chính là người mẫu, thật là hâm mộ nha, cô nói phải không, Lý Na?"

...

Lại nghe câu nói giống như cơn ác mộng kia một lần nữa, sắc mặt Lý Na bỗng nhiên trắng như tờ giấy, không tự chủ lui về phía sau từng bước, vẻ mặt có vẻ càng chật vật hơn.

"Anna, em đã quyết định xong, như vậy chúng tôi liền rời đi trước." Sau

khi lấy được đáp án mình hài lòng, vui vẻ trong mắt Đường Dự càng dày đặc hơn, lại một lần nữa tự nhiên kéo tay Tĩnh An qua, tạm biệt Anna.

Mà Tĩnh An đặt ánh mắt cùng suy nghĩ ở trên người Lý Na cũng không có để nhiệt độ trên này lần này nữa.

Tĩnh An lấy được cơ hội đại diện FAINT SCENT là bất ngờ nhưng cũng không khó hiểu.

Nhớ tới trước kia, cô và Lý Na cũng chỉ là người mẫu sơ cấp thì cho dù là kỳ thi huấn luyện người mẫu , chỉ tiêu người biểu diễn thời trang trên sân khấu hay là cơ hội đại diện sản phẩm, không biết có phải là trùng hợp hay không, người mà mỗi lần cạnh tranh đến cuối cùng với cô luôn là Lý Na, mà người thắng được cũng luôn là cô. Với thành tích người mẫu mới xuất sắc nổi trội, cô bước đến cuộc sống trở thành người mẫu hạng A trước Lý Na một năm.

Cô và Lý Na không quen, cho nên một năm sau khi cô đã là người mẫu hạng A thì nghe được người khác nói người mẫu Lý Na hạng A lấy được thành tích như thế nào thì trong ấn tượng của cô cũng chỉ là một cô gái luôn dùng ánh mắt nặng nề sắc nhọn nhìn cô sau cuộc cạnh tranh thất bại.

Mà vào lúc này của mấy năm sau, cảnh còn người mất, cô trở thành một người mẫu nho nhỏ vừa nổi, mà cô ta đã là siêu mẫu tiếng tăm lừng lẫy trong giới người mẫu .

Nhưng bây giờ, tại sao người này lại đột nhiên toát ra vẻ đau khổ mà cô nhìn không hiểu chứ? Là bởi vì thất bại trong cơ hội đại diện FAINT SCENT sao?

Vậy mà không kịp để cô suy nghĩ nhiều, cô liền bị một sức mạnh kéo ra ngoài cửa.

"Anh muốn kéo tôi đi đâu?" Tĩnh An sửng sốt một chút, bận rộn điều chỉnh bước chân hơi lảo đảo do bị kéo đi.

Quay đầu lại bất đắc dĩ trừng mắt liếc nhìn cô gái nhỏ, Đường Dự tức giận nói: "Ăn cơm!"

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chỉ Vì Trả Thù Sao? . . .

"Bây giờ ăn cơm trưa, có phải hơi sớm không?" Bị dẫn tới nhà hàng gần Tỉnh Quang, Tĩnh An nghĩ đến tình cảnh trước lúc đi vào bên trong sảnh không có một bóng người, uyển chuyển bàn bạc với người đàn ông đang lật thực đơn xem, "Anh đói bụng sao?"

Lật một trang thực đơn, Đường Dự nhếch mi, nghiêng người nhìn thoáng qua cô gái nhỏ, "Không phải là em đói bụng sao?"

"Tôi không..." Mắt hẹp dài của người đàn ông hơi híp, Tĩnh An giật mình một cái, nuốt câu nói tiếp theo vào trong bụng. Chợt nhớ lại lúc thử vai FAINT SCENT cô đã từng nói mình là vì đói bụng cho nên vẽ mặt mới hoảng hốt chốc lát.

Khóe miệng cô gái nhỏ co quắp, thật hối hận dậy sớm bữa sáng không nên húp một chén cháo trắng sau đó lại ăn một cái bánh bao.

Không có chú ý tới lúng túng và sững sờ trong mắt Tĩnh An, người đàn ông trẻ tuổi cúi đầu tùy ý mà gọi vài món ăn coi như vừa lòng trong thực đơn, ngón tay nhỏ dài gõ mấy lần, lộ ra vẻ độ quý tộc tao nhã, làm người ta thích mắt tán thưởng.

"Còn gì nữa không." Đem thực đơn đặt qua một bên, Đường Dự nhàn nhạt nói với phục vụ vẫn đang ghi chép ở bên cạnh, giọng nói bình thản không chút nào làm người khác cảm thấy tài năng ưu việt hơn người, rồi lại vô hình làm cho người ta nhìn ra người này có thân phận địa vị không bình thường, "Làm phiền đem súp nóng lên trước."

"Được, tiên sinh." Đối với người khách phong độ lễ phép, nụ cười trên mặt nhân viên phục vụ cũng chân thành rất nhiều, lúc lui ra cửa phòng cố ý đóng cửa nhẹ nhàng không ít.

Đưa tầm mắt dời lại trên người cô gái nhỏ ngồi đối diện mình, phát hiện chẳng biết từ lúc nào mà trong mắt người nọ đã lượn lờ dâng lên chút vui vẻ, Đường Dự hỏi, "Cười cái gì?"

"Đột nhiên nghĩ đến một câu nói mà thôi." Nhìn thẳng vào mắt Đường Dự, Tĩnh An cười nói, "Cỡi ngựa trắng không nhất định là hoàng tử, mà hoàng tử bạch mã cũng không nhất định phải cỡi ngựa, không phải sao?"

Ánh mắt Đường Dự hàm chứa ấm áp, "Tôi ở trong lòng em là hoàng tử bạch mã sao?" Trong giọng nói càng là ý vị cười đùa.

"Không phải tôi đã nói rõ ràng như vậy sao?" Tĩnh An cười giỡn lại, "Nếu không phải là vị hoàng tử anh đây, sao tôi lại cam tâm tình nguyện mà từ bỏ Trần Sâm đi ăn bữa trưa với anh."

Mới nhớ tới, lúc rời đi cô chỉ tới kịp vội vã nói mình đi ăn cơm trước với Trần Sâm đang đứng chờ ngoài cửa, mà ngay cả tin tốt giành được cơ hội đại diện FAINT SCENT cũng còn chưa kịp mở miệng tự nói với người quản lý của mình.

"Tôi cho là tôi kéo em tới." Giọng nói của Đường Dự đầy hứng thú.

Nhìn thấy bộ dạng cô gái là "Nhất định là anh nghĩ sai rồi" thì khóe miệng cười lên, nhiệt độ càng ấm áp hơn mấy phần so với gió xuân phất vào mặt.

Nếu như Alva ở chỗ này, thấy Đường Dự như vậy không biết sẽ buồn bực thành bộ dáng gì, trách mắng bạn tốt, trong đầu của anh ta thì nụ cười của Đường tiểu công tử căn bản là có thể đếm được trên đầu ngón tay, huống chi là loại này, nụ cười làm anh ta nổi da gà rơi đầy đất.

Chẳng qua là Alva không biết, cười như vậy, trong tương lai không lâu, anh ta nhìn thấy cũng không thể trách, bình tĩnh vô cùng.

Bởi vì bây giờ không phải là lúc ăn cơm trưa bình thường, trừ hai người Đường, Tĩnh bên ngoài liền không có người khách nào, cho nên tốc độ mang thức ăn lên tự nhiên nhanh hơn rất nhiều so với dự tính của Đường Dự.

Đội đem đủ món ăn cuối cùng lên, Tĩnh An nhìn món ăn trên bàn không coi là nhiều nhưng tuyệt đối không ít món ngon, đau khổ trong lòng đã không phải là bút mực có thể miêu tả từ lâu, bất đắc dĩ cười một tiếng, "Hi vọng không phải là anh muốn tôi ăn hết những món này."

"Tôi không ngại bắt em ăn hết những món này đâu." Đường Dự nhún vai cười một tiếng, có chút ý tứ trêu đùa

Tuy lời nói giữa hai người như vậy, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ ăn hết một nửa thức ăn, trong đó đương nhiên phần lớn là vào bụng Đường Dự.

Ăn xong một ít, Tĩnh An để đĩa xuống, dùng giấy khăn giấy lau khóe miệng sau đó nhìn về Đường Dự cũng đã ăn xong, cười nói, "Đường Dự, anh không giống một nhiếp ảnh gia." Trong ấn tượng, dù như thế nào thì nhiếp ảnh gia cũng có thể làm người ta nghĩ đến hai chữ nghệ thuật, giống như Alva.

"Mà anh càng giống như một công tử gia đình hiển hách không lo ăn mặc." Có loại hơi thở cao quý thanh lịch làm phụ nữ điên cuồng.

"Công tử gia đình hiển hách?" Phát hiện lúc cô gái nhỏ trước mặt nói chuyện đã không còn cảm giác xa cách cẩn thận như lúc đầu nữa, khóe môi Đường Dự vẽ nên một đường cong mờ "Là nói tôi càng giống như một tên công tử quần là áo lượt?"

"Có lẽ dùng công tử cao quý thanh lịch để miêu tả thì thích hợp hơn."

Tĩnh An cảm thấy mấy lần chung đụng với Đường Dự có thể làm cho cô có cảm giác an tâm, đây có lẽ là chỗ hấp dẫn riêng của người đàn ông này, "Hiện tại tôi tò mò là nguyên nhân gì làm cho anh trở thành một nhiếp ảnh gia."

Ánh mắt Đường Dự nhìn về phía Tĩnh An hơi ngừng lại, rũ mi mắt xuống, trong mắt có vẻ hơi hỗn loạn.

Im lặng một lát sau, anh bình tĩnh nói, "Bởi vì hình có thể lưu giữ giây phút đẹp nhất."

Đáp án như thật mà như giả, đối lấy Tĩnh An gật đầu mỉm cười.

Mà trên người anh không che giấu được buồn bã, phản ứng giống như lúc ở Tinh Quang mình đã nhắc tới người bạn kia của Đường Dự. Tĩnh An âm thầm không tiếng động mà thở dài: Trên người ai mà không có một số chuyện không muốn nhắc đến mà mình đã từng trải qua, những vết thương kia, mặc dù thời gian trôi qua sẽ lặng lẽ khép lại nhưng cũng lưu lại vết thương chồng chất.

"Còn em, tại sao muốn làm một người mẫu?" Có lẽ chỉ là vì đổi đề tài, lúc không khí ngột ngạt dần thông thả, Đường Dự dựa lưng vào ghế dựa, hỏi ngược lại, "Em phải biết người mẫu nổi tiếng thật sự là ít lại càng ít, một số người mẫu trước có tốt đẹp cũng chỉ là một người mẫu nhỏ không được truyền bá tên tuổi."

Đường Dự bỗng hỏi ngược lại, làm cho sắc mặt Tĩnh An thay đổi, cảm giác câu hỏi của anh giống như vấn đề của cô, trong lúc vô tình đâm thủng bí mật sâu trong lòng cô

Tĩnh An nhận ra điểm này, sống lưng cả người bỗng lạnh toát, ánh mắt hốt hoảng mà há miệng, cũng không phản bác được.

Không! Tại sao câu hỏi của Đường Dự lại làm cô có cảm giác hoảng loạn bối rối vì bị vạch trần vết thương?

Chẳng lẽ trong tiềm thức, tiếp tục làm người mẫu ở đời này không phải là vì đền bù tiếc nuối của mình, không phải là vì nhiệt tình yêu thích của mình, không phải là vì...

Mà chẳng qua là... Vì... Trả thù... Người đó sao...

"Tĩnh An? !" Sau mấy lần gọi tên lặp lại, khuôn mặt cô gái mới từ ngạc nhiên hoảng sợ phục hồi tinh thần lại khó hiểu mà nhìn anh, ánh mắt Đường Dự nhấp nháy, rút bàn tay vốn muốn thăm dò Tĩnh An lại, không nhìn được hỏi ra, "Em nghĩ tới điều gì?"

Hôm nay đây là lần thứ hai Tĩnh An mất hồn, làm cho trong lòng Đường Dự sinh ra đầy nghi ngờ.

"Thật xin lỗi, tôi nghĩ là tôi hơi không khỏe, hay là rời đi trước được không." Đột nhiên Tĩnh An đứng lên, không đợi Đường Dự trả lời liền đi ra ngoài cửa.

"Tôi đưa em đi." Tĩnh An đang cố gắng mở cửa ra thì Đường Dự nắm lấy cổ tay căng thẳng của cô từ phía sau, giọng nói vững vàng mang theo ấm áp làm người ta yên lòng.

"Không cần phiền phức, tôi có thể gọi xe trở về."

Lời nói của Tĩnh An có chút vội, nhưng trong giọng nói của cô Đường Dự nghe rõ kiên trì "Vậy cũng phải để tôi nhìn em lên xe." Nhưng giống nhau, anh cũng có kiên trì của anh.

Nhìn cô gái nhỏ ngồi vào xe chạy đi, ánh mắt Đường Dự u ám.

Đường Dự đang muốn đi trở về thì nghĩ đến cái gì, ngừng bước, lấy điện thoại di động từ trong túi ra điện thoại cho Đường Du.

"Chị cho là vĩnh viễn cũng sẽ không nhận được điện thoại của em đấy, em trai thân mến của chị." Điện thoại được kết nối nhanh chóng, giọng nói của Đường Du không thể kiềm nén chút hưng phấn.

"Đường Du, em cần làm phiền chị một chuyện." Trong giọng nói bình tĩnh của Đường Dự có hơi lạnh nhạt.

"Chuyện của em, cho dù bao nhiêu chuyện, chị cũng rất vui lòng giúp một tay."

"Em muốn băng ghi hình tầng 20 vào sáng nay."

"Tĩnh Quang?"

"Ừ." Đường Dự dừng một chút, nói tiếp. "Mau mau gửi vào email của em."

"... Em cần cái này làm cái gì?"

"Chị chỉ cần gửi cho em là được rồi, em cúp trước."

Lấy điện thoại bỏ lại vào trong túi, trước mắt Đường Dự hiện ra tình cảnh Tĩnh An gặp lúc sáng. Nếu như anh không nhìn lầm, sau cánh cửa thang máy dần dần đóng lại, dường như anh thấy được một bàn tay giơ lên lại để xuống của người khác.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Quảng Cáo Nước Hoa

Đây là một tiệc rượu được bố trí trong khu nhà cao cấp xa hoa, dưới ánh đèn sáng rực rỡ là một mảnh mù mịt ngợp trong vàng son.

Mà dưới màn đen u tĩnh sâu thẳm bên ngoài khu nhà cao cấp khác với bên trong, chỉ có chút ít ánh trăng êm dịu lẳng lặng chiếu xuống.

Một bóng sáng mỏng không biết từ đâu tới, lặng lẽ xuyên qua bóng đêm bao phủ ở trên người cô gái trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp, chỉ thấy trong lòng bàn tay sau lưng cô có một dòng nước chất lỏng trong suốt lạnh nhạt chảy xuôi dưới ánh sáng mờ hồ tràn đầy quyến rũ.

Cùng lúc đó, trong ánh trăng mờ mỏng manh, đôi môi đỏ tươi trơn bóng của cô gái hé mở một nụ cười lúm đồng tiền suy ngẫm.

Cảnh tượng chợt chuyển đổi, vào trong buổi tiệc rượu, cô gái mặc lễ phục dạ hội nở cười tao nhã đi tới, khoe miệng cong lên độ cong lại ngay ánh trăng mờ trước bóng đêm làm cho cô trở nên thần bí.

Cô gái xinh đẹp, vào giây phút xuất hiện, đã mê hoặc ánh mắt tò mò si mê của mọi người.

Trong khúc nhạc đang vang, sau khi chủ nhân tiệc rượu hơi ngẩn ra, mỉm cười chân thành đi về phía cô gái xinh đẹp xa lạ.

"Cắt! Rất tốt, nghỉ ngơi một chút trước đi, sau đó chụp cảnh kế tiếp!" Sau khi đạo diễn Dư Kiến Tân nổi tiếng đang làm việc bên trong hô cắt, đi về

phía Đường Dự từ lúc mở máy quay vẫn luôn cầm máy chụp ảnh, "Nhiếp ảnh gia có rất ít loại người như cậu, không cần cho diễn viên bày ra tư thế, vừa nhìn dáng vẻ chính là có tài năng, hơn nữa bộ dáng anh tuần này của cậu, thật là không tệ không tệ."

Dư Kiến Tân có một tật xấu nhỏ, chính là lúc nhàn rỗi trong lúc làm việc rất thích kéo người ta nói chuyện một chút, gọi là thả lỏng tinh thần. Chẳng qua là ông ta không biết một số người thích yên tĩnh có thể dùng thời gian đó để nhắm mắt nghĩ ngợi hơn là làm chuyện đó.

Đường Dự không có trả lời, cũng không có hứng thú tiếp nhận đề tài của Dư Kiến Tân.

Mà đối với phản ứng hơi lạnh lùng của Đường Dự, Dư Kiến Tân ngược lại không nhìn thấy mà tiếp tục trò chuyện nhàn rỗi "Diễn viên nữ này nghe nói là một người mẫu, dáng dấp ngược lại vô cùng thời thượng, vẻ mặt, động tác nhìn đều rất có cảm giác, chẳng qua là..." Người đàn ông trung niên cup mi giống như không biết nên miêu tả ý nghĩ của mình như thế nào, "Nhưng mà nghe nói là một người mới, diễn được như vậy cũng xem là không tệ."

Đường Dự vốn không có tính nói chuyện nhưng nghe Dư Kiến Tân nhắc tới Tĩnh An thì vẻ mặt có chút thay đổi, "Đạo diễn Dư cảm thấy Tĩnh An diễn có vấn đề gì?"

"Tĩnh An? À! Chính là cô diễn viên nữ kia sao." Có được đáp lại của đối phương, Dư Kiến Tân nói chuyện hăng hái tự nhiên cũng cao lên, nói một cách tự nhiên, "Cậu nói kỹ năng diễn xuất của ấy, ách, nói như thế nào đây... Kỹ năng diễn xuất của cô ấy như vậy, cũng không phải là không tốt, chụp quảng cáo, MV thật ra cũng không có gì, chỉ là thật sự chụp một bộ truyền hình điện ảnh gì đó liền có chút vấn đề rồi."

Dư Kiến Tân bĩu môi, con người vòng vo mấy cái chột sáng lên, "Tôi biết

phải miêu tả như thế nào rồi ! Chính là sự khác nhau giữa điện ảnh và phim hoạt hình! Đúng đúng, chính là cái vấn đề này... Cậu nói xem, chế tác phim hoạt hình có phải làm ra một hình ảnh làm sau đó mới nối liền lại hay không? Nhưng ở điện ảnh không thể được, trong phim ảnh đầu nhân vật chính là phải sống sờ sờ diễn xuất tình tiết ra!"

"Cô ấy gọi là người mẫu Tĩnh An đúng không?" Dư Kiến Tân xoa cằm, "Trên mặt diễn xuất liền thiếu nhiều cảm giác như vậy, nhưng cậu khoan hãy nói, nếu để cho cô ấy dùng tư thế vẻ mặt bày ra mỗi một giây phút tình tiết ra sau đó lấy một mảnh đi giống như phim hoạt hình, hiệu quả này không nói chính xác được có thể làm cô ấy nắm chắc vị trí ảnh hậu."

Đối với ý tứ trong lời nói của Dư Kiến Tân, thật ra Đường Dự cũng có cảm giác đó, không tự kìm chế được nhìn thoáng qua Tĩnh An đang trang điểm lại.

"À À, tôi còn nghĩ, tôi nói dường như lúc người mẫu nhỏ này diễn xuất tôi có cảm giác giống một người, mới vừa rồi còn chưa nghĩ tới là giống ai, thì ra là giống như người kia!"

Dư Kiến Tân chợt kêu lên làm cho Đường Dự kinh ngạc rất nhiều, không khỏi bật thốt hỏi ra: "Người kia là ai vậy?"

"Đan Ninh! Đó chính là người mẫu mà vợ tôi thích nhất, nhưng đáng tiếc, sau đó lại chạy đi làm diễn viên." Trong giọng nói của Dư Kiến Tân lộ ra hơn phân nửa là tiếc hận, "Ngay cả tin tức chết trong tai nạn xe cộ cũng còn không có náo động tới Tiêu Mặc Phàm kết hôn. Cho đến bây giờ vợ tôi cũng còn la hét đáng tiếc."

"Ai, không nói nửa không nói nửa, trời sắp tối, nên tranh thủ hoàn thành buổi chụp ảnh nhanh một chút liền nghỉ ngơi." Dư Kiến Tân vội vã kết thúc cuộc nói chuyện, xoay người tránh ra sau liền mở to cổ họng quát nhân viên

làm việc và diễn viên, "Bắt đầu làm việc, diễn viên vào vị trí, nhanh lên một chút!"

Mà phía sau ông ta, vẻ mặt Đường Dự cũng thay đổi thất thường.

Làm người đại diện cho nước hoa FAINT SCENT, nhiệm vụ chủ yếu của Tĩnh An chính là làm chủ diễn xuất hoàn thành buổi chụp ảnh quảng cáo này.

Chủ đề lần này nước hoa FAINT SCENT chọn là "Thần bí và quyến rũ", linh cảm xuất hiện lúc Anna nhìn thấy bức ảnh của Tĩnh An trước buổi chụp ảnh.

Lần quảng cáo này Tĩnh An hóa trang thành một phóng viên giải trí , nhưng hình tượng xuất hiện lúc ban đầu Tĩnh An cũng là lấy dáng vẻ thanh lịch trong một bộ lễ phục dạ hội màu trắng xuất hiện ở buổi tiệc rượu đầy nhân vật cao quý nổi tiếng, mà chuyện xưa cũng mở màn vào lúc này.

Giữa tiệc rượu ăn uống linh đình, cô gái xinh đẹp thần bí và...cùng nhảy điệu Wallz với công tử con nhà danh tiếng được dư luận chú ý nhất hiện tại, khuyen tai trên vành tai của cô gái ẩn giấu camera bỏ túi ở thoáng hiện tia ánh sáng lạnh dưới ánh đèn.

Giống như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, tiếng chuông lên vào nửa đêm, ánh mắt hoàng tử lưu luyến nhưng không cách nào ngăn được bước chân rời đi của cô bé lọ lem.

Cô gái ranh mãnh, đầu ngón tay lướt qua miệng bình nước hoa, rồi sau đó bướng bỉnh mà chạm vào chóp mũi của hoàng tử, rồi giống như bướm bướm bay tự nhiên xoay người đi, vào lúc rời đi còn quay đầu lại cười một tiếng mê hoặc với hoàng tử vẫn còn đứng đó.

Chuyện xưa kết thúc vào buổi sáng ngày thứ hai cô gái cầm tờ báo trên tay, nheo mắt cười nhìn bức ảnh công tử gia đình danh tiếng si mê một cô nàng đơn độc trên tạp chí mà cô đã chụp.

Khi ống kính ngăn dừng lại trên nụ cười ngoạn đầu nhìn lại của Tĩnh An thì đạo diễn Dư Kiến Tân mới hài lòng hô lần nữa: "Cắt!"

"Tốt lắm tốt lắm, mọi người kết thúc công việc trước, đợi ngày mai chụp xong cảnh cuối cùng thì cô thể hoàn thành nhiệm vụ!" Quá trình của buổi chụp ảnh quảng cáo này thuận lợi hơn so với ông ta dự tính, Dư Kiến Tân nở nụ cười lớn giơ tay ý bảo với người ở đây, "Tối nay chúng ta ngủ ở trong khu nhà cao cấp này, cũng có thể cảm nhận một chút cuộc sống của người có tiền!"

Lập tức có tiếng huýt gió và tiếng trêu chọc vang lên, ồn ào nói là khu nhà cao cấp này là Đường thị tài trợ miễn phí.

Bóng đêm càng sâu thẳm thì Tĩnh An đang cùng mấy nhân viên làm việc nữ ngủ ở trong phòng lại không ngủ được, trăn trở trở mình cuối cùng quyết định đi ra ngoài một chút.

Vậy mà trong bóng đêm mệt mỏi này, còn có một người không buồn ngủ giống như cô.

"Đường Dự?" Trong phòng khách lớn, khuôn mặt bị bóng tối ngoài cửa sổ cản nuốt không thấy rõ, nhưng bóng dáng cao to lộ ra hơi thở cao quý tao nhã, không phải là Đường Dự thì là ai?

Đối với lúc này có thể nhìn thấy Đường Dự, Tĩnh An có chút kinh ngạc.

"Em cũng không buồn ngủ?" Đường Dự xoay người, nhìn theo hướng tiếng nói, cũng là bất ngờ ngừng mắt nhìn cô gái.

Tĩnh An gật đầu một cái, đi tới bên người Đường Dự, ánh mắt nhìn theo ánh mắt của người đàn ông hướng ra đêm tối ngoài cửa sổ, "Tôi nghĩ tôi hơi không quen giường."

Dường như cô đã mơ hồ hiểu được cảm giác cuộc đời chứa lòng thù hận thì liền có rất ít yên ổn và ánh sáng.

"Nếu cũng không ngủ được, vậy thì lại ngồi trên ghế sa lon nói chuyện đi." Tĩnh An duỗi thẳng lưng, đề nghị, "Đứng như vậy nói chuyện cũng có chút mệt mỏi."

Đường Dự gật đầu đồng ý, cùng Tĩnh An ngồi lên trên ghế sa lon bằng da trong phòng khách lớn, nhưng lúng túng là trong một lúc hai người cũng không tìm ra đề tài thú vị nào để nói chuyện.

Làm người đề nghị, dưới sự ngưng ngóng Tĩnh An cố gắng tìm chút vấn đề hai người cùng hiểu mà nói : "Đường Dự, không nghĩ tới anh lại là nhiếp ảnh gia tài năng trong giới một công nhận Mr.Tang" Nếu không phải là hỏi Trần Sâm cái tên Đường Dự này, cô còn thật sự là không biết cái tên Đường Dự này ở trong giới một còn có địa vị vinh quang lẫy lừng hơn Alva.

Không phải không thừa nhận, vào lúc năm năm là diễn viên kia, mình làm Đan Ninh, khi đó trong thế giới trừ Tiêu Mặc Phàm ra thì kiến thức của mình lại hạn hẹp như vậy.

"Cũng không tham dự bất kỳ tiệc rượu trong giới nào, cũng không công khai dáng vẻ của mình với quản lý riêng, nhiếp ảnh gia thần bí Mr. Tang." Thay vì nói là khen tặng thì không bằng nói là trêu chọc, Tĩnh An mỉm cười nói, "Sao bọn họ liền bỏ qua gương mặt tuyệt đối có thể nâng cao tỷ suất doanh thu như anh vậy."

"Bởi vì tôi là..." Đường Dự cố ý ngừng lại, chờ Tĩnh An ném ánh mắt hỏi

thăm tới mới cười cười nói tiếp, "Người của nhà họ Đường, Đường Du là chị gái của tôi."

Nhà họ Đường, người sau lưng nắm quyền Tinh Quang, hơn nửa còn là một trong những tập đoàn gia tộc tiếng tăm lẫy lừng trong giới kinh doanh trong nước, thậm chí có thể nói phía dưới công ty còn dính dáng tới rất nhiều ngành nghề có thể kiếm tiền nhất hiện nay.

Hôm nay Đường Kiền Thịnh người đang nắm quyền nhà họ Đường, từng lộ ra ngoài với truyền thông mình có một gái một trai, nhưng mấy năm qua, người ngoài lại chỉ biết là con gái lớn chính là Đường Du đảm nhiệm chức tổng giám đốc công ty Tinh Quang, mà không biết bất cứ gì về đứa con trai, chỉ nghe nói được đưa đến nước ngoài đào tạo.

Khó trách lúc này ánh mắt Tĩnh An trừng lớn, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn vẻ mặt tinh thần bình tĩnh của Đường Dự giống như đang nói "hôm nay thời tiết thật tốt"

"Khó trách..." Có bối cảnh như vậy, muốn can thiệp quyết định của truyền thông thì có gì khó khăn? Huống chi chỉ là phong tỏa hình của mình. Tĩnh An nhỏ giọng lầm bầm hai tiếng, cũng liền khôi phục yên tĩnh thường ngày, nhưng trong lòng lại không cách nào đối đãi với Đường Dự như một nhiếp ảnh gia nữa.

Tĩnh An thừa nhận, nếu như Đường Dự chỉ là một nhiếp ảnh gia có giá trị rất cao, cô không ngại thậm chí là may mắn có thể được anh đối đãi khác và giúp đỡ. Nhưng... Thân phận thật sự của anh, cũng là...

Có lẽ đối với đa số người mà nói mượn Đường Dự để đi lên chính là lựa chọn thông minh nhất dùng ít sức nhất, nhưng Tĩnh An lại không cho là như vậy, nói cô cổ hủ cũng được, ngu dốt cũng được, kiếp trước đến nay cô có cực hạn cũng có nguyên tắc của mình, thành công đối với cô mà nói đương

nhiên là quan trọng nhưng thành công trên con đường của mình, bước từng bước một mới là chuyện trân quý nhất.

Mặc dù thất bại, nhưng đã từng cố gắng. Nếu có hơi ngu dốt, cũng là tiêu chuẩn làm việc của Tĩnh An, ở trên người yêu của mình, cũng là ở trên sự nghiệp của mình.

Đường Dự nhìn cô gái hơi nhú lại mi cùng với vẻ mặt phức tạp, trong giây lát có ánh sáng trong mắt của anh không biết là gì, chợt giơ tay lên, đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng lướt qua vết nhăn giữa mi, "Không nên suy nghĩ nhiều."

Nhiệt độ phủ lên rồi lại trôi đi trong nháy mắt, làm cho Tĩnh An giật mình sửng sốt một chút, lấy lại tinh thần thấy trong mắt người đàn ông nhàn nhạt dịu dàng ấm áp khiến cho cô có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu lắc nhẹ, lắc bỏ nghi ngờ trong đầu.

"Chẳng qua là bị thân phận của anh hù sợ."

Thật ra thì Đường Dự có thể không cần phải nói ra thân phận của mình, huống chi thân phận này từ trước đến giờ anh đều không muốn nhắc tới.

Nhưng đối mặt với Tĩnh An, thế nhưng anh lại muốn cho cô biết.

Ở nơi ban đêm yên tĩnh, hai người lại dứt quãng mà nói đến những đề tài khác.

"... Trong lúc chụp trời sao, dù có thể thấy rất nhiều ngôi sao, nhưng nếu như không có người chỉ ra, những thứ kia cũng chỉ là mấy ánh sao bình thường, nhưng đúng là rất đẹp, giống như..." Vai phải bỗng nhiên nặng xuống, nhiệt độ mập mờ theo tiếng hít thở nhẹ của Đường Dự mà truyền đến từ bả vai, hơi thở của người đàn ông hơi chậm lại, quay đầu thì hàm dưới chạm vào sợi tóc mềm mại róc rách của cô gái nhỏ, "Tĩnh An?" Trong giọng

nói êm tai hàm chứa một chút khàn khàn.

Đầu nhỏ chôn ở vai người đàn ông khẽ giật giật, có thể là tư thế bây giờ có chút không thoải mái, đầu cô gái trượt từ cổ Đường Dự, chậm rãi rơi xuống lồng ngực.

Kịp thời vươn tay ôm lấy Tĩnh An rơi xuống trên người, Đường Dự bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng mà cẩn thận gối đầu cô gái lên trên đùi của mình.

Cô gái buồn ngủ, lại giật giật, dường như rốt cuộc tìm được vị trí mình thích, chui vào người Đường Dự an ổn mà chìm vào mộng đẹp, chỉ chốc lát sau liền truyền đến từng tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Đường Dự để một tay xuống bên người, một tay ôm cả người cô gái để tránh cô đang ngủ lúc xoay người thì bị rơi xuống ngoài ý muốn.

Anh cúi đầu nhìn về mặt sau khi Tĩnh An ngủ có vẻ rất trong suốt hồn nhiên, dần dần có chút hoảng hốt.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Gặp Vận May

Edit : babynhox

Sau khi kết thúc buổi chụp ảnh quảng cáo nước hoa FAINT SCENT không lâu liền lục tục xuất hiện ở các kênh trung tâm giờ vàng, đồng thời các bảng in quảng cáo nước hoa càng được triển lãm ở nơi đông đúc trên tất cả các thành phố phát triển.

Hình ảnh chiếm một phần tư góc trái bảng in quảng cáo nước hoa FAINT SCENT, là một cô gái nhỏ mặc lễ phục dạ hội màu trắng hiện ra ánh sáng nổi bật, liên tiếp hấp dẫn ánh mắt lưu luyến của người qua đường.

Cô gái có một đôi mắt phượng và dáng vẻ thướt tha của phương Đông được người phương Tây ca tụng, không lớn không nhỏ, tỷ lệ vừa vặn hoàn mỹ vẽ nên dáng vẻ quyến rũ riêng biệt, nhưng trong sự quyến rũ của cô lại khéo léo mà không trộn lẫn vào một chút cảm giác tùy tiện nào, thậm chí ở cái quay mắt cười một tiếng, ánh ngược của ánh đèn trong suốt trong mắt lộ ra là một loại yêu mị thanh cao thần bí làm người ta mơ màng.

Từ hình đến góc độ chụp ảnh của nhiếp ảnh gia liền không quá đặc biệt, chỉ là hoàn toàn trực tiếp bắt được cảnh cô gái quay đầu nhướn mày cười một tiếng. Vậy mà bức ảnh nhìn như đơn giản này, người hơi có kinh nghiệm chụp ảnh cũng không khỏi âm thầm thán phục sâu sắc, đây là người có một ánh mắt như thế nào mới có thể canh được ánh sáng và góc độ thích hợp nhất, thậm chí là nhanh chóng bắt được thần thái trong nháy mắt thích hợp nhất làm cho tâm trí của người khác mê mẩn.

"Thằng nhóc này, không hổ là danh hiệu " Nhiếp Ảnh Gia Quý Tài ." Hai mắt Alva phát sáng long lanh nhìn chăm chăm Fashion Magazine trên tay, không ngừng cảm thán, "Chắc chắc, một hình ảnh bình thường như vậy cũng có thể được Đường Dự chụp thành ranh mãnh hoàn mỹ như thế... Shit! Đây rõ ràng là muốn đánh vào lòng tin của đối với tác phẩm của mình mà!"

Thuận tay cầm tạp chí trong tay Alva qua, Đường Du không chịu nổi liếc mắt người đàn ông bỗng rơi vào thái độ tổn thương , "Tôi còn tưởng rằng cậu đã nhận rõ sự thật từ lâu rồi."

"Từ bức ảnh trong tờ tạp chí này, bản thân tôi chỉ nhìn ra..." Đường Du đưa ánh mắt nhìn đến hình ảnh bên trên tạp chí, vẫn không khỏi cảm khái nói, "Cô người mẫu nhỏ này, nhất định là sẽ nổi tiếng."

"Không biết cái này sẽ làm cho bao nhiêu người mở rộng tầm mắt, lại càng không biết lại có bao nhiêu người mù quáng." Đường Du xuy cười một tiếng, "Một người mẫu nhỏ vào nghề không tới nửa năm, mà lại có thành tích như vậy, tôi có nên vì Tinh Quang mà cảm thấy kiêu ngạo không?"

Câu nói cuối, Đường Du không kiềm được mà thở dài bổ sung một câu, "Cả người kia cũng không có thành tựu như vậy."

"Không có chút cảm giác ngây ngô vì là người mẫu mới, điểm này, cô ấy có thể ưu tú hơn nhiều so với Đan Ninh lúc mới vào nghề." Alva tỉnh lại từ trong kích động, tiếp lời Đường Du, nói, "Huống chi tài năng của cô ấy tuyệt đối không thua kém Đan Ninh."

"Tài năng? Hiện nay có mấy ai thật sự chỉ dựa vào tài năng nổi tiếng, huống chi còn trong thời gian ngắn ngủi như vậy?" Đường Du có chút không cam lòng trả lời, trong giọng nói, hai phần cười nhạo, ba phần giận dữ, lại còn có năm phần nghiêm túc, "So với tài năng, thì bản thân tôi tin tưởng vận may hơn."

"Cô ấy chỉ là may mắn hơn so với người khác, gặp được Đường Dự." Đường Du khẽ hừ một tiếng, "Đúng hơn là may mắn ở trên người cô ấy chúng ta thấy được bóng dáng Đan Ninh."

Lời nói của Đường Du làm cho Alva thoáng qua một tia lo lắng, "Đường Du, chẳng lẽ chị cho rằng Đường Dự chỉ xem Tĩnh An là thể thân của Đan Ninh?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Đường Du nhếch khóe miệng, đùa cợt nói.

Alva giữ vững im lặng, nhìn về phía cô gái trên bìa tạp chí, ánh mắt đen sâu thẳm xoay quanh phức tạp.

Giờ phút này, đột nhiên anh ta nghi ngờ, ban đầu anh ta lợi dụng Tĩnh An giống Đan Ninh khiến Đường Dự từ Hô Luân Bối Nhĩ trở về Tinh Quang, rốt cuộc là đúng hay sai?

Đường Du nói đúng, Tĩnh An may mắn, thật sự may mắn!

Theo tuần hoàn truyền bá quảng cáo nước hoa Faint Scent cho đến cô gái làm người ta xem qua trên bìa tạp chí liền khó quên kia, rất nhanh, cái tên Tĩnh An này kích động nổi lên một phong trào rầm rộ không nhỏ. Gần như là ở trong mấy ngày ngắn ngủn, vốn là nghi vấn cùng tranh cãi đối với việc Tĩnh An có thể được lựa chọn và bổ nhiệm thành người đại diện cho Faint Scent đột nhiên tiêu tan không để lại dấu vết, thay vào đó là các trang giải trí lớn, trong diễn đàn áp đảo nghiêng về một bên ca ngợi, thậm chí có không ít bạn trên mạng xã hội giải trí khoa trương châm chọc mình ban đầu có mắt không trông, thề rằng sau này vĩnh viễn quỳ gối ở dưới váy của Tĩnh An.

Đối với cái kết quả này, hưng phấn nhất chính là Trần Sâm.

Trần Sâm dùng máy vi tính trong công ty vào diễn đàn giải trí, cười toe toét thật to miệng, tay nắm con chuột bởi vì cực kỳ kích động mà hơi run rẩy, sau một lần nhìn bài viết về Tĩnh An, anh ta chuyển hơn phân nửa người ngồi đối diện với cô gái ngồi cách đó không xa, hô lên, "Trời ạ, Tĩnh An, em không biết bây giờ em có bao nhiêu nổi tiếng đâu! A, ông trời, em lại là người mẫu dưới tay anh! Anh lại là người quản lý của em, anh..."

Cực kỳ hưng phấn làm cho câu nói của Trần Sâm hỗn loạn khiến cho Tĩnh An cười đến lắc đầu cắt đứt lời của anh ta, "Trần Sâm, anh cao hứng quá sớm, loại trình độ này thời gian nổi tiếng có giới hạn." Chờ quảng cáo FAINT SCENT mua mới xuất hiện, hoặc là chờ đến sau khi phong trào đợt quảng cáo này, lại còn có bao nhiêu người có thể tiếp tục thích cô.

"Cho nên, đây chỉ là bước đầu tiên." Trước mắt đây là bước đầu tiên mà vô số người đều coi rục rờ thì biểu hiện của Tĩnh An nhìn cũng rất bình tĩnh, trong mắt lộ ra vui mừng thích hợp không có dư một phần cũng không có thiếu một phần, sẽ không làm cho người ta có cảm giác lạnh nhạt hoặc là kiêu ngạo.

"Đúng đúng được rồi, chẳng qua là bước đầu tiên, bước đầu tiên mà thôi! Tiếp tục như vậy nhất định có thể càng nổi tiếng hơn! Chờ anh chọn lọc những thông báo vừa nhận trên tay xong, tuyệt đối chỉ có thể chọn tốt nhất để cho em được nghênh đón nổi tiếng!" Trần Sâm còn chìm đắm trong vui mừng, hoàn toàn quên mất lần này với mức độ Tĩnh An nhảy tót lên nổi tiếng căn bản cũng không thể nhận được thông báo có giá trị làm cô thành công lớn.

Tĩnh An cười gật đầu một cái, không quên đề nghị với Trần Sâm, "Nếu như có thông báo tiết mục biểu diễn thời trang, thích hợp thì nhận giúp em đi." Người mẫu mới nổi tiếng một chút giống như cô, so với tiếp tục đại diện cho sản phẩm mới, không bằng tham gia thêm mấy cái tiết mục biểu diễn thời trang sắp tới, đây chính là đường tắt nâng cao nổi tiếng nhanh nhất.

"Trần Sâm, em đi về trước." Hôm nay mình tới công ty cũng chỉ là xử lý một số vấn đề sau đại diện FAINT SCENT, mà Trần Sâm còn có một chút công việc phải hoàn thành, cho nên Tĩnh An muốn rời đi trước.

Khi cửa thang máy mở ra thì người bên trong và ngoài cửa đều có chút kinh ngạc.

"Thật là đúng lúc." Đi vào thang máy, trên mặt Tĩnh An hiện lên một chút đỏ ửng nhẹ, ngượng ngùng chào hỏi Đường Dự đang đứng một mình trong thang máy.

Khoảnh khắc tiếp xúc ánh mắt của Đường Dự, Tĩnh An lại nhớ đến cái buổi sáng làm cô lúng túng đó, nhớ tới khi tỉnh lại trên đùi người đàn ông nhếch môi mỉm cười với mình. Thật may là lúc đó còn sớm, không có bị những người khác phát hiện vẻ mặt ngượng ngùng của cô.

Làm sao lại dễ dàng ngủ như vậy? Tĩnh An âm thầm hối hận, cô chỉ có thể trách là giọng nói của người đàn ông này quá mức êm ái dễ nghe, cực kỳ giống khúc nhạc thôi miên, cứ thế mà làm cho cô giống như bị thôi miên buông lỏng tinh thần sau nhiều ngày căng thẳng chìm vào mộng đẹp?

"Ừ, thật đúng lúc." Đường Dự như nhìn ra cô gái nhỏ không được tự nhiên, Đường Dự thả nhẹ ánh mắt, "Muốn về sao?" Tầm mắt rơi vào trên cái nút tầng lầu Tĩnh An ấn vào.

"Ừ, anh cũng vậy sao?" Trả lời câu hỏi của người đàn ông, đồng thời Tĩnh An cũng nhìn thấy một con số khác sáng lên, đi thông đến tầng ngầm giữ xe.

"Thuê xe sao?" Đường Dự tiếp tục hỏi.

"Ừ."

Lấy được đáp án như vậy, Đường Dự cười cười, "Để cho tôi đưa em về... Nếu như em không muốn bị người khác lôi kéo ký tên chụp hình."

Phản ứng kịp ý trong lời nói của Đường Dự, Tĩnh An mới ý thức được mình bây giờ cũng coi là một ngôi sao nhỏ có chút nổi tiếng.

"Tôi nghĩ hình và người vẫn còn có chút chênh lệch?" Cô gái không xác định hỏi.

"Đáng tiếc, cái chênh lệch này ở trên người em rất khó tìm ra." Trong lời nói của Đường Dự không có giấu cợt, chẳng qua là tuyên bố sự thật. Cũng không biết một người hỏi một người đáp như vậy rơi vào trong tai người khác là chuyện mập mờ như thế nào .

"Tôi đưa em về." Không cho Tĩnh An có cơ hội từ chối, lúc thang máy dừng ở tầng một Đường Dự trực tiếp đưa tay nhấn nút đóng cửa.

"... Vậy, cảm ơn." Sau khi ngấn người, Tĩnh An cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận ý tốt của Đường Dự.

Dọc theo đường đi, Đường Dự lái xe rất thông thả, như con người của anh, có cảm giác chín chắn làm người ta an tâm.

Lúc sắp về đến nhà, di động của Tĩnh An vang lên, là Trần Sâm gọi điện thoại, sau khi nhận điện thoại nói mấy câu ngắn ngủn liền cúp.

"Là tin tức tốt?" Liếc thấy cô gái nhỏ sau khi cúp máy có vẻ mặt vui vẻ, Đường Dự hỏi.

"Chỉ có thể coi là một nửa tin tức tốt." Tĩnh An không phủ nhận, "Là

chương trình nghệ thuật đài XX, có một nửa cơ hội có thể tham dự."

"Một nửa?"

"Ừ, nghe nói muốn xem có mời được khách quý hay không, nếu như đối phương từ chối, liền hủy bỏ buổi ghi hình này." Trái ngược với khách quý được ban tổ chức coi trọng, cô cũng chỉ là làm nền thôi.

Nghe đến đó, Đường Dự nhú mày một cái, như nghĩ tới điều gì, "Là cái chương trình nghệ thuật có tỷ số lượt xem cao nhất trong nước sao?"

Tĩnh An gật đầu một cái, "Nhưng nghe ý tứ của chế tác chương trình, khả năng hủy bỏ ghi hình lớn hơn."

Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng Tĩnh An cũng biết chỉ dựa vào trình độ nổi tiếng của mình bây giờ có thể được mời tham gia cái chương trình này đã là may mắn rồi

Ánh sáng trong mắt Đường Dự chợt khẽ hiện, nhìn về vẻ mặt có chút tiếc nuối của cô gái, cười nói, "Không cần lo lắng, cũng sẽ không hủy bỏ ghi hình."

Nếu như Tĩnh An lắng nghe, liền sẽ phát hiện khi Đường Dự nói lời này thì trong giọng nói dường như rất khẳng định.

Nhưng lúc này, suy nghĩ của cô gái đều đặt vào chương trình kia chỉ là lễ phép trả lời, "Hi vọng như thế."

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 15+13. Tham Gia Chương Trình

Edit : babynhox

Thời đại "Hi Cáp" là chương trình giải trí tổng hợp của đài truyền hình ở thành phố S ra mắt vào năm 2000, nội dung đơn giản chỉ là đối với khách mời tùy ý thăm hỏi hay tương tác cùng các trò chơi vận động hoặc biểu diễn thú vị, nhưng cũng may lỗi nói chuyện của hai người dẫn chương trình tràn đầy sắc bén thú vị, ngênh hợp sở thích người xem, cứ thế nên sau khi chương trình tự truyền bá trong thời gian trên dưới 10 năm gần gũi đã thu về tỷ suất lượt xem dẫn đầu, hơn nửa trong vòng năm năm liên tục vững vàng giữ vị trí tỷ suất lượt xem đứng đầu, mà với thành tích cao như thế, ban tổ chức chương trình đối với việc lựa một khách mời đương nhiên là càng là tốt còn muốn tốt hơn.

Phía sau trong phòng hóa trang đài truyền hình, Tỉnh An mới vừa trang điểm xong, đang nghiêng đầu nhoẻn miệng cười với thợ trang điểm, đôi môi thoa màu hồng, cong lên thì mê người không nói nên lời. Làm cho thợ trang điểm là nữ cũng mê mắt, tim rối loạn.

"A, đây không phải là người đẹp mà tôi mê muốn chết gần đây sao!" Một người phụ nữ từ phòng hóa trang đi ra ngoài, mặc một bộ âu phục nhỏ đơn giản, đi về phía Tỉnh An , nụ cười khách khí trên mặt là vui mừng ngạc nhiên đúng mức, dường như cô gái nhỏ đến làm cho cô ấy cảm thấy hết sức vui vẻ, "Khi biết Tỉnh An chính là khách mời kỳ này, tôi phải khen ngợi chế tác một lần đấy."

"Chị Hi quá khen." Tĩnh An đứng lên, nở nụ cười nhìn lên người phụ nữ đang đi tới trước mặt, biết rõ người này đã không còn trẻ nữa nhưng làn da được bảo dưỡng rất tốt, làn da nhẵn nhụi trắng nõn, cộng thêm dáng ngoài có chút nhỏ nhắn, đột nhiên vừa nhìn, lại rõ ràng như cô gái nhỏ tuổi hoa tươi.

"Chị Hi còn trẻ tuổi xinh đẹp hơn so với trong ti vi nữa." Tĩnh An tiếp tục cười, "Có thể nói chuyện với chị Hi là vinh hạnh của em đây."

Lời nói dễ nghe, dù nói không đúng sự thật thế nào dù dối trá khách khí thế nào cũng là chuyện vui vẻ có thể lấy lòng người khác, huống chi trong mắt cô gái vừa nói chuyện là thân nhiên chân thật, khéo miệng Hi Sắt vui vẻ sâu hơn cũng là vì khó đoán, thật không biết ý nghĩ trong lòng của người mẫu mới này có giống như biểu hiện mà cô bày ra hay không, nếu như đúng, chỉ có thể nói hai trông mắt cô gái này có loại tinh khiết sạch sẽ hiếm thấy, nhưng nếu như không phải...

Hi Sắt cảm thấy có chút hoang đường thất bại, ở làng giải trí lẫn lộn mấy năm mình lại không nhìn thấu vẻ chân thật của cô, không thể không nói cô gái người mẫu mới này có một mặt nạ như tờ giấy trắng không chê vào đâu được.

"Tốt lắm, tôi nghĩ tôi nên đi tìm Cáp Kỳ nói chuyện sắp xếp phân đoạn tiết mục một chút, vậy lát nữa gặp lại Tĩnh An." Lúc trước khi xoay người nhếch mi cười một tiếng với Tĩnh An, Hi Sắt thầm kín làm cho người ta cảm giác hoàn toàn khác với quái dị cay độc đến tê dại trên chương trình.

"Đúng rồi Tĩnh An, vì hiệu quả chương trình chúng tôi cần giữ bí mật nhỏ khách mời đặc biệt là ai, em chỉ cần làm theo kịch bản là được rồi." Đi ra mấy bước đường Hi Sắt chợt quay đầu lại nói một câu như vậy, khi nhìn thấy Tĩnh An gật đầu cười cười, liền đạp chân lên giày cao gót rời đi.

Phân đoạn đầu tiên trong kịch bản là để cho Tĩnh An đoán khách mời đặc biệt là ai, cho nên vì để cho biểu hiện của cô được tự nhiên chân thật, ban tổ chức chương trình cố ý giấu giếm cũng hết sức bình thường. Nhưng thật đúng là cô có chút tò mò, là ai đến yêu cầu cô tham gia.

Lúc Tĩnh An lên sân khấu, đầu thu trên màn ảnh đang dừng hình ảnh của cô về buổi chụp ảnh nước hoa FAINT SCENT, trong một mảnh tiếng vỗ tay hoan hô cô gái nhỏ mang nụ cười thanh nhã thân thiết xuất hiện trước ống kính chụp ảnh, đồng thời dùng giọng nói dịu dàng của mình chào hỏi người xem dưới sân khấu.

"Anh xem, em nói không sai chứ, người thật và hình không có kém nhau! Rõ ràng chính là một người đẹp!" Hi Sắt hơi hást cảm lên, đặc ý khoe khoang chính mình, "Sao hả, Cáp Kỳ, anh nói một chút xem có phải đã bị người ta quyến rũ hồn phách rồi hay không?"

Cáp Kỳ, là người dẫn nam của thời đại "Hi Cáp", phong cách nói chuyện có chút "yên lặng" so với Hi Sắt, nhưng trình độ dẫn chương trình của anh ta lại không thua Hi Sắt, trong đó nguyên nhân chủ yếu thuộc về một hiện tượng thú vị xảy ra thường xuyên, mà hiện tượng này tin tưởng người xem thời đại "Hi Cáp" đều không khó để phát hiện, đó chính là mỗi lần Hi Sắt nói lời quá mức bén nhọn hay từ ngữ nhạy cảm làm cho khách mời không thoải mái cũng khiến cho mình không biết làm thế nào cho phải thì Cáp Kỳ luôn là có thể kịp thời làm lắng xuống, làm cho không khí vốn căng thẳng lúng túng tan biến không thấy, càng thay đổi bầu không khí sôi nổi hơn trước.

Đối với cái hiện tượng này, một lần Hi Sắt đang đối mặt với phóng viên từng trêu nói: "Cô xem nếu Cáp Kỳ nhà tôi không giống một người hùng anh dũng bảo vệ công chúa, thì cũng có thể rút kiếm giúp đỡ vào lúc công chúa gặp nạn? Dĩ nhiên, tôi chính là công chúa điện hạ ngồi tít trên cao kia!"

Sau những lời này, vốn tưởng rằng người xem sẽ dùng công chúa và

người hùng để miêu tả tổ hợp cô ấy và Cáp Kỳ, nhưng suy nghĩ đã bị mạng lưới giải trí trên mạng hun đúc thay đổi miêu tả gọi tổ hợp bọn họ là tình yêu nữ vương và chó.

"Làm sao có thể, hồn của anh vẫn luôn ở trên người nữ vương ngài đấy!" Cáp Kỳ giả bộ làm mặt nghiêm túc đáp trả trêu chọc Hi Sắt.

"Cáp Kỳ... Anh quả nhiên là một con Husky! Ngoan, thật ngoan!" Hi Sắt hài lòng vỗ vỗ bả vai Cáp Kỳ, nhìn về phía Tĩnh An, tiếc hận nói, "Em xem, Tĩnh An, vẫn còn có người không bị em mê hoặc đấy."

Tĩnh An đi tới giữa hai người đứng ngay ngắn, nhìn chung quanh một chút, cũng mang theo giọng nói hơi tiếc nuối thở dài nói, "Tin tưởng em, chị Hi, giữa chị và anh Kỳ tuyệt đối không ai có thể chen vào được."

Lời nói của Tĩnh An làm cho phía dưới sân khấu vang lên tiếng hoan hô tán thành, "Chị xem, không chỉ em cho là như thế đâu." Nói xong còn bưng bình trà mắt nhìn phía dưới sân khấu.

"Trời ạ, tiếp tục như vậy, sao em còn có thể đợi được hoàng tử điện hạ của em đây, Cáp Kỳ anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn!" Hi Sắt nũng nịu dùng tầm mắt hung hăng trừng mắt liếc Cáp Kỳ vô tội sau đó lại chuyển tầm mắt xuống dưới sân khấu, "Thời gian chương trình có hạn, cũng không thể toàn bộ phá vỡ trên người tôi và Cáp Kỳ, chẳng lẽ các bạn không thấy người chế tác đã giờ chân ở bên đó sao?" Ngón tay chỉ một nơi bên ngoài hội trường, Hi Sắt cười nói.

"Tốt lắm tốt lắm, chúng ta cũng nên đi vào chủ đề chính hôm nay, tin tưởng mọi người và Tĩnh An đều muốn biết vị khách mời đặc biệt thần bí kỳ này là ai?" Vừa nói, Hi Sắt vừa nhìn về phía Tĩnh An, "Tôi cảm thấy là vậy, nói không chừng người được mời tới sẽ là người Tĩnh An luôn thích."

"Nghe nói Tĩnh An rất mến mộ Tiêu Ảnh Đế?" Trong lời nói của Hi Sắt là tràn đầy tò mò, nhưng ba người trong cuộc cũng biết, nét mặt của cô ấy hỏi cô là vì hiệu quả chương trình.

Mặc dù biết lời của Hi Sắt không phải là cố ý thăm dò, Tĩnh An vẫn không khỏi cứng đờ, nhưng nụ cười trên mặt cô lại không có có thay đổi chút nào, nhưng cũng không biết đón lấy cái vấn đề này như thế nào.

Mến mộ? Là ai mến mộ? Đan Ninh hay là Tĩnh An?

"Đây là thật sao? ! Chẳng lẽ ban tổ chức chương trình của chúng ta vĩ đại như vậy, mời Tiêu Ảnh Đế từ Newyork đến? Có lẽ nhìn ra Tĩnh An không phản bác được, đúng lúc này Cáp Kỳ giành nói, cố làm ra vẻ hưng phấn.

Mà Hi Sắt cũng hợp tác đổi đề tài khác, "Cáp Kỳ! Anh tuyệt đối là cố ý! Anh đây là muốn nhắc nhở người xem và Tĩnh An, Tiêu Ảnh Đế đang ở nước ngoài quay MV sao!"

"Nếu lát nữa đi ra không phải là Tiêu Ảnh Đế, em là muốn người xem oán trách chương trình của chúng ta thích lấy những thứ mảnh khoe này tới gia tăng tỷ suất lượt xem sao?" Cáp Kỳ buông tay, chứng minh là mình vì suy tính cho chương trình, "Hơn nữa, nếu như khách quý xuất hiện không có sức hút bằng Tiêu Ảnh Đế, làm sao người ta chịu nổi."

Đối với Cáp Kỳ hừ nhẹ một tiếng, Hi Sắt buồn bực trong giây lát nhưng khi nhắc tới vị khách mời đặc biệt thần bí lát nữa sẽ ra kia liền đổi thành khuôn mặt hoa si, "Lần này anh sai rồi, em dám nói vị khách mời thần bí lần này của chúng ta càng khó mời được hơn so với Tiêu Ảnh Đế nữa. Hắc hắc, hơn nữa còn là một người đàn ông tuấn tú không hề kém Tiêu Ảnh Đế!"

"... Thật ra thì em có thể không cần phải nói ra giới tính của khách mời, như vậy không phải là phạm vi suy đoán rõ ràng đã ít hơn rồi sao?"

" ... "

"Đến đây đi, che kín mắt của Tĩnh An lại, nhìn Tĩnh An có thể chỉ bằng sờ khuôn mặt khách mời là có thể đoán tên được hay không nhé!" Trực tiếp bỏ qua lời của Cáp Kỳ, Hi Sắt buồn bực chốc lát rồi nhận lấy miếng che mắt của nhân viên làm việc đưa lên giao cho Tĩnh An, cùng lúc hưng phấn nhìn xuống sân khấu hô to, "Khán giả chú ý, đợi lát nữa nhìn thấy người đàn ông tuần tú đi ra cũng không nên kêu lên, nhưng dù các bạn có kêu la thì tôi cũng rất yên tâm , bởi vì trước lúc công bố kết quả tôi cũng không nhận ra có ai có thể gọi được tên của anh ta!"

Nhận lấy miếng che mắt đeo lên, khoe miệng Tĩnh An vẫn luôn mỉm cười, suy sụp khổ não nói, "Chị Hi, tin tưởng em, xác suất em có thể đoán ra được vị khách thần bí này tuyệt đối là cực kỳ nhỏ có thể là bằng không."

Thật ra thì trước đó xem cái kịch bản viết trò chơi này Tĩnh An cũng có chút cười khở, lúc ấy cô liền nghĩ, nếu như đối phương là nam, cô có thể xử dụng lý do nam nữ khác biệt đề nghị đổi cách chơi trò này? Đáp án dĩ nhiên là không thể, nhưng nếu như là khách quý đặc biệt nêu ý kiến, chắc chắn tuyệt đối là sẽ được áp dụng, chẳng qua là đáng tiếc, khách quý đặc biệt không phải là cô.

Mà mới vừa rồi trong lời nói của Hi Sắt rõ ràng có nói ra giới tính của khách mời, đúng thật là phái nam, Tĩnh An bất đắc dĩ.

Nhắm mắt lại, Tĩnh An chỉ có thể dựa vào khả năng nghe ngóng suy đoán sự thay đổi ở hiện trường.

Tiếng bước chân từ sau lưng vang lên, dưới đài đột nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi làm Tĩnh An không có chuẩn bị rung một cái.

Phản ứng kịp mới chậm lệt phát hiện hai tay của mình đang bị Hi Sắt giữ

lên đi về hướng nào đó.

"Đến đây, Cáp Kỳ, chúng ta đánh cược một cái xem Tĩnh An có thể trong ba mươi giây đoán ra vị khách mời này hay không!"

"Đánh cược cái gì? Cược hẹn buổi tối? Vậy anh cược là có thể."

"Ai muốn hẹn hò với anh! Em muốn hoàng tử của hoàng tử của em! Em sẽ cược là không thể, sau khi thắng em muốn nghỉ ngơi thật tốt, trong lúc nghỉ thì anh liền tự mình dẫn chương trình này đi!"

Bên tai vẫn là tiếng thảo luận khuấy động của Hi Sắt và Cáp Kỳ cùng với tiếng nói âm ỹ dưới sân khấu, nhưng mà đầu ngón tay lại chạm vào da thịt ấm áp làm cô không được tự nhiên.

Tĩnh An âm thầm thở dài, khống chế ngón tay mình hết sức nhỏ nhẹ đụng chạm lấy đường nét trên mặt của người kia, suy nghĩ tùy ý sờ mó hai cái liền tuyên bố đoán không ra là được, miễn phải tiếp tục lúng túng.

Người kia chắc là đang cười, lòng ngón tay chạm vào cánh môi mỏng cong lên đường cong mờ, dường như bên trái khóe miệng còn có cái má lúm đồng tiền nho nhỏ , không mất mấy phần đáng yêu.

Tĩnh An chợt nghĩ đến, dường như có một người vào lúc cười lên cũng là chỉ có một má lúm đồng tiền, đúng lúc cũng là bên trái khóe miệng.

"Đường Dự!" Vào lúc Tĩnh An bật thốt lên gọi ra cái tên này liền tự lấy miếng che mắt xuống.

Bỗng đang ánh sáng rực rỡ lên làm cho ánh mắt của cô hí một cái, chờ lúc lóa mắt qua đi, trong tầm mắt rõ ràng là đường nét tuần tú hơn người của người đàn ông quen thuộc, khiến cho cô ngạc nhiên mờ mịt trong một lúc.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tôi Chỉ Chụp Ảnh Cho Người Mà Tôi Muốn Chụp . . .

"Trời ạ! Tại sao có thể nhanh như vậy liền đoán được!" Hi Sắt là người đầu tiên ao nào la hoảng lên, "Tĩnh An, em làm cho tôi thua!"

Mà bên kia Cáp Kỳ còn thối sáo huyết gió, hưng phấn nói, "Để anh nghĩ một chút xem buổi hẹn tối này nên mặc bộ quần áo nào, không biết Nữ Vương điện hạ vừa ý kiểu dáng nào?"

"... Cáp Kỳ, anh có thể không mặc." Hi Sắt không cam lòng trả lời.

"Hi Sắt... Thật ra thì cái ý nghĩ này của em có thể nói riêng với anh, anh nghĩ khi đó anh nhất định sẽ hơn hở đồng ý. Nhưng bây giờ..." Cáp Kỳ dùng ánh mắt ý bảo Hi Sắt nhìn khán giả dưới sân khấu, người xem bị câu chuyện của bọn họ làm cho hấp dẫn mà dùng ánh mắt nóng bỏng lấp lánh nhìn chăm chú vào bọn họ, "Anh cảm thấy chúng ta nhất định phải kín đáo chút."

"Khụ, cái đó, các bạn khán giả, chẳng lẽ các bạn không tò mò vị Đường Dự tiên sinh này là ai sao? Còn có quan hệ gì với người đẹp Tĩnh An của chúng ta?" Dưới ánh mắt tò mò và reo hò của người xem, Hi Sắt bình tĩnh trở lại chủ đề, "Muốn biết hay không?"

"Muốn!" Trong nơi này lại vang dội đều đặn từ này, lúc này ở trong lòng người xem, vị khách thần bí tuần tú bỗng xuất hiện này còn có lực hút hơn so với mật mờ của hai vị MC nữa.

Mà một tiếng "muốn" điếc tai nhức óc này cũng đưa Tĩnh An từ không dám tin kéo trở lại, dùng khước mắt len lén liếc một cái người đàn đã đứng

sống vai bên người cô, cô lại có chút hoảng hốt.

Thật ra thì lúc nhận được thông báo tham gia chương trình này, liền được ban tổ chức báo cô dẫn vị khách mời đặc biệt này ra thì Tĩnh An đã đoán được có lẽ vị khách này có liên kết gì đó với cô, mà rất có thể chính là quan hệ công việc.

Nhớ khi đó người đầu tiên nghĩ đến chính là Đường Dự. Nhưng cái ý nghĩ này cũng chỉ là một cái thoáng qua mà thôi, cô cũng không cho rằng ngay cả hình mình cũng không muốn bị đăng lên tạp chí thì người đàn ông này sẽ tham gia xuất hiện trên chương trình giải trí này.

Nhưng bây giờ... Lại là chuyện gì xảy ra?

Trong suy nghĩ ngẩn ngui, Tĩnh An lại nghĩ tới mấy ngày trước trên đường Đường Dự đưa cô trở về, cô đã tiếc nuối nói có lẽ chương trình này sẽ bởi vì không mời được khách quý mà không thu hình, hình như người đàn ông này nói với cô yên tâm... Khi đó, anh là đã biết mình và anh rất có thể cùng xuất hiện trong chương trình này hay sao?

"Như vậy, sao chúng ta không để cho anh Đường đẹp trai tự mình nói cho chúng ta biết đáp án đây?" Hường ứng người xem kêu gọi, Hi Sắt cười hỏi Đường Dự vẫn không mở miệng.

"Tôi chỉ là một nhiếp ảnh gia." Giọng nói được micro khuếch tán ra, giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà súc tích tao nhã, người đàn ông giống như trong mắt người xem, kết hợp lạnh lùng và quý khí không mâu thuẫn.

Rõ ràng đáp án nhiếp ảnh gia này làm người xem dưới sân khấu tỏ ra ngạc nhiên và nghi ngờ, trong lòng mọi người rất kinh ngạc hơn nửa là tiếc nuối, người đàn ông đẹp trai như vậy cũng chỉ là một người nhiếp ảnh gia làm việc phía sau hậu trường? ! Thật là, thật là... Lãng phí!

Thậm chí có vài cô gái trẻ tuổi đã bắt đầu ảo tưởng, nếu như người này cùng Tiêu Ảnh Đế đứng ở một chỗ sẽ là tình cảnh như thế nào, hai loại khí chất và đẹp trai không phân cao thấp, làm cho người ta hoa cả mắt, đồng thời không khỏi cảm thán đãi ngộ tạo hóa không công bằng, người ta rõ ràng đều là người tinh tế trác tuyệt như điêu khắc, mà xem xét lại người đàn ông bên cạnh...Khụ...

"Sao tôi cảm thấy ánh mắt của người xem không đúng nhỉ?" Cáp Kỳ làm bộ như suy nghĩ vừa để một tay trước ngực, vừa vươn tay phải vuốt cằm, "Anh dám đánh cược, bọn họ khẳng định không hài lòng câu trả lời của Đường Dự. Sao hả Hi Sắt, còn phải đánh cược nữa không?"

Vừa một tiếng hừ nhẹ, vào lúc này ngay cả khước mắt Hi Sắt cũng lười phải liếc về phía Cáp Kỳ, "Đó là bởi vì mọi người đối với lĩnh vực nhiếp ảnh gia này rất là xa lạ, nhưng nếu như nói ra tác phẩm của Đường Dự, em nghĩ..." Người phụ nữ nhú nhú mi, trong lời nói là tràn đầy tự tin, "Mọi người nhất định không xa lạ gì!"

Theo lời của Hi Sắt, bao gồm cả Tỉnh An và tất cả mọi người đồng loạt đưa ánh mắt hướng về phía màn hình lớn sắp truyền bá tin tức.

Có thể thấy được hình ảnh trong màn hình được nhân viên làm việc tỉ mỉ chia cắt sắp xếp, sinh động bày ra thành tựu huy hoàng của người đàn ông thần bí chỉ có tên mà chưa ai thấy mặt ra ngoài, trong đó bao gồm các cuộc thi đấu chụp ảnh quốc tế mà người đàn ông tham gia, cùng với các loại bìa tạp chí thời trang hoặc các tác phẩm trong bộ sưu tập nổi tiếng quốc tế.

"Kia là tác phẩm được tạp chí MODE của Mỹ đăng trên trang bìa liên tục sáu kỳ... Từng hợp tác với người mẫu Beate của Ý, người mẫu Aimee của Anh cho đến những người mẫu nổi tiếng thế giới cho ra những bức hình tươi đẹp làm người xem khó quên, trong đó thứ khiến cho cả thế giới bàn luận hăng say chính là bức ảnh người mẫu nhìn gương vẽ mi ở trong phòng trang

điểm hỗn loạn mà Mr.Tang tùy ý chụp được, cũng chính là tấm hình này làm cho người mẫu Carrie vốn là cũng không xuất sắc liền lan truyền tên tuổi khắp nước Mỹ, trở thành người mẫu đầu tiên lọt vào mắt các nhãn hiệu thời trang có tiếng vào các mùa ở Mỹ... Mr. Tang có địa vị cao quý có một không hai trong giới chụp ảnh, sau khi về nước càng được đông đảo người mẫu siêu sao tranh nhau hẹn trước, nhưng lại bị Mr. Tang từ chối hết toàn bộ. Mà buổi chụp ảnh thương nghiệp nước hoa FAINT SCENT lần này, có thể nói là lần đầu hoặc cũng là lần duy nhất chụp ảnh tác phẩm."

Sau khi tiếng nói trên màn hình thu lặng lẽ kết thúc, hiện trường thu hình chương trình lại tràn ngập một cảm giác khiếp sợ trong loại thỏa ước mong nguyện.

Nhiếp ảnh gia còn có danh tiếng lớn hơn so với người mẫu siêu sao? !
VẬY... Vẫn chỉ là một nhiếp ảnh gia sao? ! Sau kinh ngạc, vốn im lặng không tiếng động bỗng nhiên truyền đến tiếng thảo luận kêu lên mạnh mẽ.

"MODE, trời ạ, đây chính là tạp chí đứng đầu toàn cầu trong trào lưu thời thượng đấy!"

"Cô có thấy hay không, bức ảnh khiến cho người mẫu Beata đạt được giải hạng nhất người mẫu nữ thế giới vào năm trước!"

"Anh ấy không phải là nhiếp ảnh gia gốc Hoa mà người mẫu Aimee công khai muốn theo đuổi ở trước mặt truyền thông chứ! Trời ạ, tôi lại có thể thấy người thật!"

"Mr. Tang! Thì ra anh ấy chính là Mr. Tang! Cái người nhiếp ảnh gia quý tài không lộ mặt Mr. Tang! Người thật, chính là người thật đó!"

"Car-rie! Thì ra anh ấy chính là nhiếp ảnh gia của bức hình kia!"

"Tôi không biết những người mẫu này, nhưng những bức hình này cũng

quá đẹp đi!"

"..."

Tiếng than sợ và tiếng ca ngợi liên tục không gián đoạn, khiến cho Hi Sắt không thể không hô: "Hự, bình tĩnh, tôi còn có một số câu hỏi muốn hỏi Mr. Tang của chúng ta!"

Hi Sắt cười khê nháy mắt mấy cái, ý bảo người xem giữ bình tĩnh sau đó nghiêng người hướng về Đường Dự, lúc bắt đầu đã chuẩn bị câu hỏi xong từ sớm, dĩ nhiên câu hỏi thứ nhất này cũng là nghi ngờ mà rất nhiều người muốn biết, "Tại sao nhiếp ảnh gia quý tài Mr. Tang không công khai mặt mũi lại được mời tới chương trình chúng ta, chẳng lẽ là chương trình của chúng ta rất hấp dẫn?" Nói đến đây, giọng nói của Hi Sắt chợt trở nên buồn bã, "Nhưng dĩ nhiên là không thể nào, phải biết đây đã là lần thứ mười ban tổ chức chương trình của chúng ta mời Đường tiên sinh rồi."

"Có lẽ là bởi vì... Lần này chúng ta mời người đẹp Tỉnh An?" Hi Sắt dùng ánh mắt mập mờ liếc mắt nhìn cô gái vẫn mang nụ cười không màng danh lợi.

Mà từ sau khi Đường Dự ra sân khấu Tỉnh An liền bị lạnh nhạt, lúc nghe tên của mình được nhắc đến trong câu hỏi này chỉ là lộ ra nên sợ hãi cùng ngượng ngùng thích hợp, "Chị Hi, đây là chị đang trêu đùa em sao."

"Chị luôn luôn tin tưởng giác quan thứ sáu của phụ nữ." Hi Sắt trêu ghẹo nói, "Như vậy đáp án của Đường Dự là?"

"Chỉ là muốn tới mà thôi." Đường Dự trả lời đơn giản nhưng cũng mông lung, làm cho người ta càng tò mò cái "muốn" đó là vì chuyện gì hoặc là vì... ai?

"Là tại sao muốn đến đây?" Hi Sắt bám riết không tha hỏi.

Nhưng Đường Dự chỉ mím môi cười nhẹ một tiếng, không có tiếp tục trả lời câu hỏi này.

"So với câu hỏi của Hi Sắt, tôi càng tò mò..." Vào lúc Hi Sắt còn muốn dây dưa cái vấn đề của cô ấy, Cáp Kỳ chợt lên tiếng đưa ra một câu hỏi mới, "Nhiếp ảnh gia Đường, thật chẳng lẽ theo như trên màn hình lớn, buổi chụp ảnh quảng cáo FAINT SCENT lần này là lần chụp ảnh duy nhất sau khi anh về nước sao?"

Người quan tâm Đường Dự không khó biết, ban đầu Đường Dự trở về nước, từ chối rất nhiều siêu sao người mẫu hẹn chụp ảnh, đều uyển chuyển bày tỏ mình sẽ không tiến hành chụp ảnh cho bất kỳ người mẫu nào.

Chẳng qua là, luôn luôn nói là giữ lời Đường Dự cũng đang thực hiện cái quyết định này trong vòng một năm nhưng lại nhận lời chụp ảnh cho FAINT SCENT. Đây không khỏi làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Đối với câu hỏi của Cáp Kỳ, Đường Dự lại trả lời rất nhanh, "Không, sau này tôi sẽ tuyển chọn tiếp tục chụp ảnh."

"Vậy điều kiện tuyển chọn là gì?" Hi Sắt lập tức tiếp nhận câu hỏi của Cáp Kỳ, dò hỏi.

Sau khi Đường Dự mím cười nhẹ lần nữa, Hi Sắt cho là cũng sẽ không có đáp án đang dùng ánh mắt ý bảo Cáp Kỳ tiếp theo nên làm thế nào cho phải thì không ngờ tới người đàn ông đang im lặng nhưng lại nhàn nhạt mà kiên định chợt mở miệng nói, "Tôi chỉ chụp ảnh cho người mà tôi muốn chụp."

Tĩnh An cũng tò mò cái vấn đề này, lúc Đường Dự trả lời lại hơi ngẩn ra, không biết có phải ảo giác hay không, mới vừa rồi, giống như lúc người đàn ông này nói chuyện tầm mắt như lướt qua bên cô, trong phút chốc chạm vào trong tầm mắt, biểu hiện trong mắt người đàn ông làm cho cô nghĩ người

trong miệng anh chính là cô.

Thế nhưng ánh nhìn quá nhanh, khiến cho Tĩnh An không cách nào tìm kiếm thay đổi sâu hơn trong mắt anh.

Nhất định là mình suy nghĩ nhiều... Tĩnh An nhú nhú mi.

Đài truyền hình cũng ở trong thành phố này nhưng nằm tương đối xa tiếp giáp miền nam, nó được xây dựng ở gần sân bay thành phố S.

Mà lúc này, ở nơi này còn chưa tản ra không khí sấm tối, lúc Tĩnh An và Đường Dự đang bề bộn với thời gian thu hình chương trình.

Có một người, lại đang lúc mọi người bất ngờ trở lại thành phố S.

"Không phải anh đã nói em không cần cố ý chạy tới một chuyến sao." Một giọng nói dễ nghe ở sau lưng cô truyền đến, Lý Na xoay người, một cái liền nhìn thấy người đàn ông đeo mắt kính đang đi ra theo dòng người trong sảnh lớn, chính xác mà nói phải là đa số mọi người trong sảnh đều dừng ánh mắt trên người của người đàn ông này.

Người đàn ông kia, thâm trầm vững vàng mà đứng cách cô ta chừng một thước, mặc một áo T-shirt màu đen đơn giản, thân hình cao lớn một mét chín, bị mắt kính che đi hơn phân nửa khuôn mặt, môi mỏng nhấp nhẹ, cho dù là đường nét khuôn mặt hay là khí chất phát ra quanh người đều lộ ra mùi vị tuần tú sắc bén làm người ta run rẩy, Lý Na cũng đeo mắt kính nhìn về người nhiều ngày không gặp, nhưng lại hốt hoảng cảm thấy có chút xa lạ.

Người đàn ông kia, khóe môi cong lên nụ cười mê hoặc, đi tới gần cô ta, trong một lúc như có dòng điện nhảy qua run nhẹ trong lòng của cô ta. Lý Na hơi lo lắng, nhưng khôi phục dáng vẻ bình tĩnh thường ngày rất nhanh,

êm ái mà gọi người đàn ông đã đi tới đứng trước mặt cô ta: "Mạc Phàm."

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ảnh Đế, Tiêu Mạc Phàm. . .

"Lý Na, em tự mình trở về trước đi." Ngồi lên xe trợ lý đã chuẩn bị từ trước, Tiêu Mạc Phàm nắm tay lá nói với người phụ nữ muốn ngồi vào ghế phụ.

Giọng nói của người đàn ông êm ái dễ nghe, không hiểu sao làm cho Lý Na bỗng thấy lạnh toàn thân, "Anh muốn đi đâu?" Nàng nhìn vào trong mắt anh rõ ràng cố chấp với vấn đề này... Không khỏi thấp thỏm, "Có chỗ nào mà em không thể đi, Phàm?"

Tiêu Mạc Phàm yên lặng mấy giây sau, quay đầu về mặt lạnh nhạt nhìn vào lo lắng trong mắt người phụ nữ, "Lý Na, anh cần không gian riêng của mình." Lời của anh ta ám chỉ cô ta thăm dò cũng phải dừng lại đúng lúc.

"Anh muốn đi nhìn người phụ nữ kia có phải hay không!" Người phụ nữ hết sức nhẫn nhịn, cảm hận vẫn bỗng cất cao giọng nói, "Tiêu Mạc Phàm, anh cần gì làm bộ làm tịch!"

"Anh cho rằng em không biết từ sau khi người phụ nữ kia chết anh đã từng đi đến trước mộ cô ta mấy lần sao, Mạc Phàm, anh cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?" Vẻ mặt cương cứng trắng bệch của Lý Na sau mắt kính thoát nhìn có loại thái độ điên cuồng, "Đừng quên, anh cũng không thoát khỏi liên quan đến cái chết của cô ta!"

Lời của Lý Na làm cho hai tay Tiêu Mạc Phàm đang để trên tay lái nắm chặt lại, gân xanh nổi lên, ánh mắt đeo mắt kính che giấu không lộ ra chút nào, giọng nói lại không xảy ra thay đổi rõ ràng, vẫn là lạnh nhạt kiên nhẫn,

chẳng qua là trong lời nói có ý châm chọc nhẹ nhưng có thể nghe ra rõ ràng, "Lý Na, em có cái gì phải lo lắng?"

"Đúng vậy, có cái gì tốt mà phải tranh với người chết?" Lạnh lùng cười mĩa một tiếng, trong miệng Lý Na trộn lẫn lạnh thấu xương và một chút run rẩy, "Chẳng qua là Tiêu Mặc Phàm, anh tự hỏi lòng em là cái gì ở trong lòng anh, mà Đan Ninh kia là cái gì!"

"Nếu như không phải là vì người phụ nữ kia, Tiêu Mặc Phàm, tại sao đến bây giờ anh vẫn nguyện ở trong căn nhà trọ, mà không phải vào ở trong nhà của chúng ta!" Có mấy lời đã sớm đè nén ở lòng đã lâu, lúc này cũng chỉ là tìm được một cơ hội bộc phát, "Không phải cũng chỉ vì căn nhà trọ đó còn lưu lại dấu vết tồn tại của người phụ nữ kia sao! Buồn cười chính là bây giờ anh cũng chỉ có thể dựa vào những thứ này để sám hối tội lỗi của mình thôi !"

"... Lý Na." Giọng của Tiêu Mặc Phàm lộ ra một loại cảm giác suy sụp, "Đừng để cho tôi không muốn gặp em nữa."

"Tôi không cho là với thân phận của chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện ở chỗ này, em vẫn nên lái xe của mình đi về trước đi." Bên ngoài kính chắn gió, Tiêu Mặc Phàm đã thấy đã có mấy người nam nữ trẻ tuổi đi tới chỗ bọn họ

Đóng mạnh cửa xe, Lý Na tập tễnh lui về phía sau từng bước, u ám nhìn xe khởi động từ từ chạy nhanh, lời nói rất nhẹ rất nhẹ, "Mặc Phàm, anh vẫn chính là anh."

"Đan Ninh! Nếu như không phải là cô..." Câu nói kế tiếp người phụ nữ không có tiếp tục nói nữa, thế nhưng hận thù trong mắt lại càng thâm sâu.

Khoảnh khắc khi đèn đỏ sáng lên, Tiêu Mặc Phàm đạp thắng xe.

Trong thời gian chờ đợi, ánh mắt không mục đích của người đàn ông tùy ý quét qua cảnh vật ngoài cửa sổ.

Ở nơi này nhà cửa cao tầng san sát nhau chính là cơ sở hạ tầng sầm uất trong thành phố, giống như có một chút thay đổi nhỏ gần đây, tòa nhà cao tầng mới xây, mặt tiền cửa hàng đổi mới, hoặc là khuôn mặt không giống nhau trên biển quảng cáo.

Trước kia, trong một đoạn thời gian, luôn là có một người như vậy trong anh ta lúc lái xe, ngồi ở bên tay phải của anh ta, dùng ngón tay thon dài mềm mại chỉ vào nơi nào đó ngoài cửa sổ, hăng hái dâng trào báo cáo theo sát đủ loại thay đổi khác nhau với anh ta.

Khi đó mình có phản ứng gì, đồng ý? Qua loa? Hoặc là không rảnh để ý? Tiêu Mặc Phàm cười khổ.

Nhớ cũng là ở đoạn đường này, người nọ từng chỉ vào một biển quảng cáo, kích động chúc mừng lần đầu được truyền bá quảng cáo, tương lai nhất định có thể thành công.

Trên biển quảng cáo hôm nay lại đổi người nào rồi?

Người đàn ông hơi nghiêng đầu phía sau, lộ ra hình dáng hàm dưới tuần tú, sống mũi cao thẳng, lông mi dày cùng với khóe miệng kéo căng.

Sau khi tầm mắt của anh ta xẹt qua mấy biển quảng cáo, cuối cùng dừng ở lại một nơi trên biển quảng cáo.

Không tính là gần cũng không coi là cách xa, trên mặt phẳng quảng cáo là đường nét mơ hồ của người phụ nữ, Tiêu Mặc Phàm chỉ có thể loáng thoáng thấy một đôi mắt phượng hẹp dài đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào anh ta.

Trong phút chốc cảm giác quen thuộc đánh úp đến, là một loại sợ hãi hốt

hoảng giống như đã từng quen!

Người đàn ông giật giật môi chấn động ngạc nhiên, tựa như muốn hô lên một cái tên quen thuộc, cuối cùng chỉ là bức ảnh không tiếng động .

"Tin —— Tin ——" Sau xe không ngừng vang lên tiếng kèn, cho dù cách lớp thủy tinh cũng có công hiệu dao động.

Tiêu Mặc Phàm lấy lại tinh thần, nhìn về phía đã đèn giao thông đã biến thành màu xanh.

Chần chờ một chút, anh ta khởi động xe đến ven đường dừng lại.

Xoải bước xuống xe, lúc càng đến gần biển quảng cáo thì càng trở nên càng dồn dập.

Ở mặt phẳng biển quảng cáo hiện rõ khuôn mặt của người phụ chiều vào trong mắt Tiêu Mặc Phàm thì anh ta ngớ ngẩn.

Khuôn mặt không giống nhau, mặt mũi không giống như vậy, chỉ có một cặp mắt giống bốn năm phần.

Cô gái này và cô ấy, rõ ràng là hai người không cùng tuổi, nhưng cô gái trên hình này lại làm cho anh ta có loại cảm giác quen thuộc hoảng hồn.

"Ninh..." Cuối cùng kêu ra tên, chỉ là âm cuối kéo vỡ vụn.

Đột nhiên Tiêu Mặc Phàm khẽ nở nụ cười, chua chát mà trào phúng, "Làm sao có thể sẽ là em."

Tiêu Mặc Phàm chìm vào suy nghĩ , hoàn toàn không có chú ý tới người vội vã trên đường phố, đã có một số người dừng bước lại, đang xì xào bàn tán nhìn anh ta, còn có người đã lấy điện thoại di động chụp ảnh người đàn ông nhìn giống Tiêu Ảnh Đế này, mà người đi đường có lá gan lớn một chút đã

móc giấy bút ra đi tới chỗ anh ta.

"Nhìn thấy gì?" Trên xe chạy như bay, sau khi thu hình chương trình xong Đường Dự hỏi Tĩnh An đang hứng thú nhìn ngoài cửa sổ.

Nghe được câu hỏi của Đường Dự, Tĩnh An quay đầu, nở nụ cười hoa sáng rỡ, "Chẳng qua là tò mò trên đường phố mới đi qua sao lại có nhiều người vây quanh như vậy."

Đường Dự liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, cười giễu giễu nói, "Tôi còn tưởng rằng em đang say mê nhìn biển quảng cáo của mình."

"Ách?" Cũng liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, mới phát hiện phía trên đám người hỗn loạn kia đúng là bức ảnh mình chụp quảng cáo FAINT SCENT, Tĩnh An không khỏi cười một tiếng, "Đây cũng là vì nhiếp ảnh gia Đường trở lại chụp ảnh cho tôi lần đầu nha, tại sao có thể không nhìn nhiều hơn mấy lần."

Nếu không phải là thông tin trên màn hình, Tĩnh An còn thật sự không biết may mắn của mình không chỉ là trở thành người đại diện cho FAINT SCENT thôi.

"Không biết lần sau có còn vinh hạnh có thể trở thành người mẫu chụp ảnh của Mr.Tang hay không?" Những lời này hỏi ra, Tĩnh An đơn giản là ôm tâm trạng đùa.

Khóe miệng Đường Dự mở ra nụ cười yếu ớt, nhìn chăm chú vào chiếc xe phía trước, ánh mắt thâm thúy mà xa xa, "Sẽ có cơ hội." Dứt lời, đổi lấy hai tròng mắt không che dấu được vui mừng của cô gái nhỏ.

Mà khi kính chiếu hậu không thấy được tình hình phía sau nữa thì Tiêu

Mạc Phàm mới tránh ra khỏi đám người ngồi lại vào trong xe của mình.

Khởi động xe, dần dần cách xa đám người nam nữ trẻ tuổi vô cùng hưng phấn, cũng nhìn lại khuôn mặt khéo léo trên biển quảng cáo lần nữa.

Khóe mắt vô ý thức nhìn về phía kính chiếu hậu bên trong, con người Tiêu Mạc Phàm u ám.

Trong gương phản xạ ra, là một bó hoa lưu ly màu tím nhạt ở chỗ ngồi phía sau xe, cánh hoa lung linh khéo léo lộ ra hết sức yếu ớt.

Nó, là khi Tiêu Mạc Phàm đi ngang qua một tiệm bán hoa mua, là đóa hoa mà người nọ thích nhất lúc còn sống.

Lưu Ly (Không Quên). Cái tên làm người ta ấn tượng sâu sắc, cũng có một loại cảm giác hạnh phúc dài lâu .

Nhưng hạnh phúc này... Anh ta cũng đã thất lạc...

Đúng như lần cuối cùng anh ta là cô gặp mặt, cô hỏi anh ta, Mạc Phàm, anh còn có thể nhớ em sao?

Nhưng cho dù anh có nhớ hay không, Mạc Phàm, em muốn nhớ anh. Không đợi anh ta trả lời, cô mạnh mẽ nở nụ cười lúm đồng tiền khó coi, nhàn nhạt kiên cường.

Hôm nay tới hơi trễ, ánh sáng không tính là đầy đủ, người phụ nữ trong tấm ảnh cười tươi, dịu dàng vui mừng nhìn chăm chú vào người đàn ông ngoài hình.

Tiêu Mạc Phàm khụy một gối xuống đất, để bó hoa trong tay xuống, nâng ngón tay thon dài lên chạm chạm di chuyển trên bức ảnh, tựa như vuốt ve

khuôn mặt xinh đẹp của người nọ.

Mi quen thuộc, mắt quen thuộc, mũi quen thuộc cùng với môi quen thuộc.

"Em không nên gặp anh, Ninh." Mỗi một lần, ở trước mặt người phụ nữ này, anh ta luôn nói qua một câu nói như vậy, không ngại phiền toái, vững như bàn thạch nhưng cũng rất nặng nề, "Mà anh cũng không nên gặp em."

Tiếng chuông di động chói tai, vào thời khắc này đột ngột vang lên.

Số trên điện thoại di động, là dành riêng cho người quản lí của anh ta, Lưu Bạch.

Nhú mào một cái, do dự một chút Tiêu Mặc Phàm đứng lên, nhận điện thoại.

"Nghe tiểu Trần nói cậu gọi cậu ấy đem xe của cậu dừng ở ngoài sân bay thành phố S ?" Tiểu Trần là một trong hai trợ lý cá nhân của anh ta, "Thế nào, cậu trở lại trước thời gian ba ngày?"

"Ngày nghỉ của cậu kết thúc sao?" Người ngoài chỉ biết là Tiêu Ảnh Đế đi Newyork quay MV cho album mới, nhưng không biết trên thực tế là anh ta cho mình lời mời giả trong nửa tháng."Hi vọng lần này cậu trở về trạng thái có thể khôi phục thành bộ dáng lúc trước, tôi không muốn phải nhìn cậu là cái xác không hồn nữa."

"Ừ, tôi đã trở về, Chị Lưu." Giọng nói của Tiêu Mặc Phàm trước sau như một nhàn nhạt nói, "Gần đây có sắp xếp hoạt động gì?"

"Chương trình gần đây tôi đã từ chối cho cậu rồi, ngược lại đạo diễn Trịnh có một bộ phim hy vọng cậu có thể đảm nhiệm vai nam chính."

"Đạo diễn phim điện ảnh Trịnh Lăng?"

Trịnh Lăng ở trong nước cũng được coi là một đạo diễn, phòng bán vé phim điện ảnh cũng khá bảo đảm, thậm chí có mấy bộ phim tung ra vào dịp cuối năm thì phòng bán vé thu vào cũng dẫn đầu rất nhiều, nhưng những thứ phim ảnh đắt khách này lại quá mức thương mại, lý do mà từ đầu đến cuối bị từ chối giải thưởng .

Tiêu Mạc Phàm nhú mày, "Xem ra đạo diễn Trịnh là tính toán dựa vào bộ phim này cầm lấy giải thưởng thế giới về."

"Mặc dù một giải thưởng cũng hơn ông ấy tay trắng." Rõ ràng ý nghĩ của Lưu Bạch và Tiêu Mạc Phàm giống nhau, "Yên tâm, tôi xem qua kịch bản, là một chuyện xưa thật sự có ý nghĩa. Nhân vật tạo nên, rất có hi vọng có thể khiến cho cậu trở thành diễn viên xuất sắc nhất."

"Đúng rồi, đạo diễn Trịnh có đề cập tới, nếu như cậu có thể đồng ý, nữ chính trong bộ phim cậu có thể tùy ý chọn." Lưu Bạch tiếp tục nói, chẳng qua là câu nói kế tiếp có chút chế nhạo, "Tôi xem, ý tứ của ông ta tám phần là muốn cho cậu kéo Lý Na vào. Lý Na có một chút danh tiếng, lại là lần đầu tiên đóng phim. Phải biết, có hai vợ chồng các người, bộ phim này coi như là một bộ phim khiến cho người xem không hiểu nghệ thuật cũng nhất định có thể chen lấn nhiều."

Vợ chồng sao... Tiêu Mạc Phàm không nói.

"Alo, alo, Mạc Phàm?" Đầu bên kia chợt im lặng, làm cho Lưu Bạch có chút mờ mịt, "Cậu có nghe được lời của tôi nói không? Tín hiệu chỗ cậu không tốt sao?"

Buông tầm mắt xuống, Tiêu Mạc Phàm lẳng lặng nhìn cô gái trong tấm ảnh, trong trí nhớ ấn tượng sâu nhất chính là mắt của cô gái, cặp mắt xinh đẹp kia nhìn như luôn là sự yên lặng lạnh nhạt, cũng sẽ thỉnh thoảng thoáng qua ánh sáng rực rỡ kiêu ngạo, người như vậy không thể nghi ngờ có một tính tình

bướng bình kiên cường.

Như vậy mắt... Trong hoảng hốt như chợt nhớ tới cái gì, mắt người đàn ông sáng lên, "Chị Lưu, người đại diện mới nhất của nước hoa FAIN T SCENT là ai?"

Xem quảng cáo FAIN T SCENT, cặp mắt kiêu ngạo kia...

Bị Tiêu Mặc Phàm chợt chuyển đề tài làm cho sửng sốt, Lưu Bạch chậm nửa nhịp trả lời, "Sao đột nhiên hỏi cái này, là một người mẫu tên là Tĩnh An, hình như gần đây mới nổi tiếng nhưng tốc độ không phải bình thường."

"Vậy thì liên lạc cô ấy."

"Liên lạc cô ấy? Liên lạc cái gì?"

"Phim của đạo diễn Trịnh." Tiêu Mặc Phàm dừng một chút, rồi sau đó khẳng định nói, "Tôi hi vọng cô ấy có thể là nữ chính."

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Từ Chối Lời Mời

Hiệu suất làm việc của Lưu Bạch vẫn luôn rất cao. Sáng sớm hôm sau cô đã thông báo cho một vài người của đạo diễn Trịnh, ban điều hành của Tinh Quang cùng với người đại diện của Tĩnh An – Trần Sâm. Tin tức bất ngờ đó bất luận đối với Tinh Quang hay Trần Sâm đều như trúng độc đắc. Tiêu ảnh đế là ai? Diễn viên có thể đóng cặp cùng với Tiêu ảnh đế được giới phê bình đánh giá như thế nào? Có thể nói diễn viên có thể đóng cùng với Tiêu ảnh đế, cho dù chỉ là một vai phụ, cũng sẽ được khán giả nhớ mặt chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, huống cho còn là người mà Tiêu ảnh đế ‘yêu’.

Thế nhưng sau khi nhận được tin tức từ chỗ Trần Sâm thì Tĩnh An lại từ chối, từ chối không một chút chần chừ.

“Tĩnh An, cô đang đùa đúng không?” Như bị giội một gáo nước lạnh khiến cho lòng nhiệt huyết bị giập tắt, khuôn mặt Trần Sâm méo mó nhìn Tĩnh An như nhìn một kẻ điên. Hắn nói: “Chẳng lẽ cô không biết mượn cơ hội này để thăng tiến thành người mẫu hạng A chỉ trong một khoảng thời gian ngắn hay sao? Thậm chí cô còn có thể vượt qua người mẫu hạng A nữa đó!”

“Tĩnh An, đừng nói với tôi là vì tai nạn lần trước mà cô mới đưa ra một quyết định không sáng suốt như vậy nhé?” Cuối cùng Trần Sâm lại quy kết lý do từ chối của Tĩnh An thành nguyên nhân tinh thần bị rối loạn sau chấn thương.

Tĩnh An không vì lời nói kích động của Trần Sâm mà ngẩng đầu lên, vẫn

chuyên chú nhìn chiếc ly trong tay. Nước trái cây màu cam trong ly bị cổ tay cô xoay tròn mà hình thành một lỗ xoáy nhỏ. Sau một lúc tĩnh lặng, tiếng thở dài nhọt nhọt như có như không bay ra từ miệng cô: “Trần Sâm, không phải ai cũng thích hợp trở thành diễn viên”

“Cô chưa thử thì làm sao cô biết được?” Mặc dù lời nói bao hàm bất đắc dĩ của Tĩnh An khiến Trần Sâm cảm thấy buồn rầu, nhưng hắn cũng không thể không nói cô ‘già mồm ắt lẽ phải’. Hắn nói: “Tĩnh An, cái nghề người mẫu này cho đến bây giờ vẫn chưa hết hỗn độn, nếu không cũng sẽ không có nhiều như vậy đối nghề tiến vào giới giải trí. Cơ hội lần này cho dù là một người mẫu đã thành danh cũng là một ước vọng tha thiết, sao cô không biết quý trọng một chút nào vậy?”

Từ người mẫu trở thành diễn viên... Cô đã thử năm năm, cố gắng năm năm, làm sao cô không rõ cho được?

Lời này, Tĩnh An đương nhiên không thể nào nói ra, chỉ bất giác cười tự giễu “Làm gì có người nào hoàn mỹ chứ? Cho dù là người mẫu tài năng đến đâu mà không có năng lực diễn xuất thì cũng sẽ bị người ta lãng quên, không phải sao? Trần Sâm, tôi không muốn làm Đan Trữ một lần nữa!”

‘Không muốn làm Đan Trữ một lần nữa’, chứ không phải không muốn trở thành Đan Trữ. Lỗ hổng trong lời nói của Tĩnh An quá rõ ràng, chỉ tiếc Trần Sâm không hề để ý đến.

“Đan Trữ...” Chậm chạp lặp lại cái tên này, xúc động phần nộ lúc nãy của Trần Sâm lại bỗng nhiên đổi thành ngẩn ngơ.

Thấy sự hoảng hốt trên mặt Trần Sâm, Tĩnh An mở miệng nói, thanh âm dịu dàng lại mang theo một chút trào phúng: “Cô người mẫu Đan Trữ kia cuối cùng cũng chỉ nhận được một chữ ‘ngốc’. Khán giả chỉ nhìn thấy diễn xuất vụng về trên màn ảnh chứ không nhìn thấy sự cố gắng phía sau màn ảnh

của cô ấy. Có lẽ, cô ấy trời sinh đã mang khiếu làm người mẫu, nhưng không có năng lực trở thành diễn viên. Cho nên, làm người không nên quá tham lam, Trần Sâm à!”

Đến nước này, cho dù Trần Sâm có cố chấp muốn Tĩnh An nhận cơ hội này bao nhiêu thì cũng xuất hiện dao động. Bất kể như thế nào, mỗi lần nhớ đến Đan Trữ rồi lại nhìn cô gái trước mặt này, Trần Sâm đều do dự.

“Nếu chỉ đóng một bộ phim...” Cho dù không thành công thì vẫn có thể tiếp tục làm người mẫu, không phải sao?

Tĩnh An lắc đầu, đáp: “Dán kỹ thuật diễn xuất tệ hại lên những bước chân người mẫu của tôi, sau này sợ rằng sẽ ngăn cản bước tiến. Điều này chính là điều mà chúng ta không hi vọng nhìn thấy nhất. Tôi cũng không muốn dẫm vào tiếc nuối của Đan Trữ một lần nữa”

Tiếc nuối của Đan Trữ... Chẳng lẽ hẳn lại muốn dùng xác suất năm mươi phần trăm để đẩy Tĩnh An vào tiếc nuối đó sao?

Trần Sâm không dám đánh cược cũng không muốn đánh cược. Nếu không thể nắm chắc chiến thắng trong tay thì cần gì phải mạo hiểm như vậy? Đôi khi nhìn một cơ hội như duyên phận tốt nhưng nói không chừng lại là vực sâu vạn trượng.

Thả lỏng cơ thể cứng ngắc, Trần Sâm tựa lưng vào ghế, nói: “Được rồi! Hi vọng sau khi từ chối hợp đồng này, cô không bị Tinh Quang thắng tay đóng băng công việc”

Lần hợp tác này cùng Tiêu ảnh đế, đồng thời cũng là lần đầu tiên Tinh Quang hợp tác cùng Tiêu Mặc Phàm của công ty Hoa Hạ. Tập đoàn truyền thông Hoa Hạ tuyệt đối là chỗ đứng có địa vị trong giới giải trí trong nước. Tùy ý nêu vài tên diễn viên, đạo diễn, cùng ca sĩ của Hoa Hạ, tất cả đều là

những nhân vật nổi tiếng hoặc là siêu sao. Nhắm mắt suy nghĩ cũng biết lần hợp tác này có ý nghĩa không thể khinh thường dành cho Tinh Quang. Nói cách khác, nếu hợp tác bị từ chối thì khả năng đương sự Tinh An bị đóng băng quả thật không nhỏ. Quan tâm cô có thiên phú hay không, thực lực mang ra trước lợi ích vẫn luôn không đáng nhắc tới. Thật không hiểu cô gái này lấy dũng khí từ chỗ nào mà có thể chưa trở thành người mẫu chính lại dám đi ngược với ích lợi của công ty như vậy.

“Chỉ mong rằng lần đóng băng này không quá lâu” Trần Sâm tiếc hận, nói.

“Ngại quá, Trần Sâm” Làm một người đại diện bị người ta giấu cột sau lưng, Trần Sâm tuyệt đối còn khao khát tiếng tăm hơn so với chính mình. Thế nhưng cuối cùng hẳn vẫn lựa chọn đứng về phía mình, Tinh An không khỏi cảm thấy ấm áp. Cô nói tiếp: “Cho dù có bị đóng băng thì một ngày nào đó chúng ta nhất định sẽ thành công”

Đối với giai đoạn bị công ty đóng băng, Tinh An không phải là không lo lắng. Nếu như chỉ bị đóng băng một thời gian ngắn thì cô vẫn có thể bắt đầu lại từ đầu.

“Thật không hiểu nổi tại sao Tiêu Mặc Phàm lại muốn cô trở thành bạn diễn. Phỏng chừng ngay cả chuyện trước kia cô nhào đầu vào xe của hắn cũng không biết” Trần Sâm xoa nhẹ huyết thái dương để thả lỏng tinh thần rồi nói tiếp: “Nói không chừng cứ nói hết chuyện đó cho hắn biết rồi từ chối còn dễ chịu hơn chúng ta thẳng thắn từ chối”

“Cậu xem đi, xem xem người cậu đã chọn là hạng người gì đây nè” Đặt một chồng tạp chí giải trí xuống trước mặt Tiêu Mặc Phàm, giọng điệu Lưu Bạch rất không tốt “Khoảng thời gian trước do cậu nghỉ phép nên tôi không

chú ý đến mấy cái tin tức giải trí. Vừa nãy đột nhiên cảm thấy cái tên Tĩnh An này rất quen tai cho nên mới lên mạng tìm kiếm thì đã phát hiện chuyện này. Thì ra cô ta chính là người đã ngu ngốc lao đầu vào xe của cậu lần đó! Cậu nói xem chúng ta có cần gọi điện thoại đến Tĩnh Quang hỏi cho rõ hay không?”

“Mạc Phàm, cậu tập trung tinh thần cho tôi một chút được không?” Là người đại diện hạng nhất của Hoa Hạ, Lưu Bạch chính xác có một chút nóng nảy. Thế nhưng chút tính tình này cũng không ảnh hưởng đến năng lực làm việc xuất sắc của cô “Quảng cáo này cậu đã xem đi xem lại cả trăm lần rồi, còn chưa xem chán hay sao?”

Bảo xem cả trăm lần cũng có chút khoa trương, nhưng khi Lưu Bạch đến nhà riêng của Tiêu Mạc Phàm và thấy hẳn chăm chú xem đi xem lại đoạn clip quảng cáo nước hoa của Faint Scent thì có chút khó hiểu. Vành mắt của hẳn đã xuất hiện một quầng thâm, thậm chí Lưu Bạch còn nghi ngờ hẳn đã xem từ đêm hôm qua đến tận bây giờ.

“Chị Lưu, tôi với Trữ chưa từng hợp tác đóng phim bao giờ” Lời nói của Tiêu Mạc Phàm rất kỳ quặc, sắc mặt thức suốt đêm cũng có chút tái nhợt “Tôi từng đồng ý, một ngày nào đó tôi sẽ cùng cô ấy xuất hiện trên màn ảnh”

Lưu Bạch nhíu mày, dung ánh mắt khó tin nhìn Tiêu Mạc Phàm như đang nhìn một kẻ điên. Hẳn vẫn quan sát cô gái trong clip quảng cáo chăm chăm như muốn nhìn kỹ từng cái nhăn mày, từng nụ cười và từng biểu cảm. Lưu Bạch hoảng hốt thốt lên: “Mạc Phàm! Cậu đang nhìn ai đó?”

Đan Trữ, Lý Na cùng Tiêu Mạc Phàm, cuộc tình tay ba từng chấn động một thời đó rất ít người biết, Lưu Bạch cũng xem như là người biết một nửa câu chuyện. Trong tiềm thức của mình, cô càng muốn nhìn thấy người cùng Tiêu Mạc Phàm đi đến cuối con đường chính là cô gái vẫn luôn mỉm cười gọi cô là ‘chị Bạch Bạch’. Không thể phủ nhận, lần đầu tiên đoạn clip quảng cáo

của Tĩnh An xuất hiện trước mắt, cô cũng giật mình, nhưng chung quy thì hai người họ vẫn không phải là cùng một người.

“Mạc Phàm, cậu nên nhìn cho rõ, cô gái này không phải là Đan Trữ!” Cô nên nghĩ đến chuyện này từ lâu mới phải, nếu không phải vì giống nhau thì sao Tiêu Mạc Phàm có thể muốn mời một người mẫu đến nhận vai nữ chính chứ.

“Tôi biết là không phải...” Rõ ràng là một câu trả lời rất bình tĩnh, nhưng khi lọt vào tai Lưu Bạch lại khiến cô cảm thấy hoảng sợ “Thế nhưng mỗi khi nhìn cô ấy, tôi lại cảm thấy Trữ vẫn còn tồn tại trên đời này, chỉ là muốn rời khỏi tôi mà thôi. Những gì tôi thiếu Trữ, tôi nhất định sẽ trả lại hết cho cô ấy”

Hắn phải trả lại những gì đã thiếu cho Đan Trữ, nhưng cái đại từ ‘cô ấy’ là chỉ ai? Là người đã chết kia hay là người vẫn còn sống này?

Trợn mắt há hốc mồm nhìn người đàn ông vẫn ôm máy tính nhìn chăm chăm, Lưu Bạch không thể lý giải được câu hỏi đó, chỉ cảm thấy bất lực vô cùng.

Thành phố bị bóng đêm bao phủ, trong căn phòng ở một khách sạn cao cấp, một trận cuồng hoan da thịt đang diễn ra.

Từ cánh cửa xa hoa đến chiếc giường giữa phòng có hai người lỏa thể đang vận động, quần áo rơi vun vãi khắp nơi. Âm thanh nam nữ hoan ái dâm mị vang vọng có quy luật theo từng cú hích da thịt. Sau khi thanh âm dần dần lắng đọng, trong phòng chỉ còn lại dư âm thoả mãn sau cuộc triền miên.

Một bàn tay trắng nõn lướt nhẹ trên bờ ngực trần của một gã đàn ông lớn tuổi, thanh âm càng thêm mềm mại diễm đạm đáng yêu: “Giám đốc Đường, không phải là anh đã đồng ý cho em tham gia vào một bộ phim thần tượng rồi

sao?”

Người đàn ông bị những ngón tay lạnh lạnh lướt trên thân thể, cảm giác tê dại lại xuất hiện. Bàn tay không an phận xoa nắn làn da trắng nõn của người phụ nữ, thanh âm cũng bắt đầu khàn khàn: “Tiểu Bắc Huyền ngọt ngào của anh, không phải anh đã giúp em lấy được một kịch bản rồi sao?”

“Thật ra thì người ta rất muốn góp mặt vào phim điện ảnh, chỉ tiếc em không nổi tiếng đến nỗi có thể khiến cho bất kỳ đạo diễn hay nhà sản xuất nào vừa ý” Giọng điệu của cô ta nũng nịu nhưng mang đầy oán hận.

“Nói đến chuyện phim điện ảnh thì hôm nay anh gặp một kẻ vô cùng ngốc. Có một bộ phim rất hay, nam chính lại do anh đế Tiêu Mặc Phàm thủ vai, hẳn ta mời cái cô người mẫu tên gọi Tĩnh An gì đó thủ vai nữ chính. Em đoán xem, kết quả thế nào?” Nhắc đến chuyện bức bối này, dục vọng trong mắt Đường Khải Thăng hoàn toàn biến mất “Không ngờ là cô ta từ chối, thật là một kẻ bệnh!”

Đường Khải Thăng chính là hậu thuẫn của Bắc Huyền, là em trai của Đường Kiền Thịnh – gia chủ Đường gia, đồng thời cũng là chú của Đường Du và Đường Dự. Bởi vì hứng thú với cuộc sống sinh động trong giới giải trí cho nên mới xin Đường Kiền Thịnh trở thành giám đốc Tinh Quang. Thế nhưng ông ta lại ở sau lưng người khác sống một cuộc sống hoang dã vô độ.

Nghe thấy cái tên khiến cho mình tức đến đỏ mắt, ngón tay của Bắc Huyền vẽ loạn một vòng trên ngực trần của Đường Khải Thăng khiến cho ông ra rên rĩ thành tiếng. Cô ta nói: “Giám đốc Đường, vậy anh muốn giải quyết cô người mẫu không nghe lời đó như thế nào?”

“Còn có thể làm sao đây? Người mà con bé Đường Du kia muốn bảo vệ, anh dám động vào cái rắm!” Sắc mặt Đường Khải Thăng có chút không tốt,

bàn tay không chút thương tiếc xoa nắn gò ngực đầy đặn của Bắc Huyền, nói tiếp: “Trở thành gương mặt đại diện kỳ đó cũng do thằng nhóc Đường Dự kia ra mặt cho cô ta. Thật không biết sức hấp dẫn của cô người mẫu này lớn cỡ nào! Bọn chúng càng muốn bảo vệ thì ông đây càng muốn nếm thử hương vị của cô ta, nói không chừng mùi vị rất đậm mị”

Tròng mắt của Đường Khải Thăng vừa động, nét mặt già nua xuất hiện đê mê khiến cho Bắc Huyền căm ghét nhưng vẫn nhếch khóe môi lộ ra lúm đồng tiền kiêu mị. Cô ta rủ mí mắt, ánh mắt oán độc dần dần dày đặc, thân thể mềm mại lại cố ý cọ sát lên người Đường Khải Thăng, đôi môi đỏ mọng áp sát lỗ tai ông ta, nheo mắt nhỏ giọng nói gì đó.

Một lát sau, Bắc Huyền còn chưa nói hết thì trong mắt Đường Khải Thăng đã rục rịch sắc dục.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lời Đề Nghị Của Lâm Lang

Cả ngày hôm nay Trần Sâm đều không được yên ổn, từ sáng sớm đã phải đến công ty chờ đợi kết quả từ chuyện từ chối hợp đồng quay phim của Tỉnh An.

“Muốn chết hay muốn sống thì chỉ do một câu nói, cần phải hành hạ ông đây lâu như vậy hay không? Muốn ông đây suy sụp tinh thần sao?” Vào giờ nghỉ ngơi, Trần Sâm cầm một cốc cà phê hòa tan, lăm bằm lâu bầu.

Không thể không trách hằn sốt ruột quá mức như vậy. Vốn dĩ nghĩ rằng xế chiều hôm qua báo cáo quyết định của Tỉnh An thì tối đó liền nhận được tin tức, không ngờ lại nhận tin giám đốc cần một chút thời gian suy nghĩ. Thế nhưng khi Trần Sâm hỏi ‘một chút’ này là bao lâu thì bên kia lại ập úng cả nửa ngày cũng không có đáp án cụ thể. Phỏng chừng hằn phải cầm rế ở công ty vài ngày liên tục mới xong.

“Không ngờ lại gặp anh ở đây, Trần Sâm” Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nữ, Trần Sâm xoay người lại liền nhìn thấy Lâm Lang.

“A! Là chị Lâm à? Chúng ta có duyên thật đấy!” Sắc mặt Trần Sâm nhanh chóng chuyển từ bức bối sang a dua nịnh hót “Chị Lâm muốn gì sao? Tôi lấy giúp cho”

Thật ra thì Lâm Lang còn nhỏ hơn Trần Sâm vài tuổi, đồng thời cũng gia nhập Tinh Quang trẻ hơn Trần Sâm hai năm. Thế nhưng bây giờ Lâm Lang đã tiến thân thành một trong những người đại diện nổi bật của Tinh Quang, luận thân phận cùng địa vị thì Trần Sâm gọi một tiếng ‘chị Lâm’ cũng coi

như hợp lý. Tuy nhiên, bức bối cùng bức rứt thật ra cũng có chứ không phải là không.

“Cho tôi ly cà phê là được rồi” Đã quen thói được người khác theo đuôi nịnh hót, ngay cả một tiếng cảm ơn mà Lâm Lang cũng lười nói với Trần Sâm. Muốn trách thì trách địa vị của Trần Sâm không cao, mà không cao cũng đã là chuyện của rất nhiều năm qua.

Lâm Lang nói tiếp: “Nghe phía trên nói cô người mẫu bất chợt nổi tiếng dưới tay anh từ chối tham gia đóng phim cùng với Tiêu ảnh đế, chuyện này là thật sao?”

Không hổ là người đại diện hàng đầu, tin tức được cập nhật không phải là nhanh một cách bình thường. Trần Sâm có chút khó chịu, nhưng lời nói của hắn cũng đã để lộ ý nghĩ trong lòng mình: “Đúng vậy! Xế chiều hôm qua tôi đã báo cáo với phía trên rồi, mà đến tận bây giờ vẫn chưa nhận được hồi âm”

Hắn vừa nói, đồng thời cũng vừa pha cà phê.

“Tin này quả thật không phải là tin tốt gì cả” Lâm Lang đẩy đẩy gọng kính đen trên sống mũi, bỗng nhiên như có chút tiếc nuối nói với Trần Sâm: “Trần Sâm, vận xui của anh cũng hơn phân nửa là do chính anh tạo ra, nếu không với lý lịch của anh thì bây giờ đã có thể đứng ngang cấp bậc với tôi rồi”

Bàn tay khuấy cà phê cứng đờ, rõ ràng nghe được hàm ý khác trong câu nói của Lâm Lang. Trần Sâm hỏi ngược lại: “Chị Lâm đang dạy đời tôi đấy à?”

“Dạy hay không thì tôi không nói rõ được, chỉ nhìn thấy anh không hiểu rõ quy tắc trong ngành nên nhắc nhở một chút mà thôi”

Lời nói của Lâm Lang có chút ung dung, Trần Sâm vẫn có thể hiểu mơ hồ

ý tứ bên trong. Nụ cười trên khóe miệng hẳn cũng có chút gượng ép, nói: “Chị Lâm, mấy cái quy tắc đó thì tôi rất rõ, nhưng bản thân tôi vẫn luôn không thích ba cái đó”

Câu đáp lời của Trần Sâm khiến cho Lâm Lang không khỏi nhìn hẳn nhiều thêm vài lần. Thật ra cô và Trần Sâm không có bất kỳ mối quan hệ cá nhân nào cả, ấn tượng đối với người này nhiều lắm cũng chỉ dừng lại ở chỗ xúi quẩy mà thôi. Rõ ràng hẳn đã lăn lộn trong Tinh Quang nhiều năm nhưng vẫn chưa có một thành tích nào, thậm chí mấy cái thành tích nát vụn đó khiến ngay cả chính cô cũng không nhận được mà khinh bỉ hẳn. Nghe nói nếu không phải Đường Du phản đối, hẳn đã bị Tinh Quang sa thải từ lâu rồi.

Hai năm trước, cô cùng vài người khác trong Tinh Quang bắt đầu phát lên, nhưng Trần Sâm thì vẫn thụt lùi. Khi mọi người ngồi nói chuyện với nhau mà nhắc đến Trần Sâm thì lại không tránh khỏi phải nhạo báng sự xúi quẩy cùng không thức thời của hẳn. Trong thế giới mà quy tắc ngầm luôn được đặt lên hàng đầu, thế nhưng không hiểu sao hẳn vẫn tồn tại bằng ánh mắt như không thấy mấy cái quy tắc ngầm đó. Quả thật không biết gã đàn ông này là ngốc hay thật sự không biết mấy thứ đó nữa!

Cho nên, Lâm Lang mới không đành lòng mà mở miệng nhắc nhở. Thế nhưng lúc này, Lâm Lang nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh mình, trong lòng đột nhiên xuất hiện một thứ cảm xúc rất phức tạp.

“Vất vả lắm mới tìm được một người mẫu có năng lực, chẳng lẽ anh thật sự muốn cô ta từ chối cơ hội ngàn vàng đó sao?” Lâm Lang nhếch khóe môi, nói tiếp: “Dù sao cũng không như anh tưởng tượng đâu, bất quá cũng chỉ là uống một chút rượu, cười một cái, nếu không thích thì lấy cớ về trước là được ấy mà”

“Trần Sâm, đây là cơ hội duy nhất khiến cho anh nổi danh, nếu cô người mẫu kia bị công ty đóng băng hoạt động thì anh không còn ngày nổi danh nữa

rồi” Giọng điệu của Lâm Lang mang đầy thương hại cùng đặc ý.

Pha xong ly cà phê, Trần Sâm cũng không bưng đến cho Lâm Lang, mà Lâm Lang cũng không thúc giục. Nhất thời, không gian phòng trà nước nhỏ bé lại lâm vào trầm mặc.

“Trần Sâm, tôi không nghĩ rằng tôi đang hại anh, tôi chỉ muốn tốt cho anh mà thôi” Lâm Lang tiếp tục thuyết phục hẳn.

Hai người vốn không liên quan gì đến nhau, mối quan hệ trong công việc cũng nhạt nhẽo vô cùng, bây giờ lại dùng lời đề nghị ‘không phải đang hại hẳn’ để thuyết phục hẳn. Nếu như trong trường hợp không có xung đột về lợi ích thì Trần Sâm nhất định sẽ nghi ngờ lời nói này. Thế nhưng lời đề nghị của Lâm Lang lại đến ngay lúc hẳn đang phiền não với quyết định của Tỉnh An, cho nên hiện tại hẳn đã không còn nửa phần bình tĩnh như ngày thường.

“Thật sự đơn giản như chị nói sao?” Để cho người mẫu dưới trướng tham gia một vài bữa tiệc của mấy nhân vật nổi tiếng, sau đó thu vào tay một chút lợi ích hoặc lớn hoặc nhỏ, điều này Trần Sâm luôn biết. Tuy nhiên hẳn chưa từng làm chuyện này, cũng không có ai nói tường tận từng ngõ ngách rãnh rượi trong đó cho hẳn biết, cho nên hẳn cũng chỉ biết sơ sơ về bề ngoài mà thôi.

“Nếu...” Trần Sâm còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Lâm Lang cắt đứt.

“Không có nếu gì cả, nếu lo lắng thì anh có thể đứng chờ bên ngoài” Với thân phận thấp kém của Trần Sâm mà xuất hiện trong các bữa tiệc rượu thì cũng có chút xấu hổ. Lâm Lang tự mình đi đến bưng cốc cà phê mà Trần Sâm đã pha xong, sau đó lại bổ sung: “Đúng lúc hôm nay giám đốc của chúng ta có tổ chức một bữa tiệc ở khách sạn XX, tôi tự mình đưa thư mời đến cho anh”

“Cám ơn chị Lâm”

Nhìn người phụ nữ khuất bóng sau phòng trà nước, trong lòng Trần Sâm hỗn loạn nhưng không thể không nói hẳn đã động tâm với lời đề nghị của Lâm Lang. Mà bên kia, khi Lâm Lang vừa rời khỏi phòng trà nước không xa thì Bắc Huyền đột nhiên bước ra cản đường.

“Chị Lâm, thế nào rồi?”

Đối mặt với Bắc Huyền đang nôn nóng, Lâm Lang chỉ gật gật đầu, còn ý tứ thì không cần nói cũng biết.

“Thật sự cảm ơn chị” Nhận được đáp án thỏa mãn, Bắc Huyền nhếch miệng cười, ánh mắt xấu xa không khỏi khiến cho người khác phát run “Hừ! Xem ả đàn bà đó còn dám giả bộ thanh cao nữa hay không!”

Ánh mắt lạnh lùng của Lâm Lang liếc nhìn Bắc Huyền, sau đó nhú mào nói: “Không phải là tôi giúp cô đâu!”

Nếu không phải là do người đứng sau lưng Bắc Huyền kia thì làm sao cô có thể làm ra loại chuyện lừa gạt này được.

Ban đêm, bước xuống khỏi xe của Trần Sâm, Tĩnh An mặc một chiếc váy đen đơn giản ngẩng đầu nhìn tòa khách sạn hoa lệ trước mặt.

“Trần Sâm, chẳng lẽ đến xin lỗi giám đốc Đường trong tiệc rượu công ty sẽ tốt hơn sao?” Lúc đầu khi hắn nói lời đề nghị này với mình, Tĩnh An đã nghi ngờ có gì đó rất kỳ lạ “Tại sao anh không vào?”

“Như vậy còn đỡ hơn không làm cái gì chỉ ngồi chờ công ty quyết định đóng băng hoạt động của cô” Ngồi trên ghế lái, Trần Sâm mở miệng giải

thích “Tôi làm gì có tư cách tham gia tiệc rượu này chứ, cô chỉ vào đó nói một tiếng rồi thôi, nói xong liền đi ra là được rồi. Tôi chờ cô bên ngoài. Dù sao cũng chỉ là uống một ly rượu, bàn một chuyện, nói không chừng ngay lúc giám đốc Đường vui vẻ sẽ không xử phạt cô thì sao?”

“Trần Sâm, những gì anh nói cũng không đơn giản như vậy”

“Chuyện tham gia tiệc rượu này ai cũng nói không tốt, không thử một lần thì không ai biết cô có gặp may hay không” Trần Sâm phản bác “Tĩnh An, chẳng lẽ cô không tin tôi sao?”

Không ngờ nhiều năm trôi qua như vậy, cô lại nghe thấy câu này một lần nữa. Nếu không có những lời này cùng sự tương trợ của Trần Sâm thì giới người mẫu cũng không có Đan Trữ, lại càng không có chuyện cô sống lại như bây giờ.

Tĩnh An lắc đầu, đáp: “Đương nhiên là tin anh rồi!”

Có lẽ phần tin tưởng này có chút mù quáng quá mức, nhưng sao có thể so sánh được Trần Sâm năm đó, đưa tay trợ giúp cô không màng lợi ích.

Thoáng giật mình với lời nói tin cậy của Tĩnh An, Trần Sâm đột nhiên cảm thấy bất an, ngay cả nói năng cũng không còn lưu loát “Tin tưởng của cô... hình như quá nhanh!”

Huống chi, mối quan hệ trong công việc của bọn họ cũng chưa đến nửa năm thời gian.

“Vậy thì cứ thử một lần đi” Mím cười với Trần Sâm, Tĩnh An không hề suy nghĩ nhiều cất bước đi vào trong. Trước đi khuất bóng, cô nói: “Chỉ nói vài câu ngon ngọt mà thôi, tôi sẽ trở lại rất nhanh”

Thế nhưng lúc này cả Tĩnh An lẫn Trần Sâm, một người tin tưởng một

người, một người lại bị Lâm Lang nói đến choáng váng, cho nên cả hai đều không chút nghi ngờ loại tiệc rượu công ty này mang ý nghĩa ‘tiệc rượu’ hơn bình thường.

Trùng hợp, trong lúc đợi thang máy thì Tĩnh An lại chạm mặt một người không tính là quen thuộc nhưng cũng không phải xa lạ.

“Xin chào, Anna” Cô gái có vẻ ngoại lạnh lùng đi đến, Tĩnh An liền mỉm cười chào hỏi.

Ngay lúc Tĩnh An gọi tên Anna thì Anna cũng nhận ra cô gái trước mắt mình. Anna đánh giá Tĩnh An từ trên xuống dưới, nói: “Chiếc váy này rất tôn lên màu da của cô, nhưng chiếc váy trong buổi thử vai hôm trước lại khiến cho tôi kinh diễm hơn”

“Cám ơn” Tuy bị đánh giá như hàng hoá nhưng Tĩnh An vẫn mỉm cười.

Nhìn thoáng qua màn hình hiện số tầng, Anna hỏi Tĩnh An: “Cô muốn lên tầng mấy? Tham gia buổi tiệc nào sao?”

“Tầng ba, là tiệc rượu do công ty tổ chức” Tĩnh An trả lời.

“Tầng ba? Tiệc rượu của Tinh Quang?” Anna không xác định, nhúu mày hỏi lại. Cô cảm thấy có gì đó không đúng nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được là chỗ nào.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Rơi Vào Cạm Bẫy

Sau khi chào Anna lên tầng sáu, Tĩnh An dừng ở tầng ba. Khi nhìn thấy phòng tiệc sa hoa đầy nam nữ đã ngà ngà say, Tĩnh An cảm thấy có chút không khoẻ.

Hơn nữa, Tĩnh An cảm thấy tiệc rượu của Tinh Quang này còn quái dị hơn những bữa tiệc rượu mà cô từng tham gia trước kia, cho dù bên trong có không ít nữ người mẫu từng đến thử vai trong buổi tuyển chọn gương mặt đại diện cho Faint Scent. Tuy nhiên, chưa đợi cô tìm ra chỗ nào kỳ quái thì đã có người gọi tên mình.

“Đây không phải là Tĩnh An sao?” Giọng điệu kiêu căng quen thuộc vang lên, không khó để Tĩnh An đoán ra người này là Bắc Huyền.

Lọt vào tầm mắt, bóng dáng xuất hiện quả nhiên chính là Bắc Huyền. Cô ta ăn mặc hết sức gợi cảm, thật ra Tĩnh An cảm thấy thay vì mặc bộ quần áo chỉ được ráp lại bằng hai mảnh vải như ẩn như hiện kia thì cô ta cởi ra hết cũng chẳng khác gì nhau.

“Giám đốc Đường, vị này chính là hồng nhan đã từ chối lời mời đóng phim đợt vừa rồi – Tĩnh An” Bắc Huyền cười nói với người bên cạnh.

Hai chữ ‘hồng nhan’ nói ra không chỉ châm chọc một cách bình thường, Tĩnh An chỉ mỉm cười tiến về phía đôi nam nữ đó. Cô gái trẻ tuổi thướt tha đang dựa hết vào lòng người đàn ông kia. Tĩnh An nghiêng mắt nhìn đôi giày cao gót dưới lòng bàn chân mảnh khảnh, sau đó chống lại tầm mắt đánh giá của người đàn ông đứng bên cạnh cô ta.

“Xin chào, giám đốc Đường” Nụ cười hợp lễ nghi xuất hiện trên môi Tĩnh An, quả thật sự xuất hiện của người này tiết kiệm cho cô một khoảng thời gian phải đi tìm ông ta. Giám đốc Tinh Quang – Đường Khải Thăng, dường như nhậm chức sau khi Đan Trữ rời khỏi công ty khoảng hai năm. Cô chỉ biết đến người này qua tin tức báo đài cùng những bài bình luận, có phải là sự thật hay không thì cũng chưa có cơ hội kiểm chứng. Bề ngoài của ông ta có chút già, cho dù có đi spa hay thẩm mỹ vẫn không thể che giấu hết những vết hằn chai qua năm tháng vì chìm đắm trong tử sắc. Ngoài ra, ông ta còn có một đôi đồng tử đục ngầu cùng chiếc bụng phệ to tướng. Khi nhìn thấy người thật, sau đó nhớ lại những tấm ảnh được chụp bởi các tay săn ảnh, Tĩnh An không nói gì nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút buồn cười.

Thế nhưng thật ra khi Đường Khải Thăng nhìn thấy Tĩnh An, ông ta lại cảm thấy ý vị trong lòng. Diện mạo của cô mặc dù không khiến hai mắt ông ta tỏa sáng, nhưng mỗi lần nhìn kỹ thì lại phát hiện ra một phần mị hoặc. Chắc chắn, vẻ ngoài cũng không kém với hình ảnh trên quảng cáo.

Đường Khải Thăng hí hí mắt, mở miệng nói: “Tĩnh An sao? Đúng lúc tôi muốn tìm cô nói chuyện hợp đồng quay phim, đỡ cho tôi phải đi thêm một chuyến”

Ông ta bỏ cánh tay của Bắc Huyền đang khoác trên khuỷu tay mình, sau đó tiến lên từng bước vỗ vỗ bả vai Tĩnh An, nói tiếp: “Đi theo tôi đi, ở đây tôi có một căn phòng đặt sẵn, đúng lúc có nơi để bàn bạc chuyện này”

Để tránh đi bàn tay của ông ta, Tĩnh An khẽ lùi về sau nửa bước, đáp: “Giám đốc Đường, tôi sẽ không thay đổi quyết định từ chối tham gia đóng phim”

Cả lời nói lẫn hành động của ông ta đã thể hiện sự tùy tiện, điều này khiến cho Tĩnh An cảm thấy không thích. Tuy nhiên vì thân phận của đối phương mà một người mẫu nhỏ nhỏ như cô cũng không thể nào tỏ ra chán ghét quá rõ

ràng.

“Tôi đến bữa tiệc hôm nay cũng chỉ muốn tự mình nói lời xin lỗi, hi vọng quyết định của tôi không gây rắc rối cho công ty” Tĩnh An khẽ mỉm cười tỏ rõ lòng áy náy của mình.

“Giám đốc Đường, tối nay tôi còn một buổi diễn, người đại diện cũng đang chờ bên ngoài, cho nên tôi xin phép đi trước” Buổi diễn là giả, đi trước là thật. Bữa tiệc cùng với đôi nam nữ trước mặt này khiến cho cô có chút cảnh giác.

“Cho dù cô có muốn từ chối hợp đồng đó thì cũng phải nghe qua lời đề nghị của giám đốc Đường trước tiên, không phải sao? Vội vã đi trước làm gì?” Bắc Huyền không đổi sắc mặt, cười nói với Đường Khải Thăng “Giám đốc Đường cũng quá tùy tiện rồi, sao lại để người ta vào phòng nói chuyện một mình được chứ? Dù sao thì cũng cô nam quả nữ, Tĩnh An lo lắng là điều đương nhiên”

“Đúng đúng, do tôi gấp gáp quá, vẫn là Bắc Huyền có lý hơn” Đường Khải Thăng cười cười hối lỗi với Tĩnh An, đồng thời cầm lấy hai ly champagne mà nhân viên phục vụ đưa tới. Ông ta giữ lại một ly cho mình, ly còn lại thì đưa cho Tĩnh An. Ông ta nói: “Tôi nói chuyện không biết suy nghĩ gì đâu, thật sự là quá hồ đồ rồi. Đây là lỗi của tôi, phạt tôi một ly vậy!”

Sau khi nói xong, Đường Khải Thăng làm hành động cạn ly, ngửa đầu lên, khí phách uống hết ly rượu. Uống xong, Đường Khải Thăng cười cười nhìn Tĩnh An cùng ly rượu trên tay cô, ý nghĩa đương nhiên là muốn cô cũng uống hết.

“Nếu đã tham gia tiệc rượu thì phải uống một ly, hơn nữa, đây còn là rượu mà giám đốc Đường kính, mặt mũi Tĩnh An lớn thật!” Lúc này, Bắc Huyền cũng góp lời, nói gần nói xa cũng đều là khuyên Tĩnh An nên thức thời “Cho

dù không thể uống cũng nên uống nửa ly, không phải sao?”

Tĩnh An thấy rượu trong ly cũng không nhiều, bất luận trong lòng có do dự thế nào cũng chỉ có thể ngửa đầu uống hết.

Vừa lòng gật gật đầu, Đường Khải Thăng giao ly rượu rỗng lại cho nhân viên phục vụ rồi chỉ tay về một góc vắng trong đại sảnh. Ông ta nói: “Hay là vậy đi, chúng ta qua bên đó nói chuyện được không? Vậy thì cô cũng không cần phải sợ tôi nữa”

“Giám đốc Đường cứ đùa”

“Khoan hay nói đến chuyện có thể hay không, cô nên biết lời mời đóng phim này có ý nghĩa như thế nào đối với Tĩnh Quang. Nếu sau khi chúng ta nói chuyện mà cô vẫn lựa chọn quyết định từ chối thì Tĩnh Quang cũng sẽ không làm khó cô”

Câu nói cuối cùng của Đường Khải Thăng khiến cho Tĩnh An nhất thời không có lý do cự tuyệt, do dự trong chốc lát rồi vẫn phải gật đầu. Cô, Đường Khải Thăng cùng Bắc Huyền cất bước đi về phía góc vắng đó.

Thế nhưng khiến cho Tĩnh An không ngờ nhất chính là câu nói đầu tiên của Đường Khải Thăng khi vừa xoay lưng lại đối diện với cô chính là: “Tĩnh An, chỉ cần tôi nói một tiếng thì cô không cần gánh vác hậu quả của chuyện từ chối hợp đồng đóng phim kỳ này nữa”

Tĩnh An kinh ngạc, nhưng gương mặt nhìn Đường Khải Thăng lại chỉ là vẻ ngây thơ cùng không hiểu, rõ ràng chính là một người mới vào nghề không hiểu mấy quy tắc ngầm trong giới này.

Ngay lúc Đường Khải Thăng đang suy nghĩ có nên nói thẳng ra hay không thì Bắc Huyền đã cười khê hai tiếng, sau đó bước đến gần Tĩnh An nói ra năm chữ rồi lùi bước về bên cạnh ông ta.

“Quy tắc ngầm, hiểu không?”

Lời nói quanh quẩn bên tai cùng với hương nước hoa trên người Bắc Huyền vẫn còn lưu lại. Tĩnh An rũ lông mi che giấu ánh mắt lạnh lẽo. Khóe mắt nhìn thấy những cử chỉ quá mức thân mật của đôi nam nữ này, bỗng nhiên Tĩnh An lại tỉnh ngộ chỗ kỳ quái trong bữa tiệc hôm nay.

Đường như là một hoặc nhiều người mẫu nam nữ cùng những người có tiếng tăm trong giới đứng chung một chỗ, khoác tay nhau, ôm nhau, trẻ có mà già cũng có. Đột nhiên cô nhớ đến một chuyện đã từng được nghe nói, giới giải trí luôn có một quy tắc ngầm là những người mới vào nghề thường dùng thân thể trẻ trung của mình để đổi lấy các loại hợp đồng cùng danh tiếng.

Tiệc rượu của công ty sao? Trần Sâm, là do cô tin lầm người rồi sao?

“Tĩnh An, cái giới này thời thời khắc khắc đều có người mới trẻ hơn cô, đẹp hơn cô, mới mẻ hơn cô xuất hiện. Vất vả lắm mới có tiếng như vậy, chẳng lẽ cô nguyện ý bị công ty đóng băng hoạt động sao? Cô nên biết rằng công ty chưa từng nương tay bao giờ với những người mẫu không nghe lời” Đường Khải Thăng uy hiếp bằng một lời nói dối không chút chột dạ.

Sao có thể đồng ý được? Tĩnh An cười lạnh trong lòng, khóe mắt lại liếc tìm cửa ra vào gần nhất.

“Ngại quá giám đốc Đường, tôi có chút không khỏe, xin đi trước” Lời từ chối này không phải là giả, cơ thể cô lúc này quả thật rất khó chịu, đầu lại có chút choáng váng. Nhớ đến ly rượu vừa uống xong, hai hàng lông mày của Tĩnh An nhíu chặt. Chẳng lẽ một chút rượu như vậy mà cũng có thể khiến cô say hay sao?

Không chờ Đường Khải Thăng mở miệng nói chuyện, Tĩnh An đã quay đầu đi về phía cánh cửa mà mình nhìn thấy. Cô biết, ở nơi như thế này thì lời

kêu cứu của mình cũng không có tác dụng, không ai sẽ giang tay cứu giúp đâu.

Hoảng loạn trong lòng càng lúc càng lớn, cô muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

“Không khỏe sao?” Bắc Huyền nhìn thân ảnh bắt đầu loạng choạng của Tĩnh An, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị “Yên tâm đi, cũng chỉ là tác dụng của thuốc mà thôi”

Nghe vậy, Tĩnh An đột nhiên giật nảy mình. Cô cố gắng giữ tâm trí bình tĩnh, nhưng tất cả đều không thể khi cô cảm thấy tứ chi đang dần xụi lơ.

“Các người... trong rượu...” Tĩnh An không thể nói tiếp được nữa, muốn trách thì cũng chỉ có thể trách bản thân mình phát hiện ra quá muộn.

Ý thức bắt đầu mơ hồ. Tiếng cười đắc ý của Bắc Huyền khiến cho Tĩnh An trợn to hai mắt rét lạnh.

Bắc Huyền, chẳng lẽ cô nghĩ rằng qua một đêm bị sỉ nhục, tôi sẽ không còn là tôi sao?

Tiếp đó, hai mắt Tĩnh An nhòe đi. Cô cảm thấy mình bị ai đó nửa ôm nửa dìu.

Cùng một khoảng thời gian, trong phòng thượng khách ở tầng sáu, Anna đang bị Alva chọc cho cười khanh khách.

“Được rồi được rồi, cậu đừng nói đến mấy chuyện hoang đường thời đại học của chúng ta nữa” Anna khoát tay, ý bảo Alva có thể thu nhỏ cái miệng của mình lại “Hôm nay tôi tìm cậu chính là muốn mời cậu làm nhiếp ảnh gia

cho bộ sưu tập mùa sau của Faint Scent. Sao nào? Dựa vào giao tình mấy năm qua, cậu có thể đồng ý hay không đây?”

“Trời ạ! Anna, cậu lại có thể sau khi mời thằng nhóc họ Đường đó rồi lại đến mời tôi!” Alva giơ hai tay làm tư thế đầu hàng, ánh mắt vô tội, đầu đầu cũng tràn ngập đáng thương “Cậu biết tôi không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ tác phẩm của mình bị mang lên bàn cân để cân đo với thằng nhóc đó. Đây là một loại so sánh rất đáng thương đó!”

Anna liếc Alva một cái, đáp: “Trong nước cũng chỉ có cậu mới có thể chống đỡ nổi áp lực của Đường Dụ”

“Cũng không phải là không được, chỉ cần...” Alva nhếch mi, thương lượng “Chỉ cần người mẫu kỳ sau của Faint Scent là Tĩnh An thì tôi sẽ đồng ý”

“Tĩnh An?” Lại nghe thấy tên cô gái này, Anna đương nhiên nhớ ra lần gặp mặt lúc này “Alva, tiếc rượu mà Tĩnh Quang tổ chức trong khách sạn đêm nay là ý của Đường Dụ à?”

“Mỹ nhân Đường sao có thể nghĩ ra ý tưởng này chứ?” Alva quyết đoán phủ định “Trong cái giới này ai mà không biết nơi đây là nơi mà Đường Khải Thăng thường xuyên mời mọi người tham gia tiệc rượu, không đúng, phải là tham gia tiệc rượu thịt. Một người không đội trời chung với Đường Khải Thăng như Đường Dụ làm sao có thể tổ chức tiệc rượu của Tĩnh Quang ở đây được”

Chuyện Đường Khải Thăng thường xuyên tổ chức các bữa tiệc rượu thịt, Anna đã nghe nói từ lâu. Sao cô có thể quên chuyện này được nhỉ? Khó trách khi nghe thấy Tĩnh An bảo tham gia tiệc rượu của Tĩnh Quang tại khách sạn thì cô lại cảm thấy có gì đó không đúng.

“Thật không ngờ Tĩnh An lại là người như vậy. Tuy nhiên, trong cái vòng vòng luẩn quẩn hỗn loạn này thì thiếu gì đường tắt dẫn đến nổi tiếng chứ” Anna nói bằng giọng điệu trào phúng.

“Tĩnh An làm sao?” Một người đàn ông vừa đẩy cửa bước vào, khó hiểu hỏi Anna.

Thanh âm thứ ba bỗng nhiên vang lên khiến Anna giật mình, quay đầu lại nhìn.

“Đường Dự, sao cậu lại đến đây?” Người này xuất hiện ở đây hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Anna.

“Là tôi gọi đó” Alva đuổi lưng một cái, giải thích: “Lâu lắm rồi không có họp mặt bạn bè, nhân dịp này tôi muốn gọi mấy cậu em khóa dưới tới tâm tình cùng với đàn anh khóa trên như tôi chứ. Mà Anna, tôi cũng đang muốn hỏi câu nói vừa rồi của cô về Tĩnh An là sao?”

Đối với câu hỏi của hai người bạn tốt, Anna cũng không giấu diếm, kể lại toàn bộ chuyện gặp Tĩnh An dưới lầu cùng với những lời cô ấy đã nói.

“Không biết cô ấy có phải là tự nguyện tham gia hay không nữa” Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Anna chưa từng nghĩ người mẫu tham gia mấy cái tiệc rượu này là do bị bức bách.

“Tôi tin cô ấy không phải là người như vậy!” Alva trừng to mắt, vội vàng đứng dậy chạy xuống lầu thì lại ngạc nhiên phát hiện Đường Dự đã biến mất từ lúc nào. Hắn hỏi: “Đường Dự đâu?”

Anna liếc xéo Alva một cái, đáp: “Tôi vừa nói đến tầng ba thì cậu ta đã bỏ đi rồi”

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đêm Yên Bình Cuối Cùng

Bỏ qua thang máy, Đường Dự chạy xuống bằng thang bộ. Gương mặt luôn lãnh đạm của hắn vì hai hàng chân mày nhíu chặt mà lộ ra biểu hiện lạnh lùng cùng lo âu. Thế nhưng lúc này lại cách lúc Tĩnh An bị mang đi một khoảng thời gian không ngắn cũng không dài.

Tĩnh An bị Đường Khải Thăng cùng Bắc Huyền đưa ra khỏi bữa tiệc, đang chờ thang máy. Cánh cửa thang máy vừa mở ra thì một thanh âm vang lên:

“Tĩnh An!”

Cửa thang máy vừa mở, Trần Sâm liền nhìn thấy Tĩnh An. Ngay lúc đó hắn cũng nhìn thấy hai người khác, hiển nhiên là trong trạng thái có gì đó không đúng.

“Tại sao lại là anh?” Bắc Huyền không ngờ Trần Sâm lại xuất hiện ở đây. Cô ta dùng ánh mắt liếc vào thang máy, ý bảo người đại diện không có gì hay ho này mau chóng theo vào bên trong “Sao anh còn chưa tránh ra? Chẳng lẽ muốn giám đốc Đường phải nhường đường hay sao?”

Cho dù là lần đầu tiên gặp mặt, Trần Sâm cũng không thể không nhận ra người đàn ông trước mặt này là giám đốc của Tinh Quang – Đường Khải Thăng. Hắn lên tiếng chào hỏi: “Giám đốc Đường!”

Không biết là vô tình hay cố tình mà Trần Sâm vâng vâng dạ dạ đi ra khỏi thang máy lại đúng lúc chặn đường bước vào của Đường Khải Thăng.

Ánh mắt Trần Sâm nhìn Đường Khải Thăng rất kính cẩn, nhưng khi nhìn đến Tĩnh An đang dựa trong lòng ông ta thì lại âm thầm cắn chặt răng, nói: “Không ngờ lại gặp giám đốc Đường ở đây, Trần Sâm này cảm thấy rất vinh hạnh và may mắn. Giám đốc Đường hôm nay trông thật phong cách, là một thành viên của Tinh Quang, từ lâu tôi đã muốn...”

Không quan tâm đến những lời nịnh hót sáo rỗng, Đường Khải Thăng vừa định vòng qua Trần Sâm để đi vào thang máy nhưng ông ta đột nhiên cảm thấy tên này xuất hiện ở đây ngay lúc này tuyệt đối không phải là chuyện tình cờ. Đường Khải Thăng hừ cười một tiếng, nói: “Còn chưa tránh ra sao? Nếu không muốn cuốn gói khỏi Tinh Quang thì bây giờ cút đi cho tôi!”

Trên mặt Trần Sâm vẫn là biểu tình cười ngây ngô nhưng trong lòng từ lâu đã rối tinh rối mù. Hắn kiên trì nói: “Giám đốc Đường, anh xem người mẫu dưới trường tôi có chút không thoải mái, hay là để tôi đưa cô ấy đến bệnh viện nhé? Nếu để cô ấy cứ như vậy trước mặt anh, quả thật rất thất lễ”

“Cậu là người đại diện của Tĩnh An sao?” Điệu bộ hèn mọn của Trần Sâm cũng khiến cho Đường Khải Thăng cảm thấy phản cảm “Tôi mặc kệ cậu có phải là người đại diện của cô ta hay không, bây giờ không cần tiếp tục đứng ở chỗ này làm chướng mắt tôi!”

Bắc Huyền đã đi vào thang máy nhưng lại thấy Đường Khải Thăng chậm chạp không đi vào, hơn nữa còn nghe thấy Trần Sâm nói ba cái chuyện loạn thất bát tao cho nên giẫm giày cao gót đi ra. Cô ta quát: “Trần Sâm, mắt anh mù à?”

Một bạt tai vang dội đánh vào má trái của Trần Sâm, nhưng do bởi không phải đánh trực diện nên cũng không khiến hắn cảm thấy quá đau đớn, chẳng qua là trên mặt nhất định đã bị móng tay sắc nhọn làm cho trầy da chảy máu.

Bắc Huyền nói bằng giọng điệu khinh thường: “Bị mù thì cũng đừng có

đứng ở đây cản đường người khác!”

Thân là một người có tiền cùng quyền lực, Đường Khải Thăng vô cùng bức bối trước những hành động ngu muội của Trần Sâm, nhưng đồng thời cũng khinh thường chuyện dạy dỗ hăn. Cho nên hành động này của Bắc Huyền tuy khiến cho ông ta cảm thấy có chút lỗ măng nhưng thật ra lại âm thầm đồng ý. Nhìn Trần Sâm bị đánh cho choáng váng bằng ánh mắt tràn đầy khinh miệt, Đường Khải Thăng xoay người đi vào thang máy.

Đường Khải Thăng vừa bước vào cánh tay bỗng nhiên bị một lực đạo kéo lại. Ông ta tức giận quát lớn: “Mày muốn làm cái gì hả?”

“Giám đốc Đường, tôi chỉ là muốn đưa người mẫu của tôi đến bệnh viện mà thôi” Vẫn là thái độ khom lưng khuyu gối, chỉ có ánh mắt kiên trì của Trần Sâm là hoàn toàn khác biệt.

“Mẹ mày! Mau bỏ tay ra!” Không kéo ra được, Đường Khải Thăng phát hỏa buông lời thô tục “Coi chừng tao đánh chết mày!”

Trần Sâm không rên một tiếng, vẫn ngoan cố giằng co cùng Đường Khải Thăng như trước. Có vài người, cho dù có nhỏ bé thấp kém đến đâu thì cũng có sự cố chấp của chính mình.

“Người nên bỏ tay ra chính là chú, Đường Khải Thăng!” Thanh âm trầm thấp vang lên, khác hẳn với vẻ ngoài có chút nhếch nhác, thanh âm đó lại vô cùng lãnh khốc.

Đường Dự vội vàng chạy đến, còn chưa vào sảnh tiệc thì đã nhìn thấy người mà hăn muốn tìm. Khi thấy Tĩnh An đang khép hờ hai mắt, biểu cảm trên mặt có chút thống khổ cùng giãy dụa, sắc mặt vốn dĩ lạnh như băng của Đường Dự lại âm trầm thêm vài phần.

“Đường Dự...” Trong lòng của Đường Khải Thăng đối với đứa cháu đột

nhân xuất hiện này có phần nộ nói không nên lời, buồn bực, ghen tị, thậm chí còn có rất nhiều cảm xúc tiêu cực khác. Mà những loại cảm xúc đó lại càng ngày càng dày đặc kể từ ngày thằng nhóc họ Đường này quay về nhà.

Mà ngay lúc Đường Khải Thăng bị Đường Dự kéo sự chú ý, Trần Sâm đã nhanh chóng ôm lấy Tĩnh An né sang một bên. Đường Dự không nhìn Trần Sâm, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Đường Khải Thăng, đi đến.

Ánh mắt hàm chứa lửa giận cùng sắc bén của Đường Dự khiến Đường Khải Thăng cảm thấy kích động cùng hoảng sợ.

“A!” Tiếng hét chói tai của phụ nữ vang lên, Đường Dự không chút lưu tình đâm một quyền vào bụng Đường Khải Thăng.

“Đường Khải Thăng, chú nhất định sẽ hối hận!” Lạnh lùng nói xong câu đó, Đường Dự xoay người. Thân ảnh của hắn bước đi để lại sau lưng là vẻ mặt kinh sợ của Bắc Huyền cùng sắc mặt vặn vẹo đau đớn của Đường Khải Thăng.

“Đường Dự, mày bất quá cũng chỉ là một thằng con hoang bị người phi nhõ mà thôi!” Thanh âm khàn khàn nghiến răng nghiến lợi chứa đầy phần hận của Đường Khải Thăng vang lên.

Không hề quan tâm đến những câu mắng chửi sau lưng, Đường Dự đi đến trước mặt Trần Sâm, vươn tay ôm lấy Tĩnh An. Hắn nói: “Làm người đại diện mà ngay cả an nguy của người mẫu mà cũng không quan tâm nổi sao?”

“Bây giờ không phải là lúc để anh ngăn người, tôi còn muốn anh lái xe” Đường Dự nhúu nhúu mày, quả thật hắn có chút bất mãn đối với người đại diện này của Tĩnh An.

Hai bàn tay đang siết chặt khế rũ xuống, Trần Sâm dù bị trách cứ vẫn âm thầm chửi mình thêm một tiếng. Sau đó, hắn theo sát Đường Dự đi xuống lầu.

“Đến bệnh viện sao?” Sau khi khởi động xe, Trần Sâm nhìn Đường Dự cùng Tĩnh An đang khép mắt trên hàng ghế sau qua kính chiếu hậu “Có vẻ là bị hạ thuốc”

“Không thể đến bệnh viện nếu không muốn làm chuyện này lớn hơn” Cơ thể đang dần nóng lên trong lòng khiến cho Đường Dự lo lắng, nhưng dù đang lo lắng thì lý trí vẫn còn đó “Đến chỗ của tôi đi, cách đây cũng khá gần. Tôi sẽ gọi bác sĩ gia đình đến”

Sau đó, Đường Dự đọc một địa chỉ gần gọn cho Trần Sâm. Trần Sâm cũng không hỏi nhiều, chạy thẳng đến nơi mà Đường Dự vừa nói. Đối với người đàn ông tên gọi Đường Dự này, mặc dù hôm nay chỉ là lần thứ hai gặp mặt nhưng qua miệng Tĩnh An cùng sự việc ngày hôm nay thì xem ra cũng là một người đáng tin.

Vất vả một hồi, Trần Sâm nhìn Tĩnh An đang nằm trên giường trong phòng giành cho khách, áy náy trong lòng lại dâng lên.

“Khốn kiếp! Sao bác sĩ còn chưa đến hả?” Đấm nắm tay vào tường, Trần Sâm mượn cơn đau này để phát tiết bức rức trong lòng.

Đường Dự không đáp lại vấn đề của Trần Sâm, nhất thời hai người lại tập trung toàn bộ sự chú ý lên người Tĩnh An.

“Nước...” Âm than khàn khàn vang lên, cô cố gắng mở hai mắt nhưng hình ảnh trước mắt chỉ là một khoảng mờ nhạt. Mắt cô không có tiêu cự, nhìn như một ánh trăng mờ lung xinh đẹp.

“Tĩnh An” Ngồi bên cạnh, Đường Dự nhẹ giọng hỏi, bàn tay dịu dàng vén nhẹ mái tóc bên tai đã ướt đầm mồ hôi của cô “Muốn uống nước sao?”

Hiệu lực của thuốc mê trong cơ thể dần dần mất đi, Tĩnh An đã có thể nói chuyện nhưng mỗi động tác lại không còn đủ sức, nhiệt độ trên người quá cao

cũng làm cô choáng đầu “Đưa tôi... nước lạnh... Nóng...”

“Cô ấy nói cái gì vậy?” Thanh âm của Tĩnh An quá nhỏ, Trần Sâm đứng hơi xa cho nên không nghe thấy.

Vẫn không đáp lời, Đường Dự chỉ nhìn Tĩnh An đang nóng rực người bằng ánh mắt nặng trĩu, không biết đang suy tư cái gì. Hắn không biết khi nào thì bác sĩ đến, hai gò má của cô đã ngày càng đỏ rực.

Hắn khẽ thở dài, đứng lên, sau đó cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Tĩnh An.

Không hiểu ra sao khi nhìn thấy hành động đó của Đường Dự, Trần Sâm lên tiếng hỏi: “Chẳng lẽ bây giờ đi bệnh viện sao?”

“Không phải” Đường Dự đáp.

Tĩnh An bị ôm lấy, hai tay vô lực khoát qua cổ Đường Dự. Sự tiếp xúc giữa cơ thể nóng rực chạm phải da thịt mát lạnh càng thêm dụ hoặc. Tĩnh An chớp chớp hai mắt mọng nước, hơi thở càng thêm nặng nề, từng chút cọ cọ dán dán vào cơ thể mát lạnh khiến cho cô khó có thể kháng cự.

Ngọn lửa trong lòng làm cho ý nghĩ của cô hỗn loạn như bị ma nhập, thiêu đốt toàn bộ lý trí còn sót lại.

Phòng giành cho khách của Đường Dự không có phòng tắm, nhưng từ nơi đây đến phòng tắm trong phòng ngủ chính cũng không mất bao nhiêu thời gian. Thế nhưng những hành động mất bình tĩnh cùng mờ ám của Tĩnh An khoảng thời gian ngắn ngủi lại chẳng khác gì một hồi tra tấn đối với một người đàn ông bình thường. Bất đắc dĩ cười cười, Đường Dự điều chỉnh tư thế ôm Tĩnh An, cánh tay tay đè chặt mái đầu đang lộn xộn của cô.

“Tĩnh An, ngoan nào” Hắn hơi cúi đầu, khẽ nói bên lỗ tai đỏ hồng. Giọng điệu dịu dàng, ánh mắt trìu mến cùng đau lòng. Trong nháy mắt, hình ảnh

này khiến cho người ta cảm thấy ấm áp vô cùng, chỉ tiếc Trần Sâm đi theo sau lưng hai người cho nên không có duyên nhìn thấy.

Hắn chỉ đơn giản cảm thấy người đàn ông đang đi bên cạnh còn rất trẻ, sống lưng thẳng tắp, thân hình cao ngất, tất cả đủ để khiến cho bất kỳ một cô gái nào cũng điên cuồng. Được rồi, một trong những lý do để điên cuồng này đương nhiên cũng không thiếu khuôn mặt tuấn mỹ của hắn ta.

Dòng nước lạnh như băng trong bồn tắm thấm qua chiếc váy màu đen, Trần Sâm nhìn Đường Dự đang đỡ bả vai của Tĩnh An trong bồn tắm rộng lớn, hỏi: “Làm như vậy sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Trước khi bác sĩ đến đây, làm như vậy có thể khiến cô ấy dễ chịu hơn”

Nghiệm chứng lời nói của Đường Dự, sắc mặt Tĩnh An cũng dần dần thả lỏng hơn. Thế nhưng hai hàng chân mày nhíu chặt lại vẫn khiến trái tim Đường Dự đau đớn cùng thương tiếc. Hắn bất giác vươn tay xoa nhẹ chân mày cô.

Đầu ngón tay còn chưa kịp thu lại đã bị một bàn tay mềm mại nắm chặt lấy. Nhìn bàn tay đang nắm tay mình, ánh mắt Đường Dự chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất, sau đó cũng nhíu mày. Sức lực nơi đầu ngón tay có chút mạnh, giống như cô ấy đang dùng hết sức lực của mình để bắt lấy sợi dây thừng cứu mạng duy nhất.

Hắn có chút kinh ngạc, chẳng lẽ thống khổ mà cô ấy phải chịu đựng còn tệ hơn biểu hiện trên mặt sao?

“Tại sao Tĩnh An lại xuất hiện trong tiệc rượu của Đường Khải Thăng?” Đường Dự quay đầu nhìn Trần Sâm, chất vấn.

Bị hỏi như vậy, Trần Sâm vốn đã chột dạ cho nên càng phải nói rõ ràng mọi chuyện “Nếu không phải tôi ngu ngốc tin lời Lâm Lang thì cũng sẽ

không có tình huống này”

Cho dù sau đó do cảm thấy không yên trong lòng nên mới lên lầu tìm Tĩnh An, nhưng không thể phủ nhận rằng thiếu chút nữa hắn đã phá hủy sự tin tưởng của cô gái này. Những chuyện bán đứng nhan sắc cùng quy tắc ngầm trong giới, Trần Sâm luôn là người không màng đến. Nguyên nhân ngoại trừ do tính tình của hắn thì còn liên quan đến ước định mà hắn đã hứa với người kia.

“Mộc Tam, chúng ta đã nói sẽ thành công bằng bản lĩnh của chính mình!”

Những lời này là người đó đã nói sau khi nhận được một hợp đồng đại diện quan trọng, là lời hứa giữa hai người bọn họ khi cùng cạm ly chúc mừng.

Đường Dự còn định muốn tiếp tục trách cứ Trần Sâm thì lại bị tiếng chuông cửa ngăn lại. Hắn nói: “Anh đi mở cửa đi, có lẽ là bác sĩ đến”

Người tới quả thật là bác sĩ gia đình mà Đường Dự đã gọi. Bác sĩ Vương là một thành viên trong nhóm bác sĩ riêng của nhà họ Đường, là người mà Đường Kiên Thịnh chỉ lệnh chịu trách nhiệm riêng cho sức khỏe của Đường Dự. Lúc này, bác sĩ Vương đang cúi cái eo già của mình để lật xem đôi đồng tử đang dần tan rã của Tĩnh An.

“Thế nào?” Đường Dự vẫn bị cô siết chặt tay, lên tiếng hỏi.

“Ngài Đường, bạn của ngài đã uống phải thuốc mê cùng thuốc kích dục”
Bác sĩ Vương mở hộp cấp cứu lấy một ống tiêm cùng lọ thuốc “Thuốc mê thì không sao, nhưng thuốc kích dục thì lại quá nặng”

“Cô gái này cũng quật cường thật, trúng thuốc kích dục nặng như vậy mà vẫn không sao đến tận bây giờ, thậm chí nhìn bộ dạng này chắc cũng có thể chống đỡ thêm một lúc nữa” Tìm được mạch máu trên cánh tay Tĩnh An, bác sĩ Vương tiêm ống tiêm vào rồi nói tiếp: “Bây giờ chỉ cần ngủ một giấc là ổn

rồi, tội nghiệp con bé bị giày vò đến tận bây giờ”

Tiêm thuốc không lâu sau, nhịp thở vốn rối loạn của Tĩnh An đã từ từ bình tĩnh, hai má đỏ rực cũng đã giảm đi, bàn tay siết chặt tay Đường Dự cũng buông lỏng. Đến tận lúc này, hai người Đường Trần mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tiền bác sĩ Vương đi, vấn đề cuối cùng cần giải quyết chính là làm thế nào để ôm Tĩnh An lên giường.

“Nếu biết ông già này đến nhanh như vậy thì cậu cũng không cần phải đưa Tĩnh An vào bồn tắm rồi. Bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Làm sao để thay quần áo cho cô ấy chứ?” Trần Sâm liếc nhìn bồn tắm ngập nước, lớp váy đen bám vào da thịt để lộ rõ dáng người của Tĩnh An “Tốt hơn hết là tìm một cô gái đến đây”

Mà lúc này, điện thoại trong phòng ngủ lại đột nhiên vang lên. Đường Dự nhìn thoáng qua Trần Sâm, sau đó đi ra khỏi phòng tắm.

Bị ánh mắt của Đường Dự nhìn khiến cho rùng mình, khóe miệng Trần Sâm khẽ run lên. Tiếng điện thoại vừa dứt, phòng tắm đột nhiên an tĩnh lại, Trần Sâm cảm thấy có một chút không được tự nhiên. Vừa định xoay người rời khỏi phòng tắm, hăn lại bị một tiếng nỉ non thật nhỏ làm cho cả kinh trợn to hai mắt.

“Mộc Tam...”

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Mộc Tam

“Trần Sâm Trần Sâm, ‘nhất sâm tam mộc’ (1), tam mộc, Mộc Tam...”

(1) ‘Sâm’: Rừng; ‘Mộc’: Cây. Nghĩa câu này nôm na như câu tục ngữ ‘Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao’.

Cảnh vật trước mắt như quay về nhiều năm trước, trong một quán lễ đường ở khu chợ đêm, một cô gái có nụ cười rạng rỡ quyết tâm đổi tên cho hẳn.

“Mộc Tam nghe có vẻ thú vị, tôi sẽ gọi anh là Mộc Tam”

Khi đó, bọn họ vẫn còn rất trẻ, chỉ mới quen nhau. Một người mười tám, một người hai mươi hai. Bây giờ, hẳn đã ba mươi. Thời gian tám năm trôi qua, chỉ có một người duy nhất sẽ gọi hẳn bằng cái tên Mộc Tam này. Ngoại trừ Đan Trữ, không còn ai khác biết đến.

Hắn cứng ngắt xoay người, tầm mắt đặt lên sắc mặt nhợt nhạt đang nhắm hai mắt thiêm thiếp ngủ trong bồn tắm của Tĩnh An.

Hắn... đã nghe lầm sao? Thế nhưng tại sao lại ngay lúc này lại nghe thấy cái tên chỉ xuất hiện trong ký ức đó?

Trong một không gian hư ảo mà Trần Sâm không nhìn thấy, giờ phút này Tĩnh An đang nằm mơ. Cũng là khu chợ đêm đó, một người đàn ông trẻ tuổi xoa xoa mũi bất đắc dĩ nghe cô gái bên cạnh gọi hẳn bằng một cái tên mới đặt, nụ cười của hắn ta rất hiền lành.

Đường Dự lướt qua người Trần Sâm, không để ý đến ánh mắt mất hồn mất vía của hắn ta. Hắn cầm khăn lông quấn quanh người Tĩnh An, sau đó ôm cô lên rồi mới nói với Trần Sâm: “Một lát nữa sẽ có người đến giúp đỡ”

Cú điện thoại đó là của Alva cùng Anna gọi đến.

“Vậy đặt Tĩnh An lên giường trước đã” Lấy lại tinh thần, Trần Sâm vội vàng đáp lời, đồng thời cũng giúp đỡ Đường Dự xốc chân lên.

Thế nhưng Trần Sâm lại âm thầm buồn bực trong lòng. Tại sao lúc này mình lại đột nhiên xem Tĩnh An là Đan Trữ chứ? Rõ ràng là hai người cơ mà!

Đan Trữ mười tám tuổi mới bước chân vào nghề người mẫu, dù cho có thiên phú kinh người thì lúc đó cô ấy vẫn còn vẻ ngây ngô của một người mới vào nghề. Vả lại, khi đó Đan Trữ cười không nhiều, nhưng mỗi lần mỉm cười là hắn lại nhìn ra sự vui sướng mà một cô gái mười tám tuổi nên có. Mà Tĩnh An, sau khi gặp tai nạn xe lại lộ ra thiên phú của mình, khi đó hắn còn cảm thấy kinh ngạc. Trước vụ tai nạn, Tĩnh An cũng từng tham gia vài lần chụp hình, thậm chí còn sải chân trên sàn catwalk. Thế nhưng biểu cảm cùng động tác lúc đó đều cứng nhắc đến khó chịu, chẳng khác gì một con rối gỗ.

Tuy nhiên, Tĩnh An sau tai nạn lại hoàn toàn thay da đổi thịt, nhanh chóng trưởng thành. Có thể dùng năm chữ ‘trợn mắt há hốc mồm’ để hình dung phản ứng khi hắn quan sát cô trong buổi chụp hình cho Faint Scent. Chỉ sợ là lần đầu tiên Đan Trữ trở thành gương mặt đại diện cũng không có năng lực thuần thục đến thế. Nếu như nói về thiên phú thì Tĩnh An có lẽ còn ưu việt hơn cả Đan Trữ năm xưa.

Bên cạnh đó, tính tình của Tĩnh An sau tai nạn còn có sự chuyển biến cực kỳ lớn. Cô ấy vốn dĩ khá trầm mặc lại đột nhiên biết mỉm cười, lúc nào cũng cong cong khóe miệng, vừa như cười lại vừa như chế nhạo. Vả lại, nụ cười đó khiến cho Trần Sâm đôi khi cảm thấy rất quen thuộc. Nếu không phải

Tĩnh An là người mẫu dưới trướng hãn cùng với lần đó hãn ra tay xử lý hậu quả tai nạn thì thậm chí Trần Sâm còn nghi ngờ cô gái này hoàn toàn không phải là Tĩnh An. Chẳng lẽ chỉ vì một trận tai nạn mà khiến cho tính cách cùng thiên phú ẩn sâu trong con người lộ ra bên ngoài sao? Đối với loại ý nghĩ kỳ lạ này, Trần Sâm không có ý kiến gì.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô từ từ nhắm chặt hai mắt, tứ chi nặng trĩu không có cách nào nhúc nhích. Bóng tối trong tầm mắt, lồng ngực truyền đến sức ép khiến cho hơi thở có chút ngưng trệ.

Trong buổi tiệc xa hoa, bị chuốc rượu cùng thuốc, sức nặng của đàn ông đè lên người mình...

Giật mình bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, tầm mắt dần dần rõ ràng, khẽ đảo qua cảnh vật xa lạ xung quanh. Trong khoảnh khắc đó, sắc mặt Tĩnh An đột nhiên tái nhợt. Thân thể cứng ngắc, cô cố gắng trấn an bản thân. Cô cảm thấy thân thể mình ngoại trừ không còn sức lực ra thì dường như không có gì liên quan đến cơn ác mộng tối hôm qua. Tĩnh An gắng sức ngồi dậy nhưng sức nặng trên ngực lại ngăn chặn hành động của cô.

Sau khi tỉnh lại liền nghe thấy âm thanh hô hấp gần bên tai, Tĩnh An liền biết trên giường này cũng không chỉ có một mình mình.

Sắc mặt Tĩnh An bỗng nhiên lạnh lẽo.

“Đừng lộn xộn, ngủ với tôi thêm một chút nữa đi” Vừa dứt lời, cánh tay đặt trên ngực Tĩnh An còn khẽ xoa xoa.

Không có vì lời nói cùng với hành động của người nọ mà tức giận, Tĩnh An lại kinh ngạc nhìn người bên cạnh, hô: “Anna?”

Mỹ nữ lạnh lùng lại nhìn chăm chú vào cô bằng đôi mắt nhậ nhèm buồn ngủ và mái tóc dài hỗn độn trong sáng sớm lạnh lẽo sao?

“Mẹ nó! Sao lại quên nơi đây không phải là nhà của mình chứ?” Sau khi tỉnh táo, Anna bất mãn oán hận.

So với oán hận của Anna, Tĩnh An lại càng muốn biết mọi chuyện hơn “Anna, sao tôi lại ở đây?”

Tĩnh An không biết tình huống của mình lúc này là thế nào, khi nhìn thấy Anna, thậm chí cô còn cảm thấy bản thân mình rất may mắn.

“Tôi chỉ biết nguyên nhân mình xuất hiện ở đây là do tôi xui xẻo đúng lúc gọi điện thoại cho Đường Dự” Nếu không phải Đường Dự tắt di động, Alva tìm không thấy Đường Dự cho nên rối loạn cả lên. Rồi cô đột nhiên nhớ ra số điện thoại nhà của hắn, sau đó thì bị hắn gọi đến để chăm sóc cho người này.

Đường Dự? Tĩnh An há miệng thở dốc, muốn hỏi lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hiển nhiên là nhìn thấy nghi vấn của Tĩnh An, nhưng Anna cũng không biết nhiều về sự xuất hiện của Tĩnh An. Cô nói: “Đêm qua Đường Dự đã trở về nhà chính rồi, nếu cô có chuyện gì muốn biết thì có thể hỏi người đại diện của cô, tôi nghĩ là anh ta biết. Đúng lúc, anh ta cũng đang ở phòng khách”

Trần Sâm? Nhất thời, một số cái tên quen thuộc xuất hiện khiến cho Tĩnh An nhớ lại chuyện tối hôm qua. Thế nhưng trong trí nhớ mơ hồ trước khi hoàn toàn mất d9i ý thức, cô vẫn có chút ấn tượng với đoạn đối thoại ngoài thang máy.

“Nơi này là nhà của Đường Dự sao?”

“Chứ không thì của ai?” Nếu cũng đã tỉnh lại, Anna đành phải xuống

giường. Thế nhưng cô lại nhú mào nhìn quần áo trên người Tĩnh An, cất giọng trêu đùa: “Yên tâm đi, là tôi thay cho cô đó. Tuy nhiên... nó là đồ của Đường Dự”

Nhìn chiếc áo sơ mi rộng thùng thình trên người, Tĩnh An cảm thấy có chút xấu hổ.

Sau khi rửa mặt chải đầu, Anna chào tạm biệt với cô rồi ra về.

Thay bộ quần áo tối qua đã được giặt sạch và sấy khô, Tĩnh An cùng Trần Sâm cũng rời khỏi nhà Đường Dự. Dọc theo đường đi, Trần Sâm kể rõ ràng chuyện liên quan đến Lâm Lang và sự xuất hiện của Đường Dự tối hôm qua, sau đó hai người sau đó lại lâm vào bầu không khí trầm mặc.

Khi xe dừng dưới tòa nhà Tĩnh An đang ở, Trần Sâm không biết phải làm sao với cô gái vẫn chưa xuống xe. Hắn tự trách, nói: “Tĩnh An, tiếc rượt ngày hôm qua... đều là lỗi của tôi... Có một người đại diện như tôi quả thật là chuyện không hay ho chút nào. Ngẫm kỹ lại, dù cho tôi có cố gắng tiếp tục công việc này thì người như tôi cũng không thích hợp làm một người đại diện”

Đắc tội với Đường Khải Thăng, khoan hãy nói đến chuyện bản thân mình bị đuổi khỏi Tinh Quang, chỉ sợ ngay cả cô gái này cũng khó có thể bước tiếp trên con đường người mẫu.

“Trần Sâm, anh nghĩ tôi cần một người đại diện như thế nào?” Tĩnh An nhìn Trần Sâm, thản nhiên hỏi: “Có tài ăn nói hay quan hệ rộng rãi?”

Nghe Tĩnh An liên tiếp kể ra những tính chất cần có của một người đại diện, Trần Sâm có chút dờ dẫm, đáp: “Những điều kiện này...”

Trần Sâm đang định hỏi lại những điều kiện này là những thứ cô cần ở một người đại diện hay sao thì đã bị Tĩnh An ngắt lời.

“Trần Sâm, những điều kiện đó chỉ cần cố gắng thì không khó để đạt được. Thứ tôi xem trọng nhất chính là hai chữ ‘tin tưởng’. Cho nên, anh đừng khiến tôi thất vọng. Nhớ kỹ sai lầm do sự khinh xuất của anh lần này, đừng để cho sai lầm đó tái phạm lần thứ hai là được rồi” Những lời này cũng là Tĩnh An tự nói cho mình nghe.

Sau khi ngẫm lại chuyện tối qua, cô nghi ngờ nguyên nhân chủ yếu là do thân phận cùng địa vị thấp kém của mình tạo thành có sự. Thế nhưng cô đã quên bản thân cũng chỉ là một người mới vừa bước vào cái vòng luẩn quẩn này mà thôi, vẫn chưa đủ thành công để khiến cho người khác tôn trọng. Thế cho nên, những quy tắc ngầm đó là điều không thể thiếu đối với địa vị hiện tại, mà cô cũng không biết cách đề phòng chúng.

Cho dù Tĩnh An có ý an ủi hay không thì lời nói như vậy cũng khiến Trần Sâm nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn hỏi: “Cô không trách tôi sao? Chẳng lẽ cô không sợ tôi sẽ tái phạm lần nữa sao?”

Lại là ánh mắt như nhìn thấu hắn, Trần Sâm cảm thấy kỳ quái nhưng hắn nghĩ lúc này không phải là lúc bàn về vấn đề ‘trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?’. Hắn nghĩ rằng, sau này nhất định sẽ có cơ hội hỏi Tĩnh An về chuyện nguồn gốc tin tưởng hắn của cô.

Trách cứ sao? Trần Sâm anh không phải là người lạ, mà là Mộc Tam. Tôi biết rõ Mộc Tam, anh ta là người biết tự trách bản thân, đồng thời cũng là người sẽ tự nghiêm khắc với chính mình để không tái phạm sai lầm lần thứ hai.

Tĩnh An lắc đầu, sắc mặt vô cùng kiên định, nói: “Trần Sâm, cùng nhau cố gắng đi, thử xem lần này chúng ta có thể đi bao xa!”

Đến khi Tĩnh An nói câu này, ánh mắt của cô như dấy lên một ngọn lửa vô cùng kiêu ngạo, chấp nhất và kiên cường. Ánh mắt này khiến cho Trần

Sâm bị hấp dẫn, trong lòng hẳn cũng dấy lên một ý chí mạnh mẽ.

Hai người, ngay cả chuyện lo lắng Đường Khải Thăng có dùng quyền lực đối phó với họ không cũng quên sạch sẽ. Thế nhưng không một ai dự liệu được, chuyện tiếp theo chờ họ không phải là đối phó của Đường Khải Thăng, mà đến từ ý nguyện muốn hợp tác một lần nữa của Tiêu ảnh đế.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Phòng Vấn Quảng Cáo Đá Quý

Quả nhiên, thông báo được gửi đến Tỉnh An vào ngày thứ ba sau tiệc rượu. Thế nhưng chuyện lại không có vẻ gì là quá quan trọng, chỉ một chút lông gà vỏ tỏi. Thậm chí, Tỉnh Quang còn mang đến cho cô một cơ hội phỏng vấn. Sau khi Trần Sâm ba phen bốn bận truy hỏi mới nhận được câu trả lời, chính là thay thế cho một người mẫu khác đã từ chối hợp đồng.

Nói là bị công ty đóng băng công việc, ngược lại càng giống như có ai đó đã ra tay ngăn cản chuyện này.

“Tiêu Mạc Phàm...”

Sau khi bắt điện thoại của Trần Sâm, Tỉnh An liền nhìn thấy bản hợp đồng đã được chỉnh sửa trên bàn. Bóng dáng mơ hồ của người nọ chợt xuất hiện trong tâm trí. Nghĩ đến người đàn ông mà mình từng yêu, Tỉnh An không biết nên biểu đạt cảm xúc của mình đối với hắn bây giờ thế nào.

Yêu sao? Cô cười khổ, nếu như nói trước kia cô như một con bướm ngây ngốc lao đầu vào lửa thì sau khi bị thiêu đốt, may mắn được sống lại, chẳng lẽ cô lại tiếp tục dẫm vào con đường sai lầm đó sao? Hiển nhiên, cô không có bản tính của con thiêu thân chuyên lao đầu vào lửa, cũng không có mù quáng đến vậy.

Khinh thường sao? Không yêu không hận, tựa như bọn họ chưa từng gặp nhau, chưa từng quen biết, giống như bây giờ cô xem hắn chỉ như một người lạ. Cô trôi qua cuộc sống thuộc loại của ‘Tỉnh An’, không quan tâm đến những chuyện liên quan đến hắn và Lý Na. Đáng tiếc, cô không phải là ‘Tỉnh

An', cô là hồn Đan Trữ, ký ức của Đan Trữ, quá khứ của Đan Trữ, oán hận của Đan Trữ, và không cam lòng của Đan Trữ.

“Đan Trữ, nếu em không phải là một người mẫu ưu tú thì tốt rồi...”

“Đan Trữ, em muốn làm diễn viên sao? Vậy thì anh và em cùng nhau cố gắng, sau đó chúng ta cùng xuất hiện trên màn ảnh, cùng nhau sánh vai nhận giải thưởng diễn viên xuất sắc nhất...”

Chỉ vài câu đơn giản đã khiến cho cô động tâm, phải buông bỏ toàn bộ sự nghiệp để đến bên cạnh Tiêu Mặc Phàm trong giới diễn xuất, dùng những mối quan hệ mà mình đã dựng công tạo dựng giúp đỡ hần bước những bước thành công đầu tiên. Khi đó cô quá ngốc, những tưởng rằng Tiêu Mặc Phàm quá để ý đến địa vị khác xa nhau giữa hai người, cho nên có thể vì cái gọi là tình yêu mà cam nguyện buông bỏ sự nghiệp đang chói lòa như ánh mặt trời ban trưa của mình.

Nếu thời gian quay ngược trở lại, có lẽ cô khi hai mươi hai tuổi vẫn sẽ bị tình yêu mà mình tự cho là đúng chi phối, vẫn dễ bị kích thích như trước, vẫn dứt khoát buông bỏ sự nghiệp. Đơn giản chỉ là vì cô thương hần. Đơn giản chỉ là vì cô tưởng rằng hần cũng thương mình.

Sau khi sống lại, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Cô nhận ra rằng bản thân mình rất muốn bù lại tiếc nuối kiếp trước, đứng cao hơn Lý Na, cao hơn Tiêu Mặc Phàm, sau đó hỏi rằng hần có từng yêu một người tên gọi Đan Trữ hay không. Đó là một vấn đề không có ý nghĩa, nhưng cũng chỉ là để giải quyết oán hận cùng không cam lòng của mình. Cô không thể nhìn hai người bọn họ ngọt ngào đứng trên mảnh đất mà mình đã dày công xây dựng bằng ánh mắt khát khao.

Tĩnh An từng phỏng đoán rất nhiều hoàn cảnh mà mình sẽ gặp lại Tiêu Mặc Phàm, chỉ không ngờ hần lại là người tìm đến mình trước tiên.

Quay phim, cô từ chối. Nguyên nhân là vì cô không muốn gặp lại hân khi mình vẫn chưa thành công, càng là vì không muốn đạp lên vết xe đổ của chính mình. Thế nhưng không ngờ sau khi bị từ chối, hân lại trực tiếp đến tìm cô. Lần này không phải là đóng phim, mà là quay MV cho ca khúc mới của hân.

Làm một người nghệ sĩ phát triển song song giữa hai lĩnh vực điện ảnh và ca hát, để đạt được vinh danh ảnh đế, hân đã rất cố gắng rèn luyện kỹ năng diễn xuất. Bên cạnh đó, lượng tiêu thụ MV mà hân phát hành đồng thời cũng là thành tích khiến cho người khác thán phục. Tuy rằng không biết nguyên nhân vì sao Tiêu Mặc Phàm lại mời cô làm nữ chính trong bộ phim có sự góp mặt của hân, cũng không rõ lắm vì sao hân lại một lần nữa khẳng định chọn cô tham gia MV của mình. Thế nhưng bây giờ đã khác xưa rồi, đây là lời mời của một người diễn xuất chuyên nghiệp, và lại lúc này cô cũng không có lý do gì để từ chối. Huống chi, thứ cô cần lại chính là cơ hội tham gia một MV có tiếng.

Về vấn đề tham gia quay MV một tháng sau, Tĩnh An đáp ứng không chút do dự.

Xem ra bọn họ gặp lại nhau còn nhanh hơn những gì mà cô phỏng đoán. Mặc kệ tham gia quay MV của Tiêu Mặc Phàm có thể xoay chuyển chuyện gì hay không, đó cũng đã là chuyện của một tháng sau. Mà trước đó, cô cũng không muốn cứ lẳng lặng ngồi chờ chết như vậy.

Lấy hai tấm ảnh của mình trong một xấp hình trên bàn bỏ vào bao hồ sơ, Tĩnh An cầm một bộ hồ sơ đã được chỉnh sửa hoàn chỉnh rồi đi ra ngoài. Hôm nay cô muốn đến cửa hàng đá quý Phúc Tường ở trung tâm thương mại thành phố S. Nơi đây ngày hôm nay sẽ có một buổi phỏng vấn tuyển chọn gương mặt đại diện sản phẩm.

Phúc Tường là thương hiệu đá quý đứng thứ hai trong nước, quảng cáo

lần này của họ là muốn giới thiệu một loạt sản phẩm mới nhất ra thị trường. Mà quảng cáo này không chỉ chiếm cứ trên trang đặc sắc của một tờ tạp chí có lượng tiêu thụ đứng đầu trong nước suốt bốn kỳ, mà còn được đưa lên trang web chính của Phúc Tường và các trang quảng cáo khác.

Theo lý thuyết thì một thương hiệu đẳng cấp như vậy nhất định sẽ không giao trách nhiệm đại diện cho người mẫu không chút tiếng tăm. Thế nhưng việc chọn người mẫu lần này lại do một người rất có tiếng quyết định, người này có quan hệ rất lớn đối với kế hoạch quảng cáo của Phúc Tường.

Đa số khách hàng đều lấy hai chữ ‘nữ tính’ để chọn sản phẩm cho mình, cho nên lần chụp quảng cáo này cũng không ngoại lệ khi chọn diễn viên nữ tính. Hơn nữa, nhân vật chính của họ cho tới bây giờ cũng đều chỉ có một cái tên. Thế nhưng kế hoạch quảng cáo lần này của Phúc Tường lại hoàn toàn đi ngược lại với lẽ thường.

Không nói đến chuyện họ tuyển nam người mẫu nổi tiếng để đảm nhiệm vai chính, ngoài ra còn có ý chọn một nữ người mẫu để phối hợp với nam người mẫu này. Người có can đảm đổi mới, cho dù không có hiệu quả vẫn có thể hấp dẫn không ít ánh mắt tìm kiếm cái lạ. Lo lắng nữ người mẫu tao nhã không thể vượt qua nam người mẫu, cho nên Phúc Tường muốn Tinh Quang tuyển ra vài người nổi tiếng, hoặc là có chút tiếng tăm để đến phỏng vấn. Mà cuộc phỏng vấn này, Tinh An đương nhiên cũng có một phần cơ hội. Bất kể thế nào thì cô cũng không muốn mất đi cơ hội này.

Tinh An kéo vành mũ, đeo kính râm, sau đó đi vào văn phòng chính của Phúc Tường.

Nhân viên hỏi thăm một chút, Tinh An liền tháo kính râm cùng mũ xuống để chứng minh thân phận. Sau đó, nhân viên hướng dẫn chỉ cho cô nơi tham gia phỏng vấn.

Không nghi ngờ gì cả, xem ra Phúc Tường không hề biết Tinh Quang sẽ đưa người mẫu nào đến, thậm chí là không hề quan tâm. Uống phí bản thân còn định tìm vài cái cơ hợp lý, Tĩnh An chỉ lắc lắc đầu.

Mở cánh cửa phòng phỏng vấn, khi đối mặt với người bên trong, người nọ lại nhíu mày nói:

“Chẳng lẽ không ai nói cho cô biết cô đã bị hủy bỏ tư cách tham gia cuộc phỏng vấn hôm nay hay sao?”

Thì ra người mà Tinh Quang đưa đến phỏng vấn chính là đôi chị em song sinh Nam Trữ và Bắc Huyền. Tĩnh An nhìn thoáng qua Bắc Huyền đang nói chuyện, ánh mắt là một mảnh lạnh lùng. Cô bình tĩnh nói, giọng điệu khinh thường: “Nếu tôi bị hủy tư cách thì... tôi còn ở chỗ nào để làm cái gì?”

Chuyện cô bị hủy bỏ tư cách, ngoại trừ Trần Sâm được thông báo ra thì Tinh Quang cũng không có thông báo đến nơi tổ chức phỏng vấn làm gì. Cô không biết chính là không biết, lại càng không cần phải nói đến những người tham gia phỏng vấn sẽ biết chuyện này. Thế nhưng lời nói của Bắc Huyền lại hoàn toàn là khẳng định.

Bắc Huyền! Nghĩ đến những chuyện trước kia, không phải là Tĩnh An không nghĩ đến chuyện phản kích, chỉ là cô cần thêm một chút thời gian nữa mà thôi.

Nhận được câu hỏi ngược trở lại của Tĩnh An, Bắc Huyền vừa định phản bác thì nhân viên phỏng vấn lại đẩy cửa bước vào. Hai người, một trước một sau xuất hiện. Trong đó có một người đàn ông trung niên mặc âu phục, hẳn là người phụ trách buổi phỏng vấn hôm nay. Mà người còn lại, Tĩnh An không khỏi nhìn kỹ lại người này một lần. Người nọ đeo khẩu trang, kính râm cùng mũ lưỡi trai, là một người đàn ông. Thế nhưng, thân phận của hắn là gì?

Hắn ta đi theo người đàn ông trung niên ngồi xuống chiếc ghế phía sau bàn chủ khảo.

“Ba người là người mẫu mà Tinh Quang gửi tới sao?” Không đợi bọn họ trả lời, người đàn ông trung niên lại nói tiếp: “Trước tiên hãy đưa hồ sơ của ba người cho tôi xem đã”

Mỗi người mẫu đều có một bộ hồ sơ của riêng mình, bên trong là những tấm ảnh chụp đặc ý nhất. Trong các buổi phỏng vấn, bộ hồ sơ này có thể giúp giám khảo hiểu thông tin cơ bản cùng trình độ của người mẫu một cách nhanh và rõ ràng nhất.

Sau khi người đàn ông trung niên lật xem hết hồ sơ của Nam Trữ và Bắc Huyền và nghe hai người họ giảng giải một chút về các bức ảnh chụp thì đến lượt Tỉnh Anh đưa hồ sơ của mình lên.

Người đàn ông trung niên quan sát mấy tấm hình mà hai ngày nay cô đã tự chụp trong nhà, Tỉnh An chỉ trầm mặc mỉm cười. Lật đến tờ cuối cùng, ngón trỏ của ông ta khẽ gõ góc trên tấm hình, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Sao cô lại đặt tấm hình quảng cáo này trong tờ cuối cùng vậy? Phải biết rằng nó có thể nâng giá trị của cô lên không ít đó”

Xem ra đây chính là tấm ảnh mà Đường Dự đã chụp trong lần làm gương mặt đại diện cho Faint Scent.

“Bởi vì tôi muốn chứng minh kỹ thuật chụp ảnh là một chuyện khác” Từ khi thời báo Hi Cáp được phát sóng, toàn bộ người xem đài đều sợ hãi than thở cùng ca tụng. Thậm chí còn có người đưa ra nghi vấn có phải nhờ bàn tay của nhiếp ảnh gia Mr Tang mới khiến cho cô người mẫu mới vào nghề nổi tiếng hay không.

Giọng điệu bình tĩnh, trong mắt đều là tự tin vào bản thân mình: “Đặt nó ở

tờ cuối cùng cũng chỉ vì muốn người khác khi nhìn thấy nó sẽ tự nhiên nghĩ rằng nó vốn nên như thế”

Câu trả lời cùng biểu cảm trên gương mặt cô khiến cho người đàn ông trung niên gật gật đầu. Cô người mẫu đầy tự tin này lại không dịu dàng như lần đầu tiên ông gặp mặt.

Khép hồ sơ lại, người đàn ông trung niên mở ngăn kéo bàn lấy ra một chiếc vòng cổ khảm kim cương. Sau đó, ông ta nhìn ba người và nói: “Tiếp theo, ba người hãy đeo chiếc vòng này và bày ra một tư thế khiến cho người ta phải chú ý đến nó nhất”

So với việc bày ra một tư thế bình thường thì yêu cầu này khắc nghiệt hơn rất nhiều. Và lại, quảng cáo đá quý bình thường không cần khiến cho người khác mơ màng, chỉ cần họ bất giác phải nhìn chăm chú vào người mẫu là được.

“Các người, ai làm trước?”

Bất kỳ người mẫu nào có kinh nghiệm cũng đều hiểu một đạo lý, người đầu tiên trình diễn luôn được chỗ tốt nhất. Nguyên nhân là vì những người về sau đều sẽ bày ra tư thế tương tự như người đầu tiên. Thế cho nên người mẫu đầu tiên luôn là người độc nhất, cũng là người có tư thế chuẩn nhất.

“Để tôi trước đi” Bắc Huyền lên tiếng đầu tiên.

Bước lên phía trước cầm lấy vòng cổ, sau khi suy tư vài giây, Bắc Huyền quấn vòng cổ quanh ngón tay bàn tay phải, chỉnh sửa một chút khiến cho viên kim cương to nhất hướng về phía mình. Cánh tay tạo thành một góc thích hợp với khuỷu tay, năm ngón tay phải khê mở ra nửa che nửa mở một phần tư gương mặt. Vòng cổ do sức hút của trái đất mà rủ xuống, chiều dài vừa phải lơ lửng trước má phải của cô ta.

Ánh sáng phản xạ lên gương mặt cùng với con mắt trái đầy quuyến rũ, người khác sẽ bất giác so sánh giữa con mắt này với viên kim cương xem thứ nào quuyến rũ hơn.

Khỏe miệng người đàn ông trung niên nhếch lên, hàm chứa khen ngợi.

Người kế tiếp chính là Nam Trữ, tư thế đã được hình dung sẵn trong đầu nên không cần phải suy tư nhiều. Vừa bước lên, cô ta đã nghiêng thân mình một chút, dùng vòng cổ làm trang sức cho vầng trán cao bóng loáng. Hai tay đặt sau tai, nắm nhẹ vòng cổ sau đầu để cố định viên kim cương ngay chính giữa trán. Đôi mắt xinh đẹp quuyến rũ như Bắc Huyền khẽ rũ lộ ra sự tao nhã cùng tĩnh lặng. Thế nhưng cô ta lại thua kém em gái của mình ở sắc thái hấp dẫn mị hoặc.

“Tới lượt cô, người mẫu cuối cùng” Người đàn ông trung niên mở miệng, dưới đáy mắt có chút chờ mong đối với Tĩnh An.

Người đàn ông kỳ quái bên cạnh vẫn luôn lười nhác tựa lưng vào ghế, lúc này lại đột nhiên ngồi thẳng dậy, phía sau chiếc kính râm là một đôi mắt ngập tràn hứng thú.

Nhận lấy chiếc vòng cổ kim cương trong tay Nam Trữ, Tĩnh An cũng không vội bày ra tư thế. Cô liếc mắt nhìn Bắc Huyền một cái, sau đó từ từ quấn vòng cổ quanh năm ngón tay của bàn tay phải.

Vẫn đang chú ý đến nhất cử nhất động của Tĩnh An, khi nhìn thấy hành động quấn vòng cổ lên tay kia thì Bắc Huyền lại sửng sốt, sau đó là cảm giác bức bối ghen nơi cổ họng.

Giống nhau! Cô ta cùng cô đều bày ra cùng một tư thế!

Đương nhiên không chỉ có mình Bắc Huyền nhìn ra tính toán của Tĩnh An, vẻ mặt Nam Trữ tràn đầy khinh thường, người đàn ông trung niên lại

cong khóe môi, còn gã đàn ông kỳ quái kia thì lại tập trung quan sát.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Người Mẫu Nam La Hiên Kỳ

Tĩnh An hoàn toàn xem nhẹ những ánh mắt đang đánh giá mình. Cô giơ cánh tay lên, năm ngón tay cũng khê xòe ra như Bắc Huyền, lòng bàn tay úp vào mặt, ngay cả vị trí viên kim cương cũng giống y như thế. Bất chợt, tư thế thể nhưng lại có một chút thay đổi nho nhỏ. Cánh tay phải nghiêng nghiêng cùng cổ tay gấp khúc thành một góc vô cùng tinh tế. Ánh sáng trên khuôn mặt xinh đẹp bị lòng bàn tay che khuất tạo thành một khoảng tối huyền bí.

Tĩnh An không cử động nhưng vẫn tạo ra một loại mỹ cảm kỳ lạ. Tư thế rất đơn giản, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất so với Bắc Huyền chính là góc nhìn. Nếu đây là một tấm hình đăng trên trang bìa tạp chí thì trước mắt Bắc Huyền chính là người xem còn trước mắt Tĩnh An lại là viên kim cương xinh đẹp.

Khóe miệng Tĩnh An khẽ nhếch lên thành một độ cong đơn giản. Mắt trái nhìn viên kim cương, ánh mắt chớp động như si như mộng lại càng biểu lộ sự cố chấp của chính mình. Vẻ mặt không chút phù phiếm, ngược lại còn mang theo cảm giác thời thượng. Bất giác, tầm mắt mọi người đều di chuyển theo tầm mắt của cô về phía viên kim cương, dần dần cũng biến thành si mê.

Chỉ cần là người ở đây đều có thể thấy hành động này của Tĩnh An rõ ràng chính là muốn chứng minh mức độ chênh lệch giữa bản thân và Bắc Huyền. Mà sự so sánh này đã mang đến thành công rõ rệt, hoàn toàn khiến cho sắc mặt của Bắc Huyền trông vô cùng khó coi.

Trở thành giám khảo trong cuộc tuyển chọn diễn viên chụp hình quảng

cáo cho Phúc Tường lần này, ánh mắt chờ mong của người đàn ông trung niên khi nhìn Tĩnh An lại bị sự khiếp sợ phá vỡ. Quay đầu lại nhìn người đang ngồi bên cạnh mình, trong lòng ông ta đã có đáp án nhưng đồng thời cũng nhúu chặt mi. Ông ta thầm nghĩ kế hoạch quảng cáo của công ty lần này muốn một nam người mẫu trở thành diễn viên chính, không biết quyết định tuyển thêm nữ người mẫu của ông ta có phải là một sai lầm hay không.

Thế nhưng giờ khắc này, người đàn ông trung niên chưa kịp nói ra quyết định của mình thì người nọ lại tháo khẩu trang ra, đôi môi mỏng khêu gợi khẽ nhếch lên thành một nụ cười xinh đẹp. Hắn ta đứng dậy, hai chân thon dài bước ra khỏi chiếc bàn đang ngồi để tiến đến trước mặt Tĩnh An. Không hề có diêm báo nào, dưới sự kinh ngạc của Tĩnh An, hắn giang rộng hai tay ôm cô vào ngực.

“Chính là em!” Hắn cũng buông Tĩnh An ra ngay sau đó, cười nham nhở nói: “Người hợp tác với tôi!”

Hợp tác?

Tĩnh An kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, hắn ta cũng đồng thời tháo nón cùng kính râm ra, một tay tùy ý vuốt mái tóc bóng mượt của mình. Hắn ta cười nghiền ngẫm, khuôn mặt này lại âm nhu quá mức so với một người đàn ông, thậm chí còn mang theo chút phong tình. Đôi mắt dài mảnh, bờ môi hồng hồng, hai má lúm lúm đồng tiền, tất cả chỉ có thể dùng hai chữ ‘yêu mỹ’ để hình dung.

Đối với người đàn ông quá mức tuấn tú này, Tĩnh An biết rõ hắn ta. La Hiên Kỳ, nam người mẫu hiện đang đứng đầu trong nước. Sau khi hắn hủy hợp đồng với công ty đại diện cũ của mình liền thành lập một công ty đào tạo người mẫu quy mô lớn, đôi khi còn tự mình đứng ra quay quảng cáo.

Không ngờ quảng cáo lần này của Phúc Tường lại khiến La Hiên Kỳ cảm

thấy hứng thú.

“Là La...” Phía sau, Bắc Huyền kinh hô ra tiếng.

Thế nhưng cô ta lại bị động tác giờ ngón trở lên che môi của La Hiên Kỳ cắt đứt. Hắn nhìn Tĩnh An bằng đôi mắt tràn đầy hứng thú, nói: “Tôi rất vui khi chúng ta có thể hợp tác với nhau, Tĩnh An. Tôi nói có đúng không?”

Câu hỏi trưng cầu ý kiến của hắn lại dùng giọng điệu khẳng định hướng về phía người đàn ông trung niên. Không ngờ hứng thú nhất thời đến tham dự cuộc phỏng vấn lần này của hắn lại vô cùng chính xác.

Người đàn ông trung niên gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Cho dù sau này Đường Khải Thăng nhận được tin Tĩnh An đã nhận được hợp đồng đại diện cho Phúc Tường thì cũng đã không thể sửa chữa sai lầm này.

Ăn xong cơm chiều, tranh thủ lúc nhàn rỗi, Tĩnh An lại bắt đầu luyện tập như thường ngày. Cô cất bước sỏi chân và luyện tập các tư thế cho đến tận đêm khuya.

Tắm rửa xong, cô lười biếng nằm vật xuống giường. Sau khi thuận lợi nhận được hợp đồng quảng cáo và trở thành đối tác của La Hiên Kỳ, Tĩnh An hoàn toàn thả lỏng tinh thần. Tắt đèn, so với ánh đèn phố thị bên ngoài thì bên trong phòng như một bức tranh mang phong màu tối yên tĩnh.

Giữa không gian tĩnh lặng, tiếng chuông điện thoại vang lên ngăn ngủ rồi lại tắt. Vươn tay lấy điện thoại trên tủ đầu giường, chỉ thấy thông báo có tin nhắn. Đọc sơ qua, đôi mắt mệt mỏi của Tĩnh An lại bỗng nhiên sáng lên.

Chúc ngủ ngon!

Đường Dự.

Tin nhắn rất ngắn, nhưng vì cái tên Đường Dự ở phía dưới mà trở nên kỳ lạ.

Trong đầu không hề có nghi vấn làm sao Đường Dự lại có số điện thoại của mình, Tĩnh An chỉ cảm thấy khó hiểu vì sao hắn lại gửi tin nhắn cho mình. Chẳng lẽ là nhầm số?

Tĩnh An nhú mày soạn tin nhắn, viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, một lúc sau mới gửi được một câu:

Chúc ngủ ngon. Cảm ơn!

Sau khi biết nhờ Đường Dự mà mình mới thoát khỏi kiếp nạn trong buổi tiệc rượu lần đó, Tĩnh An vẫn luôn muốn tự mình nói hai chữ ‘cảm ơn’ với hắn. Thế nhưng ngoại trừ chuyện liên quan đến công việc ra thì cô cũng chỉ có thể gặp hắn nhờ vào tình cờ, mà chỉ tiếc tình cờ lại không thường xuyên như vậy. Bất kể tin nhắn này có phải do Đường Dự gửi đến hay không, cũng không quan tâm đối tượng nhận tin có phải là cô hay không, Tĩnh An chỉ muốn nhân cơ hội này để bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, cô đang chờ đợi tin nhắn hồi âm.

Chẳng lẽ không có hồi âm sao?

Chờ một lúc sau mà vẫn chưa có động tĩnh, Tĩnh An lo lắng không biết mình có nên tiếp tục ngủ hay không. Thế nhưng chuông điện thoại lại vang lên. Vội vàng mở tin nhắn, trong nháy mắt đó, cô hoàn toàn ngây ngốc.

Không cần cảm ơn tôi ^^.

Nhìn ký hiệu khuôn mặt tươi cười kia thật lâu, lại nhớ đến Đường Dự người này vẫn luôn trơ bộ mặt lãnh đạm để nhìn người khác, da mặt Tĩnh An run lên bần bật.

Đây nhất định không phải là tin nhắn của Đường Dự!

Cho dù khẳng định như thế nhưng Tĩnh An cũng phải đáp lại bằng một ký hiệu mặt cười.

Thế nhưng lần khẳng định này của Tĩnh An lại hoàn toàn sai lầm rồi.

Trong nhà chính Đường gia, Đường Dự đang nằm trong phòng ngủ của mình. Khi hắn nhìn thấy tin nhắn hồi đáp bằng khuôn mặt cười của Tĩnh An thì chỉ nhếch môi thành một nụ cười đơn giản. Bên cạnh đó, tâm tình bực bội sau khi nói chuyện một phen với Đường Kiên Thịnh cũng dịu hơn không ít.

Đường Dự tắt điện thoại, nằm lại lên giường, mắt tuy mở nhưng trong đầu lại đang ngập trong suy nghĩ. Hắn không biết tại sao lại gửi tin nhắn chúc ngủ ngon cho Tĩnh An, chỉ là muốn cho nên cứ làm mà thôi. Cũng giống như năm đó, lúc tâm tình buồn rầu thì lại lên vườn hoa tầng thượng của Tinh Quang ngắm hoàng hôn, may mắn nhìn thấy người nọ cất từng bước chân thướt tha luyện tập.

Gặp lại La Hiên Kỳ là ở nơi chụp hình quảng cáo cho Phúc Tường.

“Sao vậy? Mới hai ngày không gặp mà đã quên anh rồi sao?” Hắn bước ra khỏi phòng trang điểm liền đi về phía Tĩnh An, theo sau là hai người trợ lý nam.

Sao tôi quên được chứ?” Tỉnh An mặc một chiếc váy màu tím nhạt, mỉm cười chào hẳn ta.

Ngày hôm nay, mái tóc dài của La Hiên Kỳ được búi gọn ra sau đầu, cổ tay nổi lỏng, nút áo đầu tiên bị tháo ra, cà vạt màu đen cũng được méo mó rũ trước ngực, cổ áo không được bẻ gọn gàng hoàng. Nhìn từ trên xuống dưới, con người hẳn ta không chỗ nào có thể xem là trang trọng hay tao nhã cao quý.

“Tôi thích bộ trang sức màu tím đỏ” La Hiên Kỳ nhìn đôi bông tai màu tím của cô, cười nói: “Bởi vì chúng càng khiến cho cô trở nên rạng ngời”

Chiếc váy dài màu tím nhạt thoát nhìn như nữ thần trong truyện cổ Hi Lạp, thanh cao phóng khoáng, quả thật rất hợp với đôi bông tai đá quý màu tím trên người Tỉnh An. Trang phục lỏng lẻo lung lay theo từng bước chân khiến cho cả người cô như tản mát ra ánh hào quang mát mẻ trong lành.

La Hiên Kỳ không hiểu sao lại thấy rung động.

Lúc bắt đầu chụp hình, nhiếp ảnh gia sắp xếp ngoại cảnh theo đúng phong cách thường ngày của Phúc Tường. La Hiên Kỳ ngồi trên ghế salon bằng da màu trắng, hai chân khẽ cong, thân thể thả lỏng dựa vào lưng ghế. Đôi mắt dài mảnh của hẳn nhìn thẳng vào ống kính, từ tư thế đến biểu cảm trên gương mặt đều biểu hiện ra tiêu chuẩn chuyên nghiệp. Động tác tự nhiên thoải mái, thế nhưng lại càng tản mát ra mị hoặc câu hồn động phách. Quả thật không hổ là nam người mẫu hàng đầu quốc nội.

Đảm đương trách nhiệm người mẫu quảng cáo trang sức Phúc Tường lần này, La Hiên Kỳ đeo một chiếc nhẫn đính vô số kim cương nhỏ rực rỡ. Viên kim cương màu tím tương phản giữa những ngón tay trong suốt như ngọc, hình thành một hình ảnh vô cùng cuốn hút.

Cánh tay phải của La Hiên Kỳ khoát lên thành ghế salon, dường như vô ý mà cũng dường như cố ý hình thành một góc độ chuẩn nhất tô sắc cho chiếc nhẫn trên ngón tay.

Mà lúc này, Tĩnh An nghe lời nhiếp ảnh gia ngồi trên thảm trải sàn bằng lông màu tím, làn váy mỏng khê xõa như một đóa hoa đang kỳ nở rộ. Một chiếc vòng trắng pha tím quấn quanh cần cổ trắng nõn, vô cùng tinh tế tao nhã. Khóe môi mỏng của cô khê nhếch, đôi mắt trong suốt nhìn về phía chiếc nhẫn trên tay La Hiên Kỳ. Trong ánh mắt có sự chờ mong, trong suốt như giọt sương sau cơn mưa, mỹ lệ hiếm thấy.

Đôi mắt sáng của cô gái như phản chiếu hình ảnh tràn đầy tình cảm màu tím giữa hai người, phảng phất như không một ai có thể xen chân vào.

Trạng thái tĩnh lặng hoàn mỹ hoàn toàn thể hiện ra chủ đề của bộ quảng cáo. Nhiếp ảnh gia có chút kích động, vội vàng bắt giữ từng khoảnh khắc khiến cho ông ta cảm thấy thỏa mãn. Sau một lúc lâu ông ta buông máy ảnh xuống, ý bảo công việc chụp hình quảng cáo đã kết thúc.

La Hiên Kỳ cùng Tĩnh An vẫn chưa thay phục trang đã đến sau lưng nhiếp ảnh gia xem những tấm ảnh hợp ý nhất. Trong bức ảnh, La Hiên Kỳ chiếm cứ tuyệt đại đa số không gian, mà quả thật hẳn cũng có năng lực hấp dẫn ánh mắt si mê của nữ giới vô cùng mãnh liệt. Thế nhưng mà ánh mắt của La Hiên Kỳ lại nhìn chăm chăm vào cô gái chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, thần sắc rung động.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đối Tượng Scandal

Tĩnh An tạm thời vẫn chưa có trợ lý nên vài vật dụng cần thiết vẫn đành phải tự mình đi mua ở ra siêu thị. Cô có thói quen đến một siêu thị nhỏ gần nhà, mặc dù các mặt hàng nơi này không phong phú nhưng cũng đủ để thỏa mãn cuộc sống độc thân của cô. Quan trọng nhất là những ngày trong tuần có rất ít khách hàng, khả năng bị nhận ra cũng được giảm xuống đến mức tối thiểu.

Đẩy chiếc xe chứa hàng, Tĩnh An vẫn tập trung suy nghĩ đến chuyện mình vẫn chưa nhận được bất kỳ hợp đồng quảng cáo hay phỏng vấn nào trong khoảng thời gian này. Đột nhiên va vào một người, Tĩnh An giật mình bừng tỉnh rồi vội vàng ngượng ngùng nói hai tiếng xin lỗi.

Thấy người kia không trả lời, Tĩnh An định đẩy xe vòng qua rồi đi. Thế nhưng ngay khi cô đẩy xe, một bàn tay vững vàng vịn xe hàng của cô lại. Đó là một cánh tay lực lưỡng, bàn tay với các đốt ngón tay thon dài trắng trẻo.

Có lẽ vài ngày sau Tĩnh An sẽ không còn giống như bây giờ, khi nhìn thấy cách tay này liền nhớ đến khuôn mặt tuấn tú nọ. Dù gì cũng là một bàn tay mình đã từng nắm chặt thì làm sao có thể quên.

Tĩnh An kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đang ngăn mình.

Thật trùng hợp!

Tĩnh An cảm thấy ba chữ này nếu dùng trên người mình cùng La Hiên Kỳ thì cực kỳ hợp lý.

Người trước mặt mang một mái tóc giả hơi xoăn, trên mặt là chiếc kính râm to bản, bên khóe miệng cũng là một nhúm râu đen. Quả thật hẳn ta có năng khiếu cải trang hơn cô bởi vì cô chỉ có duy nhất một chiếc kính râm trên mặt.

Vốn dĩ nhận ra thân phận của Tĩnh An là nhờ vào giọng nói, thế nhưng chính La Hiên Kỳ cũng không ngờ sẽ gặp lại người con gái đã khiến hắn khắc sâu ấn tượng trong một siêu thị nhỏ này. Nhớ đến tấm ảnh của cô, hắn biết năng lực đó thậm chí còn mơ hồ vượt qua cả hắn. Từ năng lực khống chế tư thế cùng biểu cảm trên gương mặt. Hiệu quả hết sức rung động, cũng giống như khi La Hiên Kỳ nhìn thấy biển quảng cáo của Faint Scent. Hắn không thể không thừa nhận bản thân mình rất có hảo cảm đối với cô người mẫu mới vào nghề này.

“Ách! Đàn anh La đến đây để... mua gì sao?” Nhìn thoáng qua chiếc xe đẩy đã đầy ắp hàng hóa, Tĩnh An vẫn cảm thấy kỳ quái “Chuyện này không phải nên để cho trợ lý làm sao?”

Người nổi tiếng như La Hiên Kỳ chẳng lẽ lại không sợ bị người ta nhận ra? Được rồi, không phủ nhận nguy trang trên người hắn rất khó để người khác nhìn ra.

“Sau giờ làm, anh thường muốn giải tỏa mệt mỏi” Sau đó hắn chỉ chỉ xe hàng của mình, khẽ nhếch môi nói: “Mà đây là cách tốt nhất”

“Anh đây là một người đàn ông có đức, không phải sao?” La Hiên Kỳ nói tiếp, giọng điệu mang theo trêu chọc cùng tự tăng bốc.

Nhận được câu trả lời ngoài dự kiến, Tĩnh An giật mình lặng đi một chút rồi mới khẽ cười nói: “Thì ra shopping của không phải là cách chỉ dùng cho phụ nữ”

Lại nghĩ tới câu trêu chọc cuối cùng của La Hiên Kỳ, cô nói: “Đàn anh La quả thật là người đàn ông đang”

Với hình ảnh đẩy xe hàng trong siêu thị của La Hiên Kỳ, không một ai có thể nghĩ rằng đây là một người mẫu nổi tiếng. Trên người hần chỉ có hương vị của một người bình thường.

“Cũng sắp đến giờ uống trà chiều rồi, anh biết một nơi rất tuyệt, em có muốn đến đó nếm thử bánh ngọt không?” Hần nhìn đồng hồ trên tay, sau đó mời Tĩnh An “Đã lâu không nếm lại món Cheese Cake ở đó, anh đây vẫn nhớ mãi không quên mùi vị của nó”

Giọng nói của La Hiên Kỳ như được bồi thêm một tầng hương vị ngọt ngào. Khi hần nhắc đến bánh ngọt, tuy chưa nếm thử nhưng cô lại như cảm thấy mỹ vị của nó.

Tĩnh An gật đầu nhận lời mời. Hai người ra quầy tính tiền, sau đó mang theo bao lớn bao nhỏ ngồi vào trong xe của La Hiên Kỳ.

Ném mấy bao đồ ra ghế sau, sau đó ngồi vào ghế lái, tháo ra từng phục trang, La Hiên Kỳ cuối cùng cũng khôi phục lại khuôn mặt người mẫu tuần tú dưới ánh đèn huỳnh quang.

Lúc này Tĩnh An đang nghĩ nếu như lúc trước mình không rời khỏi giới người mẫu thì có lẽ bây giờ đã cùng với La Hiên Kỳ xuất hiện trên trang bìa tạp chí, hoặc cùng góp mặt trong một bộ quảng cáo nào đó.

So mới việc nữ giới là nguồn nhân lực chính của thị trường người mẫu thì nam giới nếu muốn có một chút danh tiếng vẫn có chút khó khăn. Không ai không biết người này lúc mới hành nghề bởi vì gương mặt của mình mà bị người khác nói ‘bọn tôi không cần gay’ để làm lý do từ chối. Thậm chí còn nhiều hợp đồng mời hần tham gia với cương vị là nữ người mẫu. Ngay cả

người đại diện năm đó của cô cũng không có chút ý tứ xem trọng hần.

Khi đó, khi mà vẫn còn là Đan Trữ, cô không biết nhiều về người này, chỉ biết hần là nam người mẫu mới vào nghề, cũng không tham gia thảo luận về hần, chỉ có chút để ý đến hần mà thôi. Thế nhưng vài năm sau, vào ngay lúc này, thanh niên năm xưa bị người người xem thường lại trở nên nổi tiếng, chiếm lĩnh vị trí nam người mẫu hàng đầu quốc nội, thậm chí còn được thị trường Châu Á hoan nghênh.

Phần thành tựu nhận được nhờ vào sự kiên trì của hần đã bóp nát biết bao ánh mắt người khác, lại khiến cho rất nhiều người bắt đầu yêu thích hần vì sự kiên trì không ngừng tiến tới mặc cho gió mưa giông bão này.

Người thay đổi chỉ có cô, là do không có năng lực chịu đựng những vết thương vô hình đâm sâu vào lòng, hay bởi vì vĩnh viễn cũng không hiểu hai chữ ‘buông tay’?

Trên đời này không có chữ ‘nếu’, nhưng La Hiên Kỳ chính là người khiến cho Tĩnh An kính nể từ nội tâm.

“Uống cà phê không?”

Quán cà phê La Hiên Kỳ chọn là nơi nghệ sĩ thường ghé qua, ít nhất ở đây cũng không lo lắng danh tính bị fan phát hiện.

“Không cần, nước trái cây hoặc sữa tươi là được rồi”

Tĩnh An vẫn cảm thấy cuộc sống này vốn đã thiếu ngọt, cần gì phải nếm thêm vị đắng khổ đau. Đây cũng là nguyên nhân là từ trước đến giờ cô không thích những thứ đắng, nhất là cà phê.

La Hiên Kỳ gọi hai ly nước ép, sau đó cười nói với Tĩnh An: “Anh cũng không thích cà phê, hương vị của nó luôn khiến anh nhớ lại những chuyện

không vui”

Điều bộ híp mắt cười của hắn vừa dễ thương, vừa mỉa mai, lại vừa trong trẻo. Không hề mang theo cảm xúc cô đơn khi nhắc đến những chuyện không vui. Thật sự là do hắn không quan tâm đến, hay chính vì đã chôn sâu trong tận đáy lòng cho nên không muốn chạm vào?

Thời gian uống trà chiều trôi qua thật nhanh, hai người trò chuyện rất hợp tính. Tĩnh An cũng nếm thử bánh Cheese Cake mà La Hiên Kỳ nhớ mãi không quên, độ béo và vị chua chua của chanh dây được hòa trộn hợp tỷ lệ, quanh quẩn lưu lại sự thèm ăn. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trừ bỏ khi nhắc đến cà phê, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy sự nhiệt tình của La Hiên Kỳ đối với bánh ngọt.

Một người đàn ông mà hảo ngọt như vậy, Tĩnh An khẽ cười yếu ớt.

Rời khỏi quán cà phê tên gọi ‘Trạm dừng chân đầu tiên’, vốn dĩ La Hiên Kỳ đang đi bên trái cô thì lại dừng chân, quay đầu nhìn phía sau.

“Sao vậy?” Tĩnh An cũng đứng lại, hỏi.

La Hiên Kỳ thu hồi tầm mắt. Qua kính râm, Tĩnh An nhìn thấy trong mắt hắn có gì đó giảo hoạt cùng đặc ý.

Hắn hơi cúi người, rồi sau đó xoay lưng nói khẽ vào tai cô: “Tĩnh An, lấy anh làm đối tượng scandal có vẻ rất không tồi, đúng không?”

Không tồi... cái gì?

Chưa kịp phản ứng, ngay một khắc này, Tĩnh An lại lơ mơ nghe thấy tiếng bấm máy ảnh vang lên sau lưng.

“Ở góc độ này chụp mới đẹp được” Hắn ta đứng thẳng người, khoe miệng

nhếch lên thành một nụ cười như quỷ kế đã được thực hiện, vô cùng chói lọi.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cô Ấy Là Người Mẫu Của Tôi

Về mặt tình cảm, La Hiên Kỳ không thể tính là một người đàn ông ‘giữ mình trong sạch’, thậm chí còn được báo chí tâng bốc là người có ‘hằng hà xa số’ đối tượng đã từng kết giao. Trong số đó có nữ nghệ sĩ mới nổi, còn có cả nam người mẫu tuần tú, hoặc là thiên kim nhà giàu, công tử thế gia. Mỗi một mối quan hệ đều trôi qua rất nhanh, thậm chí cùng một đoạn thời gian, trên cùng một mặt báo đều đăng hình ảnh hân hoan tươi cười rạng rỡ đi ăn tối hoặc ra vào khách sạn với những đối tượng ‘kết giao’ khác nhau.

Quay xung quanh La Hiên Kỳ đều là những vụ tai tiếng tình dục hỗn loạn, thấy không rõ mà nhìn cũng không thấu, vừa thật lại vừa giả. Thế cho nên, giới truyền thông giải trí đã đặt cho hắn một biệt danh – gã đàn ông ‘yêu nghiệt’.

Mà đối tượng trong scandal mới nhất của La Hiên Kỳ chính là cô người mẫu mới vào nghề, đồng thời cũng là người đại diện sản phẩm nước hoa Faint Scent – Tĩnh An.

“Hiên Kỳ quen biết Tĩnh An trong lần chụp hình quảng cáo cho Phúc Tường sao?” Nữ MC hỏi: “Đồng thời cũng bị mị lực của Tĩnh An thu hút sao?”

Nhân vật chính trong buổi giới thiệu sản phẩm mới của Phúc Tường chính là La Hiên Kỳ và Tĩnh An. Sau khi kết thúc chương trình, cả hai được mời lên khán đài và nhận trả lời vài câu hỏi của MC.

Sử dụng màu tím làm chủ đề, đồng thời mời đôi người mẫu chính mang

theo trang sức đặc sắc xuất hiện trong hội trường rất có ích cho việc tuyên truyền. So với các buổi trình diễn thời trang chính quy khác thì ngày hôm nay còn thành công rực rỡ hơn nhiều. Thế nhưng, Phúc Tường lại không ngờ hai nhân vật tuyên truyền sản phẩm của mình lại chính là nguyên nhân khiến cho giới phóng viên ùn ùn kéo đến.

Nhưng mà lúc này, La Hiên Kỳ lại nâng tay phải lên vuốt nhẹ vành tai mình. Ánh đèn huỳnh quang không ngừng chớp nháy khiến cho chiếc nhẫn màu tím trên ngón tay hắt phát ra ánh sáng lóng lánh.

“Sau khi xem quảng cáo nước hoa của Faint Scent...” La Hiên Kỳ ngừng một chút, lại cười nói: “Tôi nghĩ không ai là không nhớ đến mùi lực của Tĩnh An”

Lời nói của hân chính là ám chỉ hân đã biết Tĩnh An từ khi quảng cáo của Faint Scent được tung ra thị trường, và cũng từ đó đã nhớ kỹ cô gái quyến rũ này. Thế nhưng câu trả lời cũng giống như vô số lần scandal trước đó của hân, hỏi một đằng lại đáp một nẻo.

“Vậy còn Tĩnh An thì sao?” MC vốn dĩ đã có kinh nghiệm ứng phó với những vấn đề này, nhanh chóng chuyển micro qua nữ nhân vật chính “Lần đầu tiên hợp tác cùng Hiên Kỳ, tôi nghe nói biểu cảm của cô rất tự nhiên khi chụp hình quảng cáo, thậm chí ngay cả nhiếp ảnh gia cũng nghĩ rằng giữa hai người có mối quan hệ bí mật gì đó...”

Một nửa câu hỏi là MC tự động thêm vào, nhiếp ảnh gia không hề có ý nghĩ khác lạ gì, bất quá cũng chỉ là đưa thêm luận chứng mà thôi.

“Tĩnh An cùng Hiên Kỳ... có thật là đang quen nhau như bức ảnh bị phóng viên chụp được không?” MC cũng không quanh co, hỏi thẳng vào vấn đề mà mọi người đang muốn biết.

“Bức hình trên báo...” Tĩnh An không hề bị vấn đề kia làm cho rối loạn, vẫn cười tự nhiên như cũ, đáp: “Thật ra nó là do góc chụp mà thôi, tôi và đàn anh La không có biểu hiện thân mật như những gì trên báo viết đâu”

“Còn về chuyện cùng đàn anh La chụp hình quảng cáo. Tôi có thể có được thần thái tự nhiên mà nhiếp ảnh gia cần, ngoại trừ vì áp lực mà đàn anh La đã tạo ra cho tôi thì vẫn còn nhờ vào bộ trang sức Tình Yêu Màu Tím của Phúc Tường quá đẹp. Nó khiến cho tôi phải thể hiện sự yêu thích của mình một cách tự nhiên, đánh bậy đánh bạ vô tình phù hợp với chủ đề tình yêu lần này” Tĩnh An bình tĩnh nói tiếp.

Chính chủ đã đưa ra đáp án, cho dù khán giả biết chỉ là lời nói dối thì cũng không ai muốn tiếp tục dò hỏi. Dù sao hôm nay cũng là buổi ra mắt sản phẩm của Phúc Tường, được giao nhiệm vụ làm MC thì cô ta cũng biết phải làm thế nào để chuyển chủ đề. Mà cô người mẫu mới kia khi trả lời vấn đề, không biết đã cố ý hay vô tình mang chủ đề trang sức để nhắc nhở cô không nên tiếp tục lệch khỏi quỹ đạo.

Nhận ra được vấn đề, MC nhanh chóng bỏ qua đề tài bát quái của giới giải trí, bắt đầu hỏi Tĩnh An những câu liên quan đến Tình Yêu Màu Tím. Thế nhưng trong lòng cô ta lại vẫn âm thầm tán dương Tĩnh An, một người mẫu mới khi nói chuyện lại không giống người mới.

Trong buổi giới thiệu sản phẩm, khoảng thời gian trò chuyện giữa MC, Tĩnh An và La Hiên Kỳ chỉ được sắp xếp một chút. Sau khi kết thúc, hai người liền trở về phòng trang điểm mà Phúc Tường đã chuẩn bị cho họ. Mà quyền sử dụng phòng hóa trang, Tĩnh An cũng nhờ lây dính một chút ánh sáng từ La Hiên Kỳ.

“Anh nghĩ em sẽ phủ nhận scandal” Hôm nay La Hiên Kỳ chỉ dẫn theo một người trợ lý. Hắn ngồi trên ghế nhận lấy chai nước mà trợ lý đưa qua, nhú mày cười với Tĩnh An.

Chỉ có ba người trong phòng, La Hiên Kỳ không hề lo lắng trợ lý của mình sẽ truyền tin tức gì ra ngoài.

“Tôi đã giải thích vấn đề là do góc chụp” Tĩnh An tháo trang sức trên người xuống, đáp lời.

“Giải thích giấu đầu hở đuôi, cũng chẳng có ai tin” Mà hẳn không tin Tĩnh An không biết câu trả lời của cô có nhiều chỗ hở cỡ nào. Ngoại trừ hẳn ra thì những người khác lại càng không tin, đồng thời cũng sẽ nghĩ rằng ‘sự thật’ đã được che lấp.

Cú ném bóng này quả thật rất đẹp!

La Hiên Kỳ nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, có thưởng thức, có tìm tòi nghiên cứu, có tò mò, cũng có một chút tình cảm kỳ lạ gì đó vừa xuất hiện.

“Đàn anh La thật sự để bụng chuyện tôi lợi dụng scandal này sao?” Tĩnh An ngẩng đầu lên, hỏi.

Thân là nhân vật của công chúng, scandal đương nhiên là yếu tố không thể thiếu. Thế nhưng phải làm như thế nào để tạo ra hoặc lợi dụng yếu tố này cũng là một môn học khó khăn. Có thể tạo ra một chút quan hệ vụn vặt với người nổi tiếng hơn mình, sau đó vẽ một scandal màu hồng lệch khỏi quỹ đạo thực tế, tiếp đó là đón chờ sự nổi tiếng.

Tĩnh An sẽ không bao giờ vì lợi ích bản thân mà bịa đặt ra những scandal tình cảm đó, nhưng khi gặp phải món ngon đưa đến tận cửa, lại là món ngon có lợi cho sức khỏe của mình thì cô cũng không ngu đến độ đẩy nó ra khỏi tầm tay. Tuy rằng cô không biết vì sao La Hiên Kỳ nguyện ý tạo quan hệ với mình, thậm chí còn là một người mẫu mới vào nghề. Thật ra nếu chuyện này truyền ra ngoài đối với hẳn không có bất kỳ lợi ích nào.

La Hiên Kỳ cười mà không đáp, chỉ lắc lắc đầu. Scandal này là hẳn cố ý

đâm đầu vào, làm sao có thể nói để bụng hay không để bụng đây?

Lúc đó hắn cố ý để phóng viên chụp được hình tình tứ của mình và cô, bất quá cũng chỉ vì tâm tình dâng trào mà thôi. Những năm gần đây, scandal của hắn rất nhiều, trai có mà gái cũng có. Một bài viết gần đây đã liệt kê tên tuổi những nhân vật từng có quan hệ với hắn, thế nhưng người mà hắn từng chân chính quen biết chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hắn chưa từng nghi ngờ tính hướng của bản thân, hắn tuyệt đối thích những cô gái có thân hình mềm mại. Những tình nhân nam giới từng có quan hệ với hắn đều có gương mặt dịu dàng thiên về nữ tính.

“Có lẽ là cảm thấy một mình rất nhàm chán”

Đột nhiên hắn nói một câu như vậy khiến cho Tĩnh An hoàn toàn không hiểu ra làm sao.

Bất tri bất giác trợ lý đã tẩy trang xong, La Hiên Kỳ đứng dậy, lắc lắc eo rồi nhìn Tĩnh An bằng ánh mắt vừa có suy tư lại vừa mang theo tâm sự. Hắn nói: “Tĩnh An, không bằng chúng ta khiến cho scandal này thành sự thật đi?”

Nếu không phải có hảo cảm với cô gái này, ngày đó hắn cũng sẽ không có hành động xúc động nhất thời như thế.

Một người con gái thú vị, tuy cảm giác mà hắn đối với cô chưa đến mức gọi là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng lại khiến cho hắn sinh ra cảm giác muốn xuống tay chinh phục. Đối với loại cảm giác này, trong lòng La Hiên Kỳ vừa có chút hoang đường lại cũng có vui mừng.

“Tôi...” Tĩnh An lặng đi một chút, vừa định mở miệng lại bị một thân ảnh xinh đẹp từ bên ngoài xông vào khiến cho đứt nghẽn.

“Kỳ, em nhớ anh!” Một thân ảnh phục màu trắng xinh đẹp, mái tóc dài óng ả, hai tay người nọ quấn lên cổ La Hiên Kỳ, giọng điệu mang theo nén giận

ủy khuất: “Nếu không phải do cha em nói thì em vẫn còn chưa biết anh làm người mẫu cho Phúc Tường đấy, thậm chí còn đến đây hôm nay. Kỳ, có phải anh đã quên bạn gái của mình là em hay không?”

“Ngữ Mông, là em quên rằng chúng ta đã chia tay” La Hiên Kỳ tháo vòng tay mềm mại đang quấn trên cổ mình ra, mỉm cười hỏi: “Sao em lại ở đây?”

“Giới thiệu sản phẩm mới, em đương nhiên có thể đến đây” Lời nói của cô gái nọ mang theo kiêu ngạo cùng tùy hứng “Kỳ, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé?”

Giản Ngữ Mông – thiên kim tiểu thư của chủ tịch Phúc Tường, cũng là cô bạn gái tiền nhiệm mà La Hiên Kỳ vừa chấm dứt quan hệ gần đây.

Kết giao cùng Giản Ngữ Mông là khi La Hiên Kỳ vừa chia tay một cô gái có cá tính mạnh mẽ, thế cho nên hẳn muốn tìm một người tương phản như vậy để kết giao. Giản Ngữ Mông là người vừa ỷ lại lại vừa ái mộ quá phận đối với hẳn, khiến cho hẳn được yêu thương mà lo sợ, không biết bao nhiêu lần cảm thấy hối hận khi mình đã tùy ý lựa chọn đối tượng như vậy.

“Ngữ Mông, chúng ta chia tay rồi!” La Hiên Kỳ nói.

Lời nói của hẳn khiến Giản Ngữ Mông cảm thấy khó chịu, thế nhưng miệng vẫn cười như không chút để ý. Cô ta nói: “Nhưng mà, Kỳ, không phải bây giờ anh chưa có bạn gái sao? Có lẽ chúng ta...”

Giản Ngữ Mông yêu La Hiên Kỳ thật lòng. Sau khi có cơ hội trở thành bạn gái của hẳn, cô đã buông bỏ dáng vẻ thiên kim tiểu thư, cố gắng dung nhập vào cuộc sống của La Hiên Kỳ. Đáng tiếc, hẳn lại không cho cô cái quyền lợi này. La Hiên Kỳ như một cánh bướm sắc sỡ đầy màu sắc, hẳn có thói quen bay qua những đóa hoa mà mình có hứng thú, lại cũng không vì một đóa hoa nào mà ngừng vỗ đôi cánh.

Lúc vừa chia tay, Giản Ngữ Mông không phải là không từng quần quýt si mê hẳn, thế nhưng người đàn ông này vẫn luôn khẳng khái từ chối. Cũng giống như lúc đầu khi mới quen, hẳn từng nói với cô rằng hẳn sẽ thoát khỏi trò chơi tình ái này bất cứ lúc nào.

“Ngữ Mông, tôi đã có đối tượng muốn kết giao rồi” Khi nói chuyện với thiên kim tiểu thư, hẳn luôn có nguyên tắc dùng chiêu khuyến bảo. Huống chi trong khoảng thời gian kết giao với Ngữ Mông, cô ta cũng chưa từng làm chuyện gì khiến hẳn thấy phản cảm. La Hiên Kỳ nói: “Em phải hiểu, mỗi một mối tình, anh đều rất chung thủy”

Không giống với tin tức mà truyền thông đã đưa, La Hiên Kỳ chưa từng ‘trái ôm phải ấp’. Trước khi chấm dứt một mối quan hệ nào đó, hẳn cũng chỉ chung thủy với người nọ mà thôi.

La Hiên Kỳ nhếch môi cười, chân thành đi đến bên cạnh Tĩnh An. Trong lúc những người trong phòng còn thấy khó hiểu thì hẳn đã vươn tay khoát lên vai cô, cười nói: “Cô ấy chính là...”

Sức nặng đột nhiên xuất hiện trên vai khiến cho ánh mắt Tĩnh An có chút âm trầm. Cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện biến scandal tình cảm của mình và La Hiên Kỳ thành sự thật.

Ngay lúc La Hiên Kỳ còn chưa kịp nói hết câu, Tĩnh An còn định hất cánh tay trên vai mình xuống, thế nhưng tất cả lại bị một thanh âm quen thuộc đánh úp.

“Cô ấy là người mẫu của tôi” Thanh âm lãnh đạm lại trấn áp lời sắp thốt ra của La Hiên Kỳ.

Kinh ngạc quay đầu nhìn, chẳng biết từ lúc nào và bằng cách nào mà Đường Du đã xuất hiện trước cửa phòng hóa trang cùng với... Đường Dự.

Biểu cảm của Đường Dự vẫn lãnh đạm nhưng đôi con ngươi sáng trong lại nhìn Tĩnh An chăm chăm.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Động Tâm

Ánh mắt Đường Dự chỉ dừng trên bờ vai Tĩnh An vài giây, sau đó liền quay đầu nhìn La Hiên Kỳ đang không hiểu ra làm sao bên cạnh. Ánh mắt thâm thúy như giếng sâu, dù bình tĩnh không hề gợn sóng nhưng lại cất giấu hàn ý thấu xương.

Bị một đôi mắt như vậy nhìn, trong nháy mắt La Hiên Kỳ sửng sò, sau đó cũng híp mắt đánh giá trở lại. Gương mặt của người đàn ông này, dường như hẳn đã nhìn thấy đâu đó.

Đại não nhanh chóng chấp vá lại mớ trí nhớ hỗn độn, chỉ chốc lát sau liền nhớ ra thân phận của người này. La Hiên Kỳ có chút kinh ngạc, nhếch môi cười nói: “Thì ra là thiên tài nhiếp ảnh gia Mr Tang đã từng từ chối tôi!”

Sau khi Đường Dự tham gia tiết mục thời báo Hi Cáp, thiên tài giới nhiếp ảnh Mr Tang đã không còn là một người thần bí. Từ trong lời nói của La Hiên Kỳ cũng không khó biết hẳn từng vài lần đưa ra lời mời Mr Tang nhưng lại bị từ chối.

Đường Dự không trả lời La Hiên Kỳ, hẳn vẫn nhìn thẳng vào vị trí hai người, từ từ đi về hướng đó. Hai người đàn ông dù không nói tiếng nào nhưng những người ở đây vẫn cảm thấy không khí ‘giăng co’ căng thẳng giữa hai người bọn họ. Không ai nói chuyện, nhất thời trong phòng hình thành một trường hợp vô cùng quái dị.

La Hiên Kỳ cười cười, ý vị thâm tường nhìn Đường Dự vẫn tĩnh bơ trước mặt. Hẳn đồng thời càng ôm chặt Tĩnh An, rõ ràng là cố ý.

“Anh Đường có ý gì vậy?”

Đường Dự liếc mắt nhìn bả vai Tĩnh An, vẻ mặt lãnh đạm. Ngay lúc La Hiên Kỳ siết chặt cánh tay thêm một chút, hai hàng chân mày của hắn cũng bất giác nhíu lại.

“Đường Dự” Đường Dự vươn tay trái, giới thiệu bản thân bằng giọng điệu lạnh lùng cùng hờ hững. Hắn đang thông báo tên của mình, thế nhưng vẫn có một loại áp lực vô hình truyền đến từ trên người hắn.

Hai người lạ lần đầu gặp mặt, dựa vào lễ nghi phép tắc thì bắt tay là một việc làm rất cơ bản để thể hiện thiện ý. Là nghệ sĩ, lại càng là một nghệ sĩ có thanh danh, La Hiên Kỳ đương nhiên đã từng được học lễ nghi đặc biệt. Cho dù không được huấn luyện thì chỉ cần quan sát người khác bắt tay, La Hiên Kỳ vẫn có thể nhìn ra trong trường hợp này hắn phải vươn tay trái bắt tay với Đường Dự.

Chẳng lẽ là do thói quen?

Sao hắn chưa từng nghe nói thiên tài nhiếp ảnh gia Mr Tang là một người thuận tay trái?

La Hiên Kỳ buồn bực một chút, nhưng cũng không biểu lộ tâm tình của mình ra ngoài. Hắn chỉ biết từ chối khi đối phương đã chủ động yêu cầu bắt tay là hành vi vô cùng thất lễ, huống chi đối phương lại còn là Mr Tang đại danh鼎鼎. Nếu đối phương vươn tay trái thì bản thân nhất định cũng phải đưa tay trái ra bắt tay. La Hiên Kỳ cũng không suy nghĩ nhiều nữa, buông cánh tay đang khoắc trên vai Tĩnh An xuống, sau đó nắm lấy bàn tay đang vươn ra của Đường Dự.

“La Hiên Kỳ” Hắn cũng tự giới thiệu, đơn điệu nhưng rõ ràng.

Gật đầu tượng trưng một cái, Đường Dự rút tay trái của mình lại. Cảm

thấy bả vai của Tĩnh An khi không còn vật nào ô uế ở trên đó nữa vô cùng thuận mắt.

Người đàn ông tuấn tú trước mặt này chính là nhân vật trong scandal của cô gần đây sao? Là nam người mẫu hàng đầu quốc nội – La Hiên Kỳ? Thần sắc trong mắt Đường Dự có chút âm đạm. Đối với những người không quen, Đường Dự vẫn luôn không thèm để ý, lại càng không hề có ý định xấu xa nào. Thế nhưng La Hiên Kỳ, ngay từ lần đầu gặp mặt, hẳn lại cảm thấy vô cùng có nguy cơ. Cũng giống như trước đó, khi hẳn nghe hẳn ta định xác nhận mối quan hệ với Tĩnh An thì lại không hiểu sao cảm thấy rất khó chịu. Nếu như nói bắt tay là một loại ngôn ngữ thì động tác truyền đạt không tiếng động lúc này chính là cách giao tiếp lạnh lùng cùng sắc bén của Đường Dự dành cho La Hiên Kỳ.

“Có thể trở thành người mẫu trước ống kính của Mr Tang, Tĩnh An, anh có nên nói rằng anh rất ghen tị với em không?” Nhớ đến chuyện khi Đường Dự xuất hiện đã cắt đứt lời nói của mình, lại liên tưởng đến ánh mắt lạnh lùng của hẳn ta, La Hiên Kỳ bỗng nhiên ngộ ra cảm giác nghi ngờ và kỳ quái trong lòng mình.

Hờ hững giới thiệu, lại đột nhiên muốn bắt tay, lại còn là vươn bàn tay trái. Chẳng lẽ người này cảm thấy chương mắt với cánh tay mình đang khoác trên bả vai Tĩnh An sao? La Hiên Kỳ đột nhiên nhíu mày.

Hắn cố ý nói lời mờ ám với Tĩnh An, đồng thời cũng tiến sát bên người cô. Quả nhiên thấy hai hàng chân mày của Đường Dự nhíu lại, thế nhưng vẻ mặt của hẳn ta lại dường như không có gì thay đổi.

La Hiên Kỳ dường như đã hiểu rõ. Cái bắt tay lúc này chỉ là một hành động ‘quan tâm’ không phải sao? Thế nhưng không biết giai nhân đứng bên cạnh hẳn có nhận ra chút vi diệu nào trong đó hay không? La mỗ nhếch khóe miệng, cười giễu cợt.

Khẽ nghiêng người, Tĩnh An nhìn hai người đàn ông khôi ngô trước mặt, trong lòng đột nhiên có cảm xúc khó chịu vô cùng kỳ lạ. Bầu không khí giữa hai người này dường như có chút... quỷ dị. Hiển nhiên, ý nghĩ này cũng không chỉ một mình Tĩnh An cảm nhận được.

“Hai người như vậy sẽ khiến tôi nghĩ đến chuyện mình đang xem một tiết mục chuyện tình tay ba” Lời nói của Đường Du đồng thời cũng đánh vỡ bầu không khí kỳ lạ, cũng nhờ câu nói mang chút vui đùa đó mà khiến cho người khác không còn để ý gì nhiều. Thế nhưng không ai nhận ra, ánh mắt Đường Du khi nhìn Đường Dự lại có chút sâu xa.

Xế chiều nay cô nói chuyện cùng Đường Dự, thế nhưng đến bây giờ vẫn còn không hiểu chuyện như vậy.

Lúc đầu cô đã thử hỏi: “Đường Dự, em có tâm tư với cô người mẫu mới kia đúng không?”

Không thể trách cô đa nghi, cô cảm thấy Đường Dự đột nhiên nguyện ý buông bỏ thân phận nhiếp ảnh gia của mình và chấp nhận sự sắp xếp của cha, nguyên nhân tất yếu đều nằm trên người cô người mẫu tên gọi Tĩnh An kia. Nếu vậy thì có gì khó khi cảm thấy không bình thường?

“... Em tự có chừng mực” Câu trả lời của hắn lại có chút chần chờ.

Có chừng mực sao? Cô cười lạnh.

Người đàn ông bảo ‘tự có chừng mực’ lại từng vì một người con gái mà đã bỏ chuyện học hành qua một bên chạy đi học nhiếp ảnh. Thế mà bây giờ...

“Đường Dự...” Cô nhìn thẳng vào hắn, từng chữ từng chữ nói rõ ràng: “Tĩnh An không phải là Đan Trữ”

Đường Dự đối với Đan Trữ rất cuộc là loại tình cảm gì, chính cô cũng không rõ. Nói là yêu nhưng khi biết Đan Trữ vì Tiêu Mặc Phàm mà bỏ qua sự nghiệp của mình lại tỏ vẻ ‘không có chuyện gì cả’. Nói là thương thức đơn thuần lại có thể vì cô ta mà thay đổi bản thân hoàn toàn.

Cô có thể xác định một chút, Đường Dự có chấp nhất đối với Đan Trữ, chính xác hơn là chấp nhất với Đan Trữ phía bên kia màn ảnh.

“Em biết” Ngay lúc đó hần lại lẳng lặng đáp, nhưng cô không nhìn rõ trong mắt hần là cảm xúc gì.

Nếu đã biết thì bây giờ là chuyện gì đang xảy ra?

Đường Du thầm nghĩ trong lòng, bên ngoài lại khách khí nói: “Chúng tôi chỉ đến tìm Tĩnh An có chút chuyện thôi, có vẻ nhưng đã đến sai thời điểm rồi nhỉ?”

Đường Du cũng tiện đà mỉm cười hỏi Tĩnh An: “Tĩnh An, hay là sau khi cô thay quần áo xong, chúng ta nói chuyện quay MV được không?”

Sự xuất hiện của Đường Dự cùng Đường Du ở đây lúc này thật sự chỉ là vì đến tìm cô bàn chuyện quay MV sao? Tĩnh An có chút ngây ngốc, lý do này có quá gượng ép hay không?

“Cô Giản” Đường Du quay đầu nhìn cô gái bị xem nhẹ từ lâu, sau khi nhận ra là thiên kim tiểu thư của Phúc Tường – Giản Ngữ Mông, mới lễ độ chào hỏi: “Xin gửi lời cảm ơn của tôi đến chủ tịch Giản, đồng thời cũng chúc mừng chủ tịch Giản đã có một buổi ra mắt sản phẩm mới thành công tốt đẹp”

Có lẽ... thật sự chỉ là đúng lúc đến tìm mình mà thôi. Tĩnh An thầm nghĩ.

Sau khi Tĩnh An thay quần áo, Đường Du quả thật cũng mời cô đến một quán cà phê cách đó không xa bàn chuyện MV của Tiêu Mặc Phàm. Có một

vài chỗ cần phải thay đổi, chẳng hạn như kịch bản, mà một chút thay đổi này lại khiến Tĩnh An phải chuẩn bị kỹ càng một chút.

“Đường Dự, em thật sự để ý đến nhân vật nam trong scandal của Tĩnh An là La Hiên Kỳ đúng không?” Sau khi Tĩnh An rời đi, Đường Du giữ Đường Dự ở lại, khoanh tay trước ngực. Đôi mắt xinh đẹp khẽ nheo, cẩn thận quan sát bất kỳ sự thay đổi nào trên gương mặt Đường Dự, cho dù là nhỏ nhất.

Đường Dự cũng không lên tiếng đáp có hay không, thậm chí lúc Đường Du nói chuyện, hần cũng không hướng tầm mắt về phía cô.

“Em trai thân yêu của tôi, nếu em thật sự không để ý thì cũng sẽ không đường đột vào phòng hóa trang của Tĩnh An và La Hiên Kỳ” Đường Du cúi đầu khẽ thở dài một tiếng, dường như rất bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa, chị đây không nghĩ rằng phép tắc lễ nghi của em lại kém đến như vậy (1)”

(1) Phép tắc lễ nghi đúng khi bắt tay bằng tay phải, còn đằng này Đường Dự vươn tay trái ra với La Hiên Kỳ.

Lần này Đường Du cùng Đường Dự có mặt trong buổi giới thiệu sản phẩm của Phúc Tường là do chủ tịch Giản mời, ngoài ra bọn họ cũng còn muốn bàn chuyện hợp tác các hạng mục tiếp theo với Phúc Tường. Thế nhưng tất cả cũng không hề liên quan đến chuyện thay đổi diễn viên trong MV của Tiêu Mặc Phàm, bởi vì nó không nằm trong phạm vi quản lý của cô. Thế nhưng cô lại dùng lý do này để giải thích nguyên nhân sự xuất hiện của họ trong phòng hóa trang.

“Không ngờ dưới tình huống bị Đường Khải Thăng động tay sau lưng mà cô ấy vẫn có thể tham gia chụp hình quảng cáo cho Phúc Tường” Đường Du đột nhiên nhắc đến chuyện này, giọng điệu cũng mang theo thưởng thức “Đường Dự, năng lực của cô ấy không cần đến sự hỗ trợ của em và chị. Hơn nữa, bây giờ còn có scandal với La Hiên Kỳ, Tĩnh An tuyệt đối sẽ nổi tiếng,

vốn không cần lo lắng đến chuyện đắc tội với người có quyền có thế”

Đường Du nói xong một hơi dài, cuối cùng lại nhận lấy cái liếc mắt của Đường Dự. Hắn nói: “Em nghĩ rằng chị cũng sẽ không thờ ơ đứng nhìn”

Khoanh tay đứng nhìn chính là ám chỉ chuyện để yên cho Đường Khải Thăng động tay động chân với sự nghiệp của Tĩnh An. Trước khi đến gặp Đường Kiền Thịnh, hắn đã từng đề cập chuyện này với Đường Du, thế nhưng Đường Du lại bày đặt khoan thai không quan tâm.

“Nếu không phải lo lắng hai chị em mình thì Đường Khải Thăng cũng không chỉ động tay động chân sau lưng như bây giờ đâu” Hớp một ngụm cà phê đã nguội, Đường Du mơn trớn vành ly, khước miệng cổ ý nhếch lên một nụ cười trêu chọc, nói: “Mà chị quả thật cũng muốn xem thử cô người mẫu kia sẽ phản kháng như thế nào. Đã là người mẫu do em lựa chọn, nếu chỉ có thiên phú không thôi thì cũng không chống đỡ được bao lâu. Đường Dự, sự thật chứng minh, ngoại trừ thiên phú ra thì cô ấy còn có một thứ gì đó rất đặc biệt mà chị vẫn không nhìn rõ được, thậm chí vận may cũng không phải là bình thường thôi đâu. Trước đó là Tiêu Mặc Phàm, sau lại thêm La Hiên Kỳ, thật sự là rất có diễm phúc”

Đường Dự tựa lưng vào ghế, ý bảo Đường Du cứ tiếp tục nói.

“Mà em, quyết định đặt chân vào Tinh Quang chẳng lẽ không phải vì cô gái này hay sao?” Cô đã từng lặp đi lặp lại câu hỏi này, nhưng Đường Dự vẫn chưa từng trả lời “Em nói cô ấy không phải là Đan Trữ, vậy... cô ấy là ai?”

“Cô ấy là Tĩnh An”

Cho dù lúc đầu hắn nhìn thấy chút gì đó tương tự với một người khác, xuyên qua cô lại ngẫu nhiên nhớ đến bóng dáng năm xưa, cũng nghĩ rằng có thể bắt lấy hình ảnh chói lọi của cô để lấp đầy phần thiếu khuyết trong lòng

mình. Thế nhưng, dần dần trong đầu hấn, cô cùng người nọ đã không còn là cùng một người. Đường như người nọ chỉ là một bóng hình hư ảo, như bóng trắng trong nước, chỉ tồn tại trong phần ký ức xinh đẹp của hấn, đẹp đến không chút chân thật.

Còn Tĩnh An... Chỉ quen biết nhau một khoảng thời gian ngắn, thiên phú của cô, sự cố gắng của cô, nụ cười của cô, tất cả cương quyết cùng tự tin, trong thống khổ lại xuất hiện cố chấp cùng quật cường. Cũng giống như người nọ, thiên phú, sự chói lọi, thế nhưng Tĩnh An lại sinh động hơn, chân thật hơn.

“Cô ấy là Tĩnh An? Vậy thì Đường Dự, có phải em đã quá để ý đến cô ấy rồi hay không?” Chẳng lẽ Đường Dự không phải xem cô gái này như người thay thế cho Đan Trữ sao? Đường Du hoàn toàn kinh ngạc.

Quá để ý sao?

Đường Dự nhớ lúc mình nhìn thấy tấm hình hai người hôn nhau hư hư thực thực trên mặt báo, cùng với hình ảnh La Hiên Kỳ khoác tay ôm lấy cô, cõi lòng vô cùng không thích. Cảm giác đó đại biểu cho điều gì? Mà lúc này đây, hấn nên làm cái gì?

Trầm mặc một lúc sau, Đường Dự như đã thông suốt điều gì đó, khóe miệng khẽ nhếch thành một độ cong. Hấn nói, giọng điệu ôn nhã nhưng cũng không kém phần bá đạo: “Có lẽ là... động tâm”

Mà sau khi động tâm, có thể sẽ động tình hay không?

Nhìn thấy khóe miệng em trai mình khẽ cong thành một nụ cười yếu ớt, lại còn nghe thấy câu nói đó từ miệng hấn, Đường Du ghen hòng nhìn trần trời.

So sánh với chuyện Đường Du kinh ngạc cùng tâm lý phức tạp sau khi nghe Đường Dự thổ lộ tâm tình, Trần Sâm còn hoảng hốt hơn sau khi nghe Tĩnh An nói chuyện thay đổi diễn viên trong MV.

“Cô nói chủ tịch Đường tự mình bàn chuyện thay đổi diễn viên với cô?” Tín hiệu có chút không tốt, thanh âm dứt quãng của Trần Sâm vang lên bên kia điện thoại “Chuyện này mà chủ tịch Đường cũng quản sao?”

Tĩnh An ừ một tiếng, cũng không biết bên kia có nghe rõ hay không. Tâm tư của cô lúc này đều là vì sao Đường Du phải tự mình đến bàn một chuyện nhỏ nhặt thế này với cô.

“Vốn đã nói là cô, thế tại sao bây giờ lại đổi thành Lý Na?” Thanh âm của Trần Sâm có chút phập phồng “Thế nhưng cũng không sao, có Lý Na cùng Tiêu Mặc Phàm cùng tham gia, cho dù cô chỉ là diễn viên phụ trong MV cũng có thể ăn theo sự nổi tiếng...”

Cuối cùng là vì tín hiệu không tốt, câu nói sau đó của Trần Sâm cũng biến thành một mớ tạp âm.

Tĩnh An cúp điện thoại, trước mặt như hiện lên bóng lưng của Tiêu Mặc Phàm cùng Lý Na nắm tay nhau rời đi.

Cô khẽ mỉm cười, một nụ cười trong trẻo nhưng đầy lạnh lẽo.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đan Trữ Năm Mười Tám Tuổi (Ngoại Truyện)

Khi đó cũng là một ngày mùa hè, nhân dịp tất cả học sinh đều đang sôi nổi bỏ rơi sân trường để quay về cuộc sống nhàn rỗi, Tinh Quang lần đầu tiên liều mạng tổ chức một cuộc thi người mẫu lớn.

Cuộc thi này, Tinh Quang không chỉ bỏ một số vốn khổng lồ để quảng cáo mà còn mở rộng mạng lưới tiến hành tuyên truyền bỏ phiếu bầu chọn. Cuộc thi rất lớn, lại là lần đầu tiên do công ty đào tạo người mẫu tổ chức cho nên thời gian tuyển chọn vòng chung kết cũng chỉ tròn hai tháng. Kết quả bất ngờ, lượt xem cũng thuộc nhất nhì, danh tiếng người mẫu của Tinh Quang cũng nhờ đó mà tăng cao, Tinh Quang đồng thời cũng trở thành công ty đào tạo người mẫu hàng đầu quốc nội. Đây cũng là nguyên nhân mà Tinh Quang lập ra một tục lệ, tổ chức cuộc thi người mẫu định kỳ vài năm một lần.

Mà trong cuộc thi đầu tiên, người thắng cuộc không ngờ lại là cô gái không chút danh tiếng. Cô gái này họ Mâu, tên gọi Đan Trữ, mà đây cũng trở thành nghệ danh sau này của cô.

Đan Trữ vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cái ngày định mệnh đã thay đổi cuộc đời mình, ngày ghi danh cuối cùng của cuộc thi.

Ngày đó nắng rất gắt, thậm chí làn da của cô cũng đỏ ửng sau nửa ngày lang thang ngoài đường. Chiếc áo ngắn tay chất lượng kém vì mồ hôi mà dán chặt vào người khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu, hơn nữa bụng đói đã lâu, yết hầu khô cạn lại càng khiến cô mệt mỏi hỗn loạn. Dưới tình trạng này, thế vậy mà cô lại không bị cảm nắng.

Giữa trưa nắng gắt, cũng chỉ có mỗi mình Đan Trữ vội vàng chạy về nhà như vậy. Hôm nay cô vừa bị ông chủ cho thôi việc, trong túi quần là chút tiền lương mà vợ ông chủ cảm thấy thương tình nên nhét thêm cho một ít.

Đan Trữ cảm thấy tủi thân đến nói không nên lời. Công việc này cũng vì ngày trước vợ ông chủ tâm tính thiện lương mới đồng ý để cho cô ở lại làm tạp vụ trong quán cơm nhỏ của họ. Không ngờ một tháng sau, khi ông chủ trở về, ông ta lại chê mùi vị hôi thối nghèo kiệt xác của cô nên cho cô thôi việc. Cô không biết tiếp theo phải tìm việc ở đâu, về nhà thì cũng chỉ còn một mình bà.

Đan Trữ mười tám tuổi, cho dù từ lâu cô đã bị cuộc sống bức bách cho trưởng thành nhưng vẫn bị thời khắc này khiến không biết phải làm sao.

Còn một đoạn đường ngắn nữa mới về đến nhà, Đan Trữ cảm thấy mệt, đúng lúc nhìn thấy bên đường có một mái lều dựng tạm, bên trong ngoại trừ vài chiếc bàn ghế thì cũng không có người. Không chút nghĩ ngợi, cô bước vào đó ngồi xuống, vuốt tóc cột lên. Thế nhưng ngồi chưa được bao lâu lại bị một thanh âm sau lưng làm giật mình.

“Không phải đã thông báo hai giờ chiều mới đến giờ ghi danh sao? Bây giờ cô có ngồi đây cũng vô ích thôi” Nghe giọng thì người nói chuyện có vẻ còn rất trẻ.

Còn chưa đợi Đan Trữ quay đầu lại, người nọ đã nhanh như chớp nhảy đến trước mặt cô, ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

“Bây giờ là giờ cơm trưa, cho dù đến ghi danh cũng không có ai rảnh để mà xét duyệt cho cô” Người nọ vừa nói vừa mở hộp đựng cơm, lại thấy cô gái đối diện nhìn bàn tay mình chăm chăm. Tưởng cô gái này muốn đến ghi danh, Trần Sâm thuận tay cầm lấy giấy tờ bên cạnh đặt trước mặt cô, nói: “Nếu không thì cô cứ điền thông tin trước đi, chiều rồi lại đến?”

Thấy tầm mắt của cô vẫn không nhìn vào giấy ghi danh, Trần Sâm ngần người, theo tầm mắt cô nhìn lại là hộp cơm của mình. Bên trong hộp là cơm trắng, một cái chân gà kho cùng vài cọng rau xào bình thường. Thật ra hộp cơm này là hộp thứ hai mà Trần Sâm thuận tay vợ lấy, Tinh Quang cung cấp cơm miễn phí, đại gì mà không ăn nhiều thêm một chút.

Nhìn bộ dạng thèm thuồng của người nọ, Trần Sâm cũng không nghĩ nhiều, hỏi: “Muốn ăn không?”

Bị hỏi như vậy, khuôn mặt vốn bị ánh mặt trời nung đỏ lại càng đỏ thêm vài phần. Cô vội đứng dậy, định chạy về nhà miễn cho ở đây dọa người. Thế nhưng một chân vừa nhấc, cô lại bị câu nói tiếp theo thu hút.

“Muốn ăn thì cô có thể ăn” Dù sao hăn cũng đã no rồi, có ăn phần thứ hai này hay không cũng không sao. Nhìn cô gái này, bộ dạng thiếu dinh dưỡng, khó mà phủ nhận khi đó Trần Sâm nhất thời phát thiện tâm.

“... Miễn phí sao?” Đan Trữ nhỏ giọng hỏi, bàn tay bỏ trong túi quần siết chặt vài tờ tiền không nhiều lắm.

“Yên tâm, tôi không đòi tiền cô đâu” Trần Sâm khoát khoát tay, nói.

“VẬY... tôi có thể mang nó đi không?” Mang về nhà còn có thể ăn cùng bà. Bà đã già rồi, mỗi lần có gì ngon cũng đều nhường cho cô, nếu phần cơm này miễn phí, một mình cô cũng không ăn hết, bà cũng không có lý do gì để từ chối. Nghĩ vậy, Đan Trữ vui vẻ nở nụ cười.

Gương mặt thiếu thịt, thế nhưng khi cười lại vô cùng dễ nhìn. Trần Sâm gật gật đầu, đáp: “Được chứ, hộp cơm này cô mang đi đâu cũng được”

Không ngờ sau khi thất nghiệp còn gặp được chuyện tốt thế này, Đan Trữ cười, không ngừng nói lời cảm ơn với Trần Sâm.

Đặt nắp hộp cơm, đặt vào tay cô gái, Trần Sâm đánh giá thân thể đối phương một chút, đột nhiên hỏi: “Cô cao bao nhiêu?”

“Hả?” Sững sốt, không ngờ đối phương lại hỏi vấn đề này. Đan Trữ lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết.

“Không đến 1m80, nhưng chắc chắn là hơn 1m75” Trần Sâm vuốt vuốt cằm, nhìn cô gái cao ráo trước mặt, sau đó lại tỉ mỉ đánh giá gương mặt cô, nói: “Nếu như mập hơn một chút thì sẽ càng đẹp mắt. Cô đến ghi danh đúng không?”

Đan Trữ lại lắc đầu, hỏi: “Ghi danh cái gì?”

“Cô không biết? Sao cô lại ngồi đây?” Trần Sâm nhìn vẻ mặt không hiểu gì của cô gái đối diện, liền rút giấy ghi danh trên bàn đưa cho cô, nói: “Biết đọc chữ không? Cô cứ xem đi, xem rồi sẽ rõ”

“Tôi biết chữ” Đan Trữ trả lời.

Cô là trẻ mồ côi, cũng không biết vì sao lại bị cha mẹ bỏ trước cổng bệnh viện, là bà đã nhặt cô về. Bây giờ bà đã già, thường xuyên nói bên tai cô rằng năm xưa không nên nhặt cô về, để bây giờ cô phải chịu khổ cùng cái thân già này, biết đâu lúc đó sẽ có người giàu mang cô đi, hoặc đưa cô đến cô nhi viện rồi lại được người có lòng tốt nhận nuôi. Thế nhưng Đan Trữ rất may mắn khi được bà nhặt về, cô dám chắc không còn ai có thể tốt với cô hơn bà trên đời này nữa. Chẳng hạn như chuyện biết chữ này, bà tuy rằng không có học thức nhưng vì cô mà đã năn nỉ ông chú nhà bên dạy chữ cho cô, nếu không phải ông chú đó nói thì có lẽ bà sẽ giấu diếm cô chuyện này cả đời.

“Cuộc thi người mẫu?” Đọc hết tờ rơi trong tay, Đan Trữ vẫn không hiểu ý của người nọ.

“Cô có muốn đến thử hay không?” Trần Sâm chỉ vào tờ giấy đăng ký trên

tay cô, nói tiếp: “Theo tôi thấy, chiều cao, hình thể, vóc dáng của cô đều thích hợp, không thử thì rất tiếc”

Sau đó Trần Sâm lại tiếp tục cường điệu: “Tuy rằng bây giờ tôi còn chưa phải là người đại diện, nhưng cô nhất định phải tin tưởng ánh mắt của người trong nghề như tôi!”

“Không được đâu” Bản thân chưa từng tiếp xúc với nghề người mẫu thì nào dám tham gia cuộc thi này. Đan Trữ vội trả tờ giấy trong tay lại cho Trần Sâm.

“Gặp được cơ hội ai cũng sợ hãi lo lắng, không thử một lần không ai biết cô có thể hay không” Trần Sâm không đồng ý với lời nói của cô “Nếu chiều nay cô rảnh thì cứ đến đây sát hạch, coi như là lời cảm ơn phần cơm này của tôi, thế nào?”

Không tính là yêu cầu khó xử, Đan Trữ gật đầu đồng ý.

Mà chiều hôm đó, Đan Trữ quả thật cũng cầm giấy ghi danh đến nơi đúng hẹn.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Quay Mv (1)

Thời gian nửa tháng nháy mắt cũng trôi qua, thời gian chính là thứ mà mọi người không bao giờ bắt kịp.

Trong khoảng thời gian này, công việc của Tĩnh An cũng thuận lợi ngoài ý muốn, cơ hội phỏng vấn cùng quảng cáo lớn nhỏ đều có, tất cả đều phù hợp với sự nổi tiếng lúc này của cô. Sự đối đãi khác biệt như vậy lại khiến Trần Sâm không nắm bắt kịp. Hỏi Tĩnh An nguyên nhân vì sao thì cô cũng chỉ lắc đầu, ý bảo hẳn không cần lo lắng. Mọi chuyện nhất định có liên quan đến scandal với La Hiên Kỳ và sự kiện quay MV của Tiêu ảnh đế. Đây là cách nhìn của Trần Sâm.

Mà Tĩnh An lại mơ hồ cảm thấy sự xuất hiện của Đường Dự mới khiến cục diện bất lợi với cô thay đổi. Nếu như cô đoán đúng, vậy thì cô lại thiếu người đó một món nợ không nhỏ.

Đối với vị thế của Tiêu ảnh đế, công ty Hoa Hạ đặc biệt chọn ra nơi có bối cảnh tốt để quay MV.

Thị trấn cổ bên cạnh thành phố S, tuy nơi này không rộng lớn nhưng mỗi một góc đều có dấu ấn năm tháng cổ xưa. Vốn là nơi dùng để du lịch, thế nhưng vì phải quay MV mà phỏng tỏa một khu vực.

Bởi vì là thành phố bên cạnh cho nên cũng không tập hợp diễn viên cùng nhân viên lại để cùng xuất phát. Hơn nữa, diễn viên chính của MV này chính

là hai tôn thần Tiêu Mạc Phàm và Lý Na nên không cần làm điều thừa thừa. Đạo diễn chỉ cần đưa ra thời gian tập hợp, mọi người sẽ phải có mặt vào khoảng thời gian đó là được. Nhân viên công tác đương nhiên phải đến sớm để dựng cảnh, diễn viên chỉ cần không quá muộn là được, mà hai diễn viên chính đương nhiên không được tính vào hàng ngũ này.

Hai vợ chồng quan trọng chưa đến, nhân viên công tác chỉ có thể tiếp tục bàn bạc kịch bản và dựng hiện trường.

Khi Tĩnh An đến nơi, nhân viên cũng chỉ mới vừa dọn dụng cụ từ trên xe xuống hết. Đạo diễn là người đầu tiên nhận ra cô, nhanh chóng đi đến gọi: “Nhìn xem, chúng ta lại hợp tác rồi”

“Xin chào, đạo diễn Dư” Tĩnh An bắt tay cùng người vừa đi đến, mỉm cười.

Dư Kiến Tân từng hợp tác với Tĩnh An khi quay quảng cáo nước hoa cho Faint Scent.

“Khi biết tin đạo diễn của MV lần này là chú thì cháu vừa kinh ngạc lại vừa vui vẻ. Nếu không có chú làm đạo diễn cho bộ quảng cáo Faint Scent thì cháu cũng không thể nổi tiếng như bây giờ” Tĩnh An mỉm cười ngại ngùng, nghiêm túc nói lời cảm tạ “Vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm ơn với chú”

“Sao lại nhờ công lao của tôi chứ?” Dư Kiến Tân khoa trương xua tay, vẻ mặt hoàn toàn là không đồng ý “Rõ ràng shoot ảnh đó rất đẹp, vẻ đẹp đó còn mạnh hơn năng lực của tôi rất nhiều nữa ấy chứ”

Tuy là nói như thế, nhưng mà cô người mẫu mới trước mặt này quả thật rất biết lễ nghĩa. Biết bao nhiêu người chỉ vừa mới nổi tiếng một chút, cho dù đã lớn tuổi hay nhỏ tuổi hơn cũng đều mang đến cho ông cảm giác không sao thích được. Thế nhưng cô gái này chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã có

thể nổi tiếng như thế, thậm chí còn không có tính tình tự cho là đúng như nhiều người khác. Chỉ cần điểm này thôi cũng đủ khiến cho ông xem trọng.

Nhắc đến shoot ảnh đó, Dư Kiến Tân lại nhớ đến tay nhiếp ảnh gia trẻ tuổi tuần mấy nọ.

“Phần lớn chính là nhờ vị thiên tài nhiếp ảnh gia trẻ tuổi kia” Dư Kiến Tân tiếp tục bắt chuyện “Đúng là tuổi trẻ tài cao, so với vài ba tấm ảnh chụp đồ vật này nọ chẳng thể lọt vào mắt người khác của tôi thì đáng giá hơn nhiều”

“Đạo diễn Dư cùng với nhiếp ảnh gia Đường là hai người ở hai lĩnh vực khác nhau, làm sao có thể mang ra so sánh chứ?” Tĩnh An vui vẻ cắt đứt câu nói ân ần vị chua của Dư Kiến Tân “Đạo diễn Dư có cách nhìn độc đáo riêng qua lăng kính của mình, nếu không thì Tiêu ảnh đế cũng không đặc biệt mời anh đến quay MV như bây giờ. Điều này chẳng lẽ không đủ để chứng minh thành tựu hơn người của chú sao?”

Dư Kiến Tân nghe xong liền vui vẻ, đang định khách khí đáp lời lại nhìn thấy có người vẫy vẫy tay với mình bên khu vực dựng cảnh, dường như họ đang gặp chút rắc rối gì đó.

“Tĩnh An, cô cứ đi vòng vòng mua sắm hay vào xe nghỉ ngơi trước đi, cũng còn lâu lắm mới có thể bắt đầu quay, cứ đứng ở đây cũng không an toàn. Tôi phải đi giải quyết vài chuyện còn dang dở, chừng nào quay phim tôi sẽ cho nhân viên đến gọi cô nhé” Do Tĩnh An nói những lời trùng ý ông cho nên thái độ nói chuyện của Dư Kiến Tân cũng thân thiết hơn không ít.

“Vậy thì làm phiền đạo diễn rồi” Tĩnh An gật gật đầu với Dư Kiến Tân, nói tiếp: “Tôi đi dạo gần đây là được”

Bước đi trên con đường được trải đá xanh, Tĩnh An cảm thấy tâm tình của mình cũng chậm rãi tĩnh lặng theo phong cách cổ tang thương hai bên đường. Cuộc đối thoại khách khí lúc này của Dư Kiến Tân với cô không phải là không có ý đồ gì. Nếu không phải là người mẫu bất chợt nổi tiếng nhờ chụp hình quảng cáo cho Faint Scent thì cô không cho rằng Dư Kiến Tân sẽ chủ động đến chào hỏi mình. Nếu nói Dư Kiến Tân là một người nhiệt tình thì mở đầu câu chuyện sẽ không thể nào nhắc đến chuyện hợp tác giữa hai người bọn họ, dù sao trong MV này, sự nổi tiếng của cô so với hai nam nữ diễn viên chính quả thật chẳng là cái đinh gì.

Cô không biết diễn xuất của mình so với Lý Na sẽ như thế nào, nhưng cô không muốn khi đứng trước Tiêu Mặc Phàm lại bị đạo diễn cho NG (1) nhiều lần. Trước mắt cứ để lại ấn tượng tốt cho Dư Kiến Tân, sau khi quay MV chỉ có lợi chứ không có hại.

(1) NG: “No Good”, là những cảnh quay hỏng, không tốt.

Lang thang dọc theo con đường nhỏ trong trấn cổ một lúc lâu, khi quay về Tĩnh An lại đúng lúc vất gặp nhân viên đến tìm mình. Từ lời nhắn của hân, cô biết Tiêu Mặc Phàm cùng Lý Na sẽ đến đây trong vòng vài phút nữa, mà cô cũng đến lúc nên trang điểm và thay quần áo.

Tĩnh An có chút sững sờ nhìn vách tường bằng đá cũ kỹ xung quanh, sau đó nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng quay về phía trường quay.

Sau khi Tĩnh An thay quần áo và trang điểm, vừa định tiến vào phim trường thì Tiêu Mặc Phàm cùng Lý Na lại đồng thời đến nơi. Mà vị trí đứng hiện tại của cô vô tình có thể nhìn thấy sự xuất hiện của hai người bọn họ. Hình ảnh mọi người vây xung quanh chào đón cặp đôi tuổi nam nữ quá thật chói mắt.

Khoảnh khắc Tĩnh An quay mặt đi, cũng đúng lúc tầm mắt phức tạp của Tiêu Mạc Phàm cũng chuyển về phía cô.

“Phàm” Dưới sự hướng dẫn của nhân viên, Lý Na đột nhiên phát hiện người đàn ông đi cùng mình vẫn chưa dời bước liền quay đầu gọi. Thế nhưng lại nhìn thấy tầm mắt đầy hốt hoảng của hắn vẫn chăm chú nhìn về một hướng, cô liền hỏi: “Chúng ta nên đi trang điểm rồi”

Từ tầm mắt của hắn nhìn lại là bóng dáng màu đỏ thẫm của một cô gái, mà cô gái đó Lý Na cũng không xa lạ gì. Lý Na hí mắt, mím chặt môi.

“Em đi trước đi, anh chờ ở đây một chút” Nhìn có vẻ như cô gái kia đang định bắt đầu quay trước. Tiêu Mạc Phàm không nhìn Lý Na, tầm mắt vẫn nhìn về một hướng, thêm nữa câu nói của hắn như đang trần thuật một mệnh lệnh.

Nghe thấy lời của Tiêu Mạc Phàm, Lý Na hí mắt, bờ môi khẽ nhếch như muốn nói gì nhưng cuối cùng vẫn khép lại. Cô chỉ đành quay đầu nói với nhân viên: “Nếu vậy thì đưa tôi đến phòng hóa trang trước đi”

Đi được một chút, Lý Na âm thầm quay đầu nhìn cô gái vừa tạo ra tư thế người mẫu trước máy ảnh một lúc rồi mới tiếp tục đi về phía phòng hóa trang.

Bài hát chủ đề trong album lần này của Tiêu Mạc Phàm mang đậm phong cách Trung Quốc, bất luận là âm luật hay câu từ đều mang theo hơi thở cổ đại. Mà câu chữ bên trong lại tái hiện một tình yêu đẹp đẽ giữa vùng sông nước Giang Nam.

Vài ngày trước Tĩnh An đã nhận được kịch bản, thậm chí còn nghe bài hát “Nhớ và quên” này. Lấy nội dung ca khúc này để làm cơ sở dựng lên kịch

bản, một câu chuyện tình yêu trong chốn giang hồ, vừa yêu vừa hận, vừa nhớ lại vừa quên.

MV bắt đầu bằng hình ảnh một cô gái, không phải là nữ chính trong kịch bản, mà là nhân vật do Tĩnh An thủ vai.

Hình ảnh phóng to dần.

Một nữ tử mặc áo cưới đỏ thắm đang tựa lưng vào gốc cây liễu, bên cạnh là dòng suối róc rách bao quanh vườn hoa nhỏ. Cô gái ngửa đầu, bầu rượu trong tay cũng nâng lên, hớp từng hớp một. Gương mặt cô vô cùng thỏa mãn, ánh mắt trong trẻo nhưng vẫn ánh lên hào quang lờ mờ của ánh trăng rằm.

Sau đó, màn ảnh dần dần lui về sau, nữ tử áo đỏ trong màn ảnh cong chân phải, vừa định đứng lên.

“Cắt!”

Dư Kiến Tân đột nhiên lên tiếng cắt đứt khiến cho Tĩnh An giật mình.

“Cảnh đứng lên này không cần quay nữa” Dư Kiến Tân đứng khỏi ghế đạo diễn, giơ tay chỉ đạo: “Phân đoạn đầu nên quay dài hơn, cảnh Tĩnh An uống rượu phải dừng thêm một chút nữa”

Từng có kinh nghiệm hợp tác trong quảng cáo nước hoa của Faint Scent, Dư Kiến Tân hiểu Tĩnh An vốn không có đủ năng lực diễn xuất. Cảnh vừa rồi vốn không cần phải cắt, hành động đứng dậy của Tĩnh An dù không đủ tự nhiên nhưng khiếm khuyết lại khá rõ ràng. Tuy nhiên hình ảnh của cô trong những tấm ảnh trước đó lại lưu ấn tượng tốt với ông, ông càng khao khát muốn biến nữ tử áo đỏ này càng thêm ‘phong hoa tuyết đại’. Người mẫu vốn dĩ rất giỏi trong trạng thái tĩnh lặng, như vậy ông chỉ cần xóa bớt cảnh động và tạo ra thêm cảnh tĩnh là được.

Thế nhưng không thể không nói, hình ảnh cô gái nữ tử ngẩng cao đầu uống rượu, ánh mắt nhìn về phía màn ảnh lại khiến cho Dư Kiến Tân như nhìn thấy một ngọn lửa đỏ rực trên người cô, cháy lan vào đôi đồng tử trong trẻo khiến cho ánh mắt cũng rực rỡ theo, hoàn toàn quyến rũ chinh phục người nhìn. Khác xa so với hình tượng thần bí cao nhã trong những tấm ảnh quảng cáo nước hoa của Faint Scent, sự xinh đẹp khác biệt này lại vẫn là từ đôi mắt của Tĩnh An.

Nhìn thấy vẻ mặt tán thưởng của Dư Kiến Tân cùng câu nói mang ý tứ rành rành, Tĩnh An cũng tự hiểu bản thân mình không có năng khiếu diễn xuất, thậm chí còn cảm thấy vui khi mình bị cắt bớt vài đoạn trong MV. Lập lại thần thái trước đó thêm một lần, sau khi nhận được câu khẳng định thỏa mãn của Dư Kiến Tân, Tĩnh An mới nâng tà váy đỏ bước ra khỏi phạm vi ghi hình. Cô vẫn còn một đoạn ghi hình ngắn nữa là kết thúc.

“Anh Tiêu, phần trang điểm...” Nhân viên đứng bên cạnh Tiêu Mặc Phàm vẫn liên tục giơ tay lên nhìn đồng hồ, do dự nhắc nhở.

Thu hồi tầm mắt vẫn chăm chú đặt trên người Tĩnh An, Tiêu Mặc Phàm đáp: “Đến phòng trang điểm thôi”

“Rốt cuộc thì Tiêu ảnh đế cũng chịu đi hóa trang” Dư Kiến Tân nhìn Tiêu Mặc Phàm theo sau nhân viên liền thở ra một hơi dài: “Cũng không biết lúc này vì sao lại đứng ở đó nữa, chờ hai người họ trang điểm xong chắc cũng phải mất nửa ngày”

“Chúng ta nghỉ ngơi thêm một chút nữa được không?” Khi cảm giác bị nhìn chăm chăm biến mất, Tĩnh An lại thấy nhẹ nhõm.

Lời đề nghị của Tĩnh An cũng đúng với ý của Dư Kiến Tân, ông ta gật đầu đồng ý: “Chỉ cần cô thấy không sao là được, dù sao hai cảnh của cô trong MV này gộp lại cũng chưa đến mười giây”

“Cám ơn đạo diễn” Thay đổi diễn viên trong MV vốn đã được sắp xếp từ trước, cho dù không phải là thay đổi gì lớn lao nhưng cũng không hẳn là chuyện dễ dàng.

Một lúc sau, Tiêu Mạc Phàm cùng Lý Na đồng thời bước ra từ phòng trang điểm.

“Ừầy, thật đúng là tiên đồng ngọc nữ” Dư Kiến Tân khẽ than một tiếng.

Tĩnh An nghe tiếng liền nghiêng người nhìn lại, hai người trong trang phục cổ đại trong tầm mắt quả thật là xứng đôi. Nam áo trắng, nữ áo hồng, nắm tay nhau thân mật, thong thả bước từng bước làm lóa mắt những người xung quanh.

Dưới sự hướng dẫn của Dư Kiến Tân, Lý Na và Tiêu Mạc Phàm đi tới khu vực được dựng cảnh. Nước vẫn chảy, hành lang vẫn như thế, vẫn ghế gỗ đỏ, nhưng người cũ đã không còn. Nữ tử nằm trên ghế dài, tay cầm bầu rượu, trang phục màu hồng. Cô ấy lúc này đang nghiêng đầu nhìn nam tử áo bào trắng đứng thẳng chấp tay sau lưng trước mặt. Màn ảnh cắt trực diện khuôn mặt nam tử, vẻ mặt đầy thất vọng cùng bi thương, ánh mắt nhìn nữ tử áo hồng cũng chỉ là cô đơn và tưởng niệm.

Bọn họ gặp nhau chính là một câu chuyện rất lâu trước đó.

Kịch bản được biên tập như sau:

Sau khi báo thù cho người yêu đã chết từ năm năm trước, nam tử trở về thị trấn cổ Giang Nam, nơi mà ký ức được khắc sâu nhất. Từng nơi đều là ký ức lưu luyến của hắn với người mình yêu. Khi nhìn thấy nữ tử áo trắng ngồi ở đây sáng khoái uống rượu, địa điểm tương tự, cử chỉ tương tự, bóng dáng tương tự, nam tử hoàn toàn hốt hoảng.

Nữ tử áo trắng cười mở, nam tử áo bào trắng u buồn lạnh lùng, cứ như vậy mà hai người quen biết nhau, cứ như vậy mà hai người lâm vào vương mắc khổ đau nhất cuộc đời.

Wương mắc đó không có gì hơn chính là nữ tử áo trắng đã yêu người này đến đau đớn. Mà nam tử áo bào trắng dưới sự theo đuổi chân thành của cô cuối cùng cũng động tâm. Thế nhưng phần ký ức về người yêu cũ vẫn không cách nào lãng quên.

Câu chuyện không có cái kết, MV kết thúc ở cảnh nam tử áo bào trắng thúc ngựa rời đi, phía sau là ánh mắt chờ đợi của nữ tử áo trắng.

Thị trấn cổ vùng Giang Nam, nơi ươm mầm một câu chuyện tình đắm nước mắt nhưng không thể quên đi.

Như vậy, kịch bản được phối bởi giọng ca thanh thanh trong trẻo của Tiêu Mịch Phạm qua ca khúc ‘Nhớ và quên’, đồng thời cũng chính là những lời nói đang giã dũa trong lòng hẫng.

Chỉ là một kịch bản như vậy có phải quá mức buồn cười hay không? Thần sắc của Tĩnh An có chút âm trầm nhìn hai người kia đang diễn cảnh gặp nhau.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Quay Mv (2)

Màn ảnh biến hóa theo nội dung kịch bản, đoạn sau của MV vẫn cần quay ở vài nơi khác trong thị trấn cổ.

Những cảnh phụ cơ bản kết thúc, Dư Kiến Tân đưa tổ nhân viên quay trở về nơi ban đầu. Tranh thủ lúc Tiêu Mạc Phàm cùng Lý Na trang điểm, Tỉnh An lại ngồi tán gẫu cùng Dư Kiến Tân.

“Quả nhiên là vợ chồng, áp lực diễn chung cũng không quá nặng nề, NG (1) vài lần là có thể vượt qua được” Dư Kiến Tân uống một ngụm trà, nói tiếp: “Bất quá, diễn xuất của Lý Na so với Tiêu Mạc Phàm chính là ‘hiên sơn lộ thủy’ (2), may mắn MV này chủ yếu là đặc tả hình ảnh của Tiêu ảnh đế cho nên Lý Na mới có thể dễ dàng vượt qua”

(1) NG: “No Good”, ý chỉ những cảnh không đạt.

(2) Hiên sơn lộ thủy: Ý bảo lộ rõ năng lực diễn xuất mỏng manh của Lý Na.

Mặc dù lời nói nghe có vẻ như diễn xuất của Lý Na không đúng với ý mình nhưng không khó để nhận ra Dư Kiến Tân vẫn tương đối thỏa mãn.

“Đáng tiếc sau đó cô lại không đến xem. Tiêu Mạc Phàm quả thật không hổ là ảnh đế, vai diễn không một lời thoại mà vẫn có thể diễn đến sinh động chân thật như vậy. Mấy lần nhìn vào ánh mắt của hắn, ngay cả tôi còn nghi ngờ hắn thật sự đang nhớ đến một cô gái khác” Nói đến chuyện này, trong mắt Dư Kiến Tân có phần vui sướng khi người khác gặp họa “Cô không thấy

đâu, mỗi lần Tiêu ảnh để xuất ra ánh mắt này thì biểu tình của Lý Na lại càng thêm kỳ quái. Chậc chậc, thật là thú vị vô cùng! Chỉ tiếc là không thể làm thành BTS (3) để quảng cáo”

(3) BTC: Behind The Scenes, những cảnh hậu trường.

“Thật sao?” Ngoại trừ cảnh hai người gặp nhau lần đầu trong trấn cổ ra thì Tĩnh An cũng không đi theo đội quay để xem. Đối với chuyện mà Dư Kiến Tân nhắc đến, cô cũng không có quá để ý. Cô biết rõ diễn xuất của người kia cho dù trước máy ảnh hay ngoài đời cũng đều rất xuất sắc.

“Vậy thì thật là đáng tiếc!” Nhìn mặt trời đang khuất dần phía tây, Tĩnh An cười trừ, nói: “Cháu cũng không muốn vác theo bộ cổ trang này lang thang khắp nơi, chẳng thà ở đây chờ cảnh quay tiếp theo”

“Cảnh này phải quay cô và Tiêu ảnh để gặp nhau” Dư Kiến Tân đặt chén trà xuống bàn, mắt lại nhìn ánh tà dương nói: “Nếu không phải muốn lấy cảnh trời chiều thì cũng không cần chờ đến tận bây giờ”

Tĩnh An đang định biểu đạt mình không cảm thấy cực khổ thì Dư Kiến Tân lại chuyển đề tài, nói chính xác hơn là tiếp tục đề tài lúc này.

“Cô nói xem sau khi Tiêu ảnh để kết hôn với Lý Na có từng nhớ đến Đan Trữ hay không?” Tốt xấu gì cũng đã làm đạo diễn nhiều năm, Dư Kiến Tân vẫn có thể nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Tiêu Mặc Phàm không thuần túy chỉ là diễn xuất. Mà ông cũng thuận theo tự nhiên nghĩ đến những lời đồn về chuyện tình cảm của hãn ta.

“Có một đoạn thời gian vợ tôi nghĩ rằng Tiêu ảnh để cùng Đan Trữ có tình cảm thật sự với nhau, bà ấy còn không ngừng đoán mò chân tướng loạn thất bát tao gì đó nữa cơ. Tôi đây cũng nửa tin nửa ngờ, phải biết rằng trong cái giới này có rất ít chuyện tình cảm chân thật gì đó với nhau. Bây giờ nhớ đến

Đan Trữ năm đó...”

Dư Kiến Tân thao thao bất tuyệt, không hề nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Tĩnh An bên cạnh khi nghe thấy cái tên Đan Trữ.

“...Không ngờ sau đó lại xuất hiện một Lý Na, không ngờ mối quan hệ tam giác lại hình thành, mà lại càng không ngờ Đan Trữ trở thành người thứ ba” Dư Kiến Tân cảm thán “Sự kiện đó có khá nhiều chân tướng bên trong, nhưng không còn phóng viên nào không biết xấu hổ để mà đi tìm ra nó. Người cũng đã đi rồi, cát bụi cũng trở thành cát bụi, không cần phải khiến cho người đã chết không được yên lòng...”

Dư Kiến Tân xoay người định hỏi Tĩnh An có phải cũng biết chuyện tình cảm năm đó của Tiêu Mặc Phàm hay không, nhưng chưa kịp cất tiếng thì đã nhìn thấy Tiêu ảnh để mặc áo cưới đỏ rực đang theo nhân viên đi về phía này.

“Cuối cùng cũng ra rồi kìa” Dư Kiến Tân vỗ vỗ vai Tĩnh An, chỉ chỉ áo bào đỏ trên người cô cùng Tiêu Mặc Phàm, nói đùa: “Đáng tiếc hình ảnh bãi đường thành thân kế tiếp khác biệt quá lớn”

Vội vàng thu hồi thần sắc mất tự nhiên, Tĩnh An phối hợp cười cười với lời trêu chọc của Dư Kiến Tân, không hề liếc mắt nhìn người đàn ông mặc đằng sau một cái.

Đây là một đoạn ký ức trong đầu nam tử áo bào trắng, mà hình ảnh này cũng giống như lời Dư Kiến Tân đã nói, quang cảnh bãi đường thành thân tốt đẹp cách nhau quá xa.

Hoàng hôn.

Nữ tử áo đỏ nghiêng đầu, an bình ngắm nhìn ánh mặt trời đang dần khuất

bóng và tà dương chậm rãi lan tỏa trong tầm mắt. Mặt lờn như một quả cầu lửa khổng lồ đã dần lờ mờ, vào thời khắc này lại như đang lưu luyến với thế giới hiện tại.

Màn ảnh xẹt qua gương mặt như họa không chút huyết sắc của nữ tử, cùng với khóe môi đang chảy xuống một dòng máu tươi.

Màn ảnh tiếp tục dời xuống cho đến hình ảnh hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau mới dừng lại một chút.

Trên tà áo đỏ, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của nữ tử được một bàn tay rộng lớn khác ôm chặt lấy. Mu bàn bay dán chặt vào lòng bàn tay, mười ngón tay đan lấy nhau.

Màn ảnh thu xa lại, nam tử áo đỏ dựa lưng vào gốc cây bên dòng suối, trong ngực hằn là nữ tử áo đỏ được chính hắn ôm thật dịu dàng. Nam tử hơi cúi đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn đọng lại trên dung nhan của nữ tử. Thế nhưng hai hàng mi mắt rũ xuống đã che giấu đi từng đợt từng đợt suy nghĩ không rõ.

Nữ tử vẫn ngẩng nhìn trời chiều. Giữa hai người vẫn tĩnh lặng không tiếng động, cũng đứng giữa sinh tử ly biệt.

Thiên địa chạm vào nhau, tia sáng cuối cùng rốt cuộc cũng tan đi để lại phía sau đau đớn vô tận.

Bất luận đôi nam nữ trong màn ảnh có tình cảm ra sao, Dư Kiến Tân bên ngoài hoàn toàn lâm vào mê man.

“Tốt lắm! Tuyệt lắm!” Lời tán thưởng lúc này của ông ta cũng đại biểu cho việc quay MV kết thúc.

Dư Kiến Tân vẫn nhìn máy quay phim, đôi nam nữ bên trong đứng vừa

lúc đứng dậy, ánh mắt của ông ta bất giác cũng nhìn kỹ Tĩnh An thêm vài lần. Trong trạng thái tĩnh, kỹ năng diễn xuất của Tĩnh An hoàn toàn không kém gì Tiêu ảnh đế. Sau sự kiện này, Dư Kiến Tân lại nhìn cô bằng một ánh mắt khác, đồng thời cũng hiểu rõ danh tiếng của cô tuyệt đối sẽ không đậm chân tại chỗ.

“... Tĩnh An?”

Tiêu Mặc Phàm nhìn thấy cô gái vội vàng đứng lên rời đi khi cảnh quay vừa kết thúc liền thấp giọng gọi tên cô, giọng điệu cũng mang theo nghi hoặc. Thế nhưng người bị gọi lại giống như không nghe thấy, cô vẫn bình tĩnh, cước bộ vẫn vững vàng.

Tĩnh An hoàn toàn không nghĩ đến chuyện người đàn ông sau lưng kia sẽ gọi cái tên kiếp sau của mình. Là tiếng tăm của cô bây giờ đã đủ lớn để lưu tâm hẳn, hay hẳn ta lại bắt đầu để ý đến ‘nhân vật nhỏ bé’ là cô đây?

Thấy cô vẫn đi thẳng đến phòng trang điểm, Tiêu Mặc Phàm cũng theo phía sau. Hẳn cảm thấy suy nghĩ trong đầu mình lúc này có chút hoang đường, nhưng suy nghĩ hoang đường đó lại đến quá mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi khiến cho hẳn có ý muốn giữ chặt lấy cô gái này, muốn nhìn vào ánh mắt của cô thêm một lần nữa.

Trước khi bắt đầu quay MV, thần thái trong mắt hẳn chính là bi thương thật sâu, bên cạnh đó còn có luống cuống và hoang mang. Nguyên nhân cũng chỉ vì từ ánh mắt cô, hẳn lại nhìn thấy một người trong ký ức, một người vô cùng mờ ảo.

Lần đầu tiên trong đời, hẳn quên mất phải diễn xuất như thế nào.

Tất cả cảnh quay đều kết thúc cho nên nhân viên ai nấy cũng ôm tâm tình

sắp được về nhà nghỉ ngơi, năng suất thu dọn hiện trường cũng tăng cao. Ngay cả nhân viên được sắp xếp ở bên cạnh Tiêu Mặc Phàm cùng Lý Na cũng bị kêu đi thu dọn trang thiết bị. Mọi người đều bận rộn, nhất thời cũng không còn ai để ý đến phòng trang điểm cách đó không xa đang gợn từng cơn sóng ngầm.

“Phàm, em đã nói là phải đưa trợ lý theo. Anh xem đi, bây giờ ai cũng vội đến vội đi, bên cạnh một người để sai bảo cũng không có” Thay xong quần áo, Ly Na khoan thai đi đến.

Cô ta vốn dung giọng điệu ai oán để nói chuyện với Tiêu Mặc Phàm, sau đó liếc mắt nhìn người đang đứng đối diện, ý cười trong mắt không giấu được vài phần lạnh lẽo. Lý Na hỏi: “Phàm, anh ở đây nói chuyện gì với Tĩnh An vậy?”

Tĩnh An, cô ta sẽ không bao giờ quên cái tên này, cái người đã khiến cô ta đánh mất cơ hội trở thành gương mặt đại diện cho Faint Scent.

“Tôi cũng muốn biết anh ta muốn nói chuyện gì với tôi” Tới thật đúng lúc, Tĩnh An mới vừa bị Tiêu Mặc Phàm cản đường, ánh mắt dừng trên người người vừa đến đồng thời cũng cố ý nói cho người đàn ông kia nghe.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, Lý Na đột nhiên cảm thấy căng thẳng, đáy lòng xuất hiện cảm giác chán ghét không mấy xa lạ. Cô ta nhú mày, khó mà tránh khỏi phải nhớ lại cảnh tượng quay MV lúc nãy. Cô người mẫu này bên cạnh trừ vẻ mặt cùng ánh mắt có chút biến hóa ra thì ngôn ngữ tứ chi cũng không chút sức mẻ. Trong mắt người đã lăn lộn trong giới người mẫu nhiều năm như Lý Na, nếu nói cô gái này đang diễn xuất thì chi bằng nói cô ta xem máy quay phim chính là máy chụp ảnh. Vả lại lúc đó, cô ta tự huyễn hoặc bản thân rằng mình chỉ đang chụp hình cho một tờ tạp chí chứ không phải đang quay phim. Kết quả là một cô người mẫu không có dung nhan gì đặc biệt lại vô tình đốt cháy cảnh quay. Trong khoảnh khắc đó,

hình ảnh cô ta trên các tờ quảng cáo của Faint Scent cùng Phúc Tường nhanh chóng đập vào não Lý Na, vô tình khiến cho cô nhớ đến một người khác.

Tĩnh An, một người mẫu mới vào nghề, trước đó thậm chí còn chưa từng tiếp xúc với bất kỳ công việc gì liên quan đến người mẫu. Thế nhưng cô ta lại có thể tạo ra những shoot quảng cáo khiến cho người khác khó mà quên được. Người như thế, chỉ cần một tư thế hay ánh mắt tùy tiện đều có thể tỏa ra mị lực mà người khác phải luyện tập vất vả trong nhiều năm. Mà cái đó, người ta lại gọi là ‘thiên phú’!

Người như thế... cũng chỉ có một người có – Đan Trữ.

Lâm vào cảm xúc căm hận với người nọ, nhất thời Lý Na lại khó có thể chấp nhận chuyện dung mạo của người trước mặt này lại hoàn toàn khác với người trong trí nhớ.

“Lời mời quay phim ngày đó cô không nên từ chối, nó có thể khiến cho cô nổi tiếng nhanh hơn” Mở miệng nói chính là Tiêu Mặc Phàm, ánh mắt nhìn Tĩnh An lại vô cùng nghiêm túc.

Là vì chuyện quay phim đó mà đến tìm cô sao? Chẳng phải nhân vật nữ chính trong phim đã chọn người khác rồi hay sao? Nếu cô nhớ không lầm thì người đó không phải là...

Sắc mặt của Lý Na sau khi nghe Tiêu Mặc Phàm nói ra câu đó lại cứng đờ. Mặc dù đã nhanh chóng khôi phục nhưng vẫn bị Tĩnh An nhìn thấy.

“Sau khi quay phim, có lẽ cơ hội để nổi tiếng của tôi cũng không còn” Lời nói của cô vừa mang ý tứ đoán mò, nhưng giọng điệu lại vô cùng chắc chắn.

“Tại sao?” Người mà Tiêu Mặc Phàm nói chuyện vẫn luôn là Tĩnh An.

Lý Na có chút không thể duy trì được khuôn mặt tươi cười cố gắng che

giấu kỹ xấu hổ cùng phần nộ. Ngay trước khi Tĩnh An cất tiếng thì cô ta đã giành nói: “Phàm, hôm nay anh làm sao vậy?”

Lý Na âm thầm tự giấu cột chính mình. Từ quay phim đến tuyển chọn nữ chính trong MV, bất kỳ một chuyện nào cũng không có liên quan đến cô gái này. Thậm chí kể từ sau khi kết thúc cảnh quay, trong mắt hân cũng chỉ có cô ta, làm sao còn để ý đến sự tồn tại của cô? Quả nhiên không chỉ có cô là người duy nhất có thể nhìn thấy bóng dáng người đàn bà kia từ trên bóng dáng người mẫu tên gọi Tĩnh An này.

“Phàm, ý tốt của anh không phải ai cũng có thể hiểu được” Lý Na hừ lạnh một tiếng, dường như nhằm vào Tiêu Mặc Phàm lại như chỉ mặt điểm tên người khác “Nếu người ta đã từ chối rồi thì còn phải hỏi nguyên nhân để làm gì?”

Vốn định đáp lại câu hỏi của Tiêu Mặc Phàm, sau khi nghe thấy câu nói đầy trào phúng của Lý Na, Tĩnh An đột nhiên lại có một chủ ý khác.

Tĩnh An ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng vào Lý Na, dùng lại câu nói mà năm xưa Lý Na đã từng ‘chân thành khuyên bảo’ Đan Trữ: “Cũng không phải là nguyên nhân gì khó nói, chẳng qua có người nói với tôi rằng tôi không nên không biết tự lượng sức đi làm những chuyện mà mình không có thiên phú. Mà tôi biết tham gia quay phim điện ảnh chính là chuyện ‘không biết tự lượng sức’ đó”

Tĩnh An cười, chậm rãi nói tiếp: “Đồng thời tôi cũng rất chờ mong được nhìn thấy biểu hiện của chị Lý Na trong phim, hi vọng rằng chị tham gia quay phim chính là chuyện ‘lượng sức mà đi’ của chị”

Nói xong lời nên nói, nhìn thoáng qua Lý Na bỗng biến sắc cùng người đàn ông vẫn đang nhú mày nhìn mình, Tĩnh An bình tĩnh xoay người rời đi. Cô khẽ mỉm cười, một nụ cười vô cùng xa lạ.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, lần đầu tiên nói chuyện với nhau, Tĩnh An đột nhiên phát hiện thì ra cũng không khó như mình đã tưởng tượng.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Vị Khách Bất Ngờ

“Ca khúc vừa rồi mang tên ‘Nhớ và quên’, chính là bài hát chủ đề trong album sắp ra mắt của Mạc Phàm nhà chúng ta” MC Trần Vân – người được giới báo chí tung hô là MC tài trí nhất giới đang mỉm cười nói chuyện với Tiêu Mạc Phàm “Quả thật phải cảm ơn Mạc Phàm đã cho phép bài hát này được phát trong tiết mục của chúng ta”

Tiêu Mạc Phàm mặc một chiếc áo len mỏng màu đen, tay áo dài đến tận cổ tay, bên trong là áo sơ mi trắng lộ cổ áo ra ngoài, quần tây cùng tông màu càng khiến hắn thêm phần cao ráo tuấn lãng.

“Tôi chỉ dựa hơi vào chương trình của mọi người để quảng cáo ca khúc mà thôi” Ngồi giữa sân khấu, Tiêu Mạc Phàm bắt chéo chân, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười khách sáo “Theo lý thuyết thì tôi phải cảm ơn chương trình hôm nay mới phải”

Hàn huyên có qua có lại xong, tiết mục hỏi đáp cũng chính thức bắt đầu. Trần Vân theo thường lệ, hỏi những câu liên quan đến tác phẩm của khách mời.

“Lấy ‘Nhớ và quên’ làm ca khúc chủ đề trong album lần này có phải là do nó có gì đó đặc biệt hơn những ca khúc khác của anh hay không?” Trần Vân mang theo vẻ mặt suy tư, hỏi tiếp: “Có phải là do nó... có ý nghĩa gì đó khác biệt với Mạc Phàm không?”

Tiêu Mạc Phàm thoáng cúi đầu che giấu cảm xúc dao động trong mắt. Sau đó chỉ nghe hắn cười nhẹ một tiếng, hài hước đáp: “Dám chắc cô không phải

là fan của tôi, nếu không thì sao lại không biết nguyên nhân vì sao ‘Nhớ và quên’ lại trở thành ca khúc chủ đề chứ?”

“Này, đừng có nói oan cho tôi chứ! Tôi đây luôn xem kỹ thật kỹ những tác phẩm nào có liên quan đến Mạc Phàm nhé, một cái cũng không tha đâu” Trầm Vân cũng đùa giỡn trở lại “Chẳng lẽ nhiều đó cũng chưa đủ yếu tố để trở thành fan của anh hay sao?”

Tiêu Mạc Phàm lắc lắc đầu, vờ nghiêm túc phản bác: “Nhiều đó chỉ có thể chứng minh cô là một MC biết cách học thuộc bài mà thôi”

Bỗng nhiên, Tiêu Mạc Phàm lại cười một tiếng, nói tiếp: “Không biết cô có tìm được những bộ phim mà tôi đóng vai phụ trước khi thật sự nổi tiếng hay không? Nói thật đó, tìm ra không dễ đâu, chúng đều là những tác phẩm cũ cổ lỗ sĩ rồi”

Trầm Vân cũng phối hợp, giả bộ làm ra biểu tình bị nói toạc ra chân tướng, mắt chớp chớp, nghiêm túc nói: “Ách! Thật ra tổ kịch bản cũng có tìm ra được vài tác phẩm mà Mạc Phàm từng đóng vai phụ. Hay là chúng ta xem thử vài đoạn để khán giả có thể tận mắt ngắm nhìn phong thái năm đó của Tiêu ảnh đế nhỉ?”

Trầm Vân vờ như bản thân rất thiếu kiên nhẫn, cười lên tiếng: “Lúc tôi xem xong mấy đoạn phim này, phải có người khác nhắc tôi mới biết nhân vật Mạc Phàm đang thủ vai là ai đó”

Tiêu Mạc Phàm vốn biết tiết mục sẽ có kịch bản này, cho nên cũng chỉ là giả vờ kinh ngạc tượng trưng “Chỉ mong sau khi xem xong, danh tiếng của tôi sẽ không bị giảm xuống”

Đã không phải là lần đầu tiên tham gia mấy tiết mục hỏi đáp này, Tiêu Mạc Phàm biết nên phản ứng thế nào với những lời trêu ghẹo của MC. Quả

nhien, sau khi Trầm Vân nói xong câu “Mạc Phàm thật là có khiếu hài hước” thì màn hình bắt đầu chiếu từng đoạn phim ngắn.

Trong phòng khách, Tĩnh An ôm đầu gối ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt thản nhiên xem tiết mục MC hỏi và khách mời trả lời trên TV.

Có lẽ ngay cả MC cũng không thể phát hiện ra, sau khi cô ta hỏi về nguồn gốc của ca khúc ‘Nhớ và quên’ đã bị Tiêu Mạc Phàm đánh lạc hướng về nghiệp diễn xuất của hắn một cách vô cùng tự nhiên. Cho dù bây giờ có phát hiện ra thì đề tài cũng khó có thể quay trở về. Trừ phi, cô ta phải hỏi lại một lần nữa.

Tĩnh An cầm điều khiển TV, vừa định chuyển kênh thì đoạn phim ngắn trên màn hình lại đúng lúc kết thúc. Bỗng nhiên, Tĩnh An nghe Trầm Vân nhắc lại vấn đề ‘Nhớ và quên’, thế nhưng chỉ là thay đổi bằng một hình thức khác.

“Mặc dù chỉ đóng những vai phụ rất nhỏ thôi nhưng Mạc Phàm chắc chắn sẽ không thể nào quên được, đôi khi còn phải nhớ lại khoảng thời gian lúc đó. Không biết đây có thể được tính là một cách ‘Nhớ và quên’ hay không?”

Nhận được cái gật đầu của Tiêu Mạc Phàm, Trầm Vân thừa dịp bầu không khí có chút thoải mái liền nắm lấy thời cơ, hỏi: “Nghe nói MV ‘Nhớ và quên’ của anh thể hiện mối tình tay ba đầy giông tố có đúng không?”

Thật ra nội dung sơ lược của MV cùng dàn diễn viên tham gia đều đã được công ty đại diện của Tiêu Mạc Phàm tuyên bố trên trang web chính thức từ lâu, cho nên hắn cũng không cần phải giấu diếm làm gì.

Tiêu Mạc Phàm đáp một tiếng: “Đúng vậy!”

“Tôi còn tưởng rằng lần đầu tiên hợp tác giữa Mạc Phàm và Lý Na sẽ xuất hiện trong bộ phim điện ảnh của đạo diễn Trịnh Lãng, không ngờ lại ra tay

ngay trong MV của mình” Trầm Vân không có ác ý, cười trêu: “Trái lại càng có ý nghĩa không phải sao? Không biết tôi có thể nghĩ rằng hợp tác này của hai người chính là ‘nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài’ không?”

“Thì ra ‘nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài’ còn có thể dùng như vậy” Tiêu Mạc Phàm nở nụ cười, nhưng nụ cười là thật hay giả cũng không ai để ý.

Mà Trầm Vân lúc này lại nhắc đến dàn diễn viên trong MV.

“Không chỉ có người mẫu Lý Na làm bạn diễn, MV lần này của Mạc Phàm lại có thêm sự xuất hiện của bóng hồng mới nổi gần đây – Tĩnh An. Từ nội dung tóm tắt có thể biết được Tĩnh An chính là người yêu cũ của Mạc Phàm, đồng thời cũng là người mà Mạc Phàm không thể quên” Trầm Vân cười hỏi, trên mặt cố ý để lộ nghi hoặc “Chẳng lẽ ở phim trường, Lý Na không ghen sao?”

“Quay MV cũng giống như quay phim thôi, cũng không phải chuyện xảy ra ngoài đời thực” Tiêu Mạc Phàm nói, câu nói của hắn cũng trả lời cho câu hỏi sau đó của Trầm Vân.

“Vậy ngoài đời thực có ai đó có thể khiến cho Mạc Phàm ‘Nhớ và quên’ không? Đương nhiên, tôi nói lời này cũng không phải chỉ vợ anh” Trầm Vân lại ném ra thêm một vấn đề.

Song lần này Tiêu Mạc Phàm lại không trả lời ngay câu hỏi của Trầm Vân.

Sau khi ngập ngừng vài giây, Tiêu Mạc Phàm mở miệng nói, giọng điệu rất bình tĩnh: “Có một người như thế”

“Người mà Mạc Phàm nhớ là người như thế nào?” Trầm Vân tiếp nhận vấn đề “Thật ra tôi lại càng tò mò người này là ai hơn”

Là một người thế nào hay người nợ là ai, vấn đề như vậy chỉ cần nhìn sắc mặt Trần Vân liền biết cô ta cũng không thật lòng muốn biết. Thông thường những người nổi tiếng đều dùng cái từ ‘người nợ’ để chỉ người thân, người bạn lúc nhỏ,... Tóm lại không ai dám tự tạo chuyện cho khán giả hiểu lầm mình bao giờ.

Tĩnh An nghĩ, câu trả lời của hẳn ta cũng không khác gì.

Mà trên TV, Tiêu Mặc Phàm cũng trả lời rất lập lờ nước đôi “Là một người rất đặc biệt”

Không muốn tiếp tục xem nữa, Tĩnh An bấm nút tắt, khoe môi nhếch lên thành một nụ cười châm chọc.

“Trừ, em đối với anh mà nói chính là một người rất đặc biệt”

Thanh âm trong trí nhớ, từng câu từng chữ đã mơ hồ từ lâu.

Ngày hôm sau tỉnh giấc vào giữa trưa, Tĩnh An phát hiện mình đã cuộn người ngủ trên ghế sa lon. Nghĩ đến chuyện sáng hôm qua Trần Sâm còn nhắc nhở mình trời gần đây đã lạnh dần, cần phải biết giữ ấm cơ thể. Không ngoài ý muốn, cô cảm thấy đầu mình nặng trĩu. Bất đắc dĩ nhắm mắt, chờ đến khi cơ thể mình thích ứng một chút mới miễn cưỡng mở mắt ra, đứng dậy đi về phía nhà bếp. Rót một cốc nước ấm, sau đó quay đầu nghiêng ngả đi về phòng ngủ.

Đặt cốc nước lên đầu giường, Tĩnh An thuận tay cầm lấy điện thoại di động. Trên màn hình là mấy cuộc gọi nhờ, đều là Trần Sâm gọi vào sáng hôm nay. Chiều nay vẫn còn một cuộc phỏng vấn, thế nhưng tình trạng sức khỏe của cô bây giờ...

Tĩnh An nhúm mày, bấm nút gọi đi trên điện thoại.

“Trần Sâm, cuộc phỏng vấn chiều nay...” Lúc nói chuyện, giọng khản đặc của cô càng nghiêm chứng tình trạng không ổn.

“Đang định nói với cô phỏng vấn chiều nay bị dời đến trưa ngày một” Thanh âm truyền đến trong điện thoại cắt đứt câu nói của Tĩnh An “Tĩnh An, giọng của cô sao vậy?”

Dời đến ngày một sao? Chỉ mong từ bây giờ đến hôm đó sức khỏe sẽ tốt hơn.

Tĩnh An có chút khó khăn mở miệng, thanh âm nhẹ đến gần như trở thành hư vô “Chắc là bị cảm”

“Có nặng không? Cô có muốn tôi qua chở cô đến bệnh viện khám thử hay không? Hay là hủy cuộc phỏng vấn ngày một nhé?” Ba vấn đề liên tiếp khiến cho Tĩnh An nhận Trần Sâm thật sự quan tâm đến mình.

“Không cần đến bệnh viện đâu, tôi uống chút thuốc vào là đỡ ngay ấy mà” Đến bệnh viện rất phiền phức, chẳng thà tự mình chống lại bệnh còn hơn “Trần Sâm, tôi cúp máy nhé!”

“Cứng đầu! Vậy cô uống nhiều nước một chút, mau nghỉ ngơi đi”

Cúp điện thoại, Tĩnh An cũng không muốn ra ngoài mua thuốc, đành uống một ngụm nước nóng rồi trèo lên giường, đắp mền lại.

Mới nhắm mắt không đến ba mươi giây, tiếng điện thoại lại vang lên lần nữa.

Tưởng Trần Sâm còn quên dặn dò điều gì, Tĩnh An vẫn nhắm mắt, bắt máy, tự nhiên hỏi: “Trần Sâm, còn chuyện gì sao?”

“Bệnh rồi sao?” Không giống giọng của Trần Sâm, là một thanh âm lãnh đạm ôn nhã. Tĩnh An thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh người nọ nhú mày khi nói câu này.

“Đường Dự?” Kinh ngạc mở to mắt, yết hầu khô khốc càng khiến giọng khản đặc.

Người bên kia điện thoại vẫn không khẳng định thân phận của mình, chỉ lặp lại câu hỏi: “Bệnh rồi sao?”

Câu hỏi lần thứ hai lại mang theo sự xác định.

“Cảm mạo một chút mà thôi” Tĩnh An không hề phủ nhận.

“Bác sĩ nói sao?”

“... Mới vừa tỉnh dậy”

“Chưa ăn gì hết đúng không?”

“Ách... Ừ...” Tĩnh An không theo kịp vấn đề của Đường Dự.

“...”

Đột nhiên trầm mặc một lúc, Tĩnh An còn chưa kịp phản ứng lại nghe thanh âm cúp điện thoại. Cuộc gọi không hiểu ra sao của Đường Dự lại càng khiến cho cô choáng váng.

Sau khi tiếng chuông cửa không còn vang vọng, Tĩnh An vốn tưởng rằng mình có thể tiếp tục ngủ thì lại bị chuông điện thoại đánh thức. Cơn bệnh khiến cho thân thể vô cùng khó chịu, động tác bắt điện thoại cũng có chút chậm chạp.

“Alo?” Hai mắt xót xót, giống như chưa từng được nghỉ ngơi tốt.

“Mở cửa đi, tôi ở bên ngoài nhà em”

“Sao cơ?” Thanh âm Đường Dự khiến cho cô giật mình, sau khi nghe xong câu nói của hắn, cô lại càng thêm mê man.

Thế nhưng, trả lời cho nghi vấn của cô một lần nữa lại là tiếng chuông cửa.

“Tôi ở bên ngoài nhà em”

Khi đã hoàn toàn hiểu rõ câu nói của Đường Dự, Tĩnh An kinh ngạc trừng to hai mắt. Không kịp thay đồ, cô vội vàng chống cơ thể mệt mỏi chạy ra mở cửa.

Bên ngoài ngoài trừ Đường Dự ra thì còn có một người.

Tóc tai bù xù, mặt vẫn chưa rửa, trên người là bộ áo ngủ cùng với đôi dép lê mang trong nhà có chút cũ kỹ. Hình tượng như vậy rơi vào trong mắt Đường Dự cũng đủ chật vật. Tĩnh An xấu hổ nghiêng thân để hai người bên ngoài đi vào.

“Lại là cô bé nha” Ông lão theo sau Đường Dự vào nhà, cười híp mắt gật gật đầu với Tĩnh An.

Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Tĩnh An, Đường Dự lên tiếng giới thiệu: “Bác sĩ Vương là bác sĩ riêng của gia đình tôi, chuyện lần trước cũng là nhờ ông ấy giúp đỡ”

‘Chuyện lần trước’ là chuyện gì, mọi người ở đây đều hiểu.

Ông lão gọi là bác sĩ Vương mang theo bên cạnh hộp sơ cứu đã chứng tỏ thân phận bác sĩ, chỉ là không ngờ sự kiện ngày đó của mình cũng nhờ một

phần giúp đỡ của ông ta.

Sau khi sửng sốt, Tĩnh An lại nói với bác sĩ Vương: “Chuyện lần trước xin cảm ơn bác”

“Ngồi xuống để bác sĩ Vương xem bệnh đi” Liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy cô đang trong tình trạng không bình thường, Đường Dự bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

“... Chỉ là cảm nhẹ mà thôi” Tĩnh An theo lời Đường Dự lùi thúi ngồi xuống ghế sa lon, miệng hàm hồ nói: “Uống chút thuốc là khỏe ngay, không cần phải phiền phức như vậy...”

Cho dù không muốn chút bệnh vặt của mình lại mang đến phiền phức cho người khác nhưng vẫn có người phải đưa bác sĩ đến tận nhà thế này. Thanh âm của cô mang theo giọng mũi khản đặc còn chưa nói hết lời đã bị bác sĩ Vương nhét nhiệt kế vào trong miệng.

“Xem thử bao nhiêu độ là biết cảm nhẹ hay cảm nặng liền thôi”

Sau khi kiểm tra tình trạng bệnh, Đường Dự nhận lấy thuốc hạ sốt mà bác sĩ Vương để lại, đọc kỹ hướng dẫn sử dụng được ghi bên trên.

“May là sốt không cao” Thanh âm của hắn rất nhẹ, dịu dàng lại trầm ổn.

“Tôi đã nói là uống thuốc rồi sẽ tốt lên mà” Nghe thấy lời Đường Dự nói, Tĩnh An chống đỡ mí mắt nặng trĩu lên liếc nhìn hắn, nhỏ giọng thì thầm. Nếu không phải bị cảm thì giọng điệu lúc này của cô không khác gì đang làm nũng.

Trong mắt Đường Dự đột nhiên xuất hiện ảm áp, nói: “Trước khi uống

thuốc phải ăn chút gì đó đã”

Tĩnh An không cảm thấy đói, nghe đến ba chữ ăn gì đó liền lắc lắc đầu, đáp: “Không đói bụng, vẫn nên...” ngủ một giấc thì tốt hơn.

Nhìn thấy cô muốn ngủ, Đường Dự cũng không muốn làm khó. Hắn cười yếu ớt xoa xoa đầu Tĩnh An, nói: “Ngủ một giấc trước đi, chờ tôi nấu cháo rồi hãy dậy ăn”

Nấu cháo? Ai?

Dưới động tác cùng lời nói thân mật của người nọ, Tĩnh An trừng mắt nhìn, thần sắc hơi có vẻ cứng ngắc, nghi hoặc, cùng luống cuống. Trong lúc cô còn chờ người, Đường Dự vẫn chưa nhận được sự cho phép của chủ nhân căn nhà đã tự ý đi xuống bếp. Một lát sau, tiếng nước chảy truyền đến từ trong bếp đã đánh thức cô khỏi cơn hốt hoảng. Sau khi mờ mịt qua đi, phản ứng đầu tiên của cô chính là không biết hắn có biết chỗ để gạo và gia vị hay không.

Nhắc cơ thể mệt đừ dậy, Tĩnh An bước nhanh xuống bếp. Đẩy cánh cửa thủy tinh, cô nhìn thấy tấm lưng vững vàng đang đứng vo gạo. Không gian phòng bếp không lớn, thân thể cao gầy của hắn ở bên trong càng khiến cho cô cảm thấy chật hẹp. Một thân áo sơ mi màu cà phê, tay áo vén lên cao để lộ cánh tay thon dài. Chiếc quần tây màu đen, ống quần che khuất một phần giày da đồng màu bên trong.

Ngày hôm nay Đường Dự trông rất cường tráng và anh tuấn, hoàn toàn khớp với khí chất lãnh đạm của hắn. Một thân ăn mặc như vậy lại đứng trong nhà bếp vo gạo, thế nhưng lại khiến cho Tĩnh An cảm thấy ấm áp vô cùng. Giờ khắc này, dường như có một chút tình cảm kỳ lạ gì đó lưu chuyển trong lòng.

“Đường Dự...” Không nhận được phải cất tiếng gọi cái tên đã mang đến ấm áp cho bản thân.

“Ừ?” Đường Dự nghiêng người, nhìn thấy cô đứng ngay cửa phòng bếp liền hỏi: “Sao không nghỉ ngơi đi?”

“Cháo trắng rất nhạt” Thanh âm mang nặng giọng mũi, Tĩnh An không trả lời câu hỏi của hắn “Tôi có thể yêu cầu được ăn cháo trắng trứng vịt muối hay không?”

Đột nhiên cô lại muốn biết hắn sẽ đáp ứng yêu cầu của mình như thế nào.

Ý cười bên khóe môi càng đậm, thậm chí trên mặt còn xuất hiện sủng nịnh. Đường Dự mỉm cười gật đầu, đáp: “Chỉ cần trong bếp của em có đủ nguyên liệu làm cháo trứng vịt muối”

“Vậy thì tốt quá!” Tĩnh An nghiêng đầu, nụ cười tươi rói nở trên gương mặt tái nhợt.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Gần Tâm Hồn

Trước khi cháo được nấu xong, Tĩnh An theo lời Đường Dự đề nghị trèo lên giường ngủ một giấc. Lúc tỉnh dậy đi ra ngoài, Đường Dự đang múc cháo ra tô.

Nghe thấy động tĩnh, Đường Dự ngẩng đầu nhìn. Tầm mắt hai người chạm vào nhau, Tĩnh An có chút không tự nhiên dời mắt về phía tô cháo còn bốc khói trên bàn.

“Cháo đã nấu xong rồi sao?” Cô tìm lời bắt chuyện.

Cửa sổ bên cạnh bàn ăn vẫn chưa được buông rèm, nắng trưa chiếu rọi vào sáng rực cả căn nhà. Ánh sáng chiếu qua cửa sổ thủy tinh như phản xạ thêm một tầng sáng bảy sắc màu cầu vồng. Trong khoảng khắc ngắn ngủi Đường Dự quay đầu lại, ánh nắng chiếu rọi sau lưng hắn, vô tình khiến cho bóng dáng hắn càng thêm rực rỡ.

“Vốn định dọn xong bàn ăn mới gọi em dậy, không ngờ em lại dậy luôn rồi” Đường Dự sắp xếp chén bát, lại hỏi: “Ngủ một giấc có thấy khỏe hơn không?”

“Ừ...” Tĩnh An đưa tay sờ trán mình, sau đó mỉm cười để lộ lúm đồng tiền hai bên má, đáp ngược: “Nếu tôi nói đã khỏe hơn rồi thì có thể không uống thuốc hay không?”

Ngủ một giấc, cơ thể vẫn cảm thấy mệt mỏi nhưng cũng không còn nặng nề như lúc sáng.

“Đường Dự, anh vẫn chưa ăn cơm sao?” Đột nhiên nhớ đến chuyện người này xuất hiện ở đây trước giờ cơm trưa, chắc đến tận bây giờ vẫn chưa ăn gì. Cô chỉ chỉ vào bát súp trắng duy nhất trên bàn, nói đùa: “Đừng nói là anh biết bản thân mình nấu cháo không thể nuốt được cho nên mới chuẩn bị có một tô cho tôi thôi nhé”

“Tuy mùi vị không phải là rất ngon nhưng tiêu chuẩn trung bình vẫn miễn cưỡng đạt được” Đường Dự bật cười, trong mắt gợn từng đợt ôn nhu.

“Nói đến cơm trưa mới nhớ, tôi phải về rồi. Em ăn xong nhớ phải uống thuốc đó” Hần nhắc nhở.

Ý hẳn là phải ra ngoài hay về nhà ăn cơm trưa sao? Tĩnh An chạy đến bàn ăn, liếc nhìn bát cháo hành thái nhỏ màu xanh lá. Cháo này nấu cho cô, mà người nấu vẫn chưa ăn gì.

Tĩnh An ngượng ngùng mở miệng: “Có chuyện gấp cần phải giải quyết sao?”

“... Cũng không có chuyện gì” Đường Dự như nhìn thấu suy nghĩ của cô. Hần hơi ngập ngừng, sau đó cười trả lời: “Chỉ là ăn cơm mà thôi”

“Vậy ở lại đây đi, cùng tôi ăn trưa được không?” Người này vốn không thèm quan tâm đến chủ nhân căn nhà là cô đây đã tự tiện vào bếp nấu cháo, vậy thì chắc hẳn cũng không để ý ở lại thêm chút nữa, mặt đối mặt húp cháo chung với mình nhỉ? Tĩnh An mỉm cười, nụ cười rất chân thành.

“Được” Đường như đã dự liệu chuyện này từ lâu, Đường Dự trả lời một cách tự nhiên.

Điều này cũng khiến cho Tĩnh An nghi ngờ hẳn ta vì tránh cho cô cảm thấy xấu hổ nên quyết định ra về. Thật sự là như vậy sao?

Tuy người ta bảo ăn cơm không nói chuyện sẽ tốt cho tiêu hóa, thế nhưng không khí an tĩnh thế này lại có vẻ quá... tĩnh lặng rồi hay không?

Tĩnh An cúi đầu húp một muỗng cháo, miệng vẫn ngậm thìa ngược mắt liếc trộm người đối diện. Hắn vẫn cúi đầu, bàn tay trắng nõn múc từng muỗng cháo đưa lên miệng, khéo môi khẽ mở ra.

Tĩnh An thu hồi tầm mắt, thầm nghĩ khi nào thì mình lại háo sắc như thế. Không phải là chưa từng ăn cơm cùng Đường Dự, hôm nay bất quá cũng chỉ lại thấy cử chỉ dùng cơm lịch sự tao nhã của hắn mà thôi.

Tĩnh An cảm thấy bất an, dùng muỗng khua khua hành lá trên mặt cháo. Không phải là cô không thích ăn hành lá, nếu hành đã chín từ trước thì ăn cũng không sao, còn hành vừa bỏ lên mặt cháo như thế này thì hơi cay và hăng. Nếu không phải Đường Dự đang ngồi trước mặt thì cô đã lựa những miếng hành nhỏ nhỏ xanh xanh này ra ngoài từ lâu rồi, chứ không phải như bây giờ, mỗi một muỗng cháo đều phải né chúng.

“Không ăn được hành à?” Thanh âm Đường Dự vang lên, khiến Tĩnh An lặng đi một chút.

“Ừ” Quả thật là cô không ăn được, cho nên đành xấu hổ gật đầu thừa nhận, đồng thời cũng mong chuyện này sẽ trở thành đề tài trong lúc dùng cơm.

“Cứ lựa bỏ ra ngoài đi” Đường Dự nhìn tô cháo chỉ còn một nửa mà xung quanh lại đầy lát hành to nhỏ của cô, bỗng nhiên nhẹ giọng thêm một câu: “Lần sau tôi sẽ nhớ”

“Sao cơ?” Đang lúc khó xử vì Đường Dự phát hiện ra thói xấu của mình, Tĩnh An chỉ nghe thấy câu nói đầu của hắn.

Đối với phản ứng chậm chạp của cô, Đường Dự chỉ nhếch miệng, nở một nụ cười bất đắc dĩ.

“Đúng rồi, điện thoại sáng nay... là có chuyện gì cần tìm tôi sao?” Tĩnh An đột nhiên nhớ đến cuộc điện thoại lúc sáng của hần, bởi vì hần không thể nào biết cô sinh bệnh mà gọi đến hỏi thăm.

“Ừ, là có một thỉnh cầu” Đường Dự đã ăn cháo xong, buông muống xuống, ngẩng đầu nhìn Tĩnh An, ánh mắt hần thể nhưng lại sáng lấp lánh.

“Thỉnh cầu gì?” Tĩnh An vừa kinh ngạc lại vừa tò mò “Là chuyện tôi có thể giúp đỡ nổi sao?”

Đường Dự gật gật đầu, khước miệng khẽ nhếch, nói: “Tôi cần một người mẫu ảnh”

“Cần một người mẫu ảnh?” Lặp lại lời nói của hần một lần, Tĩnh An nhú mày, vẻ mặt đầy khó hiểu “Là bảo tôi làm gương mặt đại diện cho thương hiệu nào đó sao?”

Hần lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Chỉ là người mẫu chụp ảnh nghệ thuật mà thôi”

Bị đôi mắt sáng rực rỡ của hần nhìn chăm chăm, Tĩnh An không khỏi cảm thấy áp lực. Đồng thời, cô lại càng cảm thấy ngạc nhiên với ba chữ ‘ảnh nghệ thuật’ trong miệng hần. Theo trực giác, cô hỏi: “Đường Dự, chẳng lẽ anh muốn tổ chức triển lãm ảnh nghệ thuật sao?”

Sau chương trình Thời báo Hi Cáp, Tĩnh An vẫn luôn để ý đến những tác phẩm của thiên tài nhiếp ảnh gia Mr Tang cùng tin tức cũ liên quan đến hần. Theo tin tức cô có được, kể từ sau khi giành giải nhất cuộc thi nhiếp ảnh lớn nhất thế giới, hần vẫn chưa từng tổ chức một buổi triển lãm nào của riêng hần. Không phải là không có người muốn tài trợ mà chỉ là do hần không đồng

ý sự tài trợ đó, hay nói cách khác là không đồng ý tổ chức triển lãm. Người này từng nói trong cuộc đời của mình, hẳn chỉ tổ chức một buổi triển lãm duy nhất. Lúc đó sẽ là khi hẳn có một tác phẩm ưng ý nhất, hoặc là khi muốn buông bỏ danh hiệu nhiếp ảnh gia.

Thấy Đường Dự gật đầu, Tĩnh An hoàn toàn quên mất lời ‘thỉnh cầu’ của hẳn, toàn bộ tâm tư đều đang đảo loạn trong tin tức hẳn muốn tổ chức triển lãm. Nhớ đến hai yếu tố mà hẳn từng đề cập đến, cô liền hỏi: “Là do anh đã có tấm ảnh ưng ý nhất sao?”

Đối với sự đoán mò của cô, Đường Dự từ chối cho ý kiến. Tấm ảnh ưng ý nhất sao? Hẳn cười, cười đến đặc ý.

“Buổi triển lãm này là lời chào tạm biệt của tôi với giới nghệ thuật” Hẳn từng nói có hai lý do chứ không nói không thể là cả hai cùng một lúc.

“Là do Đường thị...” Tự động định nghĩa câu trả lời của Đường Dự theo đáp án xấu nhất, Tĩnh An nghĩ quyết định này đến từ thân phận của hẳn. Sau đó, khi nhìn thấy nụ cười bên môi Đường Dự, cô lại càng cho rằng đó là cười khổ.

“Tĩnh An, vứt bỏ thân phận nhiếp ảnh gia, tôi không hề thấy đáng tiếc” Đường Dự cắt đứt lời nói của cô, giọng điệu vô cùng hờ hững. Có được địa vị hiện nay trong giới nhiếp ảnh vốn dĩ nằm ngoài dự tính của hẳn, hưởng hồ đối với hẳn mà nói, thân phận nhiếp ảnh gia này ngoại trừ có mục tiêu lúc đầu ra thì từ lâu đã có cũng như không.

Lời nói có vẻ khá thoải mái của Đường Dự khiến Tĩnh An không biết phải mở miệng thế nào. Trong nhận thức của mình, cô chỉ nghĩ Đường Dự chụp ảnh bằng cái tâm yêu thích, nhờ vậy mới giành được thành tích của ngày hôm nay. Thế nhưng cô lại không biết rằng trên đời này còn có một thành ngữ là ‘đánh bậy đánh bạ’.

“Tôi làm người mẫu, có ổn không?” Đề tài nhanh chóng quay ngược trở lại khi cô nhớ đến lời ‘thình cầu’ của Đường Dự. Không phải là cô không tự tin với chính mình, bất quá chỉ là vì kinh ngạc với lời mời của hắn. Phải nói cuộc triển lãm cuối cùng của thiên tài nhiếp ảnh gia nổi tiếng thế giới chính là một cơn sóng lớn, mà trong khoảnh khắc đó, cô lại được mời đứng trên đỉnh ngọn sóng này. Kích động đương nhiên phải có, nhưng khiếp sợ lại là cảm xúc thật hơn.

“Không có ai thích hợp hơn em” Trừ em ra, cũng không còn ai khác.

Khi nói chuyện, đôi con ngươi sâu sắc của Đường Dự vẫn nhìn thẳng vào mắt Tĩnh An. Tín nhiệm trong mắt hắn cũng với thần sắc không rõ khiến cho cô giật mình, bất giác lại gật đầu.

Lúc này, cô gái vẫn ngây thơ trong chuyện tình cảm này lại không hề hay biết, ông trời vốn dĩ đã lên kế hoạch cho ngày hôm nay, vô thức kéo gần tâm hai người lại với nhau. Cho đến một ngày nào đó thật lâu về sau, khi người đàn ông nào đó hỏi lại chuyện cũ, cô đã trả lời rằng: “Có lẽ là do ông trời... Khi đó không hiểu sao một chút đề phòng mà em cũng không có, dám cho anh bước vào nhà, còn có thể an tâm ngủ khi trong phòng bếp của mình tồn tại một người đàn ông. Thật sự là...” Câu kể tiếp không được nói ra, bởi vì nó đã bị ngăn chặn bởi một nụ hôn ngọt ngào.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Không Tên

Khoảng một tuần sau, MV của Tiêu Mặc Phàm bắt đầu ra mắt khán giả. Bài hát chủ đề ‘Nhớ và quên’ cũng lần lượt được truyền tay nhau trên các mặt báo giải trí và mạng xã hội. Chất lượng MV được kỹ xảo máy tính tô vẽ, đương nhiên có thể thể hiện sự cao cấp của mình. So với mong ngóng bấy lâu, khán giả lại hoàn toàn không cần hiểu nhiều đến chất lượng MV này nọ, bọn họ chỉ quan tâm đến đôi vợ chồng Tiêu ảnh đế cùng Lý Na lần đầu đóng chung, cho dù những cảnh diễn của nam nữ diễn viên đơn giản hơn nhiều so với phim kịch.

Mặc dù là sự thật nhưng lại có thay đổi khác biệt, bất luận là người đã xem hết nội dung MV một lần hay chỉ là lần đầu tiên đều không hẹn mà cùng bị người nọ thu hút toàn bộ sự chú ý. Từ lúc MV bắt đầu, nữ tử áo đỏ tiêu sái cương nghị đứng bên dòng suối như một ngọn lửa bùng cháy lan tỏa cả cánh đồng cỏ, chỉ cần tầm mắt dừng trên người cô dù một chút đều ngay lập tức bị cướp đoạt tiêu cự. Kết thúc MV, đoạn ký ức của nam tử áo bào trắng vẫn là nữ tử áo đỏ, vẫn đôi mắt mê ly, vẫn trời chiều nhuộm màu âm u, vẫn bị thương, vẫn đau xót trong câm lặng, vẫn lưu luyến si mê không thể buông tay cùng sinh tử cách nhau chỉ bằng một đường ranh giới tuyệt vọng. Cảm xúc có vẻ phức tạp mâu thuẫn nhưng không hề lọt khỏi một điều gì từ trong mắt nữ tử, đôi mắt nhìn bầu trời khi ngày dần tàn như cuộc đời sắp kết thúc của cô, không lộ vẻ cao ngạo nhưng lại mãnh liệt xuyên thấu màn đêm.

Hai hình ảnh, chỉ một khoảnh khắc, thế nhưng chẳng hiểu sao lại khiến cho người xem không thể quên đi hình ảnh đầy rung động của nữ tử áo đỏ đó. Bốn phương tám hướng từ mạng xã hội đến diễn đàn nghệ thuật, không biết

có bao nhiêu người như bị ai khiến, không thể không nhấp chuột vào nút chia sẻ và để lại bình luận bên dưới video vừa được đăng tải lên mạng.

“Có ai có cảm giác ‘Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước vỗ bờ cát’ như tôi bây giờ không?”

“Nếu tôi là nam chính, tôi cũng sẽ không quên được một cô gái như vậy”

“Ảnh đế đại nhân của tôi ơi... ơi... ơi... Hình như ngài đã ghép sai couple rồi! Rốt cuộc ai mới là nữ chính vậy?”

“Thì ra không chỉ có mình tôi cảm thấy nữ chính trong ‘Nhớ và quên’ chính là cô gái áo đỏ kia!”

“Có ai nhớ quảng cáo của Faint Scent và Phúc Tường dạo trước không? Được rồi! Ít nhất là có tôi không thể nào quên. Bây giờ lại thêm một MV khiến tôi nhớ mãi nữa!”

“Hai đoạn quảng cáo kia sao quên được chứ? Tuyệt đối khắc sâu ấn tượng! Còn nữa, cô người mẫu này còn là đối tượng trong scandal mới nhất với thần tượng của tôi đó nha!”

“Không phải là không vừa lòng với diễn xuất của Lý Na, mà do Tĩnh An trong MV quá xuất sắc!”

...

Trên diễn đàn giải trí, đủ loại đánh giá xuất hiện, có khoa trương cũng có khách quan. Thần kỳ chính là hai tiêu điểm trong MV đáng lý ra phải là Tiêu ảnh đế và siêu mẫu Lý Na, thế nhưng lại bị hình ảnh của Tĩnh An đoạt đi sự chú ý.

Lần này không giống như bộc lộ tài năng lần đầu tiên khi chụp hình quảng

cáo cho Faint Scent. Vốn tưởng rằng cô người mẫu tên gọi Tĩnh An sẽ nổi tiếng nhờ hai bộ quảng cáo trước đó cùng scandal với La Hiên Kỳ, không ngờ lại có biểu hiện xuất sắc như thế trong MV của Tiêu ảnh đế, bất ngờ khiến cô sáng rực rỡ trong giới nghệ thuật chỉ trong vài ngày, thậm chí còn sáng hơn rất nhiều nghệ sĩ cùng người mẫu vào nghề đã lâu.

Ngồi trên ghế salon trong văn phòng, ánh mắt Đường Du tràn đầy hứng thú liếc nhìn tập hồ sơ trên bàn, sau đó bữu môi cười nói với người đang ngồi đối diện: “Tòa soạn báo mà cho đăng bức ảnh này thì cô người mẫu nhỏ bé của em sẽ không còn nghiêng ngả về một phía như trước nữa. Nếu không phải chị đã dặn bọn họ không được đăng khi chưa được sự cho phép của chúng ta thì mối quan hệ của em sẽ bị phát tán đầy rẫy bên ngoài... Thật là lãng phí ‘dụng tâm lương khổ’ của người chụp ảnh”

Đường Dự bị Đường Du gọi đến công ty từ sáng sớm, chậm rãi mở tập hồ sơ ra, bên trong là vài tấm ảnh được chụp lén từ đủ góc độ. Từ tấm ảnh có thể nhận ra người chụp đứng từ trên lầu trên chụp lén xuống. Hai người trong ảnh, đương nhiên là Đường Dự cùng Tĩnh An.

“Phim ảnh đã xử lý xong rồi sao?” Hần tuyệt không chớp mắt, hỏi: “Tra được là ai chưa?”

Ngón tay của Đường Du không ngừng quăn lộn tóc trước ngực, cười như không cười, nói: “Sao nào? Đã vào tận trong nhà người ta rồi mà còn lo lắng đám chó săn sẽ đăng tin à? Chị đây còn tưởng rằng em cố ý tạo scandal hơn hẳn vụ La Hiên Kỳ với Tĩnh An nữa ấy chứ”

Đường Dự không trả lời Đường Du, nhưng ánh mắt hần lại như muốn ám chỉ Đường Du nên nói nhanh lên.

Đường Du đành nhún nhún vai bất đắc dĩ, nói:

“Tấm ảnh được chụp bởi một phóng viên nhỏ của tòa soạn, chị đã cho người đến thăm hỏi đồng thời cũng bảo người của mình theo dõi hẳn ta vài ngày. Mà ngày đó hẳn chụp được hình của hai người cũng chỉ là một dịp may hiếm có mà thôi. Là ai tiết lộ nơi ở của Tĩnh An cho tay phóng viên này chị cũng điều tra ra...” Cô dừng một chút, cười lạnh nói: “Là tình nhân nhỏ của Đường Khải Thăng, Bắc Huyền”

Đường Dự nhú mày, hiển nhiên là đang cố gắng nhớ lại nhân vật này.

“Chuyện càng thú vị hơn nữa lại ở phía sau. Sau khi tay phóng viên đó chụp được hình hai người, cô người mẫu Bắc Huyền nọ còn thẳng tay cung cấp một tấm ảnh khác” Đường Du vươn tay, lật tấm hình nằm chính giữa xấp ảnh trên tay Đường Dự, quơ quơ trước mặt hẳn, nói tiếp: “Đường Khải Thăng bên trong tấm này đều đã bị che khuất một nửa, nhưng thật sự sẽ không có ai đoán ra người này chính là giám đốc Tinh Quang sao?”

Nhìn tấm ảnh trước mặt, cả đôi mắt lẫn hơi thở của Đường Dự đều xuất hiện tia nguy hiểm. Tấm ảnh bị phóng viên chụp lén chính là lúc Tĩnh An tiễn hẳn ra về, chỉ cần thêm mắm dặm muối chắc chắn sẽ ra câu chuyện ‘quy tắc ngầm’ trong giới nghệ thuật.

“Tính đến phương diện nào đó thì cái cô Bắc Huyền này quả thật không ngốc, tấm hình được một loại máy ảnh cỡ nhỏ chụp lén được, rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước” Đường Du rút tay về, đặt xấp ảnh lên bàn, nói tiếp: “Nếu tấm ảnh này bị phát tán ra ngoài, có ai sẽ nghĩ rằng cô gái bên trong bị người khác chuốc thuốc từ trước chứ? ‘Quy tắc ngầm’ ngày nay được áp dụng vô cùng nhuần nhuyễn. Tĩnh An nổi danh chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, từ Faint Scent, Phúc Tường đến MV của Tiêu ảnh đế, nhiều cơ hội tốt như vậy quả thật không ai tin là do Tĩnh An dùng thực lực của mình để giành lấy. Mà tấm ảnh này đúng lúc bổ sung ý nghĩ của cư dân mạng không phải sao?”

Đường Dự cười lạnh, nói: “Đáng tiếc là đồng ảnh này sẽ không mang lại

tác dụng đó”

“Sai ở chỗ chính là đã đắc tội với một số người cô ta không đắc tội nổi, càng sai hơn khi không giấu được thân phận chủ mưu của mình. Khoan hãy nói đến sĩ diện của Đường Khải Thắng, khi em biết tin mình bị người khác sử dụng hình ảnh để tạo scandal, mà đối tượng bị nhắm đến lại chính là người mà mình thích, khó có thể em không ra tay giải quyết đúng không? Trừ phi, em vốn cũng không quan tâm scandal này được tạo ra” Đường Du gật đầu đồng ý.

Nghe thấy câu cuối như có thâm ý của Đường Du, hàn ý trong mắt Đường Dự lại đột nhiên nhu hòa xuống, mặc dù biểu cảm vui sướng chưa rõ hẳn trên mặt nhưng cũng thản nhiên hơn trước. Đường nhiên hẳn không để ý, nhưng mà...

“Bây giờ chưa phải là lúc” Hẳn ngược mặt nhìn Đường Du, cười nhợt nhạt. Còn là lúc nào thì... chính là lúc người nào đó thuộc về quyền sở hữu của hẳn.

Nhìn thấy Đường Dự gián tiếp thừa nhận suy đoán của mình, ánh mắt Đường Du nhìn Đường Dự có thêm nhiều phần quái dị. Cô khẽ gọi: “Đường Dự...”

Câu nói ‘Có lẽ là... động tâm’ của hẳn chẳng lẽ là sự thật sao?

“Đây là lần đầu tiên em chủ động...” Em trai của cô, từ đó đến giờ đều là người đàn ông bị động trên phương diện tình cảm. Lúc này thế nhưng Đường Du lại nghĩ đến Đan Trữ, sau đó lại lập tức lắc lắc đầu phủ định. Dù sao thì, cô cũng chỉ biết chúc phúc cho em trai mình mà thôi.

“Đường Dự, hi vọng em có thể thành công”

Người Đường gia từ trước đến giờ không hề quan tâm đến bốn chữ ‘môn

đăng hộ đối', yêu chính là yêu, thích chính là thích, không có chuyện gia tộc, không có áp lực huyết thống. Chuyện tình cảm phóng khoáng này cũng khiến cho cuộc hôn nhân của Đường Càn Thịnh cùng mẹ cô lại liên quan đến mẹ ruột của Đường Dự. Vương mắc giữa ba người đời trước, lấy cái chết để kết thúc tấn bi kịch đó.

Nhiều ít bị ảnh hưởng bởi nguyên nhân này, Đường Du thừa nhận tình yêu khiến cho cô biết được thêm nhiều sắc thái bi thương của cuộc sống. Mỗi tình lưu luyến đầu tiên cũng chấm dứt bằng bóng lưng rời đi của người nọ. Cô chưa từng giữ lại, cũng chưa từng biểu lộ ra nỗi thống khổ, nguyên nhân chỉ vì cô chính là người nói lời chia tay.

Mà Đường Dự... Đường Du nghĩ rằng từ lâu hẳn đã mất đi cảm giác yêu là gì, lại không ngờ...

Đường Du nghĩ, trong lòng Đường Dự vốn không hề xem nhẹ tình yêu. Chỉ là trước khi tìm được đối tượng đó, hẳn sẽ không dễ dàng gì nói lời yêu mà thôi.

Nhìn vào ánh mắt của hẳn, Đường Du đã có thể lấy được đáp án của mình.

Cất sập ảnh trên bàn vào túi giấy, Đường Du đột nhiên hỏi Đường Dự: “Chuyện này em tính xử lý thế nào? Chị nhớ hình như em từng đòi xem băng ghi hình ở công ty, nếu truyền đoạn phim đó ra ngoài, hình tượng của Bắc Huyền nhất định khó có thể giữ được, đồng thời Tĩnh An lại có thêm một phiếu đồng tình” Đồng ý đưa băng ghi hình cho hẳn, nhưng không có nói là cô sẽ không xem trước.

Nhắc đến chuyện băng ghi hình, Đường Dự đột nhiên nhớ đến thần sắc trong mắt Tĩnh An ngày đó. Chuyện liên quan đến Bắc Huyền, người ra tay trước chắc chắn không phải là hẳn. Sau khi người nọ ra tay, hẳn sẽ vui vẻ

vươn tay trợ giúp một phen.

“So với chuyện này thì để cho Tĩnh An đổi chỗ ở là quan trọng hơn hết” Nơi ở bây giờ của Tĩnh An, trên phương tiện an toàn cùng giữ bí mật đều vô cùng khiếm khuyết. Đường Dự nhìn Đường Du, nói tiếp: “Vấn đề nhà ở, chị cứ lấy danh nghĩa Tinh Quang thông báo với Tĩnh An một tiếng là được”

Ý là Đường Dự muốn ‘lấy việc công làm việc tư’ để đổi chỗ ở cho Tĩnh An sao?

“Em đây là muốn ‘Kim ốc tàng kiều’ à?” Đường Du trêu ghẹo “Yên tâm đi, với giá trị của Tĩnh An bây giờ thì Tinh Quang quả thật phải tính đến chuyện nơi ở cho cô ấy”

Đường Du thầm liệt kê một loạt những nơi ở mà Tinh Quang sắp xếp cho nghệ sĩ, sau đó hỏi Đường Dự: “Để cô ấy ở khu XX cũng tốt lắm, nơi đó vừa yên tĩnh mà sự an toàn cũng được đảm bảo hàng đầu”

“Mà nói mới nhớ, nơi đó hình như là chỗ Đan Trữ ở trước kia đúng không?” Đột nhiên nhớ đến chuyện gì, Đường Du nói thêm “Tiêu Mặc Phàm cũng có một căn nhà ở nơi này”

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trả Lời Phóng Viên

Lưu Bạch bước đến cách Tĩnh An khoảng 2 bước liền dừng lại, tây trang hợp thời trên người cùng vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn bộc lộ khí chất của một nữ cường nhân.

“Biểu hiện của Tĩnh An trong MV rất xuất sắc, Mạc Phàm còn khen ngợi cô với tôi nữa đấy!” Lưu Bạch nhìn Tĩnh An, cười nhạt.

Bất ngờ nhận được lời khen, gương mặt Tĩnh An còn nguyên vẻ sợ hãi, khiêm tốn đáp: “Cám ơn chị Lưu”

Vài năm trước khi Tiêu Mạc Phàm trở thành nghệ sĩ hàng đầu của công ty giải trí Hoa Hạ, Lưu Bạch đồng thời cũng thăng cấp thành người đại diện đứng đầu công ty.

“Chị Bạch đến đây một mình sao?” Còn một lúc nữa mới bắt đầu đấu giá, nhìn bộ dạng của Lưu Bạch giống như không có ý định chỉ vô tình bắt chuyện với mình, cho nên Tĩnh An liền đổi chủ tài.

Lưu Bạch nghĩ rằng ý của Tĩnh An chính là muốn hỏi còn nghệ sĩ nào đi theo mình không, liền cười nói: “Mạc Phàm chưa đến, tôi thay mặt cho anh ấy tham gia đấu giá từ thiện”

“Vậ à!”

Tiếp theo, hai người hàn huyên vài câu lặt vặt, thậm chí Lưu Bạch còn có chút do dự nhắc tới chuyện xảy ra trước kia.

“Tĩnh An, cô hãy tha thứ cho Mạc Phàm về vụ tai nạn...” Cách dùng từ có chút cẩn thận, cố ý không thể hiện suy nghĩ của mình đối với Tĩnh An về sự kiện tai nạn năm đó.

Tim Tĩnh An đập nhanh một nhịp, chớp nhẹ mắt hòng xua đuổi hình ảnh chiếc xe hơi lao xuống vực xuất hiện trong đầu. Sau khi kiềm nén hết hoảng, Tĩnh An mới nhận ra ý của Lưu Bạch chính là vụ tai nạn của chủ nhân cơ thể này.

“Không biết... Tĩnh An bây giờ đối với Mạc Phàm là...” Lưu Bạch nói một chút rồi dừng lại.

Đôi mắt cô có chút rung động, cười ngại ngùng trả lời: “Chị Lưu, tai nạn xe năm đó thật ra ngay cả tôi cũng đã quên nguyên nhân rồi, đương nhiên tôi cũng không còn nhớ vì sao mình lại... xúc động như vậy. Trong buổi phỏng vấn của tòa soạn XX hôm trước, tôi đã đề cập đến vấn đề này”

Lúc bắt đầu có tiếng sau dự án quảng cáo của Faint Scent, không ít phóng viên đã lật trở lại những tin tức liên quan đến vụ tai nạn năm đó. Cũng vì chuyện này mà Trần Sâm vội vàng sắp xếp một buổi phỏng vấn ở tòa soạn XX, đồng thời cũng dùng giấy khám bác sĩ để chứng minh cô không còn nhớ gì cả. Nếu không nhờ buổi phỏng vấn đó dẹp yên chuyện thì sau khi cô tham gia quay MV của Tiêu Mạc Phàm, tin lá cải nhất định sẽ giống lên một hồi phong vân.

“Sau khi tỉnh lại, tôi đã quên rất nhiều người” Cô muốn ám chỉ lo lắng của Lưu Bạch chỉ là dư thừa “Chị Lưu đừng quá lo lắng”

Biểu cảm trên mặt Tĩnh An không phải giả, Lưu Bạch chỉ đành gật đầu. Thật ra cô đã từng nhìn thấy bài phỏng vấn của Tĩnh An trên báo XX, mà bây giờ chỉ là muốn tự mình xác nhận lại một lần nữa thôi.

“Mạc Phàm luôn là người thích chăm sóc đàn em, tuy không cùng một công ty đại diện nhưng anh ấy rất mong lại được hợp tác với Tĩnh An” Từ khi cô gái này từ chối lời mời đóng phim của Tiêu Mạc Phàm, Lưu Bạch cũng hiểu rõ nguyên nhân. Chính cô cũng biết một người mẫu mới vào nghề không lâu mà muốn lấn sân vào giới diễn xuất thì sự nghiệp trong tương lai không nhất định sẽ càng thêm huy hoàng. Cho dù chỉ là một người mẫu nhưng tương lai nổi tiếng của Tĩnh An là chuyện có thể tiên đoán được, thậm chí còn có thể đuổi thân ra quốc tế không biết chừng. Nếu biết sẽ như vậy, Lưu Bạch cũng không muốn ngày sau Mạc Phàm và cô gái này có một mối ràng buộc không trong sáng gì đó.

Tĩnh An vẫn cười cười, nhưng lại không nói là đồng ý hay không.

“Tham gia đấu giá từ thiện lần này thật ra là vì tôi muốn gặp...”

“Tĩnh An, sao cô còn đứng đây?” Lưu Bạch đang nói lại bị thanh âm của Trần Sâm cắt đứt.

“Tôi đứng chờ cô... A, chị Lưu, xin chào!” Nhận ra người đang đứng bên cạnh Tĩnh An là ai, Trần Sâm há miệng thở dốc, vội vàng bắt chuyện.

“Chị Lưu đang định nói gì sao?” Nhìn lướt qua Trần Sâm, Tĩnh An quay đầu hỏi Lưu Bạch.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn nhờ Tĩnh An giúp giới thiệu tôi với một người mà thôi” Lưu Bạch liếc thấy Trần Sâm đang không ngừng nôn nóng nhìn đồng hồ đeo tay liền vội nói tiếp: “Cô cứ đi trước đi, tôi mà còn nín nín kéo kéo cô ở đây nữa thì người đại diện của cô sẽ nóng ruột chết mất”

Chào tạm biệt với Lưu Bạch xong, Tĩnh An theo Trần Sâm đi vào bên trong, đồng thời cũng không quên buông lời trêu ghẹo: “Trần Sâm, thì ra anh còn có thói quen xem đồng hồ”

“Đại diện hàng đầu Hoa Hạ tự dừng chạy đến tán dóc với người mẫu Tỉnh Quang, thậm chí còn nói lâu như vậy, tuyệt đối là có mưu đồ”

Khi Tỉnh An bước vào hội trường, Trần Sâm đột nhiên thấy Lưu Bạch đi tới còn nhanh hơn cả mình. Mà ngay cùng lúc đó, hắn đồng thời thấy nháy mắt ra hiệu của Tỉnh An. Hắn biện bạch: “Không phải tôi đã nhanh chân đến ‘giải cứu’ cô khi nhận được tín hiệu còn gì”

Buổi đấu giá từ thiện bước vào giai đoạn cuối cùng, MC đột nhiên giải thích nguyên nhân Tỉnh An được mời trở thành gương mặt đại sứ. Nhất thời, bất luận là nghệ sĩ hay phóng viên bên dưới khán đài đều âm thầm kinh ngạc vì sự hào phóng đến bất bình thường của cô.

Khi buổi đấu giá hoàn toàn kết thúc, bên cạnh đám đông đang lần lượt rời khỏi hội trường thì phóng viên vẫn cố ý ở lại tìm kiếm tung tích của Tỉnh An.

“Xin hỏi, cô Tỉnh An nghĩ sao về scandal của Bắc Huyền gần đây?”
Phóng viên đầu tiên đề cập đến vấn đề sắc bén nhất trong mấy ngày qua để ngăn cản bước đi của cô.

Tỉnh An hé miệng, nhìn lướt qua Trần Sâm cố sức ngăn cản đám đông phóng viên đang dồn đẩy đến, sau đó liền đáp: “Tôi cũng có nghe nói”

‘Cũng có nghe nói’ chứ không phải là ‘không có nghe nói’.

Đám đông phóng viên vây xung quanh Tỉnh An sáng ngời hai mắt. Người vừa đặt câu hỏi còn chưa kịp tiếp tục nói đã bị những phóng viên khác nhao nhao cắt đứt.

“Tỉnh An nghĩ Bắc Huyền bác bỏ scandal đó là thật hay giả?”

Tĩnh An trầm mặc vài giây, ánh mắt có chút né tránh trả lời: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm. Thay vì hỏi tôi, tôi nghĩ mọi người nên đến hỏi cô ấy thì thích hợp hơn”

Ánh mắt khẽ rũ xuống, hơi chút chần chừ suy tư, là không rõ thật hay không rõ giả đây?

Liên tục kín kín hờ hờ, nhóm phóng viên không hện mà cùng nghĩ rằng tin tức ngày mai nhất định sẽ khiến mọi người nổ tung. Quả nhiên là người mới, ngay cả cảm xúc cũng giấu không được.

Một phóng viên bị ngăn cản không cam lòng cất to tiếng hỏi: “Như vậy Tĩnh An có biết bài báo gây bất lợi cho cô trên mạng hôm trước là do Bắc Huyền làm ra không? Còn có đoạn video clip nữa? Bắc Huyền đối xử với người mới trong công ty đều là như vậy hay chỉ nhằm vào một mình cô?”

Hỏi ba vấn đề liên tiếp chỉ trong một hơi, nhóm phóng viên nhìn chăm chăm cô như hổ rình mồi. Sắc mặt Tĩnh An trắng nhợt, cánh môi khẽ run như bị phóng viên bắt trúng tim đen. Thần sắc bất an, âm lượng nói chuyện của cô cũng trầm thấp hơn trước: “Không... Tôi không biết”

Rõ ràng chỉ dùng bốn chữ để đáp lại ba vấn đề kia, nhưng những người xung quanh đều có thể hiểu ý tứ thông qua sắc mặt cô. Phóng chừng cô người mẫu mới này còn tưởng rằng đáp án của mình rất an toàn. Phóng viên đặt ba câu hỏi nọ liền quay đầu liếc mắt với người cầm máy quay bên cạnh. Sau khi thấy người nọ gật đầu, tay phóng viên cũng nở nụ cười thỏa mãn. Thu hoạch ngày hôm nay quả thật không ít.

Những người khác vì chỗ đứng không tốt mà không thể phỏng vấn cùng chụp ảnh, nhìn thấy vẻ thỏa mãn trên mặt tay phóng viên kia liền ghen tức vô cùng. Tất cả đều nhao nhao về phía trước, nhất thời cả khu vực đều trở nên nháo nhào.

“Khoản tiền từ thiện khổng lồ này, Tĩnh An đã mang tâm tình gì khi quyên góp đi?”

“Mối quan hệ của Tĩnh An cùng La Hiên Kỳ và Đường Dự có thật giống những gì mà Bắc Huyền đã đăng trên mạng không?”

“Xin hỏi Tĩnh An có biết Tinh Quang sẽ đưa quyết định gì với Bắc Huyền hay không?”

“Tĩnh An có thể kể rõ tình huống xảy ra trên video kia hay không?”

“Còn có...”

“Xin các vị phóng viên tránh đường cho, Tĩnh An còn có công chuyện, chúng tôi không nhận phỏng vấn nữa!” Trần Sâm hét to, một tay che chở Tĩnh An, một tay đẩy hai bên phóng viên tìm lối thoát. Trường hợp này nằm ngoài sự khống chế của Trần Sâm, cho dù hăn cố gắng bảo vệ bao nhiêu thì Tĩnh An vẫn không tránh khỏi va chạm với người khác, thậm chí bước chân cũng không có chỗ để đặt xuống.

Trần Sâm cảm thấy giận bản thân khi lệnh bảo vệ ra ngoài hội trường giải vây fan hâm mộ, lại không ngờ bên trong còn đông phóng viên đến như vậy. Hăn thật sự đã đánh giá thấp sự nhiệt tình của giới phóng viên rồi.

Cố sức chen lên phía trước lại đột nhiên cảm thấy bên cạnh thông thoáng một chút. Tĩnh An ngẩng đầu, ánh mắt đầy nghi hoặc, thế nhưng lại thấy nhóm bảo vệ từ bên ngoài đang vội vàng chạy vào. Mà phía sau bọn họ đồng thời xuất hiện hai thân ảnh vô cùng quen thuộc.

Nhóm phóng viên bị bảo vệ đẩy ra hai bên nhưng khi quay đầu nhìn người đang đi đến liền hưng phấn hăn lên.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Mỗi Quan Hệ

Tại sao mỗi lần cần sự giúp đỡ thì lại gặp huynh đài này? Mí mắt Trần Sâm giựt giựt, nhìn chăm chăm Đường Dự đang chậm rãi tách hai hàng người tiến vào.

“Hôm nay là ngày đấu giá từ thiện chứ không phải họp báo, xin mọi người nhường bước cho” Ánh mắt lãnh đạm của Đường Dự quét một vòng xung quanh.

Lời nói khách khí không chút phật phòng có vẻ khiến cho đám đông phóng viên cảm thấy ái ngại, hơn nữa ánh mắt của hắn cũng làm cho các loại vấn đề đã đến bên miệng họ lại đột nhiên tắc nghẹn. Thế nhưng cho dù có nghẹn cỡ nào cũng không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Không biết mỗi quan hệ giữa Mr Tang và Tĩnh An là thế nào?” Lợi dụng thân hình nhỏ nhắn của mình, một phóng viên nữ chen chúc vào bên trong gờ bút ghi âm lên đặt câu hỏi với Đường Dự.

“Quan hệ?” Đi đến bên cạnh Tĩnh An, Đường Dự khẽ cười dịu dàng với cô, sau đó liếc mắt về phía phóng viên, khóe miệng nhếch nhẹ thành một độ cong cực kỳ mỏng. Hắn hỏi ngược trở lại: “Cô nói thử xem... tôi nên trả lời thế nào?”

“Mỗi quan hệ của hai người là tình cảm sao?” Nữ phóng viên vùng vẫy khỏi bàn tay đang giữ chặt của bảo vệ, kiên trì với câu hỏi của mình.

“Tôi cùng Đường Dự...” Sự xuất hiện bất ngờ của Đường Dự đã làm cho

vấn đề thay đổi, chuyện này khiến Tĩnh An cảm thấy bối rối. Cô nhìn thoáng qua người đàn ông trầm ổn bên cạnh, hẳn cao hơn mình cả mười centimet, sắc mặt thản nhiên tạo cho người khác cảm giác an tâm. Cô cảm thấy rất thoải mái khi ở bên cạnh hắn, đồng thời trái tim cũng không nghe lời mà khẽ rung động trong khoảnh khắc đón đầu nhất. Mặc dù không biết Đường Dự đối với mình thế nào, nhưng cô lại cảm thấy rất vui khi có một người bạn như vậy bên cạnh. Cô không muốn bị scandal tình cảm này khiến cho mối quan hệ giữa hai người xuất hiện hiểu lầm không cần thiết.

Ngay khi Đường Dự chưa kịp trả lời, Tĩnh An đã đáp: “Tôi cùng Đường Dự chỉ là bạn bè bình thường mà thôi”

So với biểu cảm trúc trắc khi trả lời những nghi vấn liên quan đến Bắc Huyền, vẻ mặt bây giờ của cô lại vô cùng tự nhiên. Sắc mặt tuyệt không xấu hổ, không hề giống như đang che giấu điều gì đó. Đám phóng viên nửa tin nửa ngờ dời tầm mắt từ Tĩnh An lên Đường Dự.

“Chỉ là mối quan hệ bạn bè bình thường thôi sao?” Nữ phóng viên không cam lòng nói thêm “Rõ ràng không giống vậy mà”

Dù chỉ là nói thêm nhưng hoàn toàn lọt vào tai hai đương sự. Tĩnh An mỉm cười, thử hỏi chẳng lẽ chỉ cần nhìn thấy một nam một nữ đứng bên cạnh nhau thì đều là tình nhân cả sao? Thật không biết cô phóng viên này nhìn ở đâu ra mà nói như vậy.

“Hai người rời khỏi đây trước đi” Trần Sâm ngăn cản vài phóng viên đang liều mình nhào lên rồi quay đầu nhỏ giọng với Tĩnh An, đồng thời cũng hướng ánh mắt ra hiệu cho Đường Dự ý bảo hắn hãy đưa cô rời khỏi chỗ này.

“Làm phiền các bạn phóng viên nhường đường” Quay đầu lại, Trần Sâm lập tức lớn tiếng hô “Nếu các vị không hợp tác, chúng tôi buộc phải dùng đến biện pháp mạnh”

Nhóm phóng viên đã thành tinh từ lâu, làm sao có thể bị mấy câu nói của Trần Sâm làm cho sợ hãi. Từng câu hỏi nối tiếp nhau tuôn ra, người trước cũng như người sau dừng mãnh lao tới. Bất đắc dĩ, Trần Sâm cùng bảo vệ phải dùng sức mạnh mở đường thoát.

Nhìn thấy đường máu đã được mở, vừa định tiến về phía đó thì Tĩnh An lại nghe thấy người đàn ông bên cạnh mình nói: “Quan hệ tình cảm cũng có thể xuất phát từ bạn bè thông thường không phải sao?”

Tĩnh An kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, đúng lúc chạm phải ánh mắt vừa rời khỏi nữ phóng viên nọ của Đường Dự, vẻ mặt của hắn vẫn đăm đăm trước sau như một.

Hắn nói: “Đi thôi!”

“Hả?” Tĩnh An ngây người, không theo kịp suy nghĩ của Đường Dự.

“Hả?” Mà cùng một thời điểm, nữ phóng viên nọ đang bị bảo vệ cản lại cũng không bắt kịp suy nghĩ của hắn, ánh mắt nhìn Đường Dự vô cùng quái lạ. Đây chẳng lẽ là... chẳng lẽ là... thiên tài nhiếp ảnh gia Mr Tang đang trả lời vấn đề lúc nãy của cô sao?

Ngây ngốc liếc nhìn bút ghi âm vẫn còn đang giơ về phía trước trên tay mình, nữ phóng viên khẽ nhếch môi cười. Câu trả lời của người đàn ông này còn ‘lan man’ hơn cả Tĩnh An.

Rời khỏi hội trường an toàn, Tĩnh An khẽ nhíu mày nhìn bóng lưng đang trước của Đường Dự.

“Đường Dự, vừa nãy anh...” Gương mặt cô đầy do dự.

Thế nhưng chưa kịp hỏi hết câu lại đột nhiên thấy Lưu Bạch đang đứng như chờ ai đó.

“Chị Lưu” Tĩnh An cất tiếng chào hỏi.

“Phóng viên đôi khi rất phiền phức” Lưu Bạch cười nói: “Sau này ra ngoài cô nên mang theo nhiều người sẽ tốt hơn”

Một trong những người rời khỏi hội trường đầu tiên là Lưu Bạch, hẳn cô ấy đã nhìn thấy tình cảnh khó khăn của cô cho nên đã đứng đây chờ. Tĩnh An gật gật đầu, đáp: “Lần sau tôi sẽ nhớ”

“Cám ơn” Đường Dự đột nhiên cất tiếng, lại một lần nữa khiến Tĩnh An sửng sốt.

“Anh Đường khách khí rồi, tôi bất quá chỉ là nói những gì mình biết thôi” Lưu Bạch đảo mắt nhìn Đường Dự rồi lại giải thích với Tĩnh An: “Lúc ra ngoài nhìn thấy anh Đường đây có vẻ đang đợi người, khi biết anh ấy đợi cô thì tôi đã nói rõ tình hình bên trong. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là do mình lảm nhảm, hi vọng không khiến Tĩnh An thấy không thoải mái”

Thì ra Đường Dự nói cảm ơn là vì chuyện này. Tĩnh An lắc đầu, đáp: “Đâu có không thoải mái chứ, tôi phải cảm ơn chị Lưu mới đúng, nếu không có chị thì không biết tôi còn bị phóng viên vây quanh bao lâu nữa”

“Người giúp Tĩnh An cũng không phải tôi” Cô đoán Tĩnh An sẽ bị phóng viên bao vây phỏng vấn cho nên tìm bảo vệ đến giúp, không ngờ lại gặp Đường Dự. Lưu Bạch nhìn hai người, âm thầm che giấu điều gì đó dưới đáy mắt.

“Thật ra tôi đến đây chủ yếu là để gặp anh Đường” Tầm mắt của Lưu Bạch lại đặt lên người Đường Dự “Hi vọng anh Đường có thể đồng ý lời mời chụp ảnh cho chúng tôi”

Đường Dự không tham gia đấu giá từ thiên, khiến cô còn tưởng rằng mình nhận được tin tức giả. Thế nhưng may mắn sau khi buổi lễ, đánh bậy đánh bạ ra ngoài lại gặp được hân.

“Không cần phải cố gắng nữa”

‘Không cần phải cố gắng nữa’ nghĩa là Đường Dự vẫn từ chối Lưu Bạch.

Lưu Bạch có chút không nhin được, nói: “Anh Đường, với sự ảnh hưởng của Mạc Phàm trong nước cũng như toàn Châu Á, nếu anh quản lý tổ chụp ảnh, có lợi không chỉ mỗi chúng tôi, anh cũng có thể...”

“Tôi không cần” Lời ít ý nhiều, Đường Dự thẳng thừng cắt đứt lời khuyên của Lưu Bạch.

Năm nay, công ty giải trí Hoa Hạ muốn đưa Tiêu Mạc Phàm Mỹ tiến, có thể nói chính là muốn tạo ra một siêu sao quốc tế chân chính. Mà vận khí của Tiêu Mạc Phàm cũng rất tốt. Đầu năm nay khi hân đóng vai nam chính trong bộ phim điện ảnh hàng đầu quốc nội đã được một tạp chí hàng đầu nước Mỹ đề ý, thậm chí còn chuẩn bị hai bộ sưu tập mời hân chụp hình quảng cáo trong hai kỳ báo tiếp theo.

Đây chính là cơ hội tốt để Tiêu Mạc Phàm tiến vào thị trường Âu Mỹ. Vì thế, công ty hi vọng bộ sưu tập này của Tiêu Mạc Phàm sẽ được thiên tài nhiếp ảnh gia Mr Tang tiếng tăm lừng lẫy tại Mỹ thực hiện. Một yêu cầu nhỏ nhỏ này, chủ biên tạp chí bên đó đương nhiên vui vẻ chấp nhận. Từ đó, chỉ cần nhận được sự đồng ý của Đường Dự thì mọi chuyện đều sẽ hoàn hảo.

Thế nhưng không ngờ Đường Dự lại chẳng có bất kỳ một ý định muốn hợp tác nào, thậm chí ngay cả lời mời gặp mặt nói chuyện cũng bị từ chối.

Lúc này đây, một câu ‘tôi không cần’ của Đường Dự khiến mí mắt Lưu Bạch co rút. Không muốn buông xuôi dễ dàng như vậy, Lưu Bạch chuyển

sang Tĩnh An mà nói: “Không biết Tĩnh An có thể nể mặt quan hệ với Mạc Phàm mà giúp chị Lưu tôi khuyên nhủ anh Đường nhận lời hay không?”

Sau khi về nước, người mẫu đầu tiên và cũng là duy nhất tính đến thời điểm hiện tại của Đường Dự chính là cô gái này, cộng với sự kiện vừa xảy ra, Lưu Bạch không tin Tĩnh An không hề có địa vị gì trong lòng Đường Dự. Mà cô người mẫu mới Tĩnh An nếu không nhờ MV của Mạc Phàm thì cũng không có danh tiếng của ngày hôm nay. Từ điểm đó, cô ta cũng nên biết điều giúp đỡ Mạc Phàm một chút mới đúng. Những lời khách sáo trước khi hội đấu giá từ thiện diễn ra chính là vì để nhờ vả lúc này.

‘Có thể nể mặt quan hệ với Mạc Phàm’... Ánh mắt Tĩnh An đột nhiên thâm trầm.

Quan hệ này là quan hệ thế nào? Là lời cảm ơn vì đã được mời góp mặt trong MV của hắc sao? Là vì biểu hiện của cô đã khiến hắc thường thức sao?

Thế nhưng mà... chị Lưu, có lẽ chị đã tìm nhầm lý do rồi!

“Chị Lưu, đây là quyết định của Đường Dự, tôi không có tư cách xen vào” Cô khẽ mỉm cười, nói tiếp: “Huống chi Đường Dự là người đã quyết thì sẽ không thay đổi, không bằng chị hãy tìm một vị nhiếp ảnh gia khác thì hơn”

Nghe thấy Tĩnh An nói như vậy, sắc mặt Lưu Bạch trở nên cứng ngắt đến khó coi chỉ trong tích tắc.

Sau khi Lưu Bạch gượng gạo chào tạm biệt bọn họ, Đường Dự đột nhiên hỏi: “Là quan hệ thế nào?”

“Hả?” Tĩnh An chẳng hiểu ra làm sao.

“Tiêu Mạc Phàm có quan hệ gì với em?” Đường Dự không phải là người để ý đến những chuyện trong giới giải trí, thế nhưng vẫn biết cái tên này chính là của vị ảnh đế nọ.

Ánh mắt cô đột nhiên âm đậm, khiến cho hần chú tâm thật sâu. Vốn dĩ cô muốn nói mình đã tham gia quay MV của Tiêu Mạc Phàm. Thế nhưng tầm mắt vừa chuyển, ánh mắt dưới hai hàng lông mi rậm của Đường Dự lại lộ rõ sự tĩnh lặng không gợn sóng. Đôi mắt đó đang nhìn mình chăm chú, điều đó khiến cho cô cảm thấy hoảng hốt như tâm hồn đã bị cướp đi mất.

“Anh ta... anh ta... là người tôi... từng yêu” Bất giác nói ra đáp án đó, nhưng trong phút chốc ngữ điệu lại như mang theo ý cười “Nghe nói tôi từng vì tin kết hôn của anh ta mà làm ra hành động nông nổi”

“Hắn là người... em yêu?” Đường Dự nhíu mày.

Tĩnh An giả vờ cười như không có chuyện gì, trêu chọc: “Ai biết được, sau tai nạn xe thì tôi đã quên hết rồi”

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chuyển Nhà

Hơn mười phút sau, Tĩnh An đã ngồi lên xe. Cô nhìn Đường Dự bên cạnh, nói: “Chút chuyện nhỏ còn phải phiền đến anh”

Tĩnh An không ngờ nguyên nhân Đường Dự đến đây chờ mình là vì đưa cô đến nơi ở mới.

“Tôi tưởng rằng sau buổi đấu giá thì công ty sẽ nhắn tin địa chỉ cho tôi ấy chứ” Sáng hôm qua Trần Sâm có nói công ty hi vọng cô có thể chuyển đến nơi ở mới sau khi hoạt động hôm nay kết thúc, mà địa chỉ cụ thể đến lúc đó sẽ có người thông báo.

“Tôi đến đây chẳng phải thêm một nhân công phụ giúp chuyển đồ sao?” Đường Dự cũng không nói chuyện này là do Đường Du ‘để dành’ cho hẳn. Ngoài mặt là đến tham gia hoạt động từ thiện nhưng bên trong lại vì ai đó mà có mặt ở đây.

“Nào dám để cho Đường đại nhiếp ảnh gia giúp khuân đồ chứ” Tĩnh An cười cười khoát tay “Với lại đồ đạc cũng không nhiều, tôi và Trần Sâm làm cũng được rồi”

“Vậy tôi chỉ đến xem nhà mới của em một chút” Đường Dự không nói thêm gì, tiện đà quay đầu nói với Trần Sâm đang lái xe: “Trần Sâm, lái xe đi”

Đi... Đi xem nhà mới?

Khởi động máy, xe chậm chậm lăn bánh trong khi Tĩnh An đang kinh

ngạc đến không nói nên lời.

“Tĩnh An, phong cách trang trí nhà cô thay đổi nhanh quá” Trần Sâm vừa bước vào cửa, gương mặt đầy kinh ngạc liếc quanh một vòng. Đây là lần thứ hai Trần Sâm bước vào nơi ở của Tĩnh An. Lần đầu tiên đã từ lâu trước kia nên cũng không còn nhiều ấn tượng. Thế nhưng một phòng đầy áp phích khi đó quả thật đã khiến cho hần ấn tượng không nhẹ.

“Cô bỏ hết chúng từ khi nào vậy? Tôi nhớ không lầm thì đối diện cửa ra vào chính là một loạt ảnh chân dung được cắt ra từ tạp chí” Khi đó hần còn tưởng rằng Tiêu ảnh để đại giá quang lâm ấy chứ.

“... Từ khi xuất viện” Tĩnh An vừa trả lời Trần Sâm, vừa dẫn đường hai người đến chiếc ghế salon trong phòng khách “Tôi không có sẵn cà phê hay trà gì cả, chỉ có nước lọc thôi, được chứ?”

Đối với lựa chọn duy nhất này không một ai dám phản đối, vì thế Tĩnh An liền đi vào phòng bếp đun một ấm nước sôi.

“Đồ đạc cần phải mang đi vẫn chưa sắp xếp xong, phiền hai người ở đây chờ một chút nhé”

Tĩnh An vào phòng ngủ, Trần Sâm đã cảm thấy khát nước từ lâu bèn bưng ly lên uống vội một ngụm. Mặc dù cơn khát được giải quyết nhưng đầu lưỡi lại bị nhiệt độ làm cho phồng rộp. Trần Sâm nhìn ly nước trong tay bằng ánh mắt quái dị, lẩm bẫm: “Sao lại nóng thế này?”

“Sao vậy?” Đường Dự nhìn Trần Sâm bằng ánh mắt khó hiểu.

“Cái người một năm bốn mùa đều uống nước lạnh vậy mà có thể đun nước nóng đãi khách sao?” Lần đầu tiên đến nơi này, Tĩnh An tiếp đãi hần

bằng một cốc nước lạnh. Lúc ấy hần còn hỏi nguyên nhân vì sao, cô chỉ đáp mình uống nước lạnh, cho nên phòng bếp cũng không có nước sôi.

“Còn tưởng lần này cũng là nước lạnh, hại tôi đây không nghĩ ngợi gì liền uống, đầu lưỡi bị phỏng rồi” Nói xong mới như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, Trần Sâm vỗ trán nói: “Phỏng chừng lại là di chứng của vụ tai nạn xe đó”

“Tai nạn xe? Là tai nạn liên quan đến Tiêu Mặc Phàm đó sao?” Trong một khoảng thời gian ngắn lại nghe nhắc đến chuyện này hai lần, Đường Dự hí hóp mắt hỏi: “Chuyện xảy ra thế nào?”

“Anh không biết sao? Chuyện này lúc đó cũng nháo lớn lắm mà” Trần Sâm trừng mắt kinh ngạc. Đang định tán gẫu giết thời nhưng khi nhìn thấy hơi thở tản mát ra uy nghiêm của người nào đó, tâm tư vui đùa đều không còn nữa. Thế cho nên, hần chậm rãi thuật lại vụ tai nạn xe hôm đó.

“Mọi chuyện có phải bắt nguồn từ bốn chữ ‘vì yêu sinh hận’ hay không thì tôi không biết” Trần Sâm bất đắc dĩ nhún nhún vai “Ngay cả đương sự cũng quên hết chuyện này không còn một mảnh sau khi tỉnh lại nữa mà”

“Quên rồi sao...” Đường Dự hạ mí mắt, khẽ xoay xoay chiếc ly trong tay.

“Quả thật là quên sạch rồi, lúc ấy bác sĩ nói ngay cả nhà ở đâu mà Tỉnh An cũng không nhớ” Đối với chuyện này, Trần Sâm tin là thật “Cũng may là còn biết nhìn chứng minh để biết mình ở đâu”

Lúc này, ánh mắt Trần Sâm dời đến bức tường đối diện, vết tích bên trên nhìn cũng biết là đã từng có những bức ảnh được dán trên đây. Hần nói: “Quên rất nhiều việc... Ngay cả tính cách lẫn thói quen cũng không còn giống với trước kia nữa...”

“Anh không biết lần đầu tiên đến đây tôi đã kinh sợ thế nào đâu. Cả một nhà, toàn là ảnh của Tiêu Mặc Phàm” Trần Sâm chỉ chỉ cuốn lịch bàn trên

bàn thủy tinh “Lúc đó cái này cũng là cuốn lịch chân dung Tiêu Mặc Phàm. Bây giờ đã đổi thành phong cảnh, mà trên tường cũng không còn ảnh nữa. Khi bước vào, căn nhà cũng không còn khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi”

Sự thay đổi của Tĩnh An vĩnh viễn luôn khiến hần không hiểu ra sao, cho nên khi nhìn thấy sự khác biệt này, lòng hần lại thấy khó chịu.

Thế nhưng Đường Dự lại chỉ quan tâm với ba chữ ‘Tiêu Mặc Phàm’ của Trần Sâm.

Khi Tĩnh An kéo valy ra ngoài thì Trần Sâm vẫn còn đang lải nhải về sự thay đổi của căn nhà này với Đường Dự: “Bây giờ mới giống căn nhà giành cho người bình thường ở, tình trạng trước kia chính là bệnh cuồng thần tượng”

“Trần Sâm” Tĩnh An cất tiếng đánh gãy lời của hần “Giúp tôi đóng gói mấy thùng giấy này đi”

“A! Cô sắp xếp xong rồi đấy à?” Trần Sâm quay đầu lại, dường sự bị đàm luận đột nhiên xuất hiện khiến cho hần cảm thấy xấu hổ vô cùng. Hần vội vàng đứng lên, cười nói: “Để tôi mang chúng ra xe”

“Cần tôi giúp gì không?” Đường Dự cũng đứng lên hỏi, ánh mắt phức tạp đã biến mất mà thay vào đó là sự ung dung thường ngày.

“Không cần, cũng không nhiều đồ lắm” Tĩnh An quay đầu lại, nở một nụ cười tươi sáng.

Mà lúc này Trần Sâm đang ôm thùng giấy, đáng vẻ không có chút chột vạt chứng tỏ chiếc thùng trong tay không nặng chút nào. Hần hỏi: “Tĩnh An, cô định mang bao nhiêu đây đồ sang nhà mới thôi sao? Chỉ có một thùng à? Lại còn nhẹ thế này hả?”

Tĩnh An đi đến sau lưng Trần Sâm, đóng cửa phòng ngủ lại rồi đáp: “”Chỉ bấy nhiêu thôi, những thứ còn lại đành để ở đây”

Những vật mang theo cũng chỉ là quần áo và vài bộ trang sức linh tinh mà cô đã mua sau khi tỉnh lại.

“Cô có định cho thuê nơi này hay không?” Trần Sâm hỏi.

“Tôi không bán, cũng không có ý định cho thuê, cứ để vậy thôi” Tĩnh An lắc đầu lắc đầu, vốn dĩ cũng không phải nhà của mình, vẫn nên giữ nguyên hiện trạng thì hơn.

Ba người lục tục quay lại xe, Trần Sâm vẫn đảm nhiệm chức vụ tài xế.

Sau khi khởi động xe, Trần Sâm mới sực nhớ ra, hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Nghe thấy lời của hắn, Tĩnh An chợt nhận ra mình cũng không biết nhà mới là nơi nào.

“Khu biệt thự XX” Đường Dự đáp lời.

Mà câu trả lời của hắn lại khiến cho tim của Tĩnh An đập mạnh trong lồng ngực. Cô cảm thấy mình như ngu muội, phản xạ hỏi: “Ở đâu chứ?”

Đường Dự chuyển tầm mắt về phía Tĩnh An, khi thấy vẻ mặt như giật mình của cô liền nhíu mày.

“Khu biệt thự XX sao? Đó là nơi ở của rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng nha. Chuyện này chứng minh Tinh Quang rất xem trọng cô đó Tĩnh An” Nhận được đáp án, Trần Sâm có vẻ rất phấn khởi.

“... Ừ”

Cảm nhận được ánh mắt của Đường Dự, Tĩnh An cố lấy lại vẻ trấn tĩnh, quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa kính. Chắc cô đã suy nghĩ nhiều rồi, nơi đó từ lâu đã không còn gì để người nọ lưu luyến.

Ước chừng hai mươi phút sau, chiếc xe rẽ vào khu biệt thự. Tĩnh An bước từng bước, ngẩng đầu hai thân ảnh đăng trước, thần sắc ảm đạm trong mắt đột nhiên biến mất, mà thay vào đó là có chút buồn cười. Đường Dự kéo theo vali hành lý màu đỏ kiểu dáng giành cho nữ giới, còn Trần Sâm thì mặc tây trang nhưng khệ nệ ôm theo một thùng giấy.

Ánh mắt Tĩnh An đang chứa đầy ý cười, đột nhiên Đường Dự quay đầu lại nhìn cô. Tĩnh An mỉm cười đáp lại ánh mắt ôn hòa của hắn, sau đó vui vẻ cất bước chạy về phía trước.

Thang máy vang lên một tiếng ‘ding’, cả ba người đồng thời tiến về phía trước. Tuy nhiên sau khi cánh cửa thang máy mở, một người từ trong bước ra, thế nhưng lại là người mà Tĩnh An không nghĩ sẽ gặp ở đây nhất.

Tiêu Mặc Phàm.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cố Nhân

Thang máy vừa mở, ba người đang định bước vào lại chậm chạp bất động.

“A... Anh Tiêu” Trần Sâm có chút bất ngờ. Hắn không ngờ sau khi đến nơi này, người đầu tiên mình gặp lại là Tiêu ảnh đế Tiêu Mặc Phàm. Nhân vật cấp đại thần trong giới showbiz sao lại xuất hiện ở đây? Trần Sâm còn nhớ ngôi nhà tân hôn của hắn và Lý Na đã bị đám chó săn phanh phui chính là nằm trong khi biệt thự cao cấp bên ngoài ngoại ô.

Ánh mắt Tiêu Mặc Phàm đảo qua Trần Sâm, dừng lại một chút trên mặt Đường Dự sau đó mới rơi vào người Tĩnh An. Hắn hỏi: “Dọn đến nơi này ở sao?”

Thu hồi ngạc nhiên ngoài ý muốn, Tĩnh An nhìn Tiêu Mặc Phàm mặc áo len cổ chữ V, bình bình đạm đạm trả lời: “Ừm”

Vô tình nghĩ đến Đường Dự đang đứng bên cạnh mình cũng mặc áo len cổ chữ V màu xanh đậm. Thế nhưng trên Đường Dự lại quần thêm một chiếc khăn choàng sọc caro đỏ trắng. Chiếc khăn tuy mỏng, không có tác dụng giữ ấm cho lắm, thế nhưng nó lại tô đậm khí chất cao quý nho nhã của hắn.

“Tôi cũng ở đây. Chúng ta thật có duyên, Tĩnh An” Giọng điệu không còn kỳ quái như lần ngăn cản cô khi kết thúc quá trình quay MV dạo trước, lúc này đây hắn chỉ như một người anh có kinh nghiệm trong nghề ra vẻ tự nhiên thân thiết với đàn em đến sau.

Chưa kịp nghe câu sau, chỉ vừa nghe thấy câu ‘tôi cũng ở đây’ của Tiêu

Mạc Phàm thì Tĩnh An đã không thể khống chế cảm xúc thoáng qua ngẩn ngui trong lòng. Cô khẽ nhếch miệng, chỉ nói được một chữ: “Anh...”

Anh... vì sao lại ở nơi này?

Anh... làm sao còn có thể ở nơi này?

Anh... không nên ở nơi này!

“Chúng ta phải đi rồi” Đúng lúc này, ngay khi Tĩnh An cảm thấy bản thân mình thất thố thì Đường Dự lại nghiêng đầu nói bên tai cô, cần cổ khẽ cúi xuống lộ ra độ cong tao nhã.

Tĩnh An quay đầu theo bản năng liền nhìn thấy sườn mặt của hắn, ngũ quan tuấn tú hơi phóng đại trong tầm mắt. Từ khóe mắt đến hai hàng chân mày đều là tao nhã, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười mỏng, lông mi dài cong như hàng liễu rủ xuống, đôi tròng mắt không chút gợn sóng nhưng lại cực kỳ xinh đẹp.

Không biết từ lúc nào mà Đường Dự đã bước đến bên cạnh mình. Ngay một khắc này, hai người bốn mắt nhìn nhau. Tĩnh An cảm giác gương mặt trước mắt mình không ngờ lại có thể khiến tim người khác đập thành thịch như vậy. Ánh mắt đặc biệt của hắn đồng thời cũng khiến cô cảm thấy ngọt ngào lạ thường.

“Chúng ta còn phải dọn dẹp nhà cửa, không nên trì hoãn nữa” Đường Dự mỉm cười nhẹ nhắc nhở cô, giọng điệu ôn đạm như thường ngày nhưng đâu đó vẫn có một chút cảm xúc bất thường. Sau đó hắn quay đầu, tầm mắt lơ đãng xẹt qua Tiêu Mạc Phàm, rồi bước tới trước ấn nút thang máy.

Cửa thang máy ding một tiếng mở ra, Tĩnh An quay lại gật đầu chào Tiêu Mạc Phàm rồi bước vào trong không một chút chần chừ.

Khó khăn lắm Tiêu Mạc Phàm mới có thể ngăn cản cánh tay đang muốn ngăn cản Tĩnh An của mình. Cũng như đêm đó hắn cố kiềm nén chính mình cất tiếng gọi bóng dáng kiên quyết rời đi đó. Tại sao hắn vẫn luôn xem cô gái này như người ấy? Rõ ràng đã tự nhủ rằng người đó đã chết rồi! Ngay lúc người đó nghe điện thoại của hắn, hắn còn chưa kịp nói gì, đầu bên kia điện thoại đã vang vọng thanh âm chấn động do tai nạn.

Tiêu Mạc Phàm giật mình bừng tỉnh kịp thời xoay người lại, cửa thang máy vẫn còn chưa đóng hết. Từ kẽ hở giữa hai cánh cửa, Tiêu Mạc Phàm nhìn thấy đôi mắt đang nhìn mình của Đường Dự. Cánh cửa kim loại đã che đi phân nửa người hắn ta, nhưng trong đôi mắt đó lại chỉ có lạnh lùng cùng sắc bén.

Thang máy nhanh chóng khép lại, ngăn hai đôi mắt của hai người đàn ông đang nhìn nhau chăm chăm. Tiêu Mạc Phàm nhíu mày, khẽ cất tiếng gọi một cái tên mà phải mất rất lâu mới nhận diện ra từ gương mặt đó.

“Đường Dự”

Thiên tài nhiếp ảnh gia Mr Tang, đây là lần đầu tiên Tiêu Mạc Phàm nhìn thấy người thật. Thế nhưng cũng không phải là lần đầu tiên hắn nghe thấy giọng của hắn ta. Mặc dù cái lần đầu tiên đó là từ rất nhiều năm về trước, mà hắn cũng đã không còn nhớ rõ. Cuộc điện thoại mà hắn bắt máy khi đó, hắn nhớ rõ người này nói hắn ta là Đường Dự, cũng là nhiếp ảnh gia Mr Tang.

Đó là năm đầu tiên Đan Trữ buông tay với cuộc sống người mẫu, cũng là lúc Mr Tang đạt được giải nhất cuộc thi chụp ảnh quốc tế nổi tiếng. Trong đoạn thời gian đó, bởi vì báo giới không ngừng đưa tin Đan Trữ giải nghệ để gia nhập vào giới điện ảnh, cho nên cô cũng cố ý không quan tâm đến các tin tức trong giới giải trí một thời gian dài, đồng thời cũng bỏ qua người thanh niên vừa đoạt được vòng nguyệt quế trong cuộc thi nhiếp ảnh lớn nhất thế giới đó.

Vào ngày Tiêu Mạc Phàm nhận được điện thoại của Đường Dự, đúng lúc hắn đang làm khách trong nhà Đan Trữ, mà cô lại vì vội vàng nấu cơm và không thể bắt điện thoại. Đường Dự gọi đến chính là muốn mời Đan Trữ trở thành người mẫu chụp ảnh của hắn ta. Bây giờ hắn đã quên lúc ấy mình trả lời thế nào, nhưng kết quả cuối cùng chính là từ chối lời mời đó thay cho Đan Trữ. Mà sau đó Đan Trữ có hỏi ai gọi đến thì hắn cũng chỉ bảo là nhầm số. Hắn khi đó... chỉ là không muốn cô tiếp tục trở về con đường làm người mẫu.

Tiêu Mạc Phàm thu hồi suy nghĩ, nhớ đến ánh mắt nhìn mình của Đường Dự, hai nắm tay lại siết thật chặt. Nếu hắn không nhìn nhầm, ánh mắt Đường Dự lúc nhìn cô gái kia hoàn toàn khác biệt với khi nhìn mình, đáy mắt không phải là lạnh lùng cùng sắc bén, mà là sùng nịnh rõ ràng trong mắt người ngoài.

Mà lúc hắn ta quay đầu lại lơ đãng liếc về phía hắn, ánh mắt hoàn toàn khác với khi đứng trước cô ấy, càng nhìn thì càng giống đặc ý. Còn cô ấy, khi lướt qua người hắn, trong mắt cũng chỉ có bóng dáng của người đàn ông thoạt nhìn lãnh đạm nọ.

Mặc dù biết rằng hai gương mặt đó hoàn toàn không giống nhau, nhưng sắc mặt của Tiêu Mạc Phàm vẫn trở nên trắng bệch.

Nếu như... nếu như trong mắt Đan Trữ không còn có hắn... Nếu như trong lòng cô khắc sâu một hình bóng khác... Nếu như cô lại nhìn hắn mà như không thấy...

Hắn từng nói rằng rất mong cô sẽ quên hắn, sẽ tìm được người tốt với cô hơn hắn. Thế nhưng... hắn thật sự... thật sự mong cô sẽ quên hắn sao?

Tiêu Mạc Phàm nhìn con số đang nhảy lên dần của thang máy, chặt vật cười khổ.

Hắn đã quen với tình cảm Đan Trữ giành cho mình, mà cũng quen với sự chăm sóc từ một cô gái khác. Vốn tưởng rằng đã hiểu được tình cảm của chính mình, kết quả lại là... rối loạn đến không chịu nổi.

Trong thang máy, khi Đường Dự đang định vươn tay ấn nút tầng muốn lên thì không biết ma xui quỷ khiến thế nào Tĩnh An lại ấn vào con số quen thuộc nọ.

“Tĩnh An, cô biết chúng ta sẽ lên tầng mấy sao?” Trần Sâm ôm thùng giấy, nhìn hành động đột ngột của Tĩnh An bằng ánh mắt kỳ quái.

“A... Tôi... bấm loạn ấy mà” Gương mặt lộ vẻ xấu hổ, Tĩnh An vờ như không có chuyện gì xảy ra nhích sang bên cạnh nhường lối cho Đường Dự.

“Số tầng cô vừa bấm...” Trần Sâm nhìn chăm chăm con số tầng lầu Tĩnh An vừa nhấn loạn, càng nhìn càng cảm thấy nó quen quen.

“... Đan Trữ cũng có một căn nhà ở nơi này” Hậu tri hậu giác Trần Sâm mới nhớ đến việc Đan Trữ cũng từng ở đây, cô ấy còn từng đưa địa chỉ cho hắn nhưng chỉ tiếc hắn chưa từng đến, mà khi hắn đến... Vẻ mặt Trần Sâm có chút hốt hoảng “Tầng đó là nơi Đan Trữ ở”

Tĩnh An cúi đầu, Đường Dự liếc mắt nhìn Trần Sâm nhưng không ai tiếp lời Trần Sâm, mà sau khi nói hết lời thì hắn lại trở nên trầm mặc.

Nhà Tĩnh An trùng hợp lại ở trên nhà Đan Trữ một tầng. Đồ đạc nội thất cũng gần như đầy đủ, thậm chí còn nhìn thấy vết tích đã từng có người đến đây quét tước lại nhà cửa.

“Công ty thật đúng là chu đáo, giúp chúng ta giảm bớt thời gian dọn dẹp” Trần Sâm đặt thùng giấy vào phòng ngủ, sau đó mới đánh giá căn nhà một

lượt. Phong cách trang trí giản đơn nhưng vẫn lộ ra vẻ thời thượng. Sau khi xem xét một vòng, Trần Sâm cảm thấy nhàm chán mới chạy đến phòng bếp mở tủ lạnh.

“Không ngờ cả thức ăn trong tủ lạnh cũng được chuẩn bị đầy đủ nha!” Rau quả thịt thà đủ màu sắc được chất đầy trong tủ khiến cho Trần Sâm há hốc mồm.

Tiếng kinh hô của Trần Sâm từ trong phòng khiến Tĩnh An cùng Đường Dự giật mình. Khi Tĩnh An đến mở tủ lạnh thì cũng kinh ngạc không kém. Cô đùa giỡn, nói: “Vậy là có thể tự tay nấu tiệc tân gia nha! Tôi đây đã quyên góp từ thiện hết tiền rồi, nếu tiết kiệm được thì tiết kiệm thôi. Được rồi, bây giờ thì xin mời hai vị nam sĩ ra ngoài chờ một chút, bữa tối sẽ xong ngay thôi”

Đường Dự cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy tủ lạnh được chất đầy thức ăn, thế nhưng khi nghe thấy cô muốn nấu bữa tối thì lại không bước ra ngoài. Hắn xắn tay áo, âm giọng nói: “Để tôi giúp em”

“Thật ra tôi có thể tự...”

Tĩnh An muốn khách khí từ chối nhưng Đường Dự nhận ra ý tứ của cô liền thân nhiên đi đến tủ lạnh lấy một hộp đựng thịt tươi ra, sau đó cười nói: “Khỏi lo lắng, tôi không phải chỉ biết nấu mỗi món cháo”

Lời từ chối khéo bị cắt ngang, Tĩnh An nhìn thấy hành động của Đường Dự liền biết hắn quyết tâm ở lại đây giúp mình cho nên cũng không tiếp tục từ chối.

“Cho dù chỉ biết nấu cũng đã khiến cho tôi cảm thấy mình không bằng rồi” Tĩnh An trêu chọc, nhưng quả thật chén cháo thịt ngày đó còn ngon hơn do chính cô nấu nhiều.

“Cháo gì cơ?”

Như lọt vào sương mù, Trần Sâm cất tiếng hỏi, thế nhưng thứ hần nhận lấy chỉ là hai người trước mặt nhìn nhau mà cười.

Sáng hôm sau, lúc Tĩnh An đang đọc tin tức “Những vụ tai tiếng tình dục trong giới nghệ sĩ” trên trang nhất báo giải trí thì Trần Sâm lại gọi điện thoại đến.

“Còn chưa có kết quả sao?” Điều Tĩnh An hỏi đến chính là kết quả của buổi phỏng vấn lần trước.

“Tôi vừa hỏi người phụ trách bên đó, vẫn còn chưa quyết định là tuyển ai. Không biết bọn họ làm việc kiểu gì nữa!”

Giọng điệu của Trần Sâm có vẻ rất bất mãn, nhưng kết quả phỏng vấn lần này quả thật đến quá chậm. Tĩnh An lại hỏi: “Bên đó nói thế nào?”

“Bọn họ còn chưa quyết định được sẽ chọn cô hay Lý Na làm người mẫu mở màn”

Người mẫu mở màn không phải chỉ cần có thực lực, mà còn cần thêm cả danh tiếng. Có thể khiến cho đối phương phân vân không biết nên chọn cô hay Lý Na, xem ra sự nổi tiếng của cô cũng đã được khẳng định.

Khóe miệng Tĩnh An nhếch lên thành một nụ cười nhạt, nói: “Trần Sâm, nói với bọn họ là tôi muốn làm người mẫu thứ hai bước ra màn” Cho dù cô không đưa ra ý này trước thì kết quả cuối cùng cũng sẽ hướng về phía người có danh tiếng hơn cô vào thời điểm hiện tại – Lý Na.

“Người mẫu thứ hai?”

Đầu dây bên kia, Trần Sâm hút khí, lo lắng bất an hỏi lại:

“Cô không phải là đang nói giỡn đó chứ?”

“Không đâu Trần Sâm, tôi muốn làm người mẫu thứ hai mở màn”

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Không Tiêu Đề

Cuối tháng mười, Tỉnh An được mời tham dự một buổi trình diễn thời trang xuân hè. Đây là buổi diễn kỷ niệm tám năm của chương trình cho nên các hoạt động quảng cáo đều rất rầm rộ. Mặc dù trình diễn thời trang trong nước không cách nào sánh bằng quốc tế, nhưng với nền kinh tế phát triển hiện nay của thành phố S cùng với rất nhiều sự kiện tầm cỡ thế giới đều được tổ chức tại đây suốt vài năm qua, mức độ nổi tiếng cùng lực ảnh hưởng của thành phố S ngày nay đã không còn như xưa. Nhờ vào các dịch vụ cao cấp phục vụ cho khách du lịch, thành phố S đã được liệt vào một trong mười thành phố xa hoa nhất trong nước. Kể từ đó, phương diện thời trang trong nước như được nối vào cùng một đường ray với thế giới, cho dù vẫn còn cách khá xa nhưng tầm ảnh hưởng không hề nhỏ. Mà buổi trình diễn thời trang xuân hạ lần này lại nhân cơ hội thi đấu thời trang quốc tế hồi giữa năm vẫn còn dư âm để đẩy mạnh tuyên truyền từ trong ra ngoài nước.

“Người mẫu mở màn đầu tiên của buổi diễn thời trang thành phố S... Cô xem, cơ hội tốt biết bao lâu mới có một lần mà tự nhiên bị mất đi như vậy” Trần Sâm cúp điện thoại, nhét vào túi quần, khóe miệng khẽ nhếch, ngồi xuống ghế salon đối diện với Tỉnh An đang vô cùng bình tĩnh, buồn bực nói: “Cô mở màn thứ hai, tất cả phóng viên đều đã đặt chú ý hết lên người Lý Na, ai còn để ý đến cô chứ? Vị trí dễ bị lãng quên thế này có gì cô lại...”

Mặc dù hôm qua Tỉnh An yêu cầu Trần Sâm đề cập vấn đề này với người phụ trách bên đó, nhưng thế nào hăn cũng không dám tin đây là sự thật. Thế cho nên mới sáng sớm hôm nay hăn đã chạy đến nhà cô, hi vọng cô có thể thu hồi suy nghĩ ngu ngốc này. Tuy nhiên, vào lúc mặt đối mặt nói chuyện,

thái độ cường ngạnh của cô đã khiến hần biết rằng ý định này không còn đường nào từ chối được.

“Bên kia đồng ý chưa?” Lật một trang tạp chí trên đùi, Tĩnh An ngẩng đầu hỏi Trần Sâm.

“Cũng giống tôi đàn mặt mất nửa ngày mới kịp phản ứng hỏi này hỏi nọ” Trong lời nói của đối phương không cần nghĩ cũng biết là đang khiếp sợ và thậm mắg Tĩnh An quá vớ vẩn. Trần Sâm buồn bực đi tới đi lui như muốn mượn việc này để đập tan chán nản trong lòng.

“Sau đó bọn họ còn nói đã nhường vị trí tốt cho cô, không ngờ vậy mà cô lại từ chối” Bước chân Trần Sâm chuyển hướng, nhìn Tĩnh An, mở miệng nói: “Đồng ý chưa ấy hả? Mình đã tự tiến cử làm người thứ hai mở màn, đối phương có thể không đồng ý sao? Dù sao cũng không phải là vị trí đầu tiên, bọn họ việc gì phải lo lắng? Cuối cùng khách khách khí khí vài câu, còn không phải đã đồng ý rồi sao?”

Trần Sâm không hần là trách mắg cô, hần cũng chỉ vì lo lắng cho cô mà thôi.

“Ừ”

Nhìn bộ dạng ‘hoàng đế chưa vội mà thái giám đã gấp’ đầy u oán của Trần Sâm, Tĩnh An mỉm cười đáp lại một tiếng, sau đó mới nhớ còn một chuyện chưa nói cho hần “Đúng rồi Trần Sâm, sau buổi trình diễn thời trang này anh nhớ để trống giúp tôi một khoảng thời gian, mấy cái quảng cáo có thể dời về sau thì cứ dời, không dời được thì cứ từ chối hết đi”

“Trống một khoảng thời gian?” Liên tiếp nhận được mấy yêu cầu kỳ quái của cô, Trần Sâm sững người. Hần đã biết đối với những ý định của mình thì cô kiên quyết đến cỡ nào, cho nên không hề ôm kỳ vọng cô sẽ lắng nghe ý

kiến của mình. Trần Sâm đành phải nói: “Khoảng thời gian trống đó là do có chuyện gì muốn làm sao? Nghỉ ngơi lâu quá chỉ sợ rằng địa vị của cô sẽ không còn như lúc hiện tại nữa. Nếu có chuyện gì không vội chi bằng gác qua sau này hãy nói, được không?”

“Sẽ không lâu đâu” Tĩnh An cười cười, nói tiếp “Nếu nghe lời anh gác chuyện này sang một bên, tôi sợ rằng người hối hận sẽ là anh đó”

Tĩnh An nói như thế, cho dù Trần Sâm có buồn bực cỡ nào cũng bị tính tò mò chiếm cứ. Chuyện sẽ làm hấn hối hận, chẳng lẽ là chuyện tốt có lợi cho con đường phát triển của Tĩnh An? Hấn là người đại diện, chẳng phải bất cứ công việc nào đều phải thông báo qua hấn trước sao? Trần Sâm chịu không nổi, hỏi dồn dập: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Nhìn thấy nét mặt không chút tin tưởng của hấn, Tĩnh An cong khóe miệng đáp: “Đường Dự muốn tổ chức triển lãm”

“Đường Dự muốn tổ chức triển lãm...” Trần Sâm sửng sốt vài giây, sau đó đột nhiên cất cao giọng hỏi: “Triển lãm của Mr Tang? Có thật không vậy?”

“Thật đó, chỉ là chưa thông báo với giới truyền thông thôi” Tĩnh An lại giải thích: “Tôi đã nhận lời mời làm người mẫu cho Đường Dự rồi”

Nụ cười cùng cái gật đầu của cô trái lại khiến cho Trần Sâm choáng váng, hấn hỏi: “Tại sao... lại tổ chức triển lãm này?”

Hiển nhiên Trần Sâm cũng nhớ đến tuyên bố của Đường Dự với giới truyền thông, nhưng nguyên nhân của chuyện này cũng không được hấn ta công khai ra ngoài. Tĩnh An cũng không muốn nhiều chuyện về vấn đề bí mật của người khác liền chuyển đề tài: “Sao lại đi hỏi nguyên nhân? Tôi cứ tưởng rằng anh sẽ quan tâm đến chuyện tôi sẽ làm người mẫu cho buổi triển

lâm hơn chứ”

“A! Đúng đúng đúng!” Kịp phản ứng, Trần Sâm nhanh chóng bị Tĩnh An dắt mũi quay lại nghi vấn lúc đầu. Hắn kích động hỏi: “Vì chuyện này mà phải sắp xếp thời gian trống đúng không?”

Mặc kệ Tĩnh An bây giờ có nổi tiếng hay chưa, chỉ cần trở thành người mẫu chính trong buổi triển lãm của Mr Tang thì... Bỏ qua chuyện buồn bực mấy hôm nay, Trần Sâm cảm thấy bây giờ mình như trúng độc đắc, trong lòng phấn khởi không cần nói cũng biết “Có chuyện này chống lưng thì sợ gì chuyện người mẫu mở màn thứ hai, mở màn thứ mấy cũng được!”

Phản ứng của Trần Sâm khiến cho Tĩnh An bật cười, lắc lắc đầu.

Sau khi hưng phấn cực độ, Trần Sâm tự thu liễm chính mình, liếc mắt nhìn đến cuốn tạp chí trên đùi Tĩnh An.

“Đây không phải là tác phẩm của Đường Dự sao?” Trần Sâm có ấn tượng rất sâu đối với tấm ảnh này “Tôi nhớ tác phẩm đầu tiên trên tạp chí MODE của Mỹ đã mang đến tiếng tăm vang dội cho Mr Tang chính là chụp cô người mẫu Keyshia này”

Keyshia tuy là người mẫu có nước da đen nhưng vẫn được xuất hiện trên trang bìa của tạp chí MODE, mặc dù không phải là chưa từng có tiền lệ nhưng khi đó dư luận vẫn ầm ầm không thua kém gì tin tức ly hôn của nữ ca sỹ da trắng người Mỹ trứ danh thời bấy giờ.

Ánh mắt của Tĩnh An quay về trên cuốn tạp chí, trong hình là một người mẫu da đen đang nghiêng mặt, thân người cao lớn, mái tóc đen cùng tông màu với làn da, cằm hơi nhếch lên, chiếc cổ thon dài vươn thẳng lộ ra đường cong duyên dáng. Tấm ảnh này khiến cho người khác chỉ cần một cái liếc mắt cũng phải chú ý đến, bên tai trái của người mẫu là chiếc khuyên tai dài

nhẹ rủ xuống thành hình chữ ‘freedom’ (1). Màu da người mẫu cùng những viên kim cương trên khuyên tai tỏa ra ánh hào quang, tôn sắc lẫn nhau, rồi lại tương phản lấy nhau.

(1) Freedom: Tự do.

Qua tấm ảnh, đầu tiên người ta sẽ chú ý đến khuyên tai, sau đó mới chuyển hướng đến trên người người mẫu. Tình An cũng nhìn thấy dự vọng muốn phá kén bay đi trong mắt cô gái này. Không thể phủ nhận, trong lúc nhất thời cảm xúc khát vọng tự do bỗng nhiên xuất hiện ngay trong mắt người xem, thậm chí là từ sâu trong cõi lòng.

Mr Tang am hiểu nhất chính là bắt giữ khoảnh khắc tình cảm trong mắt người mẫu qua ống kính bằng một cách vô cùng đơn giản và trực tiếp. Khi ngắm các tác phẩm của Mr Tang, không ai không biết nó thể hiện điều gì, bởi vì người xem đã hoàn toàn bị cảm động lây.

Tình An chăm chú đọc đoạn văn miêu tả bức ảnh.

“Sao tự nhiên lại xem tạp chí ảnh vậy?” Trần Sâm không nghĩ nhiều, tùy tiện hỏi.

“Tiện tay mua thôi” Thế nhưng lúc ấy nhìn thấy trang bìa tạp chí xuất hiện dòng chữ ‘Nhiếp ảnh gia Mr Tang’, không hiểu sao cô lại quyết định không chút lưỡng lự.

Tình An khép cuốn tạp chí lại, đặt sang bên cạnh.

Tiền Trần Sâm đi, Tình An quay trở về ghế salon cầm lấy cuốn tạp chí. Vừa định đứng dậy thì điện thoại di động vang lên, cái tên Đường Dự ngay lập tức xuất hiện trên màn hình.

“Đường Dự” Tĩnh An bắt máy, ngồi trở lại trên ghế. Cuộc điện thoại này, cô là người đầu tiên gọi tên hân.

“Ừ” Đầu dây bên kia vang lên âm thanh trấn định.

“Tìm tôi có chuyện gì sao?” Tĩnh An dựa lưng vào ghế, sau khi hỏi xong mới nhận ra khoảng cách giữa mình và Đường Dự không biết từ lúc nào đã bị phá vỡ, từ lúc bắt đầu đã vô cùng yên lặng, sau đó dần dần trở nên quen thuộc.

Khi nói chuyện cùng hân, bất giác cô lại quên mất thân phận của hân là thiên tài nhiếp ảnh gia nổi tiếng, lại còn là thiếu gia nhà họ Đường. Lúc Đường Dự nói chuyện cùng cô, gương mặt ngàn năm không thay đổi thế nhưng lại trở nên ôn hòa. Mà vẻ mặt ôn hòa này khiến cho cô bất giác sa vào trong đó, bất giác quên mất đi thân phận và địa vị của đối phương.

“Không có chuyện gì thì không thể gọi sao?” Phía bên kia vang lên âm thanh cười dịu dàng của Đường Dự. Điều cười kia tự dừng khiến Tĩnh An nhớ đến lần đầu tiên cô cùng hân ‘nói chuyện’ qua điện thoại với nhau. Lần đó cô không nghĩ là tin nhắn của Đường Dự cũng bởi vì ký hiệu mặt cười kèm bên trong.

“Không có chuyện gì vậy chẳng lẽ là... nhớ tôi sao?”

“Ừ, nhớ em” Vần thanh âm bình bình đạm đạm đó, không cao không thấp, ân ẩn ý cười.

Nghĩ đến cùng với nhớ chỉ chênh lệch một chữ, nhưng lại thể hiện ý tứ không giống nhau. Giống như sau hôm tổ chức quyên góp từ thiện, khi Đường Dự trả lời câu hỏi của phóng viên, sự thay đổi trên nét mặt hân cũng không khác gì giọng điệu lúc này, hân là do cô đa tâm mà thôi. Hai hàng lông mi của Tĩnh An khẽ run run.

Sau khi sống lại, có vẻ cô quá miễn cảm về phương diện này, chỉ vì cô đối với tình yêu là nơm nớp lo sợ, không phải hoàn toàn kháng cự mà là cần có thời gian để lắng đọng lại.

“Tĩnh An?” Trầm mặc của cô khiến cho người bên kia đầu dây thấp giọng hỏi.

“Ừ”

“Trình diễn thời trang của thành phố S tôi sẽ đến chụp ảnh để chuẩn bị cho buổi triển lãm” Thanh âm của Đường Dự truyền đến, xoay quanh vấn đề buổi trình diễn.

Nghe đến chuyện ‘trình diễn thời trang’ cùng ‘triển lãm’, cảm xúc dưới đáy lòng Tĩnh An âm thầm bình tĩnh trở lại.

“Không phải đã nói là không có chuyện gì sao, thế nào lại nói đến chuyện này?” Tĩnh An cười hỏi.

“Ảnh trình diễn là một trong các bộ sưu tập, ngoài ra còn cần đến những nơi khác để lấy cảnh nữa”

Sau đó, hai người tán gẫu đến chuyện tổ chức triển lãm của Đường Dự. Cuối cùng, trước khi cúp điện thoại, Đường Dự mới nói một câu:

“Cho dù là người mở màn thứ hai, trong ống kính của tôi cũng chỉ có em”

Câu nói này khiến cô kinh ngạc, ngoài ra trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Đặt điện thoại xuống, Tĩnh An nhìn thấy tay mình vẫn còn cầm cuốn tạp chí, sòng mắt khẽ lưu chuyển. Mua cuốn tạp chí này có phải là do mình muốn thông qua các tác phẩm của Đường Dự để hiểu thêm về con người hần hay không?

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Vén Màn

Cuối tháng mười.

Đội ngũ phụ trách buổi trình diễn thời trang của thành phố S đã tổ chức họp báo thông báo các tin tức liên quan, tên người mẫu mở màn đầu tiên nhất thời được bàn luận sôi nổi.

“Anh Từ, nghe nói người mẫu Lý Na là người mở màn đầu tiên à?” Phóng viên đang chờ đợi dưới đài tán gẫu giết thời gian.

Người đàn ông tên gọi anh Từ có vẻ lớn tuổi nhất trong nhóm phóng viên, người này đã từng tham gia không dưới trăm buổi trình diễn thời trang trong và ngoài nước. Lúc này nghe thấy có người hỏi, hắn liền đưa tầm mắt về phía người nọ, biểu tình ‘biết rõ còn cố hỏi’ thể hiện rõ ràng trên mặt.

Phóng viên muốn dùng vấn đề này lôi kéo làm quen nhất thời cảm thấy xấu hổ, gương mặt trở nên cương cứng. Anh Từ không tiếp tục quan tâm đến người nọ, nhướn mày nhìn người thanh niên bên cạnh mình, ý bảo hắn ta đi lên trên ngời.

Hai người rời khỏi nhóm phóng viên một dãy ghế liền dừng lại, một lúc sau anh Từ mới mở miệng nói: “Tiểu Hăng, đừng có ngây ngốc nữa, cái gì nên chụp thì bắt đầu chụp đi”

“A?” Người bị gọi tên Lý Hăng, hắn ta là phóng viên vừa qua kỳ thực tập của tòa soạn báo. Do những tấm ảnh hắn ta chụp có chút không tệ nên được tổng biên tập cho phép đi theo anh Từ tác nghiệp trong buổi trình diễn thời

trang nổi tiếng này.

Hắn ta ngạc nhiên, hỏi ngược trở lại: “Người mẫu không phải còn chưa đi ra sao?”

Lý Hằng ở tòa soạn báo nổi tiếng thành thật, nói cách khác chính là làm việc không biết theo thời thế. Thế nhưng tính tình này không ngờ lại hợp ý anh Từ, nếu không thì anh Từ làm sao có thể dẫn theo một phóng viên không chút kinh nghiệm tham gia một sự kiện tầm cỡ cùng mình.

“Đừng tưởng rằng nơi này chỉ có người mẫu là đáng chụp, cậu nhìn theo hướng tay tôi chỉ xem” Đã có nhiều kinh nghiệm tham gia các sự kiện lớn, anh Từ càng hiểu làm thế nào để bắt được những khoảnh khắc và tin tức mà người khác không làm được. Hắn hỏi: “Cậu nhìn ra đó là ai không?”

Nhìn đến phương hướng anh Từ đang lén lút chỉ, Lý Hằng thấy một người phụ nữ trung niên đang ngồi đằng trước sử dụng máy tính bảng. Người nọ mặc chiếc váy hai màu đen trắng, vẫn nhìn rõ thân hình hơi đầy đặn. Lý Hằng nhìn thế nào cũng không nhận ra thân phận người nọ, hắn ta đành hỏi: “Người đó là... ai?”

Bị câu hỏi ngược trở lại của hắn ta chọc giận, anh Từ trừng mắt liếc Lý Hằng. Vốn định mở miệng mắng nhưng khi nhìn thấy bộ dạng khiêm tốn thỉnh giáo của hắn ta thì lại miễn cưỡng thu trở về. Cuối cùng, hắn chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Quên đi, nhìn cậu là người mới chưa có kinh nghiệm, lại là lần đầu tham gia sự kiện lớn thế này, phỏng chừng cũng là lần đầu tiên gặp người đó, người phụ nữ đó chính là...”

Đang định nói tên người phụ nữ trung niên có chút đầy đặn kia, anh Từ nghĩ lại thấy không ổn, cho dù Lý Hằng có biết tên đi chăng nữa khẳng định cũng là một đầu mờ mịt. Sau khi suy nghĩ, anh Từ mới nhắc đến tên một cuốn tạp chí: “Biết Đô Thị Mới không?”

Đô Thị Mới là tạp chí có lượng tiêu thụ đứng đầu trong nước, bạn gái của Lý Hằng kỳ nào cũng đặt mua tạp chí này. Mà người làm nhiếp ảnh gia như Lý Hằng đương nhiên không thiếu chuyện lật xem các tác phẩm bên trong.

“Biết chứ!” Lý Hằng gật gật đầu, may mắn không phải cái gì quá xa lạ, tạp chí này thì hẳn biết.

Trong mắt anh Từ xuất hiện hài lòng, nói tiếp: “Người đó đó tên là Trương Văn, tác giả của chuyên mục thời trang trong tạp chí đó, đồng thời cũng là nhà bình luận hàng đầu trong nước. Đừng có nhìn bộ dạng đầy đặn của người ta mà tưởng nhầm, từng câu chữ bình luận của mặc dù có chút hài hước gây cười nhưng lại vô cùng sắc bén, độc chết người đó”

Nhìn thấy tầm mắt đầy nghi hoặc cùng kinh ngạc của Lý Hằng đang hướng về phía bên kia, anh Từ biết hẳn đã đoán ra được thân phận của người nọ. Hẳn ta nói: “Bây giờ đã biết nên chụp gì rồi chưa?”

“Anh... anh Từ, người đó...” Không trả lời câu hỏi của anh Từ, Lý Hằng nhìn chằm chằm hướng đó không dám chớp mắt, kích động cùng run rẩy khiến cho thanh âm đứt quãng: “Người nọ... người nọ có phải là...”

Không kiên nhẫn nghe hết lời nói của Lý Hằng, anh Từ tức giận quay đầu nhìn về hướng người phụ nữ kia. Thế nhưng chỉ mới có một chút mà ghế bên phải còn trống của Trương Văn lại xuất hiện thêm một người đàn ông, người đó cầm trong tay một chiếc máy ảnh chuyên nghiệp. Người này mặc quần bò cùng đội mũ sam, cúi đầu ngồi tại chỗ nghịch máy ảnh của mình. Vì cúi đầu, đồng thời cũng đội mũ cho nên hẳn không thể nhìn rõ người đó là ai. Thế nhưng...

Lão Từ nhú mày. Khoan hãy nói hàng ghế Trương Văn ngồi đều là giành cho người nổi tiếng hoặc nhân vật có tiền, khi người đàn ông nọ ngồi xuống, biểu tình trên mặt Trương Văn liền kinh hãi, sau đó liên tục bắt chuyện. Chỉ

cần bấy nhiêu thôi cũng đoán được người này có địa vị không hề thấp.

“Người nọ nhất định là Mr Tang!” Lý Hằng nhỏ giọng kinh hô khiến cho anh Từ kinh ngạc.

“Cậu vừa nói chính là thiên tài nhiếp ảnh gia Mr Tang sao?” Lão Từ chuyển mắt về phía cậu phóng viên của mình, giọng điệu có chút vội vàng cùng gấp gáp: “Cậu có nhìn lầm không? Mr Tang sao có thể tham gia mấy sự kiện trình diễn thời trang này chứ?”

Không phải anh Từ khinh thường sự kiện thời trang của thành phố S, mà với thân phận của Mr Tang chỉ nên thích hợp xuất hiện trong các buổi trình diễn trọng đại của nước ngoài, thậm chí là phải lấy thân phận khách quý tham gia, thế nào còn cầm máy ảnh đến?

Lý Hằng chậm chạp gật đầu, trong mắt đầy sùng bái cùng kích động.

“Tuyệt đối chính xác!” Hắn đã xem không dưới vài chục lần chuyên mục Thời báo Hi Cáp, thân hình của Mr Tang từ lâu đã khắc sâu trong đầu hắn. Cho đến khi nhìn thoáng qua diện mạo dưới lớp mũ của người đàn ông này, Lý Hằng ngay lập tức liên tưởng đến Mr Tang, huống chi...

“Huống chi chiếc máy ảnh kia... là máy ảnh mà Mr Tang yêu quý nhất và cũng là chiếc duy nhất mà anh ấy dùng đến!” Thân là fan trung thành của Mr Tang, Lý Hằng hoàn toàn có thể nhận ra vật bất ly thân của thần tượng.

“Tôi còn cắt mấy tấm hình chụp chiếc máy ảnh đó từ một cuốn tạp chí nổi tiếng của nước ngoài cơ mà! Không ngờ lại là Mr Tang! Mr Tang vậy mà lại đến đây!”

Lý Hằng bình thường hiền như khúc gỗ, khi nói đến Mr Tang liền hưng phấn đến độ hoa tay múa chân. Anh Từ cũng không còn rảnh rỗi để mắng hắn ta, bởi vì chính hắn cũng đang đắm chìm trong kinh ngạc.

“Anh Từ này, hai người đang nói chuyện gì thế? Buổi trình diễn bắt đầu rồi kìa!” Mà lúc này, một phóng viên có quen biết với anh Từ cũng cất giọng gọi, đúng lúc làm cho hấn thu lại kinh sợ của mình khi gặp Mr Tang bằng xương bằng thịt.

“Tới ngay đây!” Hô to một tiếng, sau đó anh Từ quay đầu dặn dò Lý Hằng: “Tiểu Lý, cậu nhìn chăm chăm Mr Tang cho tôi. Hấn đi đến đâu, cậu có lết cũng phải lết về chỗ đó. Hấn chụp cái gì, cậu có trật khớp cũng phải chụp cái đó cho tôi!”

“Còn nữa, mau lên, đừng có đứng đó mà ngẩn người, mau chụp hình Mr Tang cho tôi!” Lão Từ vỗ một chưởng lên vai Lý Hằng, cười ha ha “Thằng nhóc nhà người đúng là lạnh mắt thật đấy, liếc có một cái liền nhìn thấy vàng. Thừa dịp những người khác chưa phát hiện ra Mr Tang, mau mau chụp vài tấm ảnh độc nhất vô nhị đi!”

Lý Hằng được dặn dò liền giơ máy ảnh lên, hướng về phía Mr Tang liên tiếp ấn vào nút chụp.

“Tôi vậy mà quên mất thân phận của chị sẽ thu hút tầm mắt phóng viên” Nhận thấy mình bị lọt vào ống kính, Đường Dự quay đầu đi, nhẹ nhàng kéo vành nón che khuất gương mặt, sau đó liếc mắt về phía Lý Hằng một cái.

“Ố! Sao tôi lại cảm thấy hấn ta đang chụp cậu vậy?” Trương Văn híp mắt, cũng nhìn về hướng đó “Đừng tưởng rằng đội mũ vào là không có ai nhận ra cậu”

“Chẳng sao” Hấn vẫn đội mũ, tay nâng chiếc máy ảnh lên.

Trương Văn thu tầm mắt, ngón tay vẫn gõ gõ máy tính bảng, miệng thì hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

“Chụp ảnh” Đường Dự trả lời, lời ít mà ý nhiều “Chị thì sao? Sao Tiểu

Bảo lại không đi cùng chị?”

Đường Dự sẽ đến tận nơi này để chụp ảnh sao? Ngón tay gõ chữ của Trương Văn hơi khựng một chút. Khi cô nghiêng đầu nhìn Đường Dự, thấy hẫn vẫn là bộ dạng lạnh lùng lãnh đạm như cũ thì cũng không hỏi nhiều, chỉ nói:

“Ba của Tiểu Bảo mấy hôm nay đang ở nhà, làm sao nó còn muốn đến đây tìm mẹ nó chứ” Giọng điệu tuy có chút oán hận nhưng cũng chứa đầy ngọt ngào.

“Jeff từ Paris về rồi à?” Jeff là chồng người Pháp của Trương Văn, ở Pháp cũng là một nhà thiết kế thời trang có tiếng. Đang nhớ đến người kia, ánh mắt của Đường Dự đột nhiên thâm trầm một chút, hỏi: “Val thì sao? Năm nay cũng không về?”

Nghe thấy Đường Dự nhắc đến Val, Trương Văn lắc lắc đầu, đáp: “Chắc năm nay Val lại ở Paris rồi, nhưng tôi có nghe Jeff nói năm sau Val sẽ về nước tổ chức sự kiện thời trang của mình. Jeff còn bảo tôi đến đây tìm một người mẫu cho Val đây này”

Khi Trương Văn nói đến chuyện sang năm Val sẽ về nước thì Đường Dự liền ngừng nghịch máy ảnh, nhột nhạt đáp: “Ừ”

Ngược lại Trương Văn nghĩ đến chuyện khác, nói: “Cậu nói xem nếu năm sau Val trở về, hẫn cùng Đường Du liệu có thể...”

Lời còn chưa nói xong, Trương Văn lại cảm khái thở dài một hơi “Còn tưởng rằng khi Val nhận được tin Đan Trữ gặp tai nạn sẽ ngay lập tức quay trở về... Uống công tôi gọi điện cho Jeff, bảo anh ấy chuyển lời đến Val”

Đường Dự “Ừ” một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Trương Văn tưởng rằng do mình nhắc đến chuyện Đường Du khiến cho Đường Dự khó chịu, vì thế cũng đành phải ngừng nói. Mà trong lúc bọn họ trầm mặc, buổi trình diễn thời trang đã chính thức bắt đầu.

Trình diễn thời trang trong nước mà so sánh với quốc tế thì bất luận là trang trí hay bầu không khí tại hội trường cũng còn một khoảng cách không hề nhỏ. Khuyết thiếu ý tưởng trang trí sàn diễn sẽ khiến cho buổi trình diễn nhìn có vẻ như vẫn luôn như thế, nghìn bài chỉ một giai điệu. Trước buổi diễn vô vị này, phóng viên ngoại trừ ngước mắt để ý đến những bộ trang phục độc đáo, chỉ còn cách liên tục quan sát tìm kiếm những gương mặt nổi tiếng hoặc quen thuộc xung quanh.

Những người mẫu trên đài có gương mặt xa lạ không phải vì không có danh tiếng cho nên không ai chú ý đến, mà chính là vì quá bình thường đến nỗi không ai có hứng thú quan tâm. Nếu như xuất hiện một gương mặt mỹ mạo xinh đẹp, không, chỉ cần là gương mặt mới, cho dù kỹ năng catwalk không ra gì đi chăng nữa cũng có thể thu hút tầm mắt của phóng viên. Đáng tiếc, một người mẫu như vậy mà đến tận giờ này cũng không có.

Cho nên giới truyền thông sau khi nhận được tin tức đều đặt hết tâm trí chờ đợi người mẫu mở màn đầu tiên – Lý Na, cùng với sự tham dự của người mẫu mới Tĩnh An. Lý Na vốn đã đứng vững trong nghề đối đầu cùng Tĩnh An bất ngờ nổi tiếng sẽ được đánh giá như thế nào?. Thế nhưng trong lòng các phóng viên cũng biết, với cách nói ‘đối đầu’ cùng ‘đánh giá’ cũng có chút không ổn, dù sao với vị trí mở màn đầu tiên của Lý Na đã định sẵn sẽ được sự chú ý nhiều hơn Tĩnh An, bất luận là tại sự kiện hay những tin tức sau sự kiện.

Ngay lúc phóng viên vẫn tập trung cầm máy ảnh trên tay thì âm nhạc vang lên.

Khoác trên người chiếc váy màu trắng bạc cùng với đôi giày cao gót màu đen, Lý Na không phụ sự mong đợi bắt đầu bước vào tầm mắt của mọi người. Chiếc váy không hề dài, tà váy được nhà thiết kế tạo hình thành những nếp gấp, phía trước chỉ dài đến đùi và đằng sau được xẻ dài đến tận mắt cá chân. Từ hai bả vai, một làn vải mỏng rủ xuống như dòng thác cuốn đến tận eo. Chiếc váy theo từng bước đi của Lý Na mà chuyển động một cách duyên mỹ.

Mái tóc nâu dài tôn lên dáng người nhỏ nhắn, chiếc váy màu trắng bạc phối cùng biểu cảm lạnh lùng trên gương mặt càng khiến nhan sắc Lý Na thêm phần mỹ lệ. Đại đa số người trước khán đài đều không khỏi cảm thán: Không hổ là người mẫu hàng đầu trong nước.

Nhất thời, kể từ lúc Lý Na xuất hiện trên khán đài, ánh đèn máy ảnh không ngừng chớp tắt làm lóa mắt người.

Thế nhưng chỉ có Lý Hằng bị yêu cầu ‘Mr Tang chụp cái gì thì có trật khớp cũng phải chụp cái đó’ lại vô cùng buồn bực.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tỉnh An Xuất Hiện

Cả người Lý Hằng cứng ngắc, cố nén cảm xúc muốn giơ máy ảnh lên chụp Lý Na. Lúc này hắn vẫn giơ máy ảnh, giữa ống kính là hình ảnh người đàn ông đội mũ ngồi trước khán đài. Thế nhưng hắn lại càng bất ngờ hơn khi thần tượng Mr Tang của mình lại... lại giơ máy ảnh lên khi Lý Na đã đến giữa đài, ống kính kia hướng về phía cánh gà.

Lý Hằng cảm thấy vô cùng khó hiểu, nếu như hắn xoay người sẽ thấy anh Từ đứng đằng xa đang tức điên người khoa tay múa chân, ý bảo người hắn nên chụp là Lý Na. Mà giờ khắc này, Lý Hằng ‘tận chức tận trách’ thực hiện yêu cầu của anh Từ, đâu quan tâm đến vẻ mặt muốn bạo phát của hắn ta, tâm tư của hắn bây giờ dồn đặt trên người Đường Dự. Bởi vì quan sát quá chuyên chú, nên khi ngón tay Đường Dự khẽ động trên nút máy ảnh, Lý Hằng còn chưa kịp điều chỉnh tiêu cự cũng vội vàng ấn nút theo. Ánh đèn lóe lên, Lý Hằng ngây ngốc không kịp phản ứng vì hoàn toàn không biết Mr Tang đang chụp cái gì. Hắn chỉ biết ngay một khắc nút chụp của máy ảnh vừa nhấn, bên trong tấm ảnh ngoại trừ Mr Tang đội mũ đang giơ máy ảnh lên thì phía đằng xa còn có một người xuất hiện, mà bóng người mơ hồ đó vừa bước ra từ sau cánh gà.

Lý Hằng ngây ngốc di chuyển ống kính về phía sân khấu. Ánh đèn sáng ngời chiếu xuống, tầm mắt thay đổi. Lý Hằng nhất thời sững sờ nhìn người mẫu vừa bước lên sàn diễn.

Trên người cô là một bộ quần áo liền thân màu trắng thuần khiết, nửa thân trên là chiếc áo sơ mi, họa tiết nơi cổ tay tương tự với họa tiết ở thắt lưng,

chúng trở thành điểm nhấn ấn tượng của bộ. Thiết kế này càng độc đáo hơn ở chỗ tà áo kéo dài từ bả vai xuống đến bên hông, sau đó tiếp tục uốn lượn từ bên hông đến tận gót chân, nhìn từ xa như một chiếc áo choàng trắng phối hợp cùng đôi giày xăng-đan đen theo phong cách đơn giản nhưng sang trọng. Tầm mắt dời lên trên, mái tóc đen được nhân viên trang điểm cố ý vén gọn nhằm lộ rõ dung nhan xinh đẹp.

Lý Hằng đứng dưới khán đài hoàn toàn không biết nguyên nhân mình sững sờ là do bộ váy trên người cô người mẫu đó hay là do dung nhan như tiên nữ không nhiễm bụi trần kia. Hắn chớp mắt liên tục, sau đó định thần nhìn lại. Cô gái đó rõ ràng không hề đeo trang sức gì cả, nhưng hắn như nhìn thấy ánh sáng chói lọi trên người cô.

Tĩnh An đút hai tay trong túi quần, chậm chậm bước ra. Dưới phong nền hiện đại cùng phong cách ăn mặc, từng bước đi của cô khiến cho mọi người hốt hoảng, cảm giác phảng phất như một vương giả trong bộ chiến giáp đang ngạo nghễ xuất chiến. Sắc mặt đầy tự tin khiến xung quanh cảm thấy như bị thuần phục trước bậc đế vương. Người như vậy, tuyệt đối không có khả năng không thể thu hút tầm mắt người khác. Sự xuất hiện của cô ngay lập tức không chế bầu không khí toàn trường.

Lý Na vừa bước đến trung tâm sàn diễn phải xoay người, thậm chí tầm mắt của đại đa số khán giả dưới khán đài cũng bị người mẫu thứ hai bước lên sàn hấp dẫn. Biểu cảm không phải kinh diễm như khi Lý Na xuất hiện, cũng không phải tán thưởng Tĩnh An, mà chính là... không thể dùng ngôn ngữ bình thường để diễn tả.

Cùng lúc đó, những ống kính vốn nên dõi theo Lý Na không biết khi nào đã dời đến trên người Tĩnh An. Không phải chỉ một phóng viên nhận ra Tĩnh An nên đánh động những người còn lại, mà là tất cả bọn họ đều kinh ngạc tự nhiên hành động như thế.

Hình ảnh tất cả phóng viên đều thay đổi tiêu điểm luôn là cảnh sắc cướp lòng người tuyệt vời nhất.

“Anh Từ... anh nhìn cô người mẫu thứ hai vừa bước ra kìa” Một phóng viên trẻ tuổi đứng bên cạnh vỗ vỗ vai anh Từ vẫn còn đang ‘giương nanh múa vuốt’ với Lý Hằng.

“Nhìn người mẫu thứ hai cái đầu cậu! Có Lý Na ở đây còn nhìn cái rắm gì?” Trợn mắt với Lý Hằng đằng xa, giọng điệu của anh Từ đầy căm giận “Thằng nhóc chết tiệt đó đang chụp cái gì vậy hả? Tại sao không thấy nó chụp Lý Na? Chết tiệt!”

“Là Tĩnh An! Người mẫu thứ hai chính là người mẫu đang nổi tiếng Tĩnh An!” Thấy anh Từ không để ý đến lời mình nói, phóng viên trẻ tuổi lại nhỏ giọng kêu: “Mẹ ơi! Không phải người ta nói đây là lần đầu tiên cô ấy tham gia trình diễn sao? Lừa quỷ à?”

“Tĩnh An? Người mẫu thứ hai?” Bị lời nói của người bên cạnh làm cho giật mình, anh Từ vừa quay đầu nhìn lên sàn diễn vừa nói: “Cậu đang đùa...”

Thế nhưng khi vừa nhìn đến sàn diễn, anh Từ đột nhiên im bặt.

Có câu ‘người không có chuyên môn thì chỉ biết xem cho vui, người có chuyên môn thì sẽ nói chuyện bằng chuyên môn’. Lão từ cũng bị Tĩnh An làm cho khiếp sợ, sau khi hết kinh ngạc thì cũng nhận ra một điều, tuy là người mẫu mới nhưng kỹ thuật catwalk không những đã dung nhập vào bối cảnh âm nhạc mà còn trong mỗi bước đi đều như đập lên từng nhịp điệu. Tròng mắt anh Từ trừng lớn, người mẫu này thoát nhìn có vẻ như tùy tâm không chế tiết tấu âm nhạc, trong khi ngày nay có rất nhiều người đã thành danh nhưng vẫn không làm được điều đó. Ngay cả kỹ thuật catwalk lúc này của Lý Na mà mang ra so với Tĩnh An lúc này cũng không còn là hoàn mỹ vô khuyết.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Cái Kết Đã Định

Người mẫu bước về phía trước, âm nhạc vang lên bên tai. Cước bộ yếu điệu như nước chảy, hoàn toàn thu phục lòng người.

Cô gái tên gọi Tĩnh An, phong thái kiến cho người khác như nhìn thấy một bậc vương giả cường thế cao quý nhưng vẫn mang theo tao nhã sang trọng.

Không biết phóng viên nổi tiếng nào đã viết: Một người mẫu có nổi danh hay không cũng không liên quan đến việc tham gia các buổi trình diễn thời trang nổi tiếng. Anh Từ nhớ vị này đề cập đến yếu tố thành công chính là ‘cốt cách người mẫu’, thậm chí còn cường điệu cốt cách trình diễn độc đáo có thể khiến khán giả lâm vào mộng cảnh, khi đó họ sẽ sợ hãi, sẽ tán dương, sẽ hô hào và đồng thời cũng không còn quan tâm đến trang phục trên người người mẫu nữa.

Đối với lời này, anh Từ hoàn toàn không đồng ý. Chỉ có phong cách biểu diễn đặc biệt mới có thể tạo ra những màn trình diễn không giống nhau, mới có thể mê hoặc lòng người, mới có thể khiến cho khán giả không nhìn rõ kiểu dáng quần áo trên người người mẫu, mới có thể sinh ra ảo giác, đây gọi là hiệu ứng do người mẫu tạo ra.

Mà giờ khắc này, anh Từ lại bị dao động.

Tầm mắt như rơi vào mộng ảo, không phải bởi bộ trang phục, lại không phải vì thiết kế sân khấu, mà tất cả đều đến từ cô người mẫu đầy hấp dẫn kia. Thì ra mỹ cảm khiến cho người khác khó thở không chỉ dựa vào dung mạo,

mà còn có thể được tạo ra bởi cốt cách và phong thái của người mẫu trên sân khấu.

Đã quan sát giới người mẫu suốt mười năm, mỗi người đều có phong thái trình diễn của riêng mình, không phải ai cũng giống nhau, có người mang phong thái kỳ dị, có người theo phong cách bình thường như bao người khác, có người thì cũng có thể xem là tạm được. Mà người mẫu có thật sự ưu tú hay không, anh Từ chỉ cần nhìn qua cách trình diễn của họ là biết. Không phải khoa trương nhưng có thể nói tất cả những người mẫu nổi tiếng hiện nay, hẳn đều có thể nói ra tên khi chỉ cần nhìn qua phong cách của họ.

Tĩnh An, tuổi còn rất trẻ, nhưng phong cách trình diễn này... Anh Từ đứng dưới đài nhìn chăm chú cũng lâm vào suy nghĩ mơ hồ.

“Đan Trữ...” Không nhận được, anh Từ nhẹ giọng gọi một cái tên tuy không lâu nhưng đã dần biến mất trong trí nhớ của tất cả mọi người. Một lúc sau hẳn lại chậm chạp cảm thán: “Giống thật”

Nhớ lúc đó khi anh Từ còn đang nhậm chức chủ nhiệm tòa soạn báo, giám đốc tòa soạn còn bảo hẳn viết một bài so sánh phong thái của những người mẫu hàng đầu trong nước. Khi đó, hẳn từng viết không một người mẫu nào có thể mang ra so sánh với Đan Trữ, ngay cả Lý Na cũng chỉ là bắt chước được bảy tám phần của Đan Trữ. Cho dù khi đó Đan Trữ đã giải nghệ, cho dù khi đó người đang đứng trên đỉnh cao nhất của giới người mẫu là Lý Na, cho dù bài viết của hẳn bị fan của Lý Na công kích đến ‘thương tích đầy mình’, cho dù bởi vì bài viết này mà hẳn đã cãi nhau với giám đốc một trận ra trò khi không đồng ý chỉnh sửa nội dung, anh Từ vẫn khẳng khẳng giữ vững quan điểm của mình, cho nên đã bị fan của Lý Na đặt cho danh hiệu ‘phóng viên không có mắt nhất mọi thời đại’. Lúc đó hẳn quyết định không thêm quan tâm đến dư luận, thậm chí còn tuyên bố từ chức khi giám đốc tòa soạn cưỡng chế hẳn viết một bài sửa sai.

Sau khi vào một tòa soạn khác làm việc, còn có người quanh co lòng vòng hỏi về bài viết nọ, hẳn cũng không muốn giải thích thêm gì về điều đó. Bởi vì những người hỏi hẳn vẫn còn chưa tận mắt nhìn thấy phong thái của Đan Trữ, cho nên không thể nào cảm nhận được sự ưu tú của cô ấy như hẳn. Thế nhưng làm sao có thể trách được bọn họ, muốn trách thì cũng chỉ có thể trách Đan Trữ thành danh quá sớm. Khi đó ngoại trừ trong giới người mẫu, những người bên ngoài cũng chỉ biết danh tiếng người mẫu xuất sắc giành giải quán quân của Tinh Quang. Mà khi mọi người dần dần biết đến thì cô ấy cũng đã bước vào giới diễn viên. Ngoại trừ cảm thán một câu vận mệnh trêu người ra thì anh Từ thật sự không biết nên biểu đạt tiếc hận của mình như thế nào.

Sau đó Đan Trữ lại bị tai nạn ngoài ý muốn, hẳn đã nghĩ đến chuyện nửa đời sau cũng không thể nào nhìn thấy phong thái rung động đó một lần nào nữa. Thế nhưng không ngờ rằng...

Cô người mẫu trẻ tuổi này lại có thể tái hiện phong thái tao nhã của Đan Trữ trên sàn diễn, thậm chí còn rực rỡ hơn so với Đan Trữ năm đó. Cho nên, cô mang đến sự khiếp sợ cho người khác cũng là chuyện bình thường.

Mà ngay lúc anh Từ ngây người, khán giả dưới đài cũng tạo thành một trận phong ba không nhỏ.

Trên sân khấu, Tĩnh An bước đến trước sân khấu trên đường bên phải, Lý Na quay đầu bước về cuối sân khấu bằng đường bên trái. Hai người khi cách nhau một khoảng ngắn, hai tầm mắt nhìn thẳng vào nhau. Mọi người bên dưới giành toàn bộ tập trung lên người người mẫu tóc ngắn, ánh mắt đều là si mê. Hình ảnh so sánh mãnh liệt đó khiến cho toàn bộ phóng viên điên cuồng ấn nút chụp. Chỉ có mỗi Lý Hằng bởi vì lúc này có thể chụp được mặt mũi Mr Tang mà cọ đến cọ lui về phía sau sân khấu, cho nên chỉ có thể chụp được bóng lưng của Tĩnh An.

Tuy nhiên...

Ngay khoảnh khắc Tĩnh An cùng Lý Na ‘đấu mắt’ nhau, giữa ánh đèn loang loáng không ngừng, Lý Hằng đồng thời cũng ấn nút chụp. Thỏa mãn với tấm ảnh của mình, Lý Hằng thở phào buông máy ảnh xuống, nghiêng người trở về vị trí cũ. Thế nhưng sau đó Lý Hằng lại nhíu mày, bởi vì có tìm khắp nơi cũng không còn thấy thân ảnh người đàn ông kia nữa. Rời đi cũng như lúc xuất hiện, lặng yên không một tiếng động.

Không còn nhìn thấy thần tượng khiến cho Lý Hằng cảm thấy trống vắng cùng nuối tiếc. Hắn ử rũ gờ máy ảnh lên, điều chỉnh tiêu điểm về phía người mẫu trên sân khấu, thế nhưng lại đúng lúc Tĩnh An xoay người bước về phía sau. Lý Hằng nhìn bên dưới đài, không khó phát hiện ra vô số ánh mắt lưu luyến dõi theo bóng lưng cô ấy, thậm chí còn nhiều hơn cả khi Lý Na bước vào bên trong. Khi bóng bình xinh đẹp đó hoàn toàn biến mất, những ánh mắt kia vẫn dờ dẩn nhìn về hướng đó thêm một lúc lâu.

Nếu như nói đây là một cuộc tỷ thí không khói thuốc súng thì rõ ràng người mẫu thứ hai bước ra khỏi màn chính là người thắng cuộc. Bây giờ Lý Hằng vẫn còn không biết, buổi diễn này đối với sự phát triển về sau của hắn có tầm ảnh hưởng rất lớn. Huống hồ đối với sự kiện kích thích thế này cũng chỉ là lần duy nhất trong đời hắn, không hề có lần thứ hai.

Cho dù Lý Na có khoác trên người bộ trang phục tuyệt sắc cũng không còn kích thích người xem. Trong mắt họ giờ đây chỉ còn chờ mong sự xuất hiện của người nọ, bởi vì phần mở màn kia đã quá mức kinh diễm.

Thế nhưng cho đến cuối buổi, người mẫu tóc ngắn nọ cũng không còn bước ra sân khấu lần nào nữa. Tuy nhiên đến màn người mẫu bước ra cảm ơn, trong đội ngũ đông đảo, người nọ vẫn mặc trang phục trắng đó, vẫn dung mạo đó, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt liền rơi vào vĩnh hằng.

Mọi người đều cảm thấy kỹ thuật catwalk cùng phong thái người mẫu của cô rất đẹp mắt, nhưng khi đứng giữa rất nhiều người mẫu, chợt nhận ra cô không chỉ đẹp một cách đơn giản như thế. Cô như một ngôi sao sáng chói, hoàn toàn làm tắt cả những ngôi sao xung quanh lu mờ, bá đạo cường thế đoạt lấy ánh mắt người khác.

Buổi trình diễn thời trang của thành phố S kết thúc trong tiếng vỗ tay tung hô của khán giả. Đồng thời cũng khiến tất cả người tham dự đều nhớ đến phong thái cùng bóng lưng của người mẫu tóc ngắn nọ.

Thay lại bộ quần áo rộng rãi của mình, thoát khỏi trang phục nghề trên sân khấu, Tĩnh An liền biến trở về bộ dạng hờ hững thường ngày.

“Đàn Trữ!” Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm không hề nhỏ.

Cái tên đã lâu chưa nghe thấy, Tĩnh An theo bản năng quay đầu lại.

Lý Na cũng đã thay quần áo, lau hết phấn son trên mặt, bên trong trông mắt hiện rõ tơ máu. Cô ta đẩy tay trợ lý đang lo lắng giữ lấy mình, dồn dập tiến về phía Tĩnh An, gần như nhe răng trợn mắt rít gào: “Cô nói mau! Cô có quan hệ thế nào với Đàn Trữ?”

“Không có quan hệ gì hết” Thân xác này quả thật không có quan hệ gì với Đàn Trữ.

Tĩnh An nhìn thấy sắc mặt gần như trắng bệch của Lý Na, bên cạnh đó nơi này cũng không phải là nơi riêng tư gì, phía sau người mẫu cùng nhân viên không ngừng lục tục bước ra bước vào. Tĩnh An khẽ nhú mày, thầm hối hận vì mình đã dừng bước quay đầu lại.

Cố gắng khiến cho sắc mặt như đang tôn trọng đối với bậc ‘đàn anh đàn chị’, Tĩnh An gật gật đầu chào Lý Na, sau đó không hề nói gì mà xoay người bước tiếp.

“Làm sao lại không có quan hệ gì được?” Lý Na giơ tay kéo tay Tĩnh An, ngăn cản cô rời đi.

Không có khả năng, làm sao có thể không có quan hệ gì! Kỹ thuật catwalk hòa cùng tiết tấu âm nhạc đó, phong thái khiến cho người khác cảm thấy ngạt thở đó, ngoại trừ người nọ ra, cô chưa từng nhìn thấy trên người bất kỳ ai khác.

Lý Na lắc đầu, thanh âm phảng phất sự điên cuồng “Cô lừa tôi! Nhất định là cô ta! Nhất định là có quan hệ với cô ta! Không ai hiểu cô ta hơn tôi! Không một ai...”

Có thể hiểu biết thực lực của người nọ, không ai có thể khắc sâu hơn cô. Không chỉ là ngày một ngày hai, cô đã không biết bao nhiêu lần nhẫn nhịn luyện tập phong thái của người nọ. Thế nhưng đã nhiều năm trôi qua, cô vẫn không thể nào thay thế bóng dáng đó.

Đan Trữ... Cái tên này chính là lớp mây mù u ám nhất đã được chôn sâu dưới đáy lòng cô.

Lý Na siết chặt cánh tay Tĩnh An, nhất thời làm cô đau đớn, giọng điệu bắt đầu cũng không còn khách khí: “Bỏ ra!”

Tĩnh An dùng bàn tay còn lại gỡ tay Lý Na, thế nhưng sức lực của đối phương lại khiến cho cô cảm thấy kinh hãi.

“Cô ta còn sống đúng không? Cô ta nhất định còn sống đúng không?” Lý Na bỗng nhiên to tiếng, thu hút tầm mắt của những người xung quanh “Là cô ta dạy cho cô, nhất định là cô ta khiến cô xuất hiện ở đây! Các người muốn nhìn thấy tôi thất bại có đúng không? Các người...”

Tĩnh An giật mình ngây ngốc nhìn người phụ nữ như mắc bệnh tâm thần trước mặt, không hề nghe lời cô nói cùng với cử chỉ kịch liệt này, hoàn toàn

là không bình thường.

“Chị Lý Na, chị Lý Na, em lấy thuốc ra rồi này, hay là chị mau...” Trợ lý của Lý Na vừa chạy vào trong phòng trang điểm, bây giờ lại vội vội vàng vàng chạy ra.

Nhận thấy bầu không khí quái dị giữa Tĩnh An và Lý Na, trợ lý nuốt một ngụm nước bọt, nhất thời không biết nên giải quyết hộp thuốc cùng ly nước trong tay thế nào. Sau khi buổi diễn kết thúc, sắc mặt của Lý Na càng thêm trắng bệch, đôi mắt cũng đỏ ngầu, đột nhiên gọi cho trợ lý nhớ đến buổi hôn lễ long tóc dựng đứng đó... Buổi hôn lễ kia, chú rể bỗng nhiên rời đi giữa bữa tiệc, cùng với cô dâu cười to như phát điên.

Nghe thấy thanh âm của trợ lý, Lý Na đột nhiên chuyển hướng, gào lên: “Cô nói xem, cô ta đã chết rồi, cô ta đã chết rồi đúng không?”

“... Đúng... đúng...” Trợ lý vâng vâng dạ dạ trả lời vấn đề của Lý Na “Chị Lý Na, bác sĩ nói uống thuốc này chị phải...” uống ngay khi không khống chế được cảm xúc!

Trộm liếc mắt nhìn Tĩnh An, có người ngoài ở đây nên trợ lý cũng không dám nói hết lời còn trong miệng.

“Chết rồi? Chết rồi thì tốt, chết rồi thì tốt...” Nghe được câu trả lời của trợ lý, điên cuồng trong mắt Lý Na cũng dần bình tĩnh hơn một chút “Chết rồi thì không còn ai tranh giành với tôi, không còn ai...”

Đứng trước mặt cô mà dám nói cô ‘chết rồi thì tốt’, Tĩnh An có chút muốn cười to. Lý Na, tới bây giờ tôi cũng chưa từng muốn tranh giành cái gì với cô. Của cô thì sẽ là của cô, không phải là của cô thì dù có cưỡng cầu cũng không thể có được.

“Nếu như tôi nói...” Tĩnh An cũng không biết mình bị cái gì, cô chỉ muốn

nói cho Lý Na “... Cô ấy còn sống thì sao?”

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Cô ấy... còn sống...

Lời nói bình tĩnh đến quý dị của cô giống như một câu trần thuật khẳng định, người khác hoàn toàn có thể bỏ qua chữ ‘nếu’ đầu câu.

Đồng tử của Lý Na vẫn dừng trên người trợ lý, trong nháy mắt co rút kịch liệt. Mà trợ lý lúc này cũng lo lắng không yên, bàn tay cầm hộp thuốc khẽ run rẩy, trong lòng không ngừng cầu nguyện không có việc gì, đồng thời chuyển tầm mắt cầu cứu xung quanh.

Không biết có phải ông trời cảm động với dáng vóc tiều tụy đầy khẩn cầu của trợ lý hay không mà sau đó Lý Na thu lại bàn tay đang nắm lấy tay của Tĩnh An, đôi mắt hơi đại ra cũng chậm chạp nhìn xuống bàn tay đang run rẩy của mình.

Đan Trữ còn sống... Như vậy thì trong tay cô còn có thể giữ lấy cái gì? Như vậy thì những gì cô đã cố gắng gìn giữ còn lại gì?

Lý Na cảm thấy rét lạnh, hàn ý bắt đầu từ lòng bàn tay theo mạch máu chảy khắp thân thể mình. Mà rét lạnh này cũng đã đông lạnh điên cuồng trong mắt cô ta.

Hai người không ngờ Lý Na lại phản ứng như vậy, một người khẽ nhếch miệng cười, một người lại nghi ngờ nhíu mày.

“Chị... Chị Lý Na...” Trợ lý giảm âm lượng của mình đến mức nhỏ nhất,

cẩn thận gọi.

Trong kí ức của Đan Trữ, Tĩnh An nhớ mình gặp mặt Lý Na cũng không nhiều, trên mặt của đối phương đều là bộ dạng ngạo nghễ tự tin, tầm mắt nhìn về phía cô cũng là không vừa mắt. Thế nhưng người như vậy lại khiến cho cô khi trở thành Tĩnh An nhìn thấy nhiều biến hóa bất đồng. Và lại là hôm nay, khi cô nói ra câu ‘nếu Đan Trữ còn sống’.

Tĩnh An thậm chí còn nhìn thấy vẻ yếu ớt được che giấu đằng sau điên cuồng của Lý Na.

Trước kia, số lần cô cùng Lý Na đồng thời xuất hiện có thể điểm được bằng đầu ngón tay. Mà người phụ nữ vốn dĩ không liên quan gì đến cô lại xuất hiện hận ý với sự xuất hiện của Tiêu Mặc Phàm. Cho đến khi nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng của Đan Trữ trên người cô, Lý Na mới trở nên điên cuồng. Tĩnh An không hề thấy đồng tình đáng thương, mà chỉ có kinh ngạc, kinh ngạc vì sự ảnh hưởng của ‘mình’ đối với cảm xúc của cô ta.

“Cô...” Tĩnh An do dự muốn mở miệng nói gì đó, lại nhận ra thân phận của mình bây giờ không thích hợp.

Tay phải nhẹ nhàng xoa bóp chỗ Lý Na vừa nắm chặt, đau nhức lan đến tận óc. Tĩnh An buông tay, thoáng nhìn qua bóng dáng đang rời đi của Lý Na. Lúc này có đi đâu cũng không bị ngăn cản, nhưng đâu đó trong lòng cô lại cảm thấy buồn bực không nói nên lời.

Lý Na, cô cần gì phải như vậy?

Buổi biểu diễn kết thúc, Tĩnh An rời đi tương đối dễ dàng. Lúc cô rời khỏi, phóng viên cùng với phần lớn nhân viên cũng đã ra về từ lâu.

Đêm tối đen, cho dù có nhờ ánh đèn rực rỡ của thành thị tô điểm thêm thì cũng không thoát khỏi cảm giác tịch liêu cùng quạnh quẽ.

Gió đêm thổi qua hai gò má, Tĩnh An thấy dưới bóng đèn đường, một chiếc xe đen có rèm che đang đậu đó, giữa đêm lạnh trông có vẻ ấm áp vô cùng. Chiếc xe kia không hề mang vẻ sang trọng, phảng phất như chính chủ nhân của nó.

Tĩnh An dừng bước, cảm xúc khó chịu trong lòng vào thời khắc này không hiểu sao lại tan thành mây khói. Cô mím môi cười, vô ý bước nhanh hơn về phía trước.

Người đàn ông nhàn tản tựa lưng vào cửa xe, hai tay đút vào túi quần, đầu đội mũ sam, đầu cúi thấp, chỉ có thể thoáng nhìn thấy dung nhan dưới lớp mũ kia. Dưới ánh đèn đường, bóng dáng của hắn kéo dài, kéo dài đến tận mũi chân cô. Tĩnh An nhếch môi, bỗng nhiên vui vẻ giẫm lên bóng hắn, dọc theo chiếc bóng dài đó mà tiến về phía hắn.

Thế nhưng chỉ mới đi được hai bước, bản thân lại bật cười hì hì.

“Đường Dự” Cô nhún nhún vai, mỉm cười chào hỏi với người vừa ngẩng đầu nhìn mình.

Hắn chống khuỷu tay về phía sau, dùng sức đứng thẳng người dậy.

“Về được rồi à?” Thanh âm của hắn vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ.

“Ừ” Gật đầu, Tĩnh An bước nhanh hơn đến trước mặt hắn. Nhìn thấy hắn vẫn đội mũ, cô cong mắt cười nói: “Đường Dự, nhìn anh bây giờ giống như một thanh niên trẻ tuổi vậy”

Chiếc mũ màu xám nhạt, quần jean cũng mang màu lam nhạt, bộ đôi này mặc trên người Đường Dự khiến cho Tĩnh An nghĩ đến bốn chữ ‘ánh nắng

mặt trời'. Hơi có chút buồn cười nhưng không thể không nói, dù cho Đường Dự có ăn mặc thế nào cũng có vẻ quyến rũ riêng.

Đường Dự tháo mũ xuống, một tay tùy tiện vuốt nhẹ mái tóc bị chiếc mũ của mình làm cho rối bời, nhẹ giọng hỏi: “Chẳng lẽ bình thường nhìn tôi rất già sao?”

“Sao mà già được? Anh còn nhỏ tuổi hơn...” Đột nhiên ý thức được suýt chút nữa đã nói sai, Tĩnh An xấu hổ chuyển đề tài “Đi thôi, cũng không còn sớm nữa”

Vừa rồi cứ nghĩ mình trong đầu rằng đã hai mươi sáu tuổi, cho nên buột miệng nói Đường Dự còn nhỏ tuổi hơn mình. Tĩnh An cười cười, cúi đầu.

Đường Dự cứ nghĩ cô nói sai nên không tò mò hỏi lại. Hắn mở cửa xe để Tĩnh An ngồi vào ghế phụ, sau đó mới vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái.

Hôm nay Tĩnh An không gọi Trần Sâm đến cũng là vì lần trước Đường Dự nói sẽ tiện đường đưa cô về nhà sau khi buổi diễn kết thúc.

Đường về cũng không quá gần, hai người bắt đầu bàn bạc đến chuyện công bố tin tức triển lãm bộ sưu tập của Đường Dự vào vài ngày sau đó.

Gần đến nơi, đột nhiên Đường Dự cất lời: “Hôm nay em rất tuyệt!”

Mặt Tĩnh An có chút đỏ, không được tự nhiên đáp: “Cái này... cảm ơn”

Giữa không gian xấu hổ, xe từ từ giảm tốc độ. Khi xe dừng hẳn, Tĩnh An tháo dây an toàn, sau đó chào tạm biệt Đường Dự. Vừa định mở cửa xe thì một thanh âm cất lên, khiến cho tay của cô cứng đờ.

“Đan Trữ”

Tên của cô, cái tên trong kiếp trước của cô, lại một lần nữa được gọi.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chuyện Cũ (1)

Nghe thấy cái tên từ kiếp trước của mình xuất phát từ Đường Dự, Tĩnh An hoàn toàn kinh ngạc. Phản ứng đầu tiên của cô không phải là Đường Dự nhận ra mình, dù sao gương mặt này cũng là của Tĩnh An, không người nào có thể nghĩ đến chuyện bên trong thân xác này chính là linh hồn Đan Trữ. Sau khi lấy lại tinh thần, điều cô nghĩ đến có lẽ là từ lúc cô chưa biết hắn, hắn đã biết đến cô, là cô của kiếp trước. Nhận thức này khiến cho trái tim Tĩnh An khẽ rung động.

“Sao cơ?” Nhỏ giọng đáp lời, ánh mắt cô vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía thành thị đèn đuốc sáng rực.

“Lúc em đứng trên sân khấu, tôi đã nghĩ đến Đan Trữ. Em cùng cố ấy khi đứng trên đó khiến cho người ta cảm giác rất giống nhau” Thanh âm bên cạnh như bị ngăn cách, nghe vào tai mơ hồ không rõ.

“Anh nói tôi... giống cô ấy?” Tĩnh An quay đầu, chạm phải tầm mắt đang nhìn mình của Đường Dự.

“Còn nhớ lần thử vai đại diện cho Faint Scent ở Tinh Quang không?” Hắn mở miệng, trả lời câu hỏi của cô “Khi đó tôi chọn em, có thể nói là vì trước màn ảnh, tôi đã nhầm em thành cô ấy”

Câu trả lời của Đường Dự đã giải thích lý do vì sao cô lại có thể thần kỳ trở thành người đại diện cho nhãn hiệu Faint Scent. Thế nhưng câu trả lời đó lại khiến trái tim cô trống rỗng. Nhìn người đàn ông trước mặt, cô muốn phản bác hay biện giải gì đó, nhưng rồi lại không biết nên nói gì.

‘Tôi đã nhầm em thành cô ấy’. Lời nói của Đường Dự khiến cho cô cảm thấy hoang đường, nhưng làm sao hẳn có thể biết được Đan Trữ trước kia hay Tĩnh An bây giờ đều là cùng một người. Tuy rằng biết rõ điều này, nhưng khi nghe chính miệng Đường Dự nói đã xem mình thành ‘mình’ lúc trước, trong lòng cô không hiểu sao lại thấy khó chịu lạ kỳ. Có lẽ là do cô cảm thấy rằng cuộc sống của Tĩnh An chân thật hơn khi làm Đan Trữ, dù sao cũng là một sinh mệnh mới, là một lần hồi sinh sau khi chết.

Nhìn thấy sắc mặt mất tự nhiên đang nhúu mày của Tĩnh An, bàn tay phải vốn đặt trên vô lăng của Đường Dự lại vươn đến vuốt nhẹ sườn mặt cô, thanh âm lãnh đạm nhưng đầy kiên định vang lên: “Tôi biết em là Tĩnh An”

Một câu, lại khiến trái tim cô vốn đã lắng xuống lại đập dồn dập. Khi Đường Dự thu tay về, hai bên tai cô cũng đỏ rần lên.

“Không còn nhìn em thành Đan Trữ nữa à?” Cô vẫn có chút để ý đến câu hỏi khi này của hắn.

“Chỉ lúc đầu thôi” Ánh mắt Đường Dự tràn ngập ý cười “Em rất để ý đến chuyện tôi nhìn em thành Đan Trữ sao?”

Cảm xúc nho nhỏ trong lòng bị vạch trần, hai má Tĩnh An thoáng đỏ, thấp giọng giải thích: “Không phải... Phong thái của cô ấy luôn xuất sắc trong mắt khán giả... Nếu nói tôi giống cô ấy, chẳng khác nào nói tôi có năng lực không phải sao?”

“Ừ, cô ấy rất xuất sắc” Đường Dự quay đầu lại, thả lỏng người dựa lưng vào ghế “Nhưng mà em càng xuất sắc hơn... Rõ ràng em chỉ mới chững này tuổi, nhưng sức hút lại như được năm tháng lắng đọng cùng rèn dũa. Về điểm này, cô ấy không bằng em”

Xe đã dừng lại từ lâu, hai người đáng lý nên tách ra nhưng không hiểu sao

lại vẫn muốn bị giam cầm trong không gian chật hẹp này.

Đêm tối âm u, ánh đèn bên trong xe le lói, Tĩnh An nhìn Đường Dự. Hắn vẫn nhìn về phía trước, trong mắt tỏa ra thần sắc như đã từng quen biết. Thần sắc đó... trong trí nhớ mơ hồ của Tĩnh An xuất hiện một đoạn hình ảnh. Lần thử vai thứ hai của Faint Scent, lúc cô khoác lên người chiếc váy xanh của nhà thiết kế Val do Đường Dự chọn, khi đó hắn từng nói một người bạn của hắn cũng rất thích thiết kế của Val. Sau đó cô lại hỏi vì sao hắn quyết định trở thành nhiếp ảnh gia. Cả hai lần trả lời, trong mắt hắn từng xuất hiện thần sắc như vậy. Một lần là nói về người bạn thích thiết kế của Val, một lần là nguyên nhân khiến hắn trở thành nhiếp ảnh gia. Trong vài phút ngắn ngủi, Tĩnh An như nhớ lại toàn bộ ký ức lúc trước.

Cô quay đầu nhìn Đường Dự, ánh mắt có chút ngưng trọng, hỏi: “Anh... quen biết Đan Trữ sao?”

Câu hỏi có chút kinh ngạc của cô khiến Đường Dự giật mình, hắn cười cười trả lời: “Xem như là có quen đi”

Có quen, lại cũng chỉ là ‘xem như’

“Nhưng mà cô ấy không quen anh” Lời nói gấp gáp chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra. Ngay khoảnh khắc đó, cả hai người đều giật mình.

Đường Dự chuyển tầm mắt về phía Tĩnh An, trong mắt là đầy nghi hoặc “... Hai người quen nhau sao?”

Câu hỏi này thật ra đã hình thành từ lâu trong lòng hắn. Qua ống kính, từ cử chỉ đến thần thái của hai người đều rất giống nhau. Thêm vào mấy cuộc đối thoại, tất cả những gì cô nói về Đan Trữ vẫn thấp thoáng chút gì đó quen thuộc mơ hồ. Nhớ đến những lúc hắn cất tiếng gọi cái tên Đan Trữ mà Tĩnh An đều đáp lời, nghi hoặc trong mắt Đường Dự dần dần dày đặc. Theo lý

thuyết, từ lúc Tĩnh An tiến vào giới người mẫu, đáng lý ra cái tên Đan Trữ này không nên có nhiều quen thuộc gì với cô, càng đừng nói đến chuyện cô có thể kết luận ‘phong thái của Đan Trữ luôn xuất sắc’.

“Không có, tôi chỉ đoán thôi. Chẳng lẽ không đúng sao?” Tĩnh An né tránh ánh mắt của Đường Dự, có vài chuyện cô không muốn nói với hắn.

Đường Dự cũng không tiếp tục hỏi. Có một số chuyện nếu như một người muốn nói cho một người khác biết thì cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Chẳng hạn như trong tối nay, hắn nhắc đến cái tên Đan Trữ với cô cũng chỉ vì không muốn sau này sẽ xuất hiện hiểu lầm, khiến cho cô từ trong miệng người ngoài mà nghĩ rằng mình chỉ là thay thế cho một người khác.

“Ừ” Đường Dự gật gật đầu, giọng điệu có hơi tiếc nuối “Cô ấy không quen biết tôi, mà vĩnh viễn cũng không biết đến tôi”

Câu trả lời đã chứng minh cho suy đoán của cô. Thì ra bản thân mình trước kia chính là người bạn mà hắn từng nói rất thích thiết kế của Val. Lúc ấy Đường Dự nói gì cô đã quên, nhưng cô còn nhớ hắn bảo ‘Cho đến khi người đó ra đi...’. Thì ra ‘ra đi’ không phải là ‘chia ly’ trong suy nghĩ của cô, mà chính là ‘tử biệt’.

Cho dù lời nói của hắn đã xác nhận chuyện ngay khi cô còn chưa biết đến hắn thì hắn đã nhận ra cô. Thế nhưng giờ phút này, trong lòng Tĩnh An lại là một mảnh mờ mịt.

Đường Dự... sao anh lại biết cô ấy? Mà tại sao cô ấy lại không quen biết anh? Còn nữa, tại sao anh lại biết cô ấy thích thiết kế của Val?

“Anh và Đan Trữ... chẳng lẽ chưa từng gặp nhau bao giờ sao?” Trong đầu vẫn còn nhiều vấn đề, nhưng tất cả lại gói gém thành một câu hỏi. Tĩnh An nghĩ rằng có lẽ bọn họ đã từng gặp nhau nhưng chỉ là do cô quên mất mà

thôi.

‘Cô ấy chưa gặp tôi’ còn đỡ hơn là ‘cô ấy không biết đến tôi’.

“Gặp mặt cô ấy...” Hân nhú mày, hai hàng lông mi khẽ run, giống như đang cố gắng nhớ lại một chuyện gì đó “Nếu nói chuyện điện thoại được tính vào thì có lẽ... tôi đã từng ở bên cô ấy một đêm”

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chuyện Cũ (2)

Đời trước khi còn là Đan Trữ, cô hoàn toàn mờ mịt về cái đêm hôm đó. Ngày hôm đó khi cô gắng hỏi, sự im lặng thăm thẳm thừa nhận của Tiêu Mặc Phàm đã khiến cho cô biết năm năm tình cảm của mình cũng chỉ được xây dựng trên sự dối trá. Thật ra cô nên đoán ra kết quả đó từ rất lâu trước kia mới phải. Chẳng hạn như càng ngày càng có nhiều tin tức dính hôn của Lý Na cùng Tiêu Mặc Phàm, chẳng hạn như người ngoài cuộc ám chỉ cô là kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác, chẳng hạn như khi dư luận khiến cho cô mờ mịt bất lực nhưng Tiêu Mặc Phàm chưa từng một lần đứng ra bác bỏ vì cô.

Tối hôm đó, nói cô nực cười cũng được mà nói cô ngu ngốc cũng được. Sau khi kiên quyết bỏ về nhà mình, cô ngồi trên giường, tay vẫn nắm chặt điện thoại di động. Cô muốn đợi, đợi một câu giải thích của Tiêu Mặc Phàm. Thế nhưng nếu hắn ta gọi đến thì sao? Nghe hay không nghe? Nếu nghe thì cô muốn nghe hắn nói cái gì?

Nước mắt còn đọng trong khóe mi, che mờ đi hai mắt cô, khiến cho tầm mắt thêm mơ hồ.

Chờ đợi cả một đêm, ngay lúc cô nghĩ rằng vắng lặng sẽ bầu bạn với mình suốt đêm thì điện thoại trong tay lại run lên. Giữa ánh sáng tỏa ra từ màn hình, tầm mắt của cô càng thêm mờ lung cùng mơ hồ.

Chưa kịp lau khô mờ mịt trong mắt, chưa kịp nhìn xem số điện thoại gọi đến là của ai, ngón tay lại đi trước lý trí ấn nút nghe. Sau đó, trong nháy mắt

bối rối, cô vội vàng ném điện thoại về phía chân giường không xa. Trong tích tắc đấy, cô chỉ nghĩ rằng người gọi đến chính là Tiêu Mặc Phàm, chỉ cần như vậy thôi. Mà cô bắt máy cũng chỉ vì sự chờ đợi của mình, còn vết thương do hấn tạo ra thì lại quên mất.

Cô ngồi ở đầu giường, giang tay ôm lấy hai chân, chôn mặt vào giữa hai đầu gối. Ngọn đèn ngủ chiếu rọi căn phòng, ánh đèn từ màn hình điện thoại cuối chân giường lốm đốm ánh vào trong mắt cô. Trong một khắc này, cổ chấp cùng bi oán từ trong lồng ngực khiến cho nước mắt trào ra.

Mới đầu còn anh ách nước nỡ, sau đó không thể kiềm chế bản thân mà lớn tiếng khóc. Nước mắt phủ kín tầm mắt, cũng che phủ tia sáng le lói nơi cuối giường.

Đêm đó, cô muốn nước mắt của mình để rửa trôi toàn bộ nỗi đau. Cho đến mệt mỏi vì khóc, rồi trầm trầm ngủ thiếp đi.

Tĩnh An bước đến dưới mái hiên, dừng lại, suy nghĩ lung tung.

Không lâu sau khi Đường Dự nói ‘nếu điện thoại được tính thì tôi nghĩ tôi đã ở bên cô ấy một đêm’ thì cô liền nhớ đến buổi tối hôm đó. Mà câu nói tiếp theo của hắn lại càng chứng minh cho suy đoán của cô.

“Nhưng mà cuộc điện thoại đó, chúng tôi không hề nói gì với nhau...”

“Khi đó tôi đang ở nước ngoài, chờ đến gần sáng thì điện thoại dứt kết nối, nhưng không hẳn là cô ấy tỉnh dậy mà do điện thoại hết pin...”

Tĩnh An nhắm mắt lại, nhớ đến trưa hôm sau của buổi tối hôm đó. Khi cô tỉnh dậy, sạc pin điện thoại, mở nguồn lên, một số điện thoại xuất hiện đầu tiên trong danh mục gọi đến không phải là dãy số quen thuộc nọ, mà là một

con số vô cùng xa lạ. Đúng vậy, cô còn nhớ rõ khi nhìn thấy dãy số đó, cô đã ngạc nhiên đến độ nào. Nếu không phải do cô nhìn nhầm, nếu không phải do điện thoại cô hỏng rồi, thì cuộc điện thoại này đã ở bên cạnh cô vượt qua cái đêm mà cô yếu ớt nhất. Về nguồn gốc dãy số xa lạ đó, cùng với người đã làm bạn cùng cô suốt đêm, cô cũng không tìm ra được. Nguyên nhân là do chiếc điện thoại này được Tiêu Mặc Phàm tặng, cùng với sim điện thoại, chỉ vài giờ sau đó đã bị cô ném vào thùng rác.

Không ngờ dãy số xa lạ cùng người bên kia điện thoại lại vào đêm nay mở ra chân tướng, mà chân tướng này lại khiến cho trái tim cô rối loạn chưa từng có, thậm chí còn luống cuống hơn cả lần đầu tiên biết chuyện Lý Na cùng Tiêu Mặc Phàm.

“Tại sao lại... gọi điện thoại cho cô ấy?” Cô hỏi Đường Dự.

“Chỉ là muốn nói cho cô ấy biết không nên đặt tình cảm sai chỗ” Đường Dự trả lời như vậy.

“Sau đó tôi còn gọi đến vài lần, nhưng bên kia luôn khóa máy. Đến khi tôi về nước thì... muộn rồi. Những lời này, tôi đã không còn cơ hội nói với cô ấy nữa...”

Hắn càng nói càng nhỏ, nói hết lời này thì sắc mặt chỉ còn tiếc hận, tiếc hận cho một người bạn cũ quen đã lâu.

Thế nhưng, tuy Đường Dự chậm một đời, nhưng cô cũng đã nghe thấy. Tình cảm đặt sai chỗ khi đó, cô cũng đã thoát khỏi. Còn nữa...

Cám ơn anh, Đường Dự.

Nói lời tạm biệt cùng hắn, khi bóng dáng mình rời khỏi tầm mắt của hắn, cô mới dám để lộ cảm xúc mãnh liệt vẫn cố gắng áp chế từ nãy đến giờ. Cho đến lúc này, khiếp sợ trong mắt cô vẫn chưa giảm bớt một chút nào. Thì ra

trong sinh mệnh của cô từng xuất hiện một người như vậy, trong lúc cô chưa biết hắc thì hắc đã tìm đến cô, ở nơi cô không biết lãng lãng dỗi theo cô, quan tâm đến cô.

Tiếp tục bước lên cầu thang, Tĩnh An cúi thấp đầu, đắm chìm trong thế giới của chính mình, hoàn toàn không phát hiện có một bóng người đứng ngay đầu cầu thang nhìn theo mình.

“Tâm tình không tốt sao?” Thanh âm khàn khàn truyền vào tai cô.

Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên, người nọ một tay vịn vào cầu thang, tầm mắt nhìn về phía mình.

“Bước lên cầu thang có thể khiến cho tâm tình rối rắm bình tĩnh hơn”
Bóng dáng Tiêu Mạc Phàm chìm trong bóng tối, nhìn không rõ nét mặt, chỉ nghe thấy giọng điệu hư hư thực thực của hắn “Em đang nghĩ như vậy đúng không? Cho nên đôi khi dù có mệt mỏi, em cũng sẽ không dùng đến thang máy”

Giữa tòa nhà quen thuộc, hai người lại ngoài ý muốn gặp nhau lần thứ hai. Tĩnh An không phản ứng với lời nói của hắn, chỉ vịn cầu thang bước đi. Trong không khí, cô ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Mà mùi này, càng đi về phía Tiêu Mạc Phàm thì càng nồng hơn.

Chân vừa nhắc lên bậc thang cuối, Tiêu Mạc Phàm cũng vươn tay ra. Tĩnh An nhú chặt mày.

Vốn định nắm tay cô, không ngờ nắm phải khoảng không.

Tiêu Mạc Phàm ngẩng đầu, cố ý cười lấy lòng “Đừng giận dỗi nữa, về nhà được không?”

Nụ cười đó cũng từng xuất hiện khi hai người náo loạn. Thế nhưng vào

thời điểm này thì...

“Anh say rồi” Tĩnh An nói.

Tửu lượng của hắn không tốt lắm, nếu uống không quá nhiều thì điệu bộ cũng giống như thường ngày, người khác nhìn cũng không nghĩ là đang say rượu.

“... Không phải cô ấy sao?” Thu hồi nụ cười, anh mắt Tiêu Mạc Phàm hốt hoảng, sau đó thì nhìn chăm chăm vào Tĩnh An.

Tĩnh An mặc kệ hắn, không chút do dự xoay người bước lên bậc thang. Cô không muốn biết tại sao một người đàn ông luôn ghét đi thang bộ lại xuất hiện ở đây. Cô cũng không muốn biết lời nói lúc say rượu của hắn mang ý nghĩa gì.

“Bắt đầu lại lần nữa, được không?” Thanh âm phía sau không biết là đang hỏi cô, hay vẫn chỉ là tự nói thầm với chính mình.

Bắt đầu lại lần nữa?

Tĩnh An không hề quay đầu lại, cười hỏi: “Dựa vào cái gì?”

Giữa không gian an tĩnh, lời nói của cô hoàn toàn có thể nghe thấy rõ ràng.

Buổi tối gặp mặt Tiêu Mạc Phàm, Tĩnh An chỉ xem như một nốt nhạc đệm, hoàn toàn không để trong lòng. Cũng giống như Đường Dự nói ‘đừng đặt tình cảm sai chỗ’. Mà những gì mình đã trả giá cho tình cảm kiếp trước giống như một hạt giống, chỉ sau khi chôn xuống đất rồi mới có thể trưởng thành thành một mầm non mới.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Triển Lãm Ảnh, Khởi Hành

Editor: Gà

"Tiểu Lý, ảnh chụp ở tuần lễ thời trang thành phố S được xử lý xong chưa?" Chị Mỹ Biên của tòa soạn báo, dời tầm mắt từ trên màn hình máy vi tính liếc nhìn người đang đến, rồi lại vùi đầu sửa chữa trang báo trên máy tính: "Tôi đang đợi để sắp chữ lại đây."

Sau khi trở lại tòa soạn báo, Lý Hằng luôn làm việc đến bây giờ, gãi đầu, áy náy nói: "Ngại quá, chị Tiền, chỉnh lại ảnh chụp khá lâu ạ."

Vừa nói chuyện, Lý Hằng vừa giao USB trên tay qua.

"Lão Từ viết bản thảo rất nhanh, hiện giờ chỉ thiếu hai tấm hình màu này của cậu thôi."

Công việc của Mỹ Biên đã sắp xong, nên nhất thời không xem hình Lý Hằng giao đến, vì thế ý bảo cậu ta mang mấy thứ đó đặt trên bàn làm việc: "Đây chính là hình ảnh đầu tiên sau khi cậu kết thúc kỳ thực tập, dành thời gian dụng tâm chọn lựa không phải là chuyện xấu."

Lý Hằng để USB trên bàn, lại nghe Mỹ Biên hỏi cậu ta: "Hai tấm được chọn này có thể ứng với nội dung bản thảo của lão Từ không đấy?"

"Có thể ạ..." Trong khi chờ Mỹ Biên xem xét ảnh chụp thì Lý Hằng lên tiếng trả lời: "Chị Tiền, nhưng hai tấm hình em chọn... Đều không phải được chụp chính diện."

Nghĩ đến khi cố ý chọn ra hai tấm hình này, tự Lý Hằng cảm thấy khá vừa lòng, nhưng không biết ảnh chụp như vậy, có phù hợp với quy định không.

"Không phải được chụp chính diện? Chẳng lẽ chỉ chụp một bên mặt?" Mặc dù Mỹ Biên toàn tâm toàn ý không ngừng chuyển động chuột, nhưng giọng nói lại trở nên nghiêm túc: "Hình này phải đăng ở trang màu đầu của tờ báo, hơn nữa còn chiếm diện tích khá lớn trên trang báo, cậu nghĩ độc giả hiếm lạ chỉ vì nhìn được nửa gương mặt?"

"Hơn nữa người mẫu này thoải mái tiêu sái đi trên sàn T như vậy, sao cậu lại không chụp được ảnh chính diện chứ? Không chỉ có tòa soạn của chúng ta, ngay cả các tòa soạn báo khác, cái đầu tiên chọn lựa chắc chắn sẽ là hình chụp chính diện, cậu muốn khác người à!"

"Không, không phải sườn mặt." Lý Hằng buồn rầu cau mày, trong sự nghiêm khắc của Mỹ Biên cậu ta cũng không biết nên nói rõ dụng ý của mình thế nào khi chọn ra hai tấm hình này: "Chị Tiền, không phải em không chụp được chính diện, nhưng ảnh chính diện này cũng không so được với tấm ảnh chụp bóng lưng..."

"Bóng lưng?! Cậu chọn tấm ảnh chỉ có bóng lưng của người mẫu?!" Chưa nghe Lý Hằng nói xong, khi nghe đến hai từ bóng lưng, Mỹ Biên đã cao giọng ngắt lời của cậu ta: "Tiểu Lý, cậu nghĩ gì vậy hả! Mau nhân lúc bây giờ còn thời gian, đi chọn lại hai hai tấm chụp chính diện cho tôi, thật sự là phiền rồi!"

Lý Hằng đã có chút gấp đến độ đỏ mồ hôi, xoa tay lo âu cầu xin: "Chị Tiền, nếu không chị xem trước hai tấm hình này một chút đi, đến lúc đó nếu thật sự không được em sẽ lập tức đi sửa!"

Không lập tức đồng ý với lời xin xỏ của Lý Hằng, lặng lẽ không tiếng động dừng công việc trong tay, vì Lý Hằng không ngừng nói hai tấm hình

này rất tốt, nên Mỹ Biên mới đành không tình nguyện lấy USB trên bàn cắm vào máy tính.

Nếu không phải bình thường thấy tính cách Lý Hằng này ổn trọng, thì dù lúc này Mỹ Biên nhàn rỗi đến hoảng cũng sẽ không thèm nhìn cái loại hình ảnh biết rõ sẽ trở thành phế thải này.

Nhưng mà, đợi khi Mỹ Biên xem tấm hình, vốn ánh mắt nên tùy ý lướt qua nhưng không nhìn được ngừng lại trên ảnh chụp.

Không thể không nói đây là một tấm ảnh được chụp rất khéo, đến nỗi làm người ta liếc mắt một cái thì có thể phân biệt được ai mới là nhân vật chính trong tấm hình này.

Dựa vào phong cảnh lóe sáng của những ánh đèn máy ảnh, tương phản với sự ảm đạm của thính phòng, trên đài T sáng ngời hai người mẫu chỉ hơi cách nhau một chút, rồi đi lướt qua nhau.

Đèn flash tập trung vào sườn bên phải, bóng lưng của thiếu nữ tóc ngắn đi ở phía bên phải chói mắt hơn. Nhưng mà, đây không phải lý do vì sao bóng lưng này trở thành tiêu điểm.

So với ngọn đèn chói mắt, có thể nói hình ảnh rực rỡ và tuyệt vời này tự nhiên phát ra từ phía sau, đã làm nổi bật lên viền sáng của sự kiêu ngạo sắc bén chấn động lòng người.

Theo lý thuyết thì nhân vật chính phải là người mẫu được chụp chính diện đang đi đến trong bức ảnh, mặc dù gương mặt hiện rõ trên hình, nhưng lại ảm đạm làm người ta chỉ chú ý đến người còn lại.

Thậm chí có thể nói sự tồn tại của cô ta, đơn giản chỉ vì để phụ trợ thêm cho bóng lưng màu trắng nhỏ nhắn kia thôi.

Giật mình giơ tay chỉ vào bóng lưng màu trắng, Mỹ Biên thì thào hỏi: "Đây là người mẫu mới mà lão Từ viết, Tỉnh An?!"

"À, đúng vậy, chính là cô ấy." Lý Hằng nhìn theo hướng Mỹ Biên chỉ, không ngừng gật đầu trả lời: "Bên cạnh người mẫu này, chính là Lý Na đang rất nổi tiếng."

Lý Na?

Bên cạnh bóng lưng màu trắng thật sự là... Lý Na sao? Người mẫu kia là Lý Na?!

Mỹ Biên cứ thế dời ánh mắt đến người mẫu chính diện đang đi đến đó, nhìn kỹ, gương mặt bị cô ta nhanh chóng bỏ qua thật sự là của Lý Na!

"Làm sao có thể...?" Hỏi nhẹ như không tiếng động, chỉ có bản thân Mỹ Biên mới có thể nghe được.

Lý Na là cấp bậc người mẫu thế nào, còn Tỉnh An này là người mẫu mới chưa có đăng cấp... Nhưng trong bức ảnh này thì đối lập rất xa.

"Chị Tiền, chị xem... Tấm này có thể chứ?" Thấy mắt Mỹ Biên trợn to, Lý Hằng tiếp tục thuyết phục: "Nếu đặt trên trang trắng đen, ảnh chụp này nhất định sẽ không có hiệu quả. Nhưng nếu là trang màu, chắc chắn ảnh chụp này là thích hợp nhất. Huống hồ tấm hình này, tuyệt đối độc nhất vô nhị, em tin tưởng trừ báo của chúng ta, các tờ báo khác tuyệt đối sẽ không có."

"Mà hình ảnh của các tờ báo khác, nói không chừng đều sẽ chọn dùng ảnh chụp chính diện Tỉnh An đi đến và lúc Lý Na xoay người, không giống bức này, em cho rằng ảnh chụp này của em càng có thể biểu hiện ra sự đối lập giữa Tỉnh An và Lý Na trong lúc đó, cũng càng có thể..."

"Được rồi Tiểu Lý, không cần nói nữa." Mỹ Biên lần nữa đánh gãy lời Lý

Hằng, lần này tươi cười: "Tấm này chụp rất tốt, trên trang màu trừ nó ra thì không có tấm nào khác xứng nữa rồi!"

"Tiểu Lý à, kỳ này nếu lượng tiêu thụ tăng lên, nhất định cậu sẽ là công thần lớn nhất, cứ chờ được ông chủ trọng dụng đi." Mỹ Biên chuyển nửa người trên, khen ngợi giờ ngón tay cái với Lý Hằng.

Đỏ mặt khách khí đáp lại hai câu, rồi Lý Hằng thử thăm dò hỏi: "Vậy ảnh kia cũng được chứ ạ?"

"À, đúng rồi, còn một tấm nữa!" Mỹ Biên quay người lại, tay hơi khấn cấp rê chuột đến tấm ảnh tiếp theo, mong đợi có thể nhìn thấy càng nhiều hình ảnh kinh diễm của người mẫu tóc ngắn kia.

Nhưng sau khi cô ta xem ảnh chụp xong thì ngẩn ra: "Hửm? Đây là..."*****

"Đây là... Mr. Tang?!" Cầm tờ báo XX kỳ mới nhất trong tay, xem vài tin tức đầu của trang màu, người qua đường Giáp kinh ngạc hỏi bạn tốt là người qua đường Ất, người đã mua tờ báo này.

"Khó trách đều nói nếu muốn biết tin tức chấn động nhất của tuần lễ thời trang lần này là gì, nhất định phải đến mua báo của giải trí XX." Người qua đường Ất tạm thời xem nhẹ tiếng kinh hô của bạn tốt, chỉ tắc lưỡi: "Chỉ riêng hai tấm hình này, chính là cái mà báo khác không có."

"Cậu xem ảnh chụp này, tuy chỉ là một bóng lưng, nhưng đã thể hiện rõ khí chất nữ vương rồi đấy! Thắng bại vừa nhìn là hiểu ngay. So với mua báo giải trí khác, thì báo này càng rung động hơn so với ảnh chụp chính diện của Tỉnh An nhiều!" Người qua đường Ất cảm thán xong quay đầu, hỏi: "Đúng rồi, cậu vừa nói cái gì?"

"Tớ nói là cái ảnh kia!" Nữ sinh Giáp bữu môi nói lại: "Người đàn ông bị

máy ảnh và mũ che mất gương mặt, trên đầu báo viết là Mr. Tang! Cậu nói cái này có thể sao?"

Người qua đường Giáp nhắc đến tấm ảnh kia, ở buổi thời trang vì Lý Hằng quá mức chú ý động tác chụp ảnh của Đường Dự, mà khoảnh khắc Đường Dự lần đầu ấn nút chụp, đồng thời cũng chụp theo.

Tấm hình này, nếu không phải cuối cùng Lý Hằng chỉnh lại những tấm ảnh mà cậu ta đã chụp nên mới nhìn thấy, chắc chắn cậu ta sẽ quên nó có tồn tại. Chính vì cậu ta không nghĩ đến trong lúc vô tình chụp được hình ảnh đó, sau này lại trở một trong những bức ảnh hài lòng nhất của cậu ta trong tuần lễ thời trang lần này.

Hơn nữa Lý Hằng càng không biết, ảnh này so với tấm hình khác giữa Tĩnh An và Lý Na, mới làm cho lượng tiêu thụ của báo XX kỳ này cao nhất từ trước đến nay.

Trong ảnh chụp, trừ bối cảnh ra, thì có thể nói ảnh chụp mặt bên của người đàn ông chiếm phần lớn không gian.

Người đàn ông mặc áo mũ màu xám, đứng thẳng người, bàn tay trắng nõn thon dài đẹp mắt nâng chiếc máy ảnh màu đen, vững vàng nhìn về phía sàn T, ống kính kéo dài dường như chỉ vì người bước lên sân khấu đó.

Đương nhiên, người trên đài kia, áo trắng quần trắng, bóng dáng chưa hoàn toàn đi đến chỗ đèn tụ quang, mặc dù không đến mức mơ hồ nhưng cũng vì góc chụp mà không thấy rõ gương mặt của cô, chỉ cảm thấy mặc dù người đó mới chỉ dừng chân trong đám khói mờ, cũng tràn ngập hấp dẫn có thể thu hút mọi người từ xa.

Người xem tấm hình này, như mắt người thứ 3 xuyên qua lúc đó, nhìn trộm bầu không khí duy chỉ thuộc về hai người này.

Hơn nữa trên báo lập lờ nước đôi, nội dung chỉ đưa tin bên ngoài, làm hai người trong bức ảnh này có thêm rất nhiều sắc thái ái muội.

"Trên báo còn chỉ ra người đàn ông thần bí này xuất hiện và biến mất trong lúc đó, Tĩnh An là người mẫu duy nhất mà anh chụp. Nếu quả thật là Mr. Tang, thấy thế nào thì giữa hai người này có... Sao, cậu nói đúng không?" Người qua đường Giáp tiếp tục suy đoán của mình: "Vào hội từ thiện lúc trước, còn nhớ có báo nói hình như giữa Mr. Tang và Tĩnh An có tồn tại quan hệ nam nữ gì đó không? Cảm thấy, so với vụ tai tiếng tình dục giữa cô ấy và La Hiên Kỳ thì cái này đáng tin hơn đó."

"Hình như năng lực của Mr. Tang khá cao..." Đọc một câu lão Từ viết thiên về khẳng định sự suy đoán đó, vẻ mặt người qua đường Ất cũng buồn bực: "Hình như, lại là hình như! Có dám nói rõ đáp án ra không thế!"

Tuần lễ thời trang thành phố S, Tĩnh An và Lý Na ‘quyết đấu’, giải trí truyền thông ra sức tuyên truyền, càng ngày càng nhiều người qua đường Giáp Ất Bính Đinh, đều ào ào biết trận này người mẫu mới Tĩnh An đã hoàn toàn giành thắng lợi trong cuộc ‘Tỷ thí’ ấy.

Ảnh Tĩnh An trên báo, Tĩnh An trong video clip, như một quý tộc tao nhã bước trên chiếc cầu treo, lời cuốn hấp dẫn vô cùng.

Mà trong sự ‘nhiệt tình’ của khán giả với cô, trên báo giải trí XX càng viết rằng hình như Mr. Tang có xuất hiện, thì càng thêm sôi trào.

Thậm chí mấy ngày sau, tuần san tạp chí thời thượng ‘Đô thị thời thượng’ trong nước, trong chuyên mục quần áo và trang sức lần đầu tiên đề cập đến người mẫu mới này.

Chủ bút của chuyên mục thời trang này, chính là Trương Văn, từ trước đến nay lấy văn phong vừa hài hước vừa độc ác, lần này trong văn tự thuật,

cũng hiếm khi sử dụng lời văn nghiêm túc như vậy.

Bà ấy viết rằng:

Ở trên sàn T có rất nhiều người mẫu trình diễn trang phục, các cô ấy được nhà thiết kế phủ lên mình những bộ quần áo lộng lẫy thậm chí là những phục sức mang tính nghệ thuật độc đáo, qua bàn tay khéo léo của thợ trang điểm, cuối cùng khi đi lên cây cầu ấy, dường như đã trở thành từng tác phẩm nghệ thuật tinh tế cao nhã.

Nhưng những người mẫu này trở thành tác phẩm nghệ thuật, phần lớn vì phục sức của các cô, các cô ấy được hóa trang, khiến các cô ấy có ảo giác như là ‘Tác phẩm nghệ thuật’.

Nhưng mà tác phẩm nghệ thuật thật sự, là người có thể không chế được trang phục người mẫu phía trên cây cầu này, có tài năng sử dụng bản thân và phục sức trên người kết hợp với nhau để tăng thêm sức mạnh.

Tuy nhiên, đã có một kiểu người mẫu như vậy, các cô ấy không chỉ không chế được phục sức, các cô ấy còn khiến người xem bỏ qua ưu khuyết của phục sức, chỉ đơn giản đặt ánh mắt trên từng bước đi của người mẫu... Đã không thể gọi các cô ấy là ‘Tác phẩm nghệ thuật’ nữa, các cô ấy đã trở thành linh hồn của toàn bộ buổi diễn... Sự xuất hiện của các cô ấy sẽ hấp dẫn và ảnh hưởng đến suy nghĩ của nhà bình luận thời trang, dẫn đến việc bọn họ có thể đưa ra một sự đánh giá có chiều sâu với phục sức trên người.

Người mẫu như vậy, trong tuần lễ thời trang lần này của thành phố S, tôi đã phát hiện được một sự kinh ngạc, một người mẫu tên là Tĩnh An.

Nhưng mà, trong trận đấu mãnh liệt và đầy sóng gió này, vốn tưởng rằng Tĩnh An sẽ được càng nhiều sản phẩm mời làm đại diện hoặc nên thưởng

xuyên được mời xuất hiện trên các tiết mục ti vi, nhưng lại yên bình lạ thường.

Theo các nguồn tin có liên quan, người mẫu mới này đứng trên đầu sóng ngọn gió, thế nhưng trong khi danh tiếng đang vang dội thì lại từ chối hoặc trì hoãn tất cả mọi hợp đồng.

Sân bay thành phố S khu VIP, Tỉnh An và Trần Sâm thấy người đàn ông cách đó không xa đang nhìn bọn họ.

Ba người chào hỏi xong, Trần Sâm không chịu nổi tò mò hỏi Đường Dự: "Nghe nói lần này muốn lấy cảnh ở đảo nhỏ tư nhân thuộc sở hữu của Đường thị sao?"

Chỉ vì vào ngày nghỉ Trần Sâm đã đi theo đoàn lữ hành ngắm được vài địa điểm du lịch trong nước, từ lâu đã muốn để dành đủ tiền ra nước ngoài ngắm phong cảnh, không ngờ lần này đã có cơ hội được xuất ngoại mà còn do công ty chi trả toàn bộ.

Cái này cũng khó trách sau khi nhận được tin anh ta đã rất vui một lúc lâu, nơi muốn đi còn là ‘đảo nhỏ tư nhân’ có nhiều điểm đáng kinh ngạc - - mà Đường thị có được.

"Ừ, bên kia cũng đã được chuẩn bị rồi." Đường Dự đeo mắt kính nâu gập đầu.

"Thật sự quá tốt!" Trần Sâm nhe răng cười: "Không ngờ lần này công ty hào phóng như vậy..."

Nhất thời hưng phấn Trần Sâm hơi không khống chế nổi miệng, trong khi anh ta thao thao bất tuyệt, thì đã nhanh chóng đến lúc bắt đầu đăng ký. Kết quả là, ba người cầm thẻ đăng ký lần lượt lên máy bay.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Lấy Cảnh (Phần Đầu)

Editor: Gà

Đảo nhỏ được nước biển bao quanh, rời xa đô thị ồn ào ầm ĩ, được đắm mình trong một vùng xanh thẳm.

Hải đảo ví như hình giọt lệ, chiếm diện tích không lớn, cảnh sắc trên đảo như vẽ làm cho cơ thể và tâm hồn như trở về thời ban sơ, mà bên ngoài bãi biển tư nhân, bờ cát và nước biển giao nhau, càng phát họa lên phong cảnh lãng mạn vĩnh hằng.

Mà nơi đây, cũng tránh được sự thăm dò của phóng viên giải trí, bí mật hưởng thụ sự thanh tĩnh tuyệt hảo.

Hôm nay, đã là ngày thứ hai, ba người Tĩnh An đến hòn đảo này.

Nghỉ ngơi một ngày, vốn đã sắp xếp khi mặt trời lên cao thì bắt đầu lấy cảnh, nhưng bởi vì trong lúc chụp có nhân viên khác chậm chạp chưa đến nên phải kéo dài.

Thông báo trước hoạt động chụp hôm nay cho Tĩnh An xong, thì Đường Dự cầm máy ảnh ra ngoài chụp cảnh biển, gần giữa trưa trở về biệt thự trên bờ biển mà bọn họ đang ở.

Khi đi qua tầng một, Đường Dự nghe giọng Trần Sâm từ phòng bếp như có như không truyền đến, từ ngữ đứt quãng không khó nghe ra là đang thảo luận với đầu bếp Hoa kiều được mời đến về món ăn cho buổi trưa.

Đường Dự không dừng bước chậm rãi lên đài quan sát tầng 2.

Vừa rồi ở trên bờ cát khi anh quay đầu, trên đài quan sát dường như có một bóng dáng màu vàng nhạt.

Nếu đoán không sai, bóng dáng mặc váy dài màu vàng kia chính là Tĩnh An.

Nhưng mà, xuyên qua màn sa bị gió biển làm lay động, Đường Dự đã đi đến bên ngoài đài quan sát, đơn giản liếc mắt một cái lại không còn thấy bóng vàng nhạt kia nữa.

Người đàn ông lập tức thông thả bước vào trong đài quan sát, trong lòng đoán có thể cô ấy đã trở về phòng rồi.

Nhưng sau khi anh đến gần vài bước, thì biết đã đoán sai rồi.

Người đàn ông ngừng bước chân lại, mỉm cười nhìn sườn gáy ở trong góc đài đài quan sát.

Ở đó, lưng ghế dựa rộng hướng về phía anh, một góc váy màu vàng trượt xuống, khó khăn rơi vào mắt anh.

Nhẹ nhàng dời bước gian, Đường Dự đi đến một chỗ khác của đài quan sát, nhìn ngang thấy người nọ đan mười ngón tay vào nhau đang ngủ say.

Ánh mặt trời chiếu vào, sự ấm áp phủ lên người cô gái, như muốn nhuộm đậm làn váy màu vàng để nó càng lóa mắt hơn, đồng thời, mái tóc rơi xuống của cô cũng nhiễm một tầng sáng chói.

Khuôn mặt hơi nghiêng về phía anh, diêm tĩnh và thanh thản, làm đầy lòng người ta có cảm giác bập bênh tĩnh mỹ và bình thản.

Khóe môi Đường Dự cười khẽ giờ máy ảnh lên, dừng hình ảnh trước vẻ

an bình này.

Sau khoảnh khắc ấn nút chụp, Tĩnh An trong ống kính đột nhiên giật hai tay, chỉ thấy đôi mi thanh tú của cô thoáng ngưng lại, vô thức đưa hai bàn tay đan mười ngón vào nhau, đổi thành nhanh chóng ôm lấy bản thân.

Buông máy ảnh xuống, người đàn ông nhú mào, nhìn chăm chăm cô gái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đường Dự lại bước ra, vẫn nhẹ nhàng đặt chân, nhưng không phải đến chỗ cô gái, mà thông thả đi ra phía bên ngoài đài quan sát.

Nhưng sau giây lát, anh lại đi vào đài quan sát lần nữa, lúc này trong tay anh không còn cầm máy ảnh, mà là một tấm chăn mỏng.

Cho dù buổi trưa có ánh mặt trời, nhưng cũng không chống lại được hơi lạnh mà gió biển mang đến.

Đường Dự đi đến bên cạnh ghế dựa, mở tấm chăn trên tay ra, nhẹ nhàng đắp nó lên người Tĩnh An.

Rồi sau đó, lại cẩn thận vén góc chăn cho cô gái.

Nhưng anh còn chưa kịp làm xong, Tĩnh An đã mở nửa mắt còn buồn ngủ.

Cô gái còn nửa mê nửa tỉnh, trong đầu hỗn độn thành đoàn, chưa kịp suy xét đã vươn tay phải theo tấm chăn dò xét ‘thứ’ lắc lư trước mắt mình.

Trong sự mù mờ ngờ ngàng, cô cảm thấy ngón trỏ mình đặt lên một chỗ rắn chắc, đúng, lòng ngón tay còn vô cùng mềm mại.

Vì cô gái khá mơ hồ, nhưng người đàn ông thì lại có chút sững sờ mất tự nhiên.

Mà khi anh sững sờ, lúc đầu anh muốn hé môi nói gì đó, bỗng nhiên Tĩnh An duỗi tay chạm vào môi và răng anh.

Đầu ngón tay di chuyển trên răng môi, hình như chỉ cần anh khép cánh môi lại, thì có thể ngậm chặt sự dục dãi này.

Đồng tử sâu dần, Đường Dự đứng thẳng, đồng thời, yên lặng nắm tay cô gái, hỏi: "Tĩnh chưa?"

Ánh mắt dần dần tỉnh táo, anh cúi thấp đầu, ngược sáng, đường nét trên gương mặt kia như được thợ thủ công khéo léo tạo thành.

"Em đang ngủ à?" Vẻ mặt đỏ hồng rút tay mình ra khỏi tay đối phương, Tĩnh An xấu hổ muốn đứng lên, mới phát hiện sức nặng rớt xuống từ người mình hơn phân nửa là tấm chăn mỏng đắp trên người cô, mà không biết chăn này ở đâu ra, không cần nghĩ nhiều cũng biết, chắc hẳn đến từ người đàn ông chu đáo này.

Một tay cô gái nắm lấy chăn, ngẩng mặt, cong môi cười với Đường Dự, cô nói: "Cảm ơn."

Đường Dự cười đáp lại Tĩnh An 'Không có gì', lui người về sau một bước, sau đó thuận thế tựa vào lan can phía sau đài quan sát: "Muốn ngủ thì trở về phòng ngủ một chút đi, nếu không phải thuyền xảy ra vấn đề, thì hôm nay cũng không cần vội vàng dậy sớm chụp ảnh rồi."

Con thuyền trong lời anh, là phương tiện giao thông duy nhất kết nối hòn đảo tư nhân nơi họ ở với hòn đảo gần nhất.

Buổi sáng mới phát hiện thuyền xảy ra vấn đề, nên làm cho nhân viên công tác chậm trễ chưa đến hòn đảo cần chụp ảnh này.

"Không cần chụp, vậy em có thể có được một ngày rảnh rỗi rồi." Tĩnh An đã không còn buồn ngủ, bắt đầu nói chuyện phiếm với Đường Dự: "Ngày mai sau khi kết thúc buổi chụp ảnh, thật sự phải tạm biệt cảnh đẹp ở nơi đây rồi. Thừa dịp có thời gian nghỉ ngơi, hôm nay có thể thả lỏng thưởng thức một phen."

"Có thể không phải một ngày." Người đàn ông dựa người ra sau, nghe vậy cười khẽ: "Ngày mai sau khi kết thúc buổi chụp, không bằng cho bản thân nghỉ phép, ở đây nghỉ ngơi vài ngày?"

Tĩnh An chớp mắt, thấy khi Đường Dự nói lời này biểu cảm không giống như đang đùa.

Cho bản thân nghỉ phép sao?

Cô nghĩ đến, hình như từ khi sống lại trong thân thể này thì bản thân đã quá bận rộn với công việc của người mẫu, thậm chí trong đầu cũng luôn suy nghĩ nên nhận thông cáo hay phát ngôn, show catwalk nào, mới có thể để bản thân nhanh chóng nổi tiếng.

Bận rộn để nhanh đạt được mục tiêu cuối cùng của bản thân, quả thật cô chưa cho mình thời gian để nghỉ ngơi trong chốc lát.

Tựa như cứ đang chạy mãi, sau khi dừng lại, cô sợ mình sẽ không còn sức lực để chạy tiếp.

"Đó là một đề nghị hấp dẫn." Tĩnh An thành thật trả lời, tầm mắt cô xẹt qua người đàn ông bên cạnh nhìn về mảng bát ngát xanh thẳm phía xa xa: "Nhưng kỳ nghỉ này vẫn nên để dành sau khi em đến được nơi em muốn đến, để cuối cùng tự thưởng và tự chúc mừng cho bản thân vậy."

Mặc dù cô gái không nói rõ ra cô muốn đến nơi nào, nhưng giữa những câu chữ chắc nịch đó, Đường Dự đoán không ra vì sao cô lại nói về điểm đến

này.

"Tĩnh An, em là người mẫu trời sinh, nhưng cuộc sống của em cũng không nên chỉ quay xung quanh nó." Người đàn ông không đồng ý thu hồi độ cong nơi khóe môi, nhưng vẫn dịu dàng hòa hoãn nói: "Ngoài ống kính, sàn T ra, cuộc sống bên trong còn có người khác, chuyện khác đáng giá để em chú ý và có được. Huống chi Tĩnh An, ‘điểm đến’ cuối cùng này, anh tin rằng rồi sẽ thuộc về em."

Đường Dự quay đầu về bên trái, giống Tĩnh An, đưa mắt đặt trên mặt biển: "Không phải phong cảnh ở đây rất đẹp sao, không bằng để bản thân nghỉ ngơi, đổi góc độ lắng đọng lại và suy xét những gì đã xảy ra xem sau này phải đi đường nào, không bắt em thay đổi ước nguyện ban đầu, vẫn cố gắng đạt thành mục tiêu bản thân đã định ra nhưng vẫn nên thường xuyên duy trì tâm trạng thoải mái sung sướng không phải quan trọng hơn sao?"

Lời này, anh cố ý nói cho cô nghe. Chỉ vì theo ý anh, bây giờ cô như một con quay lấy sự nghiệp làm trục, mặc dù xoay tròn không ngừng nghỉ có thể nhanh chóng xoáy ra hình vòng cung hoàn hảo nhất, nhưng mà đổi lấy cũng chỉ là một cơ thể mỗi một không chịu thấu.

Lần chụp ảnh này, anh chọn đảo nhỏ an tĩnh này làm nơi lấy cảnh, trong đó có lòng riêng của anh, anh muốn mượn nơi bình lặng tự nhiên này, để cô làm chậm lại bước đi quá nhanh của mình.

Mà lúc này anh nói xong, cô gái nghe vào tai thật sự sinh ra dao động không nhỏ.

Đời trước, trong năm tháng sau này, hầu như cô đã dồn hết tinh lực cho tình yêu của mình.

Đời này, cho đến giờ khắc này, cô cũng dồn hết sức để tập trung vào sự

nghiệp của cô.

Cách trả giá không giống nhau, nhưng cũng là đồn hết toàn bộ.

Kết quả như vậy, có phải lại là một tầng nào đó như trăm sông đổ về một biển không? Có phải cô vẫn nên quên đi tiếc nuối không?

Cô gái nghĩ thế, trong lòng xóc nảy, tâm chần bị cô siết chặt, trong tay cũng bất ổn run lên.

Chẳng biết lúc nào, bốn mắt chạm nhau, Đường Dự nói: "Nếu vậy xem như theo giúp anh nghỉ ngơi ở đây vài ngày đi?"

Đây có phải lời uyển chuyển cho phép cô thư giãn không?

Tĩnh An nghe anh nói vậy, ấm áp trong mắt càng sâu, cười đáp: "Không biết có thể mời Đường đại nhiếp ảnh gia theo giúp em nghỉ ngơi ở đây vài ngày không?"

Khi cuộc nói chuyện của họ đến đây, thì Trần Sâm lên tiếng, bất ngờ xen vào: "Hóa ra đều ở đây, chẳng lẽ lúc này các người không cảm thấy đói bụng sao? Hôm nay có món chiên giòn đấy..."

Hai người nhất trí chuyển cái nhìn về phía Trần Sâm, bị vẻ mặt tham ăn khi gọi tên món ăn của anh ta, gợi lên cơn thèm ăn cho bữa cơm trưa này.

Ngày kế, trì hoãn một ngày chụp ở bãi biển thì không có người hay nhân tố khác phá hủy tiến trình, ngược lại thuận lợi một cách bất ngờ.

Từ sáng đến giờ, dù là ống kính, hay sự sắp xếp của nhiếp ảnh gia, người mẫu có thể nói làm đến trọn vẹn ‘một lần là qua’.

Đến gần giữa trưa, kết thúc hơn phân nửa tiến trình chụp, nhân viên công tác đều ở lại biệt thự gần bờ biển của Đường thị.

Sau khi ăn trưa thì có một khoảng thời gian khá dài, Đường Dự và một người đàn ông ngoại quốc khác không có thói quen ngủ trưa, thừa dịp hiếm khi ở cùng một chỗ đã cùng thay các tấm rèm cửa sổ hướng ra bờ biển.

Thay màn sa, viền tơ thiết kế chạm rồng, móc hoa lập thể để tạo ra hiệu quả duy mỹ, để phong nền của buổi chụp tiếp theo sẽ thật hoàn hảo.

"Đường." Tiếng Trung gượng gạo, kỳ lạ phát ra từ người đàn ông tóc vàng mắt xanh: "Model Trung Quốc lần này, giỏi quá."

Không dùng câu phức tạp, người đàn ông ngoại quốc này tràn đầy khiêm phục.

"Kelly, trước tiên hoàn thành việc trên tay anh rồi nói tiếp." Đường Dự nhắc nhở vừa treo một bên rèm cửa sổ vừa quay đầu tán gẫu với anh ta.

Kelly, là một gã con lai Anh Pháp có tình hữu độc chung [1] với Hán ngữ, càng là nhà thiết kế nổi danh quốc tế, từng tạo hình hoá trang cho rất nhiều nhân vật siêu sao nổi tiếng thế giới. Mà anh ta, cũng từng hợp tác tạo hình với Đường Dự vô số lần.

[1] tình hữu độc chung: có nghĩa là có một tình cảm đặc biệt đối với ai đó hay cái gì đó

"Được được, không nói chuyện không nói chuyện." Kelly quay đầu lại, ra sức đánh mạnh vào công việc trên tay.

Sau khi treo màn sa xong, Kelly kéo thử một góc màn sa, vừa lòng gật đầu: "Tốt lắm, tốt lắm." Chỉ biết tiếng Trung đơn giản, nên anh ta luôn lặp lại một cái nhiều lần.

"Đường, cô ấy tên gì? Vẫn độc thân à?" Ánh mắt xanh của anh ta, dời về phía Đường Dự.

"Hả?" Đường Dự liếc xéo Kelly một cái, đầu mày khẽ nhúc nhích.

"Đường, tôi thích model Trung Quốc!" Đồng tử màu lam lóe ra ánh sáng, miệng Kelly tương đương với nhiệt tình như lửa: "Thành ngữ của các người nói sao ấy nhỉ, cái kia... À, đúng đúng, là nhất kiến chung tình, tôi nhất kiến chung tình rồi!"

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Editor: Gà

Sau khi Kelly dứt lời, quan sát Đường Dự, há miệng để lộ ra hàm răng sáng bóng.

Anh ta đang chờ Đường đáp lại, ví như người mẫu Trung tóc đen kia tên gì, ví như hiện giờ cô có bạn trai không, lại ví như cổ vũ anh ta theo đuổi đối phương.

Nhưng Kelly đợi gần mười giây, Đường Dự không nhìn anh ta, càng miễn bàn nói chuyện với anh ta.

Người đàn ông tóc vàng buồn bực, nhìn chăm chăm sườn mặt của Đường Dự.

Mà Kelly chỉ đơn giản nhìn sườn mặt của anh, lúc này không khỏi lại âm thầm cảm thán trong lòng: Đường, quả nhiên là một số ít người phương Đông có khí chất quý tộc mà anh ta đã từng gặp, càng lộ vẻ Đông Phương cao nhã hơn so với những vương tôn trong các bộ phim Trung Quốc mà anh ta đã xem.

Nhưng lúc này Đường Dự, khép hờ mắt, im lặng, trong sự cao nhã có một chút sắc bén.

Kelly giật mình cảm thấy ngoài cửa sổ phía trước vừa được anh ta mở ra như có trận gió thổi vào, hơi lạnh này thấm vào da anh ta, khiến anh ta lạnh

buốt run rẩy.

"Nhất kiến chung tình?" Sự im lặng này không tồn tại quá lâu, Đường Dự nhẹ nhàng mở mắt, lặp lại kết luận ‘nhất kiến chung tình’ của Kelly với Tĩnh An.

Sau đó ngữ tốc dịu dàng nói: "So với xúc động nhất kiến chung tình, Kelly, nhật cửu sinh tình [1] càng thích hợp với chúng ta hơn."

[1] nhật cửu sinh tình: lâu ngày sinh tình

"Người phương Đông, thích, nhật cửu sinh tình?" Nhật cửu sinh tình này không khó hiểu với Kelly, mà Đường nói ‘chúng ta’, theo thói quen anh ta định nghĩa là người phương Đông.

"Không chỉ riêng người phương Đông, tôi nói là củng cố cảm tình."

"Cho nên, Đường muốn tôi từ từ bồi dưỡng cảm tình với Model Trung quốc trước sao?" Kelly cho rằng Đường giúp mình nghĩ chủ ý, trong đầu đã bắt đầu hình dung bước đầu của kế hoạch theo đuổi, anh ta nghĩ đối với đa số người phương Đông, chẳng lẽ...

"Chẳng lẽ không thể báo trước sao?" Vô thức, Kelly nhỏ giọng nói ra suy nghĩ trong lòng này.

Mà ở đây, nếu thần kinh Kelly không thô, anh ta sẽ phát hiện người đàn ông Đông Phương nhìn anh ta chăm chăm, trong mắt có chút tình cảm gì đó, thoáng qua vài phần cứng nhắc.

"Không cần." Đường Dự trả lời xoay người, lúc đi qua Kelly, bước chân chậm lại, đột ngột dùng tiếng Pháp bổ sung thêm một câu.

Cuối cùng anh nói câu kia, lại vừa lúc trả lời vài vấn đề mà Kelly đã hỏi.

"Elle a un cobain." Ngôn ngữ được thế giới công nhận là lãng mạn nhất, lưu loát trôi chảy phát ra từ môi anh.

Sau khi người đàn ông tóc đen rời đi, người đàn ông tóc vàng vốn đang cười hì hì không ngoài ý muốn biểu cảm trên mặt đột nhiên đổi thành vẻ đáng thương ‘quả nhiên là thế này’.

"Chỉ trách là danh hoa đã có chủ." Kelly tiếc hận thở dài, vẫn nhấn rõ từng chữ Hán ngữ quái dị, nói nửa câu tự thương xót mình.

Tiến trình đã chụp được một nửa, bầu trời đã tràn ngập ra sắc màu da cam ấm áp.

Ánh sáng màu da cam đỏ, cũng là cái Đường Dự muốn.

Ở cửa sổ tầng hai của biệt thự, đã được chuẩn bị để chụp bối cảnh hoàng hôn.

Cách đó không xa, Đường Dự cầm máy ảnh bảo hai nhân viên giờ tắm phản quang đứng ở phía sau, nhân vật chính được chụp lần này, Tĩnh An cũng đã đến rồi.

Váy lễ phục dài màu trắng gạo lộ lưng, vải kéo dài từ thắt lưng đến gáy, ở cổ được buộc thành đóa hoa quyến rũ, váy dài phía dưới ôm chặt hông, làn váy chấm đất tạo ra sự tao nhã xinh đẹp.

Khác với váy ngắn liền thân màu đen viền tơ mà buổi sáng cô gái mặc có vẻ ma mị, lúc này trông cô gái, như nhân ngư trong thần thoại Tây Phương, chứa cả sự gợi cảm và hồn nhiên hấp dẫn. Thần sắc lưu luyến si mê không ngoài ý muốn lộ rõ trong mắt của nam nữ ở đây khi nhìn thấy cô gái, mà thần sắc đó cũng thoáng xuất hiện trong mắt Đường Dự.

"Đường, tay nghề của tôi không tệ nhì!" Kelly đi theo Tĩnh An vừa đến, sai bước chân dài đi về phía Đường Dự.

Sau khi đứng lại, theo ánh mắt Đường Dự lại nhìn về phía người mẫu tóc đen đang hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thân là nhà tạo hình, Kelly tràn đầy đắc ý: "Chiếc váy này đẹp hơn so với cái ban đầu!"

Chiếc váy ban đầu, Kelly nói đến không phải váy liền thân màu đen của buổi sáng, mà trong tính toán lúc đầu của anh ta và Đường, trong cảnh chụp buổi chiều thì Tĩnh An sẽ thay một cái váy trắng ôm ngực.

"Ừm." Kelly chợt nảy ra quyết định này, nhưng được Đường Dự tán thành.

Kelly cao hứng gạt đầu bỗng nhiên nhớ đến gì đó, ngại ngùng nhăn mặt, một tay vỗ vào vai trái của Đường Dự, vừa muốn hỏi gì thì lại bị anh lấy lý do công việc tạm ngắt trước: "Kelly, tôi nên bắt đầu chụp rồi."

"À à, công việc trước công việc trước." Kelly dời tay khỏi bả vai Đường Dự, gãi mái tóc xoăn vàng của mình.

Nhận thấy ánh mắt quái dị của Kelly, Đường Dự vốn chuẩn bị tránh một bên, hỏi: "Có chuyện gì cần nói bây giờ sao?"

"Này... Để hỏi sau để hỏi sau." Kelly xua tay, nhưng ánh sáng trong mắt anh ta vẫn lộ ra kỳ dị.

Trong giới thời trang vẫn luôn theo đuổi trạng thái tự nhiên, không chỉ khảo nghiệm kỹ xảo chụp ảnh của nhiếp ảnh gia, càng khảo nghiệm nét mặt mà người mẫu biểu lộ qua ống kính.

Cảm tình trong mắt người mẫu, nếu thiếu sẽ thành cứng nhắc, quá mức lại như làm ra vẻ.

Chỉ có tình cảm tràn đầy và một số ngôn ngữ cơ thể, mới có thể tạo thành một hình ảnh trông thật tự nhiên dù được cố ý xây dựng. Hình ảnh như vậy, ‘người’ trong hình, người bên ngoài ảnh, như đồng nhất trên cùng một vùng trời, khi người ta tùy ý liếc nhìn một cái như vô ý phát hiện ra bản thân mình trong đó, một cái chớp mắt rung động, hoặc thông qua mắt người ‘xem’ thấy được câu chuyện xưa của cô ấy.

Cô gái trên cửa sổ, thoáng cong lưng, hai tay chống trên đùi hướng vào phía trong.

Sau đó cô nâng đầu lên, nghiêng hai phần ba gương mặt sang trái về phía máy ảnh, tóc đen hoàn toàn được vén sang phải, trên mặt là sống mũi cao, đôi môi hé mở, cùng với đôi mắt lười nhác và quyến rũ dưới lông mi dài đã được che khuất một nửa.

Đặc biệt là, trên tấm lưng lộ ra ngoài của cô gái, thậm chí trên cánh tay trên mặt, không ngoại lệ đều in dấu những đóa hoa kiều diễm.

Những ấn ký hoa đó như khắc họa trên làn da cô gái, ánh sáng da cam xuyên thấu qua cửa sổ rủ xuống màn hình sa chạm rỗng, chiếu vào.

Trong ý vị tuyệt vời, tràn đầy sắc màu ấm.

Hình ảnh duy mỹ tinh xảo, khi tất cả mọi người đều cho rằng Tĩnh An nhất định sẽ ‘một lần là qua’ như sáng nay, thì lại xuất hiện sự bất ngờ ngoài ý muốn.

Hôm nay là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, Đường Dự không ấn nút chụp, lắc đầu buông máy ảnh trong tay.

Anh có chút kinh ngạc với cô.

"Tĩnh An, trong mắt em phải biểu đạt cảm tình mong muốn nhất ra."
Đường Dự chỉ, hơi lướt qua mắt cô gái: "Xuất phát từ hiệu quả chụp ảnh, anh đề nghị em cố gắng nghĩ cách mở rộng nó ra thay vì thu nó lại."

Nhiếp ảnh gia ưu tú, mắt bọn họ, không chỉ nhìn thấy cảm xúc mà ‘họ’ hiển lộ trong ống kính, mà còn có thể tìm ra cảm xúc ‘họ’ che giấu trong đó.

Mà những cảm tình che giấu phía sau đó, mặc dù rất nhỏ, có đôi khi ngược lại càng có thể xúc động lòng người.

Tựa như cô gái lúc này, anh càng hi vọng có thể nhìn thấy sự dao động che giấu trong đáy mắt của cô.

Nghe vậy Tĩnh An hé môi thở dốc, nâng mắt nhìn về phía Đường Dự, đôi mắt khẽ chớp, giây lát lại bình tĩnh.

Một lúc sau, cô đáp lại lời anh bằng một từ ‘Được’.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lấy Cảnh (Phần Sau)

Editor: Gà

Trở về chỗ dành cho nhiếp ảnh gia, một lần nữa ra hiệu giờ tắm phản quang.

Đợi sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, người mẫu ngồi trên cửa sổ cũng nhắm hai mắt lại.

Đường Dự không thúc giục, anh biết cô đang tìm lại những cảm xúc thật nhỏ trong lòng.

Anh cũng biết, cô sẽ không để anh đợi quá lâu.

Trước mắt tối đen, lắng đọng lại những điều cô cho rằng sẽ không bị ai phát hiện, nhớ lại một chút cảm xúc của quá khứ.

"Tĩnh An, váy lễ phục này trông thật giống áo cưới, sau khi mặc nó vào em cũng sẽ trở thành một cô dâu..." Không lâu, sau khi nhà tạo hình đưa trang phục đến cho cô, Trần Sâm đã nói như vậy.

Nhưng Trần Sâm không biết, áo cưới tinh khôi... Anh ta đã từng vì cô mà mua nó, cô đã từng vì anh ta mà mặc nó.

"Sinh nhật vui vẻ."

Đây là năm thứ tư bọn họ quen nhau, cũng là ngày sinh nhật cô.

Đã nghĩ có lẽ sẽ một mình vượt qua ngày này, chuông cửa lại bất ngờ vang lên, người đàn ông vốn nên bận rộn quay phim ở tỉnh khác đó bỗng xuất hiện ngoài cửa.

Anh ta mặc áo lông màu cam, khuỷu tay cong lên treo thêm một chiếc váy dài màu trắng.

Anh ta nói sinh nhật vui vẻ, anh nói anh ta cố làm việc, anh ta nói đây là quà tặng cho em.

"Anh biết em sẽ thích."

Váy dài màu cát được trang trí viền ren, đường cong đơn giản, chính là chiếc áo cưới tuyệt đẹp mà cô đã cố ý chỉ vào tấm hình trong tạp chí trước mặt anh ta.

Lần đầu tiên hành động của anh ta làm cô cảm nhận được sự để tâm và lãng mạn, tự cho rằng người đàn ông trong bốn năm luôn như gần như xa, luôn đặt cô ở vị trí đầu tiên nhất cao hơn cả sự nghiệp của mình.

"Chiếc váy này là quà tặng."

Cô thay chiếc váy cưới tinh khôi này vào, hai gò má hồng hào, khó nén vui sướng xoay một vòng tại chỗ, để làn váy màu trắng nở rộ ra sáng rực như cánh hoa xinh đẹp.

Trong lúc nhất thời, sự ngạc nhiên to lớn này làm cho lòng tham của cô trở nên không đáy, cô còn nói đùa rằng: "Mạc Phàm, sinh nhật năm sau, không phải anh sẽ tặng em một hôn lễ thật đấy chứ?"

Anh ta dời ánh mắt, cười nói với cô, váy, chỉ là quà tặng sinh nhật cho cô.

Quà tặng, làm cô thích thú nở nụ cười, cho nên không có ý nghĩa gì khác.

Đoạn trí nhớ này, khi nhớ lại, đã bình tĩnh như thường.

Cô giống như một khán giả, xem lại kiếp trước của chính mình.

Ngoài cửa sổ gió biển thổi đến, theo sự thay đổi của thời tiết đã dần dần mất đi độ ẩm.

Vô thức, thời gian vội vàng đưa cô đến sinh nhật lần thứ năm, sinh nhật của Đan Ninh.

Cô gái chậm rãi mở mắt ra, sóng mắt di động điểm thêm chút ánh sáng.

Cô nghiêng mặt qua, lại nhắm ngay ống kính.

Lúc này đây, sau ống kính Đường Dự kinh ngạc một chốc.

Anh nhận ra trong đáy mắt cô tồn tại sự âm u như có như không, đoán cảnh tối nay có lẽ sẽ chệch khỏi những gì anh mong đợi, nhưng không ngờ...

Ánh mắt cô gái mở to toát ra chân tình, thay vào đó làm cho cả hình ảnh xuất hiện rõ hiệu ứng bất ngờ.

Hiệu quả như vậy, không chỉ Đường Dự cảm máy ảnh cảm nhận được, trong lòng những người khác xung quanh anh cũng khiếp sợ không nhỏ.

Trước mắt bọn họ, làn da người mẫu được một tầng ánh sáng nhạt chiếu vào, toát ra hào quang sáng rỡ như tinh linh.

Vốn nên làm người ta cảm giác được sắc màu ấm áp dịu dàng, nhưng khi nhìn vào ánh mắt nghiêng của cô gái, lại nảy sinh một cảm xúc phức tạp.

Có người sẽ chợt nghĩ đến lời nói giác ngộ trong cửa Phật: "Khám phá, bỏ xuống, thanh thản."

Giác ngộ như vậy, nhưng cuối cùng trong sự thanh thản cũng mơ hồ lộ ra vết thương của quá khứ.

Giờ phút này, hình ảnh ấy, làm đôi mắt chua xót, đồng thời hít thở không thông, hấp dẫn đến nỗi cướp mất nhân tâm.

Đường Dự ấn nút chụp, lưu giữ hình ảnh này thành vĩnh cửu, không lâu sau tấm ảnh này được bày ra ở nơi dễ thấy nhất trong buổi triển lãm.

Khách nhìn thấy nó, đều phải dừng chân ngắm nhìn.

Trong đó một có một nhà bình luận ảnh không biết tên chụp lại, tác phẩm này càng mới mẻ độc đáo vì bắt giữ được góc độ của những ‘Dấu ấn’ hoa trên người người mẫu đã làm anh ta thật sự cảm động.

Người đó chỉ vào người mẫu, không cầm lòng được lắm bầm nói: "... Đó là đồ mi hoa, bước đường cùng chứa đựng nỗi buồn thương, mà đồ mi hoa in dấu trên người cô gái, trong hoàng hôn, ánh mắt toát lên rằng mọi thứ đã kết thúc, hoặc... Tất cả sắp bắt đầu."

Bức ảnh này, không ngoài ý muốn được truyền thông điên cuồng đưa tin ‘đăng lại’, vì đó là tác phẩm làm người ta ấn tượng khắc sâu nhất trong buổi triển lãm ảnh của Mr. Tang, cũng là tấm ảnh đẹp nhất trước khi Mr. Tang tuyên bố rời khỏi giới nhiếp ảnh.

Sau đó liên tiếp được trao quyền xuất bản cho nhiều tạp chí thời trang nặng ký, trong tạp chí nhiếp ảnh, càng lấy được nhiều giải thưởng nhiếp ảnh.

Mà phản ứng và kết quả này, đều là chuyện sau này rồi.

Đến bây giờ ở giây phút này, sau khi hoàn thành lấy cảnh ở cửa sổ, buổi chụp ảnh cuối cùng cũng kết thúc thuận lợi ở một góc chằng chịt mòm núi đá lớn lớn nhỏ nhỏ ở trên đảo bên bờ biển.

"Kelly, bọn họ đang chờ anh kia."

Cảng hải đảo tư nhân, con thuyền sắp rời đi đậu cách đó không xa, hai tay Đường Dự ôm ngực, nhìn người đàn ông tóc vàng trước mặt đã kéo anh vào cái góc này.

"Chờ một chút đã, chờ một chút đã." Kelly vừa nói quay về phía Đường Dự vừa giơ lên cánh tay dài lên vẫy với người trên boong tàu ý nói anh ta sẽ đến ngay.

Đường Dự nhớ đến lúc bắt đầu chụp Kelly đã nhìn anh với biểu cảm kỳ lạ rồi.

Nhưng anh còn chưa hỏi, sau khi Kelly buông tay đã nói trước: "Đường, anh nói dối!"

Khó hiểu nhìn lại con mắt màu lam đang trừng anh, Đường Dự nhướng mày hỏi: "Cái gì?"

"Model Trung Quốc nói cô ấy không có bạn trai." Kelly còn phồng má, tỏ vẻ anh ta rất bất mãn: "Đường, anh nói dối rồi."

"..." Không ngờ đối phương nói về việc này, Đường Dự giật mình.

"Chẳng lẽ cái này gọi là giao hoạt của người phương Đông sao?" Thấy Đường Dự không nói gì, Kelly cảm thán xong, nhún vai nói một câu tỏ vẻ không có gì: "Nhưng tôi biết nhé, Đường."

"Bởi vì lúc anh nhìn cô ấy, trong này có gì đó không bình thường." Người đàn ông tóc vàng tiếp tục nói chuyện, dùng ngón tay chỉ vào ánh mắt của Đường Dự: "Nhưng mà Đường à, nói dối vẫn là không đúng, muốn gì, thì

cạnh tranh công bằng."

Sắc mặt Đường Dự đen thui: "Kelly, anh còn hỏi gì nữa?"

Không biết có phải Kelly nói lại lời lúc trước của anh không thế?

"Còn hỏi gì nữa à?" Câu hỏi của Đường Dự, Kelly tự nhiên đáp lại: "Đúng rồi, sau đó tôi còn hỏi model Trung Quốc có thích tôi không."

"..." Sắc mặt người đàn ông phương Đông tóc đen mất tự nhiên, cả khóe mắt cũng hơi run lên.

"Model Trung Quốc, à, phải gọi là Tĩnh, An." Sau khi Kelly cố gắng nhớ kỹ tên Trung Quốc phát âm thế nào, dùng ngón trỏ sờ qua sờ lại dưới chóp mũi, hơi ngượng ngùng vui vẻ nói: "Cô ấy nói cô ấy thích tôi đấy, Đường à."

"Kelly, anh..."

Người đàn ông tao nhã thanh mạc, nghe Kelly nói xong, sự trấn tĩnh gọn sóng cuối cùng trong mắt cũng biến mất hầu như không còn, càng khởi nói đến vết nhân siết chặt ở chân mày.

Đáng tiếc, tên 'khởi xương' kia, sau khi nghe người trên tàu cao giọng hô một câu 'Chuẩn bị xuất phát', thì chưa kịp liếc mắt nhìn Đường Dự, đã xoay người, ồn ào nhanh chóng chạy về phía tàu.

"Á á, thuyền sắp chạy rồi, không thể để người khác đợi quá lâu, tôi phải nói tạm biệt rồi, tạm biệt nha, Đường!"

"..."

Đây là chuyện Kelly muốn nói với anh?! Nói cái đầu, người chạy mất rồi còn đâu!

Sao lúc đó lại quên mất thân phận nhà tạo hình của Kelly vậy chứ.

Đường Dự vỗ trán giữa đầu cười khố, không biết phải nói thế nào mới được đây.

Anh lại càng không biết Kelly có nói câu của anh cho Tĩnh An biết không, mà nếu Tĩnh An nghe được thì sẽ hiểu thế nào.

Trong lòng anh, phải nói có một chút chờ mong và bất an.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Trở Về

Tối hôm đó kết thúc buổi chụp, cho đến sau bữa cơm chiều, Đường Dự vẫn không tìm được cơ hội nhắc với cô gái về câu hỏi của Kelly.

Huống hồ nhìn phản ứng tự nhiên như thường của Tĩnh An, anh nghĩ, chắc có lẽ Kelly cũng không nói câu kia của anh.

Ngày kế, vốn tưởng rằng trên mặt biển trời quang, tầng mây xám ám màu đã bắt đầu kéo đến.

Ngày hôm qua bởi vì buổi chụp mà Tĩnh An mệt mỏi cả một ngày, chỉ thức dậy lúc giữa trưa để ăn cơm trưa, rồi sau đó lại trở về phòng tiếp tục ngủ.

Chờ khi tỉnh lại, thì đã chạng vạng.

Ngủ nhiều quá, nên đầu cũng hơi choáng váng.

Cô gái mặc quần áo rộng rãi, vừa xoa thái dương vừa đi ra đài quan sát, hít thở không khí.

"Đường Dự."

Một bước vào đài quan sát, Tĩnh An phóng tầm mắt có thể thấy được ở đó có một bóng người hơi khom lưng.

Nghe vậy người đàn ông xoay người, lộ ra chiếc giá ba chân và máy ảnh đã bị một phần cơ thể anh che chắn.

"Do ngủ nhiều sao?" Tầm mắt Đường Dự đảo qua cô gái vẫn đang xoa huyết thái dương.

Tĩnh An sừng sốt hiểu ý gật đầu: "Ừm, rất tham ngủ, nhưng mà, đến đây gió thổi tỉnh táo một chút."

"Anh đang chụp cái gì ở đây thế?" Cô buông ngón tay đặt trên huyết thái dương, chỉ vào thiết bị dùng để chụp ảnh này: "Mặt biển à? Nhưng không phải hôm nay trời đầy mây sao?"

Trong nhận thức của cô, mặt biển đầy đặc mây đen không có cảnh gì hay.

"Em cũng biết hôm nay trời đầy mây à?" Đường Dự giờ khoe môi nghiền ngẫm: "Anh nghĩ em chỉ lo nghỉ ngơi thôi chứ."

"Ặc..." Cô gái then đỏ mặt sau đó cười hỏi lại: "Chẳng lẽ như vậy không phải đang nghỉ ngơi sao?"

"Chỉ cần không phải lấy toàn bộ thời gian nghỉ ngơi ra ngủ bù là tốt rồi." Người đàn ông cười nhạt, trả lời nường theo câu hỏi vừa rồi của Tĩnh An: "Buổi sáng bầu trời hơi âm u, bây giờ tầng mây nhạt đi không ít."

"Đến đây xem đi, em sẽ phát hiện lúc này mặt biển đẹp hơn trong tưởng tượng rất nhiều." Đường Dự vỗ nhẹ máy ảnh, ý bảo Tĩnh An thông qua ống kính của anh thưởng thức cảnh biển lúc này.

"Mr. Tang đã khen, vậy nhất định rất đẹp mắt rồi." Tĩnh An cười nói, đi đến chỗ giá ba chân đặt máy ảnh.

Đã điều chỉnh tốt tiêu điểm trong ống kính, hình ảnh được Đường Dự cắt ra, quả thật có một phong vị khác.

Trong ánh nắng chiều tà, mây đen dề lên những vầng mây sáng tạo ra một

rặng mây hồng không giống nhau, ánh sáng đỏ không chỉ nhuộm màu mây xám thành các dạng khác nhau và lại không biết hình dung sắc thái thế nào, mặt biển xanh càng âm u thì ánh sáng đỏ hồng các bát ngát.

"Rất đẹp." Thẳng người lên, Tĩnh An lại nhìn về hướng mà ống kính máy ảnh đã chụp, lại kinh ngạc khi không tìm thấy cảnh đẹp ban đầu của màu hồng kia trong ống kính: "Quả nhiên nhiếp ảnh gia luôn rất giỏi về phát hiện những cảnh tuyệt mỹ mà mắt người bình thường không thể nhìn ra."

Đối với lời nói của cô, Đường Dự từ chối cho ý kiến chỉ mỉm môi cười nhạt.

Giữa hai người có một khoảng lặng không tiếng động nhưng cũng biểu lộ ấm áp, sau chạng vạng, Đường Dự vờ như vô ý hỏi một câu mà mình muốn hỏi từ lâu.

"Còn nhớ Kelly không?" Anh đưa ánh mắt nhìn ra phía bờ biển xa.

Giá ba chân bên kia, hai tay Tĩnh An nắm chặt hàng rào bảo vệ, nghiêng nửa người về phía trước, tựa như tùy ý nói: "Kelly à, đương nhiên nhớ, là một nhà tạo hình rất thú vị."

"Vậy sao?" Người đàn ông cũng không bận tâm xoay cổ nhìn về phía bờ biển, tiếp tục duy trì tư thế của anh, vờn vàng nói: "Trước khi Kelly đi, anh ấy nói rất vui vì có thể được em thích."

"Ặc?" Đối với câu nói đột ngột của Đường Dự, Tĩnh An có chút ngẩn ngơ, trừng mắt nhìn về phía sau, nghĩ đến: "À, em nói rất thích, nhưng chỉ là thích tính cách của anh ấy thôi, nên sẽ không hiểu lầm rồi chứ?"

Người đàn ông không trả lời ngay, đầu tiên anh thu hồi tầm mắt ở nơi xa nhìn về phía cô gái, dường như màu sắc phủ bên trong đôi mắt là chân tình không thấy rõ, anh nói: "Hiểu lầm."

Thật lâu sau, lại đột ngột gọi tên cô gái: "Tĩnh An." Giọng nói có khác với lúc đầu, cúi đầu dịu dàng, ngữ điệu vô cùng thân thiết.

Trong ánh sáng rực rỡ, Tĩnh An nghe tiếng gọi quay đầu, gió biển thổi làm mái tóc đen bay phất phơ trộn lẫn với màu đỏ hồng vụn vặt, cơn gió thoảng qua những sợi tóc trước trán, đôi mắt như vẽ kèm theo một lúm đồng tiền động lòng người.

Cô như vậy, như muốn dung hợp vào ánh hoàng hôn, lay động lòng người.

Nháy mắt, làm anh nhớ lại một khắc đó, cũng trong chạng vạng anh đột nhiên có một loại xúc động muốn lưu giữ lại hình ảnh ấy.

Chính lúc này đây, xúc động càng mãnh liệt hơn.

Khác hẳn với thời khắc anh đã nghĩ nên bắt giữ khoảnh khắc hư ảo kia như thế nào, người trước mắt, cũng là người làm anh nghĩ nên vươn tay giữ chặt cô ấy thế nào.

Khi đó giật mình, bây giờ là nắm chắc. Anh biết, đối với cô gái này, so với lúc ban đầu nói với Đường Du rằng đã ‘động lòng’, trong lúc vô thức... Mầm móng ‘động lòng’ này đã chôn vào đáy lòng, đã lặng yên chui từ dưới đất lên duỗi thân thành cành lá ‘động tình’.

"Tĩnh An, anh nghĩ anh..." Anh yêu em rồi.

Tìm được đúng người ấy, hứa hẹn cả đời.

Đã thấy rõ cảm tình của bản thân, dựa trên ‘tình bạn’ giữa hai người trước đây, Đường Dự nghĩ, cũng là lúc nên nói cho cô biết rồi.

Nhưng mà, lời Đường Dự, chỉ vừa bắt đầu, bỗng nhiên bị Tĩnh An đánh

gãy.

"Em quên lúc này ăn trưa em chỉ húp cháo." Cô gái quay mặt đi, vẻ tươi cười cứng đờ: "Khó trách nó kháng nghị, không biết cơm chiều đã chuẩn bị xong chưa?"

Vừa sờ bụng mình, vừa xoay người, Tĩnh An quay đầu nhìn về phía Đường Dự, tầm mắt chỉ chạm vào chóp mũi của anh: "Đường Dự, em xuống phòng bếp trước xem có gì ăn không."

Trông thoải mái tự nhiên, nhưng chỉ vì đang che giấu lo sợ, bất an và hoảng loạn.

"Tôi biết rồi, chắc chắn Đường cũng giống tôi, thích em đấy! Chỉ tiếc lần này chụp xong tôi sẽ phải qua Pháp, nếu không tôi có thể cùng Đường cạnh tranh em rồi." Người đàn ông Kelly tóc vàng kia, lúc giúp cô tạo hình đã nói anh ta ‘chắc chắn’, đương nhiên lúc đó cô không nghĩ nhiều, hoặc nói đúng hơn là không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng lúc này người đàn ông nhìn vào mắt cô...

Trong con người màu sáng kia toát ra chân tình trước mặt cô, cô cũng đã từng thấy ánh mắt mình như thế, khi nhìn vào trong gương.

Đối với phần tình cảm này, trong lúc nhất thời theo tiềm thức cô lựa chọn trốn tránh.

Xoay người rời đi, vội vàng hơn ngày thường.

"Em hẳn đã hiểu rồi, Tĩnh An."

Giọng nói phía sau, vầng vàng truyền đến, cô lại chỉ làm như không biết, tiếp tục rời đi.

Lúc ăn cơm tối, bị vây trong trạng thái khẩn trương và mờ mịt, sau đó Tĩnh An đã không còn nhớ rõ, chỉ nhớ được người đàn ông ngồi bên cạnh cô đã gấp thức ăn vào trong chén cô rồi nhẹ nhàng thở dài, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ nghe được, nói: "Đừng chỉ lo ăn cơm không." Dừng một chút, lại nói: "Anh đáng sợ như vậy sao?"

Người giống Đường Dự vậy, đâu có gì đáng sợ, chẳng qua là...

"Không..." Cô cúi đầu, tập trung vào chén cơm trước mắt.

Không biết quá bao lâu, Đường Dự bất đắc dĩ cười nói: "Tĩnh An, anh sẽ chờ em."

Anh sẽ chờ cô... Người đàn ông nói linh hoạt như thế, mà ẩn ý trong đó cũng là:

Anh chờ cô, vì chờ đợi nên không được từ chối.

Anh chờ cô, nhưng cũng không phải cứ ngồi yên mà chờ.

Ngày thứ hai kết thúc buổi chụp, thời tiết không có chuyển biến tốt, ngược lại như sắp có bão. Cứ thế giữa hai người vốn có ngày nghỉ, đành kết thúc trước thời hạn.

Đối với việc này, thẳng đến khi ngồi trên máy bay quay về, Trần Sâm vẫn rầu rĩ không vui, liên tục oán giận Tĩnh An bọn họ "Bị vây bởi thời tiết đang trong kỳ mãn kinh."

"Lần sau còn có cơ hội." Đường Dự nói.

Thần sắc âm đạm của Trần Sâm bỗng sáng ngời, nhìn về phía Tĩnh An: "Thật sao, Tĩnh An, lần sau chúng ta còn đến lấy cảnh à?"

Từ hôm qua cô gái bắt đầu hơi ít nói, hơn nữa...

Cẩn thận nhìn qua nhìn lại hai người đang ngồi vài lần, Trần Sâm không biết có phải anh ta cảm giác sai hay không, cảm thấy giữa hai người này hình như đã xảy ra chuyện gì.

Câu hỏi của Trần Sâm, Tĩnh An đáp lại bằng nụ cười, không nói có hay không.

Sau khi máy bay cất cánh, Tĩnh An nói với người bên cạnh rằng muốn nghỉ ngơi, lập tức kéo bật mắt chìm vào bóng tối để tạm thời cô lập với thế giới bên ngoài. Đồng thời cũng thoát khỏi ánh mắt dù vẫn thanh mạc kia, nhưng cô không biết nên nhìn lại thế nào.

Đoạn đường này không còn là một thử thách, làm lòng cô không thể bình tĩnh nữa.

Kết thúc thời gian dài ‘phi hành không trung’, vào biên giới thành phố S, đại sảnh sân bay, nghênh đón đám người Tĩnh An là hàng loạt ngọn đèn chói mắt.

"Tĩnh An, cô và Mr. Tang đã xác định quan hệ nam nữ sau chuyến du lịch xuất ngoại rồi sao? Hai người là người yêu rồi ư?"

Một phóng viên bé nhỏ chen lách trong đám người lớn tiếng nêu câu hỏi, Tĩnh An có ấn tượng.

Sau buổi từ thiện đấu giá kia, phóng viên đài truyền hình này cũng hỏi có phải cô và Đường Dự có quan hệ nam nữ không.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Sắp Đến Sinh Nhật Của Đường Kiên Thịnh

"Chuyện hôm nay các em trở về, là do chị tiết lộ với truyền thông." Giọng nói đầu điện thoại bên kia rất tùy ý, có lẽ nói còn mang theo giọng điệu không có ý tốt: "Trước khi em chính thức tuyên bố "ở ẩn", phải mượn scandal của các em, để danh tiếng Tinh Quang càng hot hơn mới đúng chứ."

"Đường Du..." Nhận được đáp án khẳng định, Đường Dự nhú mào, đè thấp giọng.

Lần này về trước thời hạn, trừ bọn họ tự mình biết thời gian trở về cụ thể ra, anh chỉ nói qua điện tín với Đường Du.

"Trước đó không điện thoại cho em, liên quan đến việc ba muốn làm tiệc rượu vào ngày sinh nhật." Giọng nói trong di động không hề chột dạ xin lỗi, ngược lại nghe qua Đường Du rất vừa lòng với cách làm của chị: "Trước sinh nhật của ba, trước đó truyền thông đã nghe được tiếng gió của các em, nói vậy từ giờ trở đi sau khi triển lãm ảnh của em kết thúc, trọng tâm đề tài về hai người các em muốn chìm cũng không chìm nổi nữa."

Một hơi, Đường Du nói tiếp: "Biết em ngại phiền toái, nhưng đừng quên một nghệ sĩ vừa ra nghề không bao lâu nếu không đủ scandal và đề tài chống đỡ, thì dù có nổi tiếng nhanh thế nào, tươi mới qua đi độ chú ý cũng sẽ rút xuống, ví như người mẫu nhỏ kia của em... Nhưng mà không biết hiện giờ có phải thời điểm em chờ đợi để đưa số ảnh chụp ấy ra hay không."

Câu nói kết thúc đoạn nói chuyện này, làm Đường Dự nhớ lại rất lâu trước đây có giữ lại một số ảnh chụp trộm.

Khi đó anh, nói với Đường Du ‘còn chưa phải lúc’, cũng khi đó Tĩnh An vừa được nhiều người biết đến qua biểu hiện trong MV, cũng đứng vững chân trong giới người mẫu, cũng khi đó anh còn chưa thẳng thắn thành khẩn với tình cảm dành cho cô ấy của mình.

Nhưng mà lúc này đây không thể, anh nói: "Đã đến lúc rồi."

"Thật sự đã đến, hiện giờ giả sử truyền ra scandal của các em, quá lắm người xem náo nhiệt cũng sẽ không nhiều người nói Tĩnh An dùng quy tắc ngầm, ai đã ở trong MV và sau đó là buổi diễn thời trang, liên tiếp hai lần đều hạ bệ Lý Na như người mẫu nhỏ này của em, cái này cũng không thể nói chỉ là trùng hợp mà thôi... Chị đây sao có thể giữ lại ảnh của các em chứ?" Giọng nói trong điện thoại dừng một chút, bỗng nhiên chuyển đề tài: "Đúng rồi, tiệc sinh nhật ba, em cũng dẫn Tĩnh An đến gặp mặt ba đi? Dù em chưa nói, trong khoảng thời gian này hành động của em là vì ai, ba không thể không phát hiện."

"... Ừ." Sau một hồi im lặng người đàn ông đồng ý, nhưng không biết đang đáp lại câu trước hay câu sau của Đường Du.

Cúp điện thoại, Đường Dự ngồi ở ghế sau nói lý do vì sao trong đại sảnh sân bay xuất hiện nhiều phóng viên như vậy: "Do Tinh Quang thả tin tức."

"Làm tôi sợ muốn chết, đã nói làm sao mũi chó sẵn có thể thính đến trình độ này, khiến tôi nghĩ lúc mình mộng du đã thả tin tức ra chứ." Nghe được là lý do này, Trần Sâm đang lái xe thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Đã là sắp xếp của công ty, tôi đây cũng sẽ không cần nghĩ nên giải thích chuyện này thế nào rồi."

Nghĩ đến vừa rồi Đường Dự gọi điện thoại cho Đường Du, Trần Sâm từ kính chiếu hậu nhìn lại vị trí của Đường Dự, trong mắt hiện rõ hiếu kỳ:

"Nhiếp ảnh Đường à, anh và cô Đường rất quen thuộc hả, nếu không sao có

số điện thoại riêng của cô ấy vậy."

Hơn nữa nghe cách trả lời thờ ơ, cảm giác có phải người đàn ông này tuyệt không sợ đắc tội với đại tiểu thư Đường thị ở đầu bên kia của điện thoại không: "Hình như các người đều họ Đường, sẽ không phải có quan hệ huyết thống chứ? Là họ hàng xa à?"

Trần Sâm đoán, Đường Dự không hề lảng tránh, thậm chí anh nói cho Trần Sâm, anh và Đường Du 'là có quan hệ huyết thống.'

Câu trả lời này của anh, trước hết làm Tĩnh An từ sau khi lên xe từ đầu đến cuối cô vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, cảm thấy kinh ngạc.

Lúc Trần Sâm kinh hô 'Quả nhiên là bà con xa của Đường Du', Tĩnh An quay đầu đi, kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông dễ dàng thản nhiên nói vậy.

Cô còn tưởng rằng Đường Dự sẽ giấu kín quan hệ giữa mình với Đường thị, bằng không đêm hôm đó anh nói ra thân phận của mình với cô, anh cũng sẽ không bảo cô giữ bí mật này rồi.

Rốt cuộc anh chuyển tầm mắt, trong ánh mắt ngưng tụ không rõ.

Đoán ra nghi hoặc của cô anh nhếch môi, giải thích cho sự khó hiểu của cô: "Khi đó thật sự không ngờ... Nhưng hiện giờ, không cần anh nói thì sớm hay muộn gì cũng biết thôi."

Người đàn ông mơ hồ giải thích, Tĩnh An không thể lý giải muốn mở miệng hỏi kỹ hơn, nhưng sau đó chỉ gật đầu, lại dời mắt về phía cảnh sắc lao vút qua ngoài cửa sổ xe.

Bây giờ, cô không biết nên đối mặt với người đàn ông bên cạnh thế nào, cô không giỏi nguy trang, cố giả bộ tỏ ra không biết gì.

Cảm xúc trong lòng đối với Đường Dự, tựa như một cuộn len, trông hoàn chỉnh quần thành chỉnh thể, nhưng đa phần đã tán loạn trên đất, rối rắm thành vô số sợi không đồng nhất.

Cô biết rõ đa phần sợi len quần cùng nhau thể này, phương pháp cởi bỏ là chỉ cần tìm được đầu sợi, rồi sau đó theo đầu sợi chậm rãi gỡ ra từng cái một.

Nhưng mà, cô vẫn chưa tìm được đầu sợi kia, vì thế, cô bó tay chịu trôi.

Tĩnh An được đưa về nhà trước, vừa mới đặt chân bước vào, mở cửa phòng ra, tiếng chuông điện thoại di động ngăn ngủi dễ nghe vang lên.

Đi vào nhà, thuận tay đóng cửa phòng lại, Tĩnh An mở túi ra nhìn màn hình di động.

Là một tin nhắn, mà trên tin nhắn trước mắt, là một tên quá mức quen thuộc.

Thần sắc cô khẽ nhúc nhích, không như trước đây sẽ lập tức đọc nội dung tin nhắn của người đó.

Nắm di động trong tay, cô gái đi vào phòng ngủ, đồng thời, ném túi sách lên giường, sau đó cũng thả người nằm xuống giường, chợt có chút xóc nảy, làm tâm trí cô trống rỗng trong khoảnh khắc.

Không tiếng động lặng yên trong giây lát, Tĩnh An lật người nằm ngửa trên giường.

Lúc này, cô mới đưa màn hình điện thoại di động đến trước mắt lần nữa.

Mở khóa, nhấn nút.

【Tối thứ sáu có một tiệc rượu, đến lúc đó anh sẽ thông báo với truyền thông về buổi triển lãm ảnh, hi vọng em có thể đến. 】

Hóa ra... Nội dung tin nhắn chỉ đề cập đến buổi triển lãm ảnh thôi.

Xem xong tin nhắn cô gái hơi dừng một chút.

Triển lãm ảnh của Đường Dự, là người mẫu ảnh duy nhất, sao cô có thể không đi.

Giơ hai tay lên, ấn nút trả lời trên điện thoại di động.

【Vâng, em sẽ đi. 】

Sau khi gửi đi thành công, Tĩnh An mới nghĩ đến đã quên hỏi anh địa chỉ và thời gian tổ chức bữa tiệc rồi. Lúc cô do dự có nên gửi thêm một tin nhắn nữa không, Đường Dự đã nhanh chóng nhắn lại.

【Tối hôm đó anh đến đón em nhé? 】

Tin nhắn đến từ Đường Dự, trưng cầu ý kiến của cô.

【Như vậy rất phiền anh, nói với em thời gian và địa điểm là được rồi, Trần Sâm có thể đưa em đến.】

Cô gái xóa tới xóa lui nội dung hồi âm, xóa rồi lại viết, thay đổi câu chữ, nhưng không thay đổi ý từ chối của cô.

Tin nhắn lại đến, khoảng cách thời gian hơi lâu một chút, nội dung bên trong cũng chỉ đơn giản viết thời gian và địa điểm tổ chức tiệc rượu, cuối cùng kết thúc bằng một ký hiệu mặt cười.

Khuôn mặt tươi cười tỏ vẻ thân cận ấm áp, muốn nói cô không cần quá để ý.

Tin nhắn này, ánh mắt Tĩnh An nhìn thật lâu vào ký hiệu mặt cười kia, ký hiệu mặt cười của anh, phải chăng phảng phất tính tình mát lạnh như nước...

Hai tay Tĩnh An hạ xuống, không trả lời.

Tin giải trí và bát quái từ thành phố S, nội trong năm nay hình như phá lệ ‘rực rỡ nhiều màn’.

Đầu năm đến giữa năm, mấy chuyện ảnh đế Tiêu Mạc Phàm, người mẫu Lý Na và diễn viên nhỏ Đan Ninh này tạm thời không nói đến.

Sau đó là người mẫu Tĩnh An ‘Ngang trời xuất thế’, rốt cục nhiếp ảnh gia Mr. Tang ‘Tháo xuống mạng che mặt’ thần bí, scandal giữa La Hiên Kỳ và Tĩnh An, MV của Tiêu Mạc Phàm, sự thành công sau ‘Màn tối’ của người mẫu Bắc Huyền, Tĩnh An tỏa sáng mạnh mẽ trong tuần lễ thời trang... Cùng với hiện nay Tĩnh An và Mr. Tang bí mật đi du lịch hai người!

Người sơ ý cũng có thể theo bát quái không gián đoạn này cảm nhận được gì đó, hầu như khoảng bảy tám tháng sau dư luận giải trí đều quay xung quanh gương mặt người mẫu mới kia, chỉ qua vài tháng, cứ thế đa số mọi người đều đã biết đến cô người mẫu mới này.

Mà cùng với khuôn mặt mới ‘Tĩnh An’ này, càng có so sánh với người mẫu Lý Na nổi tiếng.

Lúc này, truyền thông vừa thông báo tin tức và hình ảnh Tĩnh An xuất ngoại du lịch cùng Mr. Tang, đột nhiên chiếm được sự hưởng ứng bát quái mãnh liệt của mọi người.

Không ít người nghĩ thoáng trong lòng, hóa ra đây là ‘ẩn tình’ cho việc gần đây Tĩnh An khá nổi nhưng lại kiên trì từ chối hoặc trì hoãn toàn bộ

phông văn quảng cáo.

Trong tin tức, còn có một số chỗ người xem không phát hiện, đó là những tin tức này giống như đều cẩn thận ổn thỏa đặt Mr. Tang vào một vị thế cao. Điều này cũng làm cho cái tên Mr. Tang này được tất cả mọi người có một ấn tượng hoàn thiện hơn.

Muốn nói mọi người có ấn tượng hoàn thiện thế nào về Mr. Tang, có một độc giả đã đơn giản nhận xét về Mr. Tang thế này, cô ấy nói sau khi đọc tin tức xong mới phát hiện, thì ra từ trước đến nay địa vị của Mr. Tang trong giới giải trí thời trang quốc tế Âu Mỹ này còn có sức nặng hơn nhiều so với ba từ Tiêu Ảnh đế kia.

Kể từ đó, vô hình chung chuyện Mr. Tang đi du lịch hai người với người mẫu Tĩnh An cũng có một tầng khe hở không thể tiết lộ.

Tin tức ào ạt hỗn loạn được đưa ra, nhiều truyền thông, tòa soạn báo đã cố gắng duy trì lâu mấy ngày.

Scandal càng xào càng nóng, nhân vật chính Tĩnh An và Mr. Tang trong scandal đã như hiểu ngầm ý nhau mà mất tăm, không hề đứng ra đáp lại tin đồn này.

Lần này, mỗi ngày người xem đều ngóng trông tin tức giải trí từ báo chí, chờ một ngày nào đó đột nhiên có một tin tức đột phá lớn, cuối cùng tất cả tòa soạn báo cũng hạ tin này xuống.

Thay bằng một tin mới, là về đương gia đương nhiệm của Đường thị Đường Kiên Thịnh sắp tổ chức tiệc mừng sinh nhật cho bản thân vài ngày sau đó.

Theo lý thuyết tin này nên được ném vào báo kinh tế, lại bị báo giải trí đưa lên, còn thoải mái chiếm cứ tít trang đầu của báo giải trí.

Không đưa tin giải trí, ai cũng nghĩ kỳ này lượng tiêu thụ không thể lạc quan mới là bình thường, nhưng sự thật hoàn toàn điên đảo!

Lý do trong đó, nội dung đưa tin không ngoài việc đề cập, suy đoán về thân phận chân thật của Mr. Tang!

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đột Nhiên Nghi Ngờ . . .

Nói là vì tổ chức sinh nhật cho Đường Kiên Thịnh, nhưng vẫn hiểu được đường gia Đường thị chỉ muốn quảng cáo cho người ta xem thôi.

Không giấu lại từ sau khi Đường Kiên Thịnh ngồi ổn định trên vị trí đường gia Đường thị, mượn tên của ông để tổ chức tiệc rượu tổng cộng mấy lần rồi? Hơn nữa có bao nhiêu lần Đường Kiên Thịnh này thật sự lộ diện trong mấy bữa tiệc đấy? Nhưng trong số ít lần xuất hiện này, có cái nào không liên quan đến Đường thị?

Đã sớm nói rõ Đế Vương không thích xã giao buôn bán, mặc dù thật sự có được một thân bản lĩnh mạnh vì gạo bạo vì tiền [1], đồng thời cũng có đủ quyền lực địa vị, nên cố gắng thỏa mãn vui buồn của bản thân.

[1] mạnh vì gạo bạo vì tiền: phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả

Mà lần này đột nhiên tuyên bố tổ chức tiệc sinh nhật, nhưng lại chọn tổ chức ở cái năm bình thường đến không thể bình thường hơn, chứ không phải là vào năm Đường thị tỏa sáng nhất.

Điều này không thể không khiến cho người sáng suốt cũng nhất thời mơ hồ một phen, nhưng mà ngoài sự khó hiểu của mọi người, buổi tiệc rượu này còn khiến một số người nhận được thiệp mời cảm thấy bất ngờ.

Bọn họ bất ngờ ở chỗ, gần đây công ty Đường thị đã tập trung vào điện tử thương mại, sao có thể phát thiệp cho cả giới giải trí?

Lạ lùng hơn sau khi nhận được thiệp mời, người ta cũng chú ý đến tin tức trên báo giải trí, nảy ra một số phán đoán.

Trên báo phỏng đoán thật ra Mr. Tang là người của Đường thị, tuy không nói chính xác, nhưng cũng hữu ý vô tình viết đến vị thiếu gia chưa bao giờ lộ diện của Đường thị kia.

Mặc kệ sự thật thế nào, cái gọi là không có lửa làm sao có khói, Mr. Tang và Đường Kiên Thịnh, lần này tổ chức tiệc sinh nhật, nếu nói không có quan hệ thật sự không thể nào.

Vì thế, vào sinh nhật hôm đó của Đường Kiên Thịnh, mặc kệ trước đó phóng viên dò xét thực hư ra sao thì vẫn đồng ý lời mời mà đến làm khách, không chỗ nào không có ánh mắt đặt vào người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh Đường Kiên Thịnh.

Bóng dáng anh tuấn cao ngất kia, sau khi vào đại sảnh buổi tiệc đã được Đường Kiên Thịnh gọi đến bên cạnh, cùng tiến hành xã giao kính rượu với khách khứa phía trước.

Dựa theo hành động cố ý của Đường Kiên Thịnh, điều này không khác gì đã thể hiện rõ thân phận không bình thường của người đàn ông trẻ tuổi kia.

Trái ngược với chỗ ngồi cố định được an bày trong buổi tiệc, tiệc rượu lần này của Đường Kiên Thịnh áp dụng hình thức hoàn toàn tự phục vụ, trong lúc ăn uống linh đình, khách khứa tay cầm sâm banh trò chuyện với nhau thật vui, vừa phân tán vừa tập trung giữa đại sảnh.

So với Đường Dự, Tĩnh An còn đến sớm hơn một bước, lúc này đã rời xa cuộc xã giao, bưng ly rượu đứng trong một góc đại sảnh tự mình uống.

Nói đến bữa tiệc mà trước đó Đường Dự đã mời cô đến, lần đầu tiên Tĩnh An kinh ngạc là khi nhìn thấy tin tức về thời gian tổ chức tiệc sinh nhật của

Đường Kiên Thịnh trên báo giải trí, dường như cùng ngày với bữa tiệc mà Đường Dự nói với cô, như vậy rất có thể anh nói buổi tiệc sẽ tiết lộ buổi triển lãm ảnh triển cho phóng viên, là vào buổi sinh nhật của Đường Kiên Thịnh này.

Mà hình như cô cảm giác được, nếu thật sự là vào ngày tổ chức tiệc sinh nhật cho Đường Kiên Thịnh, cái Đường Dự muốn tuyên bố không chỉ có buổi triển lãm ảnh đơn giản như vậy.

Trước đó, cô tìm được địa điểm tiệc rượu Đường Dự đã cho, sau khi đến nơi, cũng đã chứng minh bữa tiệc rượu này đúng là tiệc sinh nhật của Đường Kiên Thịnh.

Tĩnh An chú ý đến phía trước không ngừng có khách nam lẫn nữ đứng trong đại sảnh chia làm hai ba nhóm đang nói chuyện với nhau, đều không có ai quá xa lạ.

Trừ các quản lý của ca sĩ, diễn viên đã nổi tiếng trong công ty ra, còn tụ tập không ít nghệ sĩ đang nổi tiếng.

Trong tiệc rượu này nam nữ đều mặc trang phục xa hoa thời thượng, đa số họ đều tham gia vào các lĩnh vực trong ngành giải trí và có một số thành tựu và sức ảnh hưởng.

Hơn nữa còn có một số phóng viên được phép vào buổi tiệc rượu quay chụp, ghi chép.

Những sắp xếp này... Là trùng hợp, hay cố ý?

Đầu ngón tay chuyển động trên thân ly sâm banh cao gầy, cô gái không rảnh nghĩ nhiều.

"Khụ, bạn gái scandal trước của anh."

Giọng nói trêu đùa nhẹ nhàng khoan khoái đột nhiên vang lên bên cạnh Tĩnh An, nghe vậy trong mắt cô gái hiện lên vẻ bất ngờ.

"La tiền bối." Khi cô nghiêng người nhìn lại, người đàn ông có mái tóc dài điểm lệt được buộc lên đã vung tay xuống chào hỏi cô.

"Sau buổi họp công bố sản phẩm mới của Phúc Tường thì vẫn chưa gặp lại." Đi đến cách khá gần Tĩnh An, La Hiên Kỳ ngừng bước, cô gái cúi đầu khẽ nhếch tầm mắt đối mặt đánh giá một phen, không có ý tốt nhếch miệng, người đàn ông dùng giọng điệu giả vờ đứng đắn vui đùa nói: "Mới qua bao lâu thôi, Tĩnh An, em càng ngày càng xinh đẹp động lòng người, khó trách nhiều tầm mắt đều lén liếc về phía bên này."

Tiếp đó người đàn ông lộ ra vẻ mặt tiếc hận: "Chỉ tiếc... Hiện giờ anh không phải đối tượng trong scandal của Tĩnh An nữa rồi."

Tĩnh An cười khẽ, thật sự không nói thêm vào đề tài của La Hiên Kỳ, trái lại tìm một chủ đề bình thường hơn: "Gần đây La tiền bối đang bận gì thế?"

"Bận gì hả?"

La Hiên Kỳ nghiêng đầu suy nghĩ, trông có vẻ quả thật không muốn trả lời cho có lệ câu hỏi khách sáo này của Tĩnh An: "Gần đây chỉ có bạn chuyện..." Người đàn ông hơi đùa dai dừng một chút, ngược lại cười mỉm chỉ nói với cô gái: "Trông trẻ con."

"Trông... trẻ con?" Tĩnh An cảm thấy đầu mình hơi mê mang rồi choáng váng. Người đàn ông phía trước mặc tây trang đẹp đẽ quý phái và... người 'Trông trẻ con', trong lúc đó, tương phản cũng không hề nhỏ.

"La tiền bối đang nói giỡn à?"

Vươn thẳng vai, gương mặt nữ tính của anh ta nhăn lại, ra vẻ vô tội: "Nếu

nói đùa, hiện giờ bả vai anh sẽ không mệt mỏi như vậy, chơi đùa với trẻ con thật sự không phải chuyện dễ dàng."

La Hiên Kỳ than thở, Tĩnh An lại có thể nhìn ra sự yêu chiều đối với đứa trẻ đó trong đáy mắt của anh ta: "Là con cái nhà ai vậy?" Cô khẽ cười, hỏi.

"Sao không thể là con anh chứ?" Lòng mảy La Hiên Kỳ nhú lại, cố ý hù dọa.

Tĩnh An giật mình: "La tiên bối đã không còn độc thân?" Chẳng lẽ là vị hôn thê lần trước...

Có thể do bị dáng vẻ ngốc lãng của cô gái chọc cười, ánh mắt hẹp dài của anh ta càng loan thành độ cong xinh đẹp, chỉ nghe anh ta cười giải thích: "Anh đã dự định khi ba mươi tuổi sẽ nhận nuôi một đứa bé trai, gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé giống hệt cái bánh bao, trông rất thú vị, nhưng có chút tật xấu... Ặc, tóm lại là rất vui, vì lúc đó thằng bé thấy anh buộc tóc khi đến đón nó từ cô nhi viện về, cho nên vì chuyện này mà thằng bé còn bứt không ít tóc của anh."

Giải thích sự tồn tại của thằng bé xong, nói qua nói lại bỗng nói hết mấy tật xấu của đứa bé ra.

Dù không rõ vì sao La Hiên Kỳ có ý nghĩ nhận nuôi một đứa trẻ, nhưng nghĩ đến đứa bé trai này một tay kéo tóc dài của anh ta, một tay vung loạn đáng yêu, Tĩnh An không khỏi mỉm cười.

Tĩnh hỏi xem đứa bé này tên gì, khóe mắt liếc thấy một đôi nam nữ đang bước vào đại sảnh bữa tiệc.

"Là Tiêu Mặc Phàm và Lý Na cơ đấy." La Hiên Kỳ cũng chú ý đến lối vào đại sảnh, lúc nói đến hai cái tên này thì trong giọng điệu không hề che giấu ý châm biếm: "Đan Ninh chết, hai người này còn có thể thêu ân ái, phải

có chút áy náy mới đúng chứ."

La Hiên Kỳ dứt lời, có gì đó chột lóe lên trong mắt Tĩnh An, cô nhin không được hỏi: "La tiền bối đã biết gì sao?"

"Biết gì?" Dời mắt nhìn về phía gương mặt cô gái, La Hiên Kỳ hỏi lại.

"La tiền bối biết chuyện của Đan Ninh?" Tĩnh An hỏi lại.

La Hiên Kỳ cảm thấy kỳ lạ vì câu hỏi của Tĩnh An, nhưng nghĩ lại cũng hiểu: "Người mẫu trẻ như em luôn có hứng thú với cái tên Đan Ninh này, có lẽ em cũng biết người mẫu này đã từng có thời kì huy hoàng, cho nên mới muốn biết chuyện của cô ấy?"

"... Vâng." Tĩnh An gật đầu.

"Đáng tiếc trừ biết cô ấy ra, anh chưa gặp cô ấy, cũng không hiểu rõ cô ấy, về chuyện của cô ấy có thể em đã hỏi sai người." La Hiên Kỳ vẫy tay.

Chính xác, lần đầu tiên cô và La Hiên Kỳ gặp mặt là trong buổi chụp thử của trang sức Phúc Tường, anh ta vốn không nên biết chuyện của cô, càng đừng nói là chuyện tình cảm. Nhưng...

"Nhưng vừa rồi La tiền bối nhắc đến... Tiêu Mặc Phàm và Lý Na, áy náy?"

Do cô hiểu sai ý trong lời của anh ta sao?

"Ặc, cái đó à..." La Hiên Kỳ tránh né ánh mắt nhìn thẳng của cô gái, nhúu mày như suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Không phải trên báo có đưa tin sao, chuyện tình tay ba, một người đã chết hai người kia áy náy mới đúng không phải sao?"

Cô gái nhìn thấy anh ta lại chuyển mắt về phía cô, dáng vẻ 'chính là như

thế', nhưng lại không biết lời nói của mình không hề có vẻ logic.

Tuy không biết vì sao La Hiên Kỳ nói vậy, nhưng Tĩnh An đoán rằng chẳng lẽ người đàn ông này đã biết gì rồi?

Trong mắt cô càng thêm nghi ngờ, nhìn một ít chất lỏng trong ly rượu thật lâu sau mới khôi phục bình tĩnh, cô giơ ly rượu lên uống hết rượu còn dư trong đó, trả lời: "Vậy à."

Tĩnh An vừa buông ly rượu không xuống, La Hiên Kỳ bên cạnh lại mạo muội nói thêm: "Cơm chiều còn chưa ăn đã đến tham gia tiệc rượu, lúc này quả thật hơi đói, muốn qua bên kia lấy chút gì bỏ bụng không?"

Cô gái còn chưa hồi phục, La Hiên Kỳ đã đi trước một bước đến khu món nguội, làm cô không thể không đuổi theo.

"Vì không để phóng viên chụp được biểu cảm "khó nhìn", bất cứ lúc nào nghệ sĩ cũng đều có thể bị phóng viên chụp được khoảnh khắc ăn gì trong tiệc rượu, mặc dù đa số ăn cũng chỉ là giả vờ giả vịt. Nhưng La tiên bối à, anh ăn thế này có phải không... bình thường rồi chẳng?"

Buồn cười nhìn cái miệng không tính là nhỏ của người đàn ông đang ăn món nguội kia, ý Tĩnh An bảo La Hiên Kỳ rằng đã có nhiều phóng viên nhìn qua chỗ bọn họ rồi.

Giải quyết xong một Hamburg nhỏ La Hiên Kỳ nhướng mày cười nói: "Ngay cả ăn gì mà cũng phải nghĩ nhiều như vậy, Tĩnh An, cái này quá mệt rồi đấy." Tiếp theo chuẩn bị xuống tay với sandwich vị cá, lại nói: "Nếu mỗi người cứ nghĩ này nghĩ nọ, nhưng em phải phân rõ điều gì mới thật sự cần được lo lắng, thứ lo lắng nào chỉ là thứ râu ria."

Tĩnh An lắc đầu: "Điều thật sự lo lắng cũng chưa bao giờ thiếu."

"Vậy em phải biết rằng trước mắt cái nào bản thân nên lo lắng nhất." Một ngụm cắn sandwich, sau khi nuốt vào La Hiên Kỳ nhún vai đáp: "Nghĩ nhiều vô ích thôi."

Khi bọn họ tán gẫu đến đây, thì vẫn chưa phát hiện đám người thì thầm sau lưng bọn họ dần dần nhiều hơn.

Chỉ vì có người đang đi đến chỗ bọn họ.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tuyên Bố Hai Sự Kiện

Editor: Gà

"Đây không phải là Hiên Kỳ sao, hóa ra anh cũng đã đến rồi." Một giọng nữ bỗng nhiên truyền đến phía sau bọn họ.

La Hiên Kỳ buông cái đĩa trong tay xuống, quay đầu nhìn lại, thấy một đôi nam nữ ngày thường không hay xuất hiện cùng anh ta dừng chân phía sau anh ta.

Hơi khó hiểu, anh ta chỉ gật đầu đáp lại người phụ nữ đó, trong đó không hề có sự thân thiện.

Lý Na không được hoan nghênh, neho mắt, khóe môi tươi cười chuyên nghiệp nhưng vẫn tự nhiên hào phóng: "Mạc Phàm, anh cũng chào hỏi đi." Người phụ nữ kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh mình, quay đầu, nửa thật nửa giả nhăn mày bất mãn nói: "Anh không nói tiếng nào làm người ta nhìn qua, còn tưởng rằng anh tự cao tự đại đấy, cũng khó trách Hiên Kỳ lạnh nhạt, tỏ ý như không quen chúng ta."

Sau đó lại nhìn về phía La Hiên Kỳ: "Hiên Kỳ đừng làm như người xa lạ vậy."

Thấy mình chào hỏi nhưng đối phương không để vào mắt, thì mới chuyển qua người đàn ông bên cạnh.

Cô ta nói mấy câu đó, nơi nơi ám chỉ La Hiên Kỳ sơ suất.

Tĩnh An đứng bên cạnh La Hiên Kỳ, buông tầm mắt xuống thu lại vẻ cười nhạo nơi đáy mắt.

Tiêu Mạc Phàm vỗ tay cô gái đặt trong khuỷu tay mình, đồng tử đen sâu thăm chuyễn từ Tĩnh An qua gương mặt quá mức xinh đẹp của người đàn ông kia, mở lời trong giọng nói lại không thân thiện lắm: "Xin chào, lần trước đã hợp tác..."

Lần trước đã hợp tác là chỉ anh ta và La Hiên Kỳ cùng làm đại diện cho một sản phẩm trang sức, cũng là lần hợp tác duy nhất giữa bọn họ.

Ngắt lời Tiêu Mạc Phàm, đuôi mắt quyến rũ của La Hiên Kỳ thoáng giơ lên: "Không cần chào hỏi, chúng ta thật sự không thân quen lắm." Khi nói đến 'chúng ta', anh ta hữu ý vô tình chăm chú nhìn về hướng Lý Na.

"Diễn viên nổi tiếng hơn người mẫu nhiều, huống chi là Ảnh đế, tôi cũng không dám bám lấy tầng quan hệ này." Lời nói "khiêm tốn" có gai xuất ra từ La Hiên Kỳ, dừng lại ở chỗ có vẻ "như rất ưu việt" làm người ta nghiền ngẫm, chỉ thấy vẻ mặt anh ta dịu dàng, lưu động cùng với vẻ phong tình lạnh nhạt: "Các người còn 'cố ý' đến chào hỏi tôi, thật sự đã làm tôi đủ 'thụ sủng nhục kinh' rồi."

Tuy diễn viên và người mẫu đều nằm trong vòng tròn giải trí này, trong công việc, có giao thiệp với nhau nên cũng có chút quan hệ, nhưng hiện nay hai người này đều đã thuộc về hai lĩnh vực đáng chú ý, mặc dù độ nổi tiếng và sức ảnh hưởng của La Hiên Kỳ hơi kém Tiêu Mạc Phàm, nhưng ở giới diễn viên nghệ sĩ mặc dù xúc tua Tiêu Mạc Phàm dài đến đâu cũng không thể lay chuyển được địa vị trong giới người mẫu của La Hiên Kỳ.

Chẳng trách làm Lý Na phải bắt qua Tiêu Mạc Phàm, vốn La Hiên Kỳ không có ấn tượng tốt gì với hai người nên nói chuyện đã hơi khó nghe rồi.

La tiền bối, anh kiêu ngạo rồi...

Đoạn đối thoại của bọn họ lọt vào tai Tĩnh An, cô cười khẽ thành tiếng.

Mà tiếng cười khẽ của cô, vang lên trong sự im lặng sau câu nói của La Hiên Kỳ, thành công làm ba người chú ý.

"Tĩnh An cũng ở đây à?" Trong ba người, Lý Na dẫn đầu kinh ngạc nói với cô: "Vừa rồi không thấy Tĩnh An, xem ánh mắt tôi này."

Không thấy được, hay thấy mà cho rằng không thấy được?

Cô gái tùy ý "Ừm" một tiếng, tự nhận thân thiện hơn nhiều so với La Hiên Kỳ 'không phản bác nổi'.

"Hiện giờ ánh sáng của Tĩnh An có thể che kín bầu trời rồi, khó trách gần đây không thấy nhưng càng ngày càng có phong thái rồi." Đối với phản ứng của Tĩnh An, Lý Na cười mỉa: "Thấy thế hệ người mẫu trẻ như các em đã đuổi kịp nhanh như vậy, tôi nghĩ có lẽ tôi nên thoái ẩn về làm bà chủ nhà rồi, dựa vào Mạc Phàm anh thôi, cuộc sống thoải mái sau này cũng không tệ đúng không?"

"Mạc Phàm, anh đã nói sẽ nuôi em cả đời rồi đấy." Giọng nữ mềm mại, ngọt ngào nhắc nhở hứa hẹn với người đàn ông bên cạnh.

Sau khi người đàn ông cười gật đầu, cô ta lại dùng thân phận từng trải nói với cô: "Tĩnh An, đối với phụ nữ mà nói, hôn nhân viên mãn có thể được người hâm mộ hơn so với sự nghiệp viên mãn đấy."

Có một số người, khi bọn họ phát hiện ưu thế và đỉnh cao vốn thuộc về bản thân đã bị một người khác đuổi kịp và vượt qua hoặc rất có thể sẽ bị thay thế, trước mặt người khác bọn họ thường sẽ cố gắng khoe khoang thứ mà chỉ bản thân mình có, mà đối phương không có, điều này có thể khiến bọn họ

nhặt lại được cái tư thái ‘cao cao tại thượng’ mà bọn họ vốn có.

Không thể ngờ Lý Na chính là loại người như vậy.

"Hôn nhân viên mãn..." La Hiên Kỳ cố kéo dài âm cuối, ý nghĩa không rõ cười.

Không ngờ người đáp lại đầu tiên là La Hiên Kỳ, nhưng cách anh ta lặp lại lời này làm lòng cô ta sinh ra cảm giác không thoải mái khác thường, đang thấy hoang mang vì ẩn ý của anh ta nhưng sau một khắc nhớ đến lần trước lúc ở hiện trường chụp quảng cáo trang sức cho phái nam của Tiêu Mặc Phàm, cô ta đã có lời nói và hành động giận dữ.

"Chuyện lần trước đã để Hiên Kỳ chê cười." Lý Na vừa giả vờ oán trách trừng mắt nhìn Tiêu Mặc Phàm một chút, vừa giải thích: "Khi đó vì bất đồng ý kiến trong việc tổ chức hôn lễ với Mặc Phàm, cho nên đã nháo thành như vậy."

Cô ta nghĩ chuyện đó đã gây nên thái độ kỳ lạ của La Hiên Kỳ, nhưng sau khi nghe xong giải thích của cô ta, cũng không biết đối phương nghĩ thế nào, giọng điệu vẫn cố kéo dài: "À, là thế à..."

Cảnh này càng khiến Lý Na không thể không nhăn mày.

"Nếu không vậy thì có thể là lý do gì." Trừ lúc bắt đầu chào hỏi thì Tiêu Mặc Phàm không nói gì nữa, lúc này lại nói chen vào.

Âm lượng hơi thấp, có vẻ thần sắc khách khí trên mặt anh ta cũng nghiêm túc hơn, rõ ràng đang bảo vệ cô gái của mình.

La Hiên Kỳ nhún vai, không hứng thú tiếp lời.

Mà vì có Tiêu Mặc Phàm tham gia, mày cô ta giãn ra, lúc này cô ta biến

thành vẻ mặt thân thiết muốn ‘tán gẫu’ với Tĩnh An.

"Đã quên hỏi Tĩnh An, có phải do Đường thị phát thiệp mời đến tiệc rượu không?"

Thiệp mời?

Hơi ngạc nhiên, vì Lý Na chuyển qua Tĩnh An, cô thuận miệng trả lời: "Không nhận được."

"Không nhận được à." Lý Na vừa lòng khoe môi cười càng sâu, còn rất có lòng tốt nói với cô: "Lần này nghệ sĩ và người mẫu có thể nhận được thiệp mời của Đường thị, ai mà không có danh tiếng chứ. Tĩnh An mới làm người mẫu có bao lâu đâu, không nhận được cũng là bình thường."

Bữa tiệc sinh nhật của Đường Kiền Thịnh, khách tham dự mà không nhận được thiệp mời, đó là...

"Hóa ra Tĩnh An... là bạn gái Hiên Kỳ mời đến?" Ái muội nhìn thoáng qua người đàn ông tà mị bên cạnh cô gái, Lý Na có ấn ý.

Nhưng mà cô ta đã quên, thiệp mời luôn dùng để mời ‘người ngoài’, ‘người một nhà’ thì không nằm trong phạm vi phát thiệp.

Khóe mắt nhìn thấy phóng viên đang chụp về phía này, tâm tình Lý Na không tệ đứng sát vào người Tiêu Mặc Phàm.

Cô ta và Tiêu Mặc Phàm, người mẫu nhỏ này và La Hiên Kỳ.

Trong ảnh chụp xuất hiện hai đôi như vậy, người ta vẫn thêm thường có được Tiêu Mặc Phàm của cô ta hơn.

"Tôi cũng hi vọng Tĩnh An là bạn gái của tôi, nhưng đáng tiếc..." La Hiên Kỳ cố ý dừng một chút: "Có người đến sớm hơn tôi không chỉ một bước."

Mới vừa nghe được Tĩnh An nói không nhận được thiệp mời, sau khi anh ta nghi hoặc, tự nhiên nghĩ đến đã gặp người đó một lần sau hậu trường công bố trang sức.

Người đàn ông đó, so với anh ta, thì nghiêm túc với Tĩnh An hơn nhiều.

Cũng vào lần gặp mặt đó, anh ta biết đối với Tĩnh An, cô gái xuất hiện trước mắt mình này làm anh ta có ấn tượng rất tốt... Cảm giác anh ta đối với cô cũng chỉ dừng ở mức có ấn tượng tốt thôi.

Anh ta là người khá lười, chưa bao giờ mạnh mẽ theo đuổi tình cảm, hợp thì đến, không hợp thì tan.

Mà anh ta nhìn ra được lần trước khi anh ta nói với Tĩnh An rằng hai người có thể thử qua lại không, trong phản ứng của Tĩnh An không có suy nghĩ này. Huống chi, phía sau cô còn có kỵ sĩ thủ hộ đang đứng.

"La tiền bối..."

"..."

"Ai có thể còn nhanh hơn Hiên Kỳ một bước vậy?"

Tĩnh An nhăn mày, Tiêu Mặc Phàm dò xét, và Lý Na ngạc nhiên.

La Hiên Kỳ đang muốn nói ra, ánh mắt chệch qua chỗ người đàn ông bên kia, ngược lại anh ta mỉm cười nói: "Trừ đối tượng scandal đương nhiệm của Tĩnh An ra thì còn có thể là ai?"

Tiêu Mặc Phàm và Lý Na, đều không phải người tách biệt với tin tức giải trí, sao không biết La Hiên Kỳ đang nói đến ai.

Cái tên Đường Dự vừa thoáng vụt qua đầu bọn họ, thì khúc nhạc đang nhẹ

nhàng vang trong đại sảnh bữa tiệc chợt ngừng hẳn.

Âm nhạc dừng lại, sẽ chỉ đến từ sự ra hiệu của Đường Kiền Thịnh.

Bỗng nhiên yên tĩnh như mưa xuân, tất cả mọi người đều ý thức được một trận gió giục mây vần sắp xảy ra.

Chỗ đứng của nhóm Tĩnh An cách đó một khoảng, nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy nhân vật chính dần bị đàn người bao phủ xung quanh trong đó, trừ Đường Kiền Thịnh, Đường Du ra còn có Đường Dự.

"Chúng ta không đi qua, có phải rất không cho Đường đương gia mặt mũi không?" Tâm mắt sáng rỡ bị ngón tay thon dài trước mắt ngăn cản, Tĩnh An nhìn lướt qua chỗ đám người tụ tập, dừng ở tay đã thu lại của La Hiên Kỳ, chỉ nghe anh ta nói tiếp: "Cho nên nhất định phải đi qua xem nào nhiệt."

Có suy nghĩ này không chỉ La Hiên Kỳ, Lý Na đã kéo Tiêu Mặc Phàm đi về phía bên kia từ lâu.

"À, được." Dần dần nhìn bốn phía, chỉ còn thừa lại mình và La Hiên Kỳ có vẻ trở nên đường đột.

Tĩnh An bước theo sau La Hiên Kỳ đến gần.

Đợi khi bọn họ đến gần đám người, cũng chỉ có thể đứng ngoài rìa.

Không phải vì đám người trước mặt bọn họ đã che kín, trừ phóng viên ra, có nhóm nam nữ đứng gần đó, giữa tốp năm tốp ba đều có khe hở rất lớn, nhưng không phải vì thế mà người đến sau có thể chen lách vào, bọn họ thà rằng đứng cách người phía trước một chút, dù sao tất cả đều là người có thân phận địa vị, không nên 'ùa lên' như thế.

La Hiên Kỳ và Tĩnh An dừng bước, nhìn thấy vài bóng lưng trong đó có

Lý Na và Tiêu Mạc Phàm đã đến trước hai người họ, giờ phút này nhân vật chính trong tiệc rượu bắt đầu lên tiếng.

"Tiệc đã diễn ra không bao lâu... Lần này làm tiệc mời mọi người đến, chỉ vì muốn nói hai việc..." Đại sảnh an tĩnh lại, giọng nói của Đường Kiền Thịnh không tính là vang vọng, nhưng Tĩnh An cũng có thể mơ hồ nghe rõ đại khái.

Nghe Đường Kiền Thịnh nói vài câu xong, cuối cùng nhắc đến chuyện thứ nhất này, nhưng sự tình cụ thể là gì lại không phải do ông nói. "... Chuyện thứ nhất này sẽ nhường cho Đường Dự tự mình nói."

Ngay sau đó là giọng nói mà Tĩnh An đã quá mức quen thuộc, tuy vì khoảng cách nên cô vẫn chỉ nghe đứt quãng, nhưng xuyên qua đám người, cô vẫn thấy hơn nửa bóng lưng của Đường Dự đang đứng bên cạnh Đường Kiền Thịnh.

"... Không lâu sau tôi sẽ tổ chức một buổi triển lãm ảnh..." Khi Tĩnh An mơ hồ nghe được ba từ 'triển lãm ảnh', từ khoảnh khắc Đường Dự nói ra, thì thấy trong tiệc rượu đột nhiên nhắc lên một làn sóng.

Quả nhiên phóng viên đứng gần nhất kinh ngạc liên tục hỏi, khách khứa khác cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

"Chuyện thứ nhất dĩ nhiên là triển lãm ảnh."

Trong sự ngạc nhiên, khi La Hiên Kỳ quay đầu nhìn về phía Tĩnh An, thì vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh lạ thường, một ý niệm hiện lên trong đầu anh ta: "Tĩnh An, không phải em đã biết từ lâu rồi chứ?"

Đột nhiên ầm ĩ lên, Tĩnh An không nghe được Đường Dự nói gì sau đó.

"Vâng, đã biết trước rồi."

Khi cô trả lời câu hỏi của La Hiên Kỳ, dàn người trước mắt chợt có động tĩnh không nhỏ.

Mà động tĩnh này cũng làm tầm mắt Tĩnh An thấy được người đàn ông ấy, cô thấy anh khẽ xoay đầu, như đang tìm gì đó.

"Anh ta đang tìm em." La Hiên Kỳ bên cạnh cười như không cười nói, giọng điệu khẳng định.

"Tìm ai?" Tĩnh An theo bản năng quay đầu hỏi.

"Còn có thể tìm ai." Môi mỏng cười lộ ra lúm đồng tiền, người đàn ông xinh đẹp nâng hàm dưới về phía Đường Dự: "Tĩnh An, em xem anh ta phát hiện ra em rồi."

Nói xong lời này La Hiên Kỳ rất thức thời đi sang một bên.

Lần nữa lại dời ánh mắt về phía Đường Dự, chạm vào tầm mắt đang nghiêng người tìm kiếm của người kia. Trong sự sững sờ, bộ tây trang càng hiện rõ vẻ thon dài cao ngất của anh, anh đi đến chỗ cô.

Đám người hai bên tách ra, phóng viên theo đuôi đuổi đến, tiêu cự của bọn họ tìm tòi trên người cô, người đàn ông tuần mỹ ở xa kia đã đi đến trước mắt cô làm cô càng thêm kinh ngạc.

"Tĩnh An." Đường Dự hơi cong môi, dắt tay cô rồi xoay người, cùng cô đối mặt với phóng viên phía sau, anh nói: "Cô ấy là người mẫu duy nhất trong buổi triển lãm ảnh của tôi." Giọng nói tao nhã vững vàng.

Vừa rồi, khi anh tiếp cận cô, chớp mũi cô như khẽ lướt qua trán anh.

Giật mình, Tĩnh An muốn lui ra phía sau một bước, dùng tay phải sờ lên chớp mũi trong khoảnh khắc hư hư thực thực này, lại phát hiện tay phải của

mình đã được nắm chặt trong lòng bàn tay của người ấy, mà bản thân cũng được đối phương dẫn đến bên trái anh, cùng sóng vai cùng đối mặt.

Thấy tình huống như vậy, phóng viên thành tình sao có thể dễ dàng buông tha, lại thêm một đợt câu hỏi mãnh liệt ập tới.

"Hóa ra là Tĩnh An! Không biết quyết định này của anh Đường có đại biểu cho cái gì không?"

"Lúc trước hai người xuất ngoại du lịch chẳng lẽ là vì chụp ảnh cho buổi triển lãm sao? Chẳng lẽ xuất ngoại lấy cảnh?"

"Anh Đường còn chưa nói cho chúng tôi biết vì sao sẽ tổ chức buổi triển lãm duy nhất mà anh đã từng nói này, là vì..."

"..."

Từ khi tiết lộ buổi triển lãm ảnh này đến giờ, trong những câu hỏi hỗn loạn, phóng viên không bị chuyện thứ nhất làm cho hôn mê này nên phát hiện, từ đầu đến cuối Đường Dự chỉ trả lời câu hỏi ‘Trong buổi triển lãm ảnh, người mẫu trong tác phẩm của anh Đường gồm có những ai?’ mà phóng viên đưa ra.

Hoặc dù phóng viên kia hỏi hay không hỏi, anh vốn đã muốn kéo cô vào trận dư luận này rồi.

"Được rồi, đây là tiệc sinh nhật của ba, không phải là buổi họp báo, nên chụp thì chụp, không nên hỏi thì không cần hỏi nữa." Cách dàn phóng viên, Tĩnh An thấy Đường Du và Đường Kiền Thịnh cũng đi đến đây rồi.

Theo lý thuyết, một tiệc rượu, phóng viên được cho phép vào trừ có thể chụp một số ảnh ra thì không được hoan nghênh tiến hành phỏng vấn riêng tư, phóng viên bị Đường Du cảnh cáo, nhanh chóng ngậm miệng lại.

Đến gần rồi, Tĩnh An mới có thể nhìn rõ dáng vẻ của Đường Kiên Thịnh, tóc mai ông đã nhuộm màu bạc trắng, trên mặt khắc hoạ đường vân nghiêm nghị mang theo vẻ tang thương của năm tháng, đứng thẳng không hề kém người trẻ tuổi. Khi ánh mắt đảo qua cô, từ trong tỏa ra một cỗ doanh nhân thành đạt và sự sắc bén.

So với Đường Khải Thăng còn nhỏ hơn ông vài tuổi, thoạt nhìn Đường Kiên Thịnh có vẻ trẻ tuổi hơn rất nhiều.

"Tiếp theo tôi cũng nên tuyên bố chuyện thứ hai." Vòng vây phóng viên ở trước mặt Tĩnh An và Đường Dự tản ra, vốn Đường Kiên Thịnh và Đường Du cách bọn họ mấy bước xa đã đi đến phía trước họ, khi người đàn ông tóc đen xen lẫn trắng này nhìn thấy tay cô được Đường Dự nắm chặt thì nhú mi, nhưng cũng không nói gì.

Sau đó xoay người, đối mặt với đám người đã yên tĩnh chờ nghe ông nói sự kiện thứ hai kia đến cùng là chuyện gì.

"Mọi người đều biết Tinh Quang là công ty duy nhất Đường thị giao thiệp với giới giải trí, nó có thể phát triển đến bây giờ thật sự đã vượt qua dự đoán ban đầu của tôi..."

Đáng tiếc hình như Đường Kiên Thịnh cứ muốn treo sự hồi hộp này lên, nói tiếp nhưng chỉ đề cập đến mọi chuyện của Tinh Quang.

Nhưng cũng may ông nói không nhiều lắm, sau khi nói một chút về những năm gần đây Tinh Quang thế nào, rất nhanh đã nhắc đến ‘chuyện thứ hai’ này.

"Thật ra chuyện thứ hai, chẳng qua muốn thông báo trước với mọi người." Tâm mắt Đường Kiên Thịnh lướt qua toàn trường, cố ý dừng lại trên một số người có thể lực trong giới giải trí một lát, tiếp đó mới chậm rãi nói tiếp: "Tôi

tính đợi sau khi Đường Dự kết thúc buổi triển lãm ảnh, sẽ để nó thử tiếp quản Tinh Quang... Lần đầu tiên đưa thằng bé này lên vị trí lãnh đạo, mặc dù có Đường Du đã quen thuộc công ty trợ giúp, nhưng tôi vẫn rất lo lắng."

Dừng một lát, lại nói: "Nhưng dù sao cũng là con tôi, tôi không hy vọng thấy nó không tốt, cho nên vẫn hi vọng các tiền bối ở đây có thể giúp nó một chút. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu tôi tổ chức buổi tiệc này."

Đường Kiền Thịnh không nhanh không chậm nói, phảng phất như kinh lời, chấn động đến mức người không biết hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm.

Mặc dù khách khứa đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Đường đương gia chính miệng thừa nhận quan hệ với Đường Dự, họ vẫn sợ run, choáng váng ảo não.

Mọi người lấy lại tinh thần, đặc biệt phóng viên đã xem nhiều nghe nhiều chuyện này từ lâu nên không chuyện bé xé to, đến lúc này vẫn khó thể tiêu hóa được tin tức mà bọn họ được xác thực, cứ thế tay cầm máy ảnh của bọn họ không ngừng run rẩy.

Đường thị.

Gia tộc này đã trải qua mấy thế kỷ lên lên xuống xuống cuối cùng đứng vững trên đỉnh cao nhất trong thương giới, giao thiệp cũng rộng khắp với các gia tộc chính trị, nhiều năm trước đã thoát khỏi dấu hiệu ‘kẻ có tiền’, phú hào’... các kiểu rồi.

Hiện giờ Đường thị, trong ấn tượng của mọi người chỉ còn lại hai từ ‘quý tộc’.

‘Quý tộc’, bây giờ đây không chỉ có đặc quyền giai tầng, càng như một giấc mơ.

Đối với mọi người, dù là minh tinh, hay siêu sao thiên vương hoàn toàn không thể đánh đồng.

Sau đó không lâu, sau khi thân phận của Đường Dự được tiết lộ, phóng viên đã có thể đoán được cái người đàn ông tuổi trẻ anh tuấn này có thể có được, đã không chỉ còn là một thân phận nhiếp ảnh gia Quý tài như ‘minh tinh’, anh là một quý tộc, một quý tộc sang trọng và xa hoa.

Chuyện thứ hai này được tuyên bố, so với chuyện thứ nhất, mãnh liệt hơn, kích thích hơn.

"Đường đương gia vốn định bồi dưỡng anh Đường trở thành đời tiếp theo của Đường thị..." Có phóng viên mắc bệnh nghề nghiệp đã không chịu nổi, cao giọng nêu câu hỏi.

Vấn đề của anh ta còn chưa hỏi xong thì đã im bật trong sự cảnh cáo lần nữa của Đường Du.

"Tôi nói rồi, đây là tiệc rượu không phải họp báo."

Đường đại tiểu thư cảnh cáo lần thứ hai, để phóng viên khác muốn hỏi cũng đành phải nuốt trở về.

"Tiệc rượu còn chưa kết thúc, thời gian còn lại này..."

Kế tiếp, đợi Đường Kiền Thịnh nói hết lời, khách khứa đứng cách ông tương đối gần đã sớm rục rịch, nhưng vì ánh mắt can ngăn của Đường Du nên đành tạm hoãn bước chân.

"Ba, con thấy sắc mặt chú Đường không tốt lắm, bằng không chúng ta đến chỗ chú ấy trước?" Xa xa sắc mặt Đường Khải Thăng đâu chỉ không tốt lắm, trên mặt Đường Du ra vẻ lo lắng nhưng trong lòng lại rất sung sướng.

Sau khi nhìn thấy Đường Kiên Thịnh gật đầu, ngược lại hai người không đi thẳng về phía Đường Khải Thăng.

Đường Du chuyển tầm mắt, dừng lại trên đôi nam nữ vừa dẫn đề tài đến này, cười nói: "Ba, ba nhìn Đường Dự kìa, rõ ràng trước đó gương mặt nó vẫn lạnh lúc này trông nhu hòa hơn nhiều, rõ là... rất thú vị."

"Nhưng đáng tiếc hôm nay không có Alva, nhưng có vẻ sau này cơ hội em gặp anh ta cũng sẽ không hiếm đâu. Em nói đúng không, Tĩnh An?" Cô gái mặc lễ phục sườn xám cách tân, vừa nói đùa với cô, vừa cau mày đánh giá cô.

Nhiệt độ trong phòng không cao, Tĩnh An cảm thấy tay phải bị Đường Dự cầm, trong lòng bàn tay nóng ẩm.

"Chị Đường..." Cô mở miệng, nhưng không biết muốn nói gì.

Trái lại lúc này, một giọng nói khác át lời của cô.

"Chính là cô bé này?"

Một giọng nói trầm thấp hùng hậu, không hề lên giọng, rất khó làm người ta nghe ra đây là một câu hỏi, hay trần thuật.

Đường Kiên Thịnh đột nhiên mở lời, càng làm Tĩnh An trắng bệch không kịp trở tay, mà trong khoảnh khắc cô mờ mịt người đàn ông đứng bên cạnh cô đã trả lời.

Đường Dự nhìn về phía Đường Kiên Thịnh, lạnh nhạt nói: "Là cô ấy."

Không cần dùng từ ngữ phức tạp, chỉ cần, là cô ấy mà thôi.

"Ừ."

Đơn giản lên tiếng xong, Đường Kiền Thịnh cũng không nhìn Đường Dự nữa, xoay người thong thả bước đến chỗ Đường Khải Thăng.

"Ba đã chấp nhận lựa chọn của em rồi."

Đường Du im lặng một chút, rồi nói: "Em và ba lạnh nhạt với nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục sao?" Khi chị nói lời này, cũng không quản cô gái có nghe được chuyện riêng tư này không, có lẽ chị vốn cố ý nói cho cô nghe.

"Đường Dự, nếu không phải sự kiện này em giúp chị xả giận, chị còn tưởng rằng em luôn có khúc mắc với chị... Về phần thái độ của em với ba, em hận ông ấy sao?"

"Em không hận ông ấy."

"Không hận, nhưng có oán." Đường Du thở dài: "Không nói nữa, chị cũng nên cùng ba đến xem vẻ mặt xám mày tro của Đường Khải Thăng thôi."

Trước khi đi, Đường Du còn phát tay với Tĩnh An, cười nói lần sau gặp lại.

Thấy bóng dáng Đường Du rời đi, Tĩnh An nhận thấy được bốn phía của bọn hầu như đã tụ họp hết những phóng viên có trong buổi tiệc.

Về phía cô, thử rút tay ra khỏi tay anh, tiếc rằng cái nắm của đối phương dịu dàng nhưng cũng bá đạo.

"Đường Dự, buông tay ra trước đi." Tĩnh An nói chuyện, cổ hơi cúi, rũ mặt xuống về phía Đường Dự, giờ khắc này cô gái nhìn tình huống: "Lúc này sẽ làm phóng viên "cố tình kiểm chuyện" đấy."

""Cố tình kiếm chuyện", sẽ có lợi cho em."

Sự thật chính là, anh vẫn buông lỏng tay mình ra.

Tay phải trở về cạnh mình, Tĩnh An không tự giác nắm chặt năm ngón tay: "Nhưng em không muốn lợi dụng... việc này."

Một từ ‘anh’, cô nói không nên lời.

Ánh mắt lóe ra, cô gái lại nói: "Em sẽ bảo Trần Sâm nói rõ với phóng viên về scandal của chúng ta."

"Đã không phủ nhận scandal với La Hiên Kỳ, vì sao lần này lại làm rõ."

"... Cái này không giống." Đặc biệt trước đó sau khi Đường Kiền Thịnh và Đường Du nói những lời kia.

"Không cần làm rõ đâu, Tĩnh An." Nhìn ra bất an của cô, Đường Dự nhẹ giọng: "Em và anh đều biết nó không có nghĩa gì."

Tĩnh An ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt thâm thúy như vực sâu của anh, trong đồng tử màu sáng có bóng dáng bé nhỏ của cô.

Sau bữa tiệc, chính xác mà nói là sau sự kiện Đường Kiền Thịnh tuyên bố thân phận của Đường Dự.

Ở đây đa số đều là nữ, dù là y hươg tấn ảnh [1] hay danh môn khuê tú trẻ tuổi, hay nữ nghệ sĩ có vô số fan, đều thường liếc trộm về phía người đàn ông tuần mỹ có thân phận chột biến đổi kia, ánh mắt đều hàm chứa hoa đào, nghĩ người đó sẽ cảm nhận được tầm mắt của các cô sau đó liếc mắt nhìn lại, sau đó sẽ nhất kiến chung tình, hoặc sau đó sẽ ý hợp tâm đầu, hoặc sau đó...

[1] y hương tấn ảnh: quần áo thơm tho tóc tai mượt mà, ý chỉ ăn vận lộng lẫy

Nhưng hoàn toàn không hề có ‘sau đó’ gì cả.

Nhóm nữ giới có vẻ phát hiện, người đàn ông như một món đồ xa xỉ kia, trong thời gian còn lại của buổi tiệc, cho đến một phút đồng hồ cuối cùng trước khi tiệc kết thúc, anh đều không rời một bước luôn canh giữ bên cạnh cô gái ấy.

Trong mắt các cô, cô gái này ăn mặc bình thường, cả gương mặt cũng bình thường, cả khí chất cũng bình thường luôn, cả... nhưng vì sao người như vậy lại có thể khiến Đường Dự ngay cả ánh mắt đều không dời một bước, chỉ đặt trên người cô!

"Vì sao..." Ánh mắt Lý Na phản uất, thẳng tắp nhìn chăm chăm Tĩnh An đang nói chuyện với Đường Dự.

Vì sao lại như thế! Vì sao cái gì nó cũng có! Vì sao cái gì cũng thuộc về nó! Vì sao...!

"Em sao vậy? Lý Na." Tiêu Mặc Phàm ngưng mi, cúi đầu nhìn về cánh tay đang dần cảm thấy đau đớn của mình, chỉ thấy trên ống tay áo cánh tay của người phụ nữ đã hăm sâu trong đó.

"Mặc Phàm, có phải cái gì em cũng không bằng cô ta không..." Cô ta quay sang, trong mắt hơi dại ra chỉ dư lại một chút màu sắc u tối.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Từ Chối

Editor: Gà

Sau khi tiệc sinh nhật của Đường Kiên Thịnh kết thúc, Tĩnh An gia nhập nhóm đầu tiên rời đi theo dòng người.

Cô gái cố ý đi thật chậm, từ từ cho đến khi chỉ có lựa thừa lột thớt khách khứa ở lối đi chuyên dụng, nhưng mặc dù cô đi ở cuối cùng, vẫn có không ít người cố ý đi đến chỗ Đường Dự, thuận tiện đi với cô bày tỏ họ rất vui và luyến tiếc không muốn từ biệt.

Trong cuộc trò chuyện đứt quãng, trong sự bắt chuyện có lệ với khách khứa, thang máy cũng đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Sau khi vài vị khách lục tục cáo biệt, trong bãi đỗ xe thoáng gió, đột nhiên có một độ ẩm hạ xuống, hai vai trần của Tĩnh An bỗng nhiên được một chiếc áo tây trang của nam khoác lên, tựa như rơi vào vòm ngực ấm áp của đối phương.

Tiếp đó là giọng nói trầm thấp của anh: "Buổi tối gió lạnh, sao không mang thêm áo khoác."

Độ cong bên môi cô cứng đờ, nhanh chóng lại nâng lên.

"Hầu như luôn ở nhà, cho nên, cũng lười mang theo." Tĩnh An xoay người, nhìn thoáng qua Đường Dự chỉ mặc áo trong, lập tức rũ mắt xuống nắm cổ tay áo khoác, nói: "Áo này, đợi xe Trần Sâm đến, em sẽ trả..."

Lúc cô nói chuyện, hai ngọn đèn từ xa chiếu đến gần, Tĩnh An phản xạ nheo mắt lại nhìn thấy đây là chiếc xe hơi màu đen của Trần Sâm, vì thế sửa miệng: "... Xe đến rồi."

Thân xe màu đen hướng về chỗ bọn họ đang đứng, rồi vội vàng phanh lại.

"A, ở đây à!" Trần Sâm nhanh chóng hạ cửa sổ xe xuống thò đầu ra thăm dò, anh ta nhăn mặt nhìn về phía Tĩnh An, trông khá vô tội: "Lúc trên đường XX xe này bị tắt máy, giày vò cả nửa ngày, nếu không sẽ không để em chờ lâu như vậy, anh thật sự quá may mắn rồi! Cái đó... ngại quá Tĩnh An."

Trần Sâm đến muộn một lát, Tĩnh An lắc đầu tỏ vẻ không để ý, trước khi đi đến xe cô cởi áo khoác không thuộc về mình đưa cho Đường Dự, nói một tiếng cảm ơn.

"Vừa nãy không chú ý, là Đường nhiếp ảnh gia này." Trần Sâm chuyển mắt, phát hiện Đường Dự đứng bên cạnh Tĩnh An thì trong mắt bỗng nhiên dâng lên một chút bà tám: "Đường nhiếp ảnh gia và Tĩnh An tham gia tiệc rượu ở đây, khéo quá, không biết có gặp đương gia Đường thị không?"

Không ngờ lúc này Trần Sâm sẽ nói đến chuyện này, Tĩnh An nhẹ nhúu mày đang muốn chuyển chủ đề, Đường Dự lại nói: "Tĩnh An, anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện."

Trong tay còn cầm áo khoác tây trang chưa được nhận lại của người đó, Tĩnh An im lặng gần nửa phút, mới giương mắt nhìn vào ánh mắt anh: "Vâng, nên nói chuyện."

Được cô gái đồng ý, Đường Dự như nhẹ nhàng thở ra, nhìn Trần Sâm vẫn nghi hoặc đang ngồi trong xe trước mắt nói: "Tôi sẽ đưa cô ấy về."

Trần Sâm sững sờ ‘À’ một tiếng, khi phản ứng kịp thì chỉ nhìn thấy hai người đã đi xa.

"... Tôi đây... Vì sao... đến vậy?!"

Câu nói tiêu điều lạnh lẽo oán thanh ai thán này, tất nhiên không có người đáp lại.

Hai người bảo là muốn nói chuyện riêng, sau khi ngồi vào trong xe cũng không ai mở lời trước, sự bình tĩnh như nước lan tràn đến chỗ Tĩnh An, cuối cùng vẫn có gợn sóng.

"Đang trốn tránh anh sao?"

Sau khi xe giảm tốc, chạy không nhanh không chậm trên đường nhỏ trống vắng.

"Nếu không phải vậy... chẳng lẽ anh gọi nhầm số sao?"

Từ hải đảo trở về, anh luôn nhìn dãy số của cô trong di động, rồi gọi đi, tần suất gọi không cao, ít ỏi vài lần, chỉ vì nghe muốn nghe giọng cô.

Nhưng sau một hồi chuông thì trong điện thoại truyền ra giọng nói ‘... Số máy quý khách vừa gọi hiện không bắt máy’, Đường Dự khàn giọng cười khê: "Tĩnh An, chắc em đã biết... Anh thích em."

Nói rõ không hề che giấu, làm ngón tay trên cửa kính xe của Tĩnh An, dừng một chút. Theo hướng ngón tay, khi vụt qua mắt, là lúc cô nhớ được ở đó có một cửa hàng chuyên bán chim chóc, một cửa hàng rất nhỏ nhưng nghe nói đã truyền qua ba đời.

"Đường Dự, anh đã từng thích ai chưa? Trả giá để có được ấy?" Tay thả lại lên đùi, trên khuôn mặt chuyển ra ngoài cửa sổ xe cũng tháo xuống nụ cười nhạt.

Trọng tâm đề tài chuyển hướng, Đường Dự không lập tức đáp lại, hơi nhăn mày sau đó rất nhanh buông lỏng xuống: "Hắn đã từng có một người như vậy..." Anh nói: "Lúc đó anh nghĩ anh chỉ ngưỡng mộ cô ấy, có lẽ đã thích rồi nhưng không biết thôi."

Một người khiến anh ngưỡng mộ, trong đó sao có thể không trộn lẫn một chút chân tình.

"Nhưng phần thích này, lúc nhận ra được thì biết bản thân đã lỡ mất, sau này cũng dần phai nhạt." Đánh tay lái qua phải, Đường Dự lại nói: "Xem như là lần đầu tiên thích vậy, không đến nỗi phải trả giá để có được."

Theo xe chuyển hướng, ngoài cửa sổ xe xuất hiện cảnh vật khác, không nhìn thấy cửa hàng bán chim kia nữa, cô theo bản năng hỏi: "Vâng... Đan Ninh?"

"Ừm, là cô ấy." Đường Dự nhẹ giọng đáp.

Anh nói anh thích cô, cô bây giờ với... cô của quá khứ.

Cô đã từng đoán, thông qua sự truyền đạt của Đường Dự, tim vẫn luôn khê đập vì sợ hãi.

Anh đã vươn tay ra với cô, mà cô thì sao? Cô đã sẵn sàng để nắm lấy bàn tay ấy chưa?

Tĩnh An rũ mắt xuống, sau một hồi nhắm chặt một lát rồi lại mở ra: "Đường Dự, em đã từng vì thích mà mua một cái lồng chim bằng gỗ. Có người từng hỏi em, không có chim thì mua lồng chim có ý nghĩa?"

"Có thể có ý nghĩa gì, chỉ vì bản thân thích thôi..." Tĩnh An cúi xuống, mở khóa môi nói tiếp: "Nhưng mà, sau một thời gian em đặt nó trong phòng ngủ, em lại cảm thấy ở đó nên có một con chim mới đúng, cuối cùng em vẫn phải

đi mua một con chim anh vũ."

Nói đến đây, cô bỗng nhiên tiếp lời: "Mà cuối cùng... Em phải đưa chim anh vũ và lồng chim cho người khác."

Tựa như tình yêu của cô với Tiêu Mặc Phàm, thích là nhân, nhưng nó lại không có... quả.

"Khi đó nếu nghĩ kỹ hơn, có lẽ em sẽ không xúc động mua cái lồng chim đó rồi."

"Cho nên, Tĩnh An?" Mười ngón tay Đường Dự nắm trên tay lái thoáng buông ra, ghé mắt nhìn cô gái dựa vào lưng ghế lại nhắm nghiền mắt.

Lần này Tĩnh An im lặng rất lâu, thật lâu sau mới nói: "Nếu nhân sinh có hai đời sẽ thế nào? Kết thúc đời trước của mình, vào đời sau có phải sẽ hiểu nên làm thế nào không? Ít nhất đã từng thất bại nên sẽ học được cách cẩn thận hơn?" Cô quay đầu, mở mắt ra thì anh lại quay mặt đi.

Lời nói mơ hồ không rõ của cô làm Đường Dự khó hiểu liếc mắt một cái, chỉ nghe cô quay về câu hỏi lúc trước của anh: "Cho nên... Đường Dự, việc anh thích em..."

Đời này, cô tự nói với mình không yêu nữa, cô lựa chọn sàn T của cô, kiếp sống người mẫu của cô.

"Đừng nói, Tĩnh An." Dừng xe lại, đã có thể nhìn thấy nơi cô đang sống ngoài cửa sổ xe, lúc này người đàn ông ngồi bên cạnh cô như nhớ đến cái gì đột ngột ngắt lời cô: "Anh đã quên nói với em một chuyện rồi."

Đồng tử Tĩnh An chợt lóe, lập tức trong mắt toát ra thần sắc nghi vấn.

"Là một lời mời về công việc." Đường Dự nói: "Buổi biểu diễn chuyên đề

Paris của Val, mời em."

Khi nói chuyện vẻ tươi cười hiện trên gương mặt anh, không quá tự nhiên. Bỗng đề cập đến chuyện đó vào lúc này.

Kinh ngạc và vui mừng không chút nào che giấu hiện trong đôi mắt cô gái: "... Là Val?! Sao có thể là anh ấy?"

Đường Dự ngẫm nghĩ, không nói với Tĩnh An do Trương Văn thông qua Jeff đưa video clip cho Val, chỉ nói: "Val đã thấy diễn xuất của em ở tuần lễ thời trang."

Buổi biểu diễn chuyên đề Paris của Val, đối với cô mà nói có ý nghĩa như một khởi đầu mới, cũng là con đường lộng lẫy mà Đan Ninh chưa từng đặt chân lên.

"... Em sẽ đến chứ?"

Tĩnh An đắm chìm trong sự không dám tin, cứ thế chỉ nghe được nửa câu hỏi sau của Đường Dự: "Ở đâu vậy?"

"Ở XX, hai tuần nữa, sau buổi triển lãm ảnh, Tĩnh An, em sẽ đến chứ?" Nhìn ra cô gái hơi mơ hồ, Đường Dự lặp lại một lần nữa, nhưng lần này anh nói nhiều hơn một câu: "Ngày đó, em lại trả lời anh."

Ngày đó, cô đi hay không đi, bản thân cô chính là một câu trả lời.

Tĩnh An thu lại vẻ ngạc nhiên vui mừng vì chuyện của Val, nhìn anh nói: "Đường Dự... Hôm đó em có việc, chắc không thể đi rồi."

Đáp án của cô, cô đã nói ra.

Bọn họ nhìn nhau hồi lâu, Đường Dự từ từ nhếch miệng, lắc đầu lại nói: "Anh chờ em, Tĩnh An."

Cách cái đêm Đường Dự nói chờ cô hôm đó, đảo mắt đã qua 14 ngày.

Hôm nay, ở XX, ngày triển lãm ảnh của Đường Dự.

Vừa rồi Trần Sâm còn cố ý gọi điện thoại đến, hỏi cô có muốn anh ta đưa đến buổi triển lãm ảnh không.

Nhưng lại bị cô từ chối.

Tĩnh An nâng bó hoa tươi màu trắng, nghĩ lúc Trần Sâm gọi cuộc điện thoại này, nói không chừng đã chạy đến chỗ ở của cô, như vậy có thể tìm cách thuyết phục cô không nên bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời này.

Đáng tiếc cô đã ra ngoài từ lâu, sau khi tắt máy Tĩnh An cúi đầu, nhìn ảnh bà lão tóc bạc trên bia mộ, nhẹ nhàng gọi một tiếng ‘Bà nội’.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Quyết Định Của Tỉnh An

Bà lão hiền lành tóc bạc, hôm nay cũng là ngày giỗ của bà.

"Bà nội, bà nhận ra con không? Con là Đan Ninh đây." Tỉnh An ngồi xuống, nghiêng đầu, dường như trở lại khi mình còn bé, bày tỏ suy nghĩ trong lòng cho bà lão trước mặt nghe: "Lần trước đến thăm bà nội, còn không phải dáng vẻ này, không ngờ..."

Lần trước đến đây, là trước hôm cô 'tử vong' một ngày.

Mà khi đến một lần nữa, cô là 'cô' nhưng cũng không phải 'cô'.

"... Anh ấy tốt lắm, thật sự rất tốt." Không thể ngừng lại, đề tài đã từ bản thân biến thành như bây giờ, vô thức chuyển đến người đàn ông đó: "Nhưng bà nội, con không biết bản thân mình có thích Đường Dự không, con thích anh ấy sao? Nhưng thích bao nhiêu đây?"

Ban đầu cô không có đặt tim vào tình yêu, nên đương nhiên cũng không có đáp án, đương nhiên cũng sẽ không thể 'nắm bắt' được cảm tình mà đối phương đã cho.

Mà cảm tình, không phải là việc hiện giờ cô cần quan tâm nhất.

"... Không nghĩ nữa." Tỉnh An buông thần sắc hoảng hốt trong mắt xuống, lại cười: "Đúng rồi, bà nội bà biết không, con muốn đến catwalk show ở Paris, buổi biểu diễn dành riêng cho các tác phẩm thời trang của Val." Hôm kia trợ lý của Val điện thoại, cũng đã xác nhận rõ chuyện này.

"Đây là một cơ hội, tuy rất mạo hiểm, nhưng con vẫn quyết định trước tiên tạm đến Paris phát triển sự nghiệp của mình. Dù sao ở trong nước, tương lai của người mẫu khá giới hạn."

Trong lòng Tĩnh An rõ ràng, quyết định của cô, đối với bản thân mà nói quả thật là một kỳ ngộ.

Nhưng quả thật cũng là một uy hiếp, sao cô không biết quốc tế lấy người mẫu da trắng làm chủ đạo chứ, cho dù vài năm gần đây văn hóa Đông Phương dần được Tây Phương tân bốc, nhưng người mẫu Hoa kiều muốn tạo ra thành tích trong vòng tròn này, nói dễ hơn làm.

Dựa theo Lý Na hiện tại mà nói, mặc dù đã trở thành người đứng đầu trong nước, sau này cũng nhân cơ hội ‘vẻ đẹp Đông Phương’ đang lưu hành, vài lần được tham dự sàn diễn quốc tế, người trong nước nhìn thấy có vẻ như rất phong quang, nhưng đặt trong vòng người mẫu quốc tế, chẳng qua cô ta cũng chỉ làm nổi bật sắc đẹp của người mẫu da trắng trên sàn T thôi.

Tĩnh An nghĩ đến nhiều năm trước, khi đó bản thân còn đứng ở vị trí cao nhất trong giới người mẫu trong nước, nhưng đối với sàn T quốc tế cũng chỉ có thăm nghĩ muốn tiếp cận thôi, dù sao khi đó ngành nghề người mẫu ở trong nước vẫn chỉ được xem như giai đoạn khởi đầu.

Mà hiện giờ ‘vẻ đẹp Đông Phương’ không nóng không lạnh, như lần này dù cô đã lấy được thành tựu về người mẫu ở trong nước, nhưng ai sẽ nguyện ý mạo hiểm tập trung phát triển công việc của mình ở nước ngoài đây, thành công tất nhiên rất hấp dẫn, nhưng lỡ như thất bại, cái tổn thất sẽ là danh tiếng mà mình vất vả đạt được ở trong nước.

"Bà nội, bà yên tâm, con rất tự tin nắm lấy cơ hội này." Trừ dũng khí không sợ hãi ra, quan trọng hơn là khẳng định lòng tin của bản thân.

Trong lúc Tĩnh An đang nhìn ảnh chụp trên mộ bia hứa hẹn, một giọng nói xen lẫn kinh ngạc bên tay trái cô bỗng nhiên truyền đến.

"Thật sự là Tĩnh An."

Từ dưới nhìn lên trên nơi phát ra giọng nói, trên mặt Tĩnh An cũng toát ra kinh ngạc: "La tiền bối?"

"Trông có vẻ giống em, nên đã đi đến..." La Hiên Kỳ đi đến vừa lúc vươn tay giữ thăng bằng cho cô gái vì đột nhiên đứng lên mà suýt chút nữa ngã sang một bên: "Cẩn thận!"

Thích ứng với sự tê mõi trên đùi, Tĩnh An lui về sau một bước: "Vì đứng lên nhanh quá, cảm ơn La tiền bối."

Sau khi cô gái thối lui thì tay phải anh ta rơi vào khoảng không, tùy ý đong đưa: "Có gì đâu mà cảm ơn, lần sau nhớ kỹ không nên ngồi lâu như vậy mới đúng."

Tầm mắt La Hiên Kỳ chuyển qua ngôi mộ phía trước cùng với ảnh chụp trên bia, hỏi: "Đây là... người thân của em sao?"

Ngập ngừng một chút, Tĩnh An gật đầu tỏ ý trả lời.

Trong vòng giải trí này, không ít người biết Đan Ninh có một người bà nội đã qua đời, nhưng người biết diện mạo và vị trí ngủ yên ở đây của bà lão này cũng chỉ có hai người.

Trần Sâm, và Tiêu Mặc Phàm.

"Khéo quá, cũng họ Mậu." La Hiên Kỳ nghiêng người nhìn về phía mộ bia, đút hai tay vào trong túi quần, vài sợi tóc dài chưa được buộc lên, theo gió phiêu lãng, cả người thoát nhìn rất mê hoặc tiêu sái: "Bên cạnh chính là

mộ của Đan Ninh, ngày đó tham dự lễ tang của Đan Ninh, nhìn thấy mộ này, còn tưởng là người thân của cô ấy đấy."

Anh ta không biết Đan Ninh, nhưng anh ta đã nghe nói năng lực của cô, lễ tang của cô, anh ta chỉ đơn giản đến để bày tỏ tiếc hận.

"... Mộ của Đan Ninh?"

Nghe qua lời nói của La Hiên Kỳ, sau khi đến đây Tĩnh An không để tâm cái khác, lúc này mới kinh ngạc chú ý đến mộ của ‘bản thân’.

"Không phải Đan Ninh là người mẫu em thích sao, sao lại không biết mộ của cô ấy ở đây." La Hiên Kỳ cũng không nghĩ gì nói, sau đó lại nhắc đến: "Nghe nói mộ này của Đan Ninh vốn không phải ở đây, sau này hình như là do ý của Tiêu Mặc Phàm..."

Nghe xong cái ‘nghe nói’ của anh ta, Tĩnh An không nói gì, cũng không đi vào nhìn kỹ ngôi mộ của Đan Ninh.

Sau đó, Tĩnh An nói tạm biệt với bà lão, cùng La Hiên Kỳ đi ra lối vào nghĩa trang.

"Sao La tiên bối ở đây vậy?" Hỏi xong, bất giác cô gái mới phản ứng kịp, đến nghĩa trang còn có thể là vì chuyện gì: "À, La tiên bối đến thăm người mất..."

Khi Tĩnh An nói đến ‘mất’, La Hiên Kỳ lắc đầu phủ nhận: "Không phải, anh chỉ đến xem có phải người kia vẫn còn sống trên đời này hay không thôi."

Đến nghĩa trang, không thăm người ‘mất’, trái lại thăm người ‘sống’.

Tĩnh An cúi xuống, đưa mắt nhìn sang bên, đập vào mắt là sườn mặt cười

đến hoàn mỹ của anh ta.

Cô gái không biết tiếp theo nên nói gì, đối diện có một bóng dáng cao lớn đang đi đến, khoảng cách hai bên dần gần hơn, cả hai đều thấy rõ lẫn nhau.

Chỉ có ba người bọn họ trong khu nghĩa trang trống vắng, trước khi Tiêu Mạc Phàm lướt qua bọn họ, ngừng lại, sau khi dừng lại trước hai người, thì lại bước về hướng phía sau bọn họ.

Tĩnh An nhìn thấy trong tay người đàn ông này cầm hai bó hoa, một bó lily calla màu trắng, một bó màu tím xanh có ghi forget me not.

Xoay người nhìn lại, Tiêu Mạc Phàm đang đi đến chỗ cô vừa rời khỏi cách đó không xa.

"Chắc, Tiêu Mạc Phàm này đến để thăm Đan Ninh rồi."

Lời nói của La Hiên Kỳ kéo suy nghĩ của Tĩnh An về, cô quay người lại nói: "Đi thôi."

Nhưng mà bọn họ còn chưa đi xa, phía sau đã vang lên một chuỗi tiếng bước chân dồn dập.

Ngay sau đó, Tiêu Mạc Phàm có vẻ chật vật chạy đến gọi hai người họ lại.

"Các người có nhìn thấy vừa rồi ai đã đến đây không?! Bó hoa lily calla trắng này do ai đặt lên?!"

Người đàn ông kia đuổi đến phía sau bọn họ, nặng nề thở, một đôi mắt lúc sáng lúc tối nhìn về phía bọn họ. Ngón tay anh ta, chỉ vào bia mộ của bà lão.

"Hoa này..." Bó hoa lily callan trước ngôi mộ đó, tuy La Hiên Kỳ không nhìn thấy Tĩnh An tự mình đặt lên, nhưng...

Liếc mắt nhìn lại cô gái, chỉ thấy sắc mặt cô thản nhiên trả lời: "Ngại quá, chúng tôi cũng không thấy được."

"Hoa đó, do em đặt lên."

Trong phòng ăn Cảng Thức Trà, La Hiên Kỳ gọi một ly trà sữa, hai trái dưa và mấy cái bánh tart, thêm chút món ngọt.

Sau khi cúi đầu uống một ngụm trà sữa, nói.

Tĩnh An chỉ gọi một ly trà sữa, hai ngón tay vuốt ve ly, ‘Ừm’ một tiếng.

Lily callan trắng, mỗi lần đi gặp bà nội thì cô sẽ mang theo một bó.

"Em và Đan Ninh... có quan hệ gì?" Tiêu Mặc Phàm phản ứng, bà lão kia cùng họ với Đan Ninh.

La Hiên Kỳ nghĩ đến Tĩnh An và Đan Ninh có liên hệ gì cũng là điều tự nhiên.

"Nếu em nói, là họ hàng rất xa thì sao?" Tĩnh An bưng ly sứ đến bên môi, khẽ cười: "La tiên bối, anh sẽ không cảm thấy hứng thú đâu."

Nếu không phải không hiểu rõ gì về bối cảnh của Đan Ninh và Tĩnh An, La Hiên Kỳ sẽ sớm phát hiện hôm nay trong lời nói của Tĩnh An không chỗ nào không có lỗ hổng.

Quả thật không có hứng thú, anh ta không hỏi nhiều, nhún vai: "Điều này cũng không có gì kỳ lạ về thiên phú người mẫu của hai người rồi."

Khi trên mâm sứ La Hiên Kỳ ăn chỉ còn lại có một bánh tart, anh ta bỗng nhiên nói: "Hơn nữa, gần đây chuyện sống riêng giữa Tiêu Mặc Phàm và Lý

Na vừa bị chó săn tuồn ra, không ngờ anh ta còn chọn lúc này đến thăm Đan Ninh, không sợ sinh thêm sự cố à."

"Có thể có chuyện gì nữa, không phải truyền thông đã sớm đóng đinh hành vi của Đan Ninh là tự mình đa tình, hơn nữa Đan Ninh vốn không nổi tiếng gì, như vậy ai có thể nghĩ đến Tiêu Mặc Phàm sẽ xuất hiện trước mặt của cô ấy, huống chi còn kéo cô ấy vào nguyên nhân của việc sống riêng này." Nhẹ nhàng uống hết một phần ba phần trà sữa thừa lại trong ly sứ trắng, nương theo lời của La Hiên Kỳ, Tĩnh An rũ mắt xuống nói.

Mấy ngày nay bát quái trong giới giải trí, trừ sự kiện oanh động kinh ngạc của Đường Dự ra, đó là chuyện Tiêu Mặc Phàm và Lý Na ở riêng đã làm người ta sững sốt.

"Tự mình đa tình?" La Hiên Kỳ lấy khăn giấy lau rồi bĩu môi, lời nói tiếp theo hơi trào phúng: "Nói cứ như Tiêu Mặc Phàm và Đan Ninh chưa từng ở cùng nhau vậy, thứ những tên chó săn đó nhìn thấy cũng chỉ là sự thật bên ngoài thôi."

Tay Tĩnh An đặt trên ly hơi dừng một lát, rồi sau đó nói: "Anh... tin tưởng bọn họ đã ở cùng nhau sao?"

Cô nhớ đến ngày đó cô và Tiêu Mặc Phàm quen nhau, anh ta vẫn chỉ là một gã diễn viên mới vừa vào giới showbiz, anh ta không muốn bị người ta cho rằng anh ta vì danh tiếng của cô nên mới ở cùng nhau, cho nên tạm thời đành phải ủy khuất tình yêu của bọn họ.

Sau này, trong giới diễn viên nghệ sĩ anh ta nhiều lần gặp khó khăn, anh ta nói sự nghiệp còn chưa ổn định, người đại diện sẽ không sẽ đồng ý công khai cảm tình của bọn họ.

Sau đó nữa, anh ta đã thành Ảnh đế từ lâu, sự nghiệp ổn định nhưng anh

ta đã quên mất tình cảm của bọn họ vẫn còn đang nằm trong ‘góc tối’, một chữ cũng không nói ra chuyện sẽ công khai.

Trong lúc này, scandal về bọn họ liên tục không ngừng, nhưng, anh ta vẫn không hề thừa nhận.

La Hiên Kỳ cười nói: "Một ít tin tức nghe lén, không chính xác lắm."

Tin nghe lén này, cũng thật sự là thật, lần trước hợp tác với Tiêu Mặc Phàm, Lý Na xuất hiện, sau đó hai người ở trong phòng hóa trang tranh cãi bị anh ta vì cần thay đổi phục trang gấp nên đã nghe được.

Khi đó, Đan Ninh còn chưa xảy ra tai nạn xe, bên ngoài vẫn còn truyền Đan Ninh là ‘kẻ thứ ba’. Mà anh ta, lúc vô ý nghe lén được sự thật, cũng không lấy thân phận của mình đi ra ngoài làm sáng tỏ dư luận sai lầm này, không quen Đan Ninh, đương nhiên anh ta sẽ không rước lấy phiền phức vào người.

Lúc này nhắc đến, cho rằng Tĩnh An cũng biết việc này, nhưng Đan Ninh đã ‘không còn’ rồi.

"Huống hồ thị phi phải trái gì đó, ai nói thật, ai nói giả?" Ăn xong cái bánh tart cuối cùng, La Hiên Kỳ hoàn toàn không biết ngấy bụng trà sữa lên uống: "Phần lớn độ tin cậy đều phụ thuộc vào thân phận của người nói, đúng không? Lý do thoái thác của Đan Ninh so với lý do thoái thác của Lý Na và Tiêu Mặc Phàm, càng như tự mình tuyên truyền."

La Hiên Kỳ không tránh được nghĩ, nếu khi đó anh ta đứng ra giúp Đan Ninh nói một câu, hướng phát triển dư luận sẽ như thế nào?

"Đáng tiếc, nếu Đan Ninh không làm diễn viên, sự chuyên nghiệp trong lĩnh vực của cô ấy, nói không chừng thành tựu của cô ấy còn có thể cao hơn hai người này nữa đấy."

Tĩnh An ngược mắt, tầm mắt lướt qua người đối diện cô, dời ra bên ngoài cửa sổ sát đất phía sau anh ta cách đó không xa, ở đó là một studio, trên kính cửa sổ dán tấm áp phích 《 Hồi ức và quên lãng 》 rất lớn, trên áp phích phần lớn là chiếc áo choàng trắng kia.

Cô cứ nhìn như vậy hồi lâu, mới nói: "La tiền bối, nhiều nhất là một năm."

La Hiên Kỳ không hiểu nhìn về phía cô gái.

"Một năm sau, em sẽ đứng trên đỉnh cao mà Đan Ninh chưa với đến."
Ánh mắt Tĩnh An lại quay về La Hiên Kỳ, trong mắt lóng lánh ánh sáng rực rỡ.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bắt Đầu Và Kết Thúc Buổi Triển Lãm Ảnh

Editor: Gà

Buổi triển lãm ảnh, phòng triển lãm được đặt trong một phòng trưng bày nào đó nổi tiếng ở thành phố S.

Phòng trưng bày rộng rãi, trên vách tường hai bên cạnh treo một vài bức ảnh được chụp tinh tế. Có những tác phẩm ảnh nhiều màu sắc hoặc điểm lệ hoặc trầm tối, đa số cảnh thiên nhiên đều được chọn từ những bức ảnh mà Đường Dự đã chụp trong gần hai năm qua.

Nghiêm nhiên, những tác phẩm được trưng bày lần này được mặc định gắn liền với tên tuổi nhiếp ảnh gia thời trang, đối với dân thời trang mà nói có sự đánh giá rất khác nhau, nhưng sau khi xem kỹ các tác phẩm ảnh này, không thể không nói dù cho chỉ chụp cảnh vật bình thường như một chiếc lá chẳng hạn, cũng có thể làm cho người ta từ góc độ ảnh ngầm thấy được hơi thở lượn lờ của thời trang, dường như xuất hiện trước ống kính không phải là một ‘vật vô giác’, mà là một model xinh đẹp.

Mà khác với phong cảnh sông nước, côn trùng cá cảnh chim thú, chỉ có một số ít tác phẩm chân dung là ngoại lệ. Hơn nữa nhân vật trong ảnh, cũng như chính Đường Dự nói, người mẫu chỉ có một mình Tĩnh An.

Chậm rãi xem qua những tác phẩm chụp chân dung này, càng nổi bật hơn những bức ảnh chụp phong cảnh phía trước, ở vị trí đặt ảnh chân dung, trong lúc không để ý người ta càng thả chậm bước chân hơn, thậm chí càng ngày càng nhiều người dừng bước thật lâu để ngắm nhìn.

Trước mắt bọn họ, tác phẩm được ngọn đèn chiếu sáng, trong tấm ảnh người mẫu tựa như một ảo ảnh đan xen giữa ánh sáng và bóng tối.

Trong hư cảnh thế này, bóng lưng tôn lên cảnh biển, quanh thân thiếu nữ vương vấn vẻ phong tình động lòng người qua một cái nháy mắt một nụ cười của cô ấy, khi thì tươi mát khi lại gợi cảm, ngẫu nhiên bướng bỉnh thỉnh thoảng ngưng đọng, thỉnh thoảng trầm tĩnh đôi khi lại nóng bỏng.

Trên vách tường của lối đi, đều là ảnh chụp của thiếu nữ, không tính là nhiều nhưng tuyệt đối không ít, theo lý thuyết khi nhìn ảnh của cùng một người, bỏ qua vài tấm rồi mới bắt đầu nhìn kỹ, về thẩm mỹ kế tiếp người ta sẽ cảm thấy chán ngán và mệt mỏi, nhưng lần này không giống thế, mỗi một tấm, đều là đúng với mong đợi, mỗi một tấm cũng đều là sự ngạc nhiên ngoài dự đoán.

Người mẫu sau ống kính, vẫn là cô gái ấy, mỗi một tấm đều là cô, nhưng mỗi một tấm đều mang lại ấn tượng khác nhau về người thiếu nữ ấy trong lòng mọi người.

Sau khi ngắm nhìn hết tất cả các bức ảnh của thiếu nữ, rất nhiều người bỗng nhiên phát hiện, là biểu cảm, biểu cảm của cô ấy! Nhiều ảnh chụp như vậy, nhưng cảm xúc biểu lộ trong đó không hề lặp lại dù chỉ là một chút!

Nhớ lại những bức ảnh vừa rồi, mặc dù chỉ có vài tấm hình, người mẫu trong ảnh đều chỉ lẳng lặng nhìn về phía ống kính, nhưng đôi mắt kia như bày ra rất nhiều câu chuyện xưa khác nhau. Xuyên qua đôi mắt ấy, xuyên qua vẻ mặt của thiếu nữ, nếu nói ở tấm hình này bọn họ nhìn thấy cô đang vô tư theo đuổi ánh mặt trời, thì bức tiếp theo cô gái ấy đột nhiên xuất hiện như một tù nhân trong trái tim của chính mình, mà tấm tiếp theo thì lại...

Không thể nghi ngờ, không nói những nhân tố khác, chỉ bằng những bức chân dung này đã có thể thấy được thành công của buổi triển lãm, cùng với

Tĩnh An đã có độ nổi tiếng nhất định khi buổi triển lãm ảnh còn chưa diễn ra, càng khiến vòng giải trí chú ý, săn đuổi.

"Một hai năm sau, không, có lẽ còn ngắn hơn thế, Tĩnh An sẽ thay thế Lý Na trở thành người mẫu đứng đầu cả nước." Đường Du xuyên qua vài phóng viên đang chụp ảnh, nhìn về phía tác phẩm bọn họ đang chụp, hình ảnh kia là khoảnh khắc của Tĩnh An trong tuần lễ thời trang ở thành phố S.

"Đường Dự, em đã làm cô ấy tỏa sáng." Tấm ảnh này được trưng bày, đối với một số suy đoán lúc trước nhiếp ảnh gia xuất hiện ở tuần lễ thời trang chỉ chụp Tĩnh An có phải là Đường Dự hay không, đây chính là câu trả lời thuyết phục.

Trước mặt Đường Dự, Đường Du cảm khái những lời rất lâu trước đây chỉ từng đề cập với Alva. Từ phía sau liếc nhìn người đàn ông kia một cái: "Mà cô ấy... đã lập tức muốn đi Paris rồi."

"Trừ bản thân mình ra, ai cũng không thể làm mình tỏa sáng." Anh đứng phía trước Đường Du, tầm mắt dừng ở lối vào phòng trưng bày, khóe môi cong lên không dễ dàng phát hiện: "Vả lại Paris, chẳng lẽ không phải là nơi cô ấy nên đi sao?"

Không phải không đồng ý với nửa câu sau của anh, nhưng Đường Du vẫn lắc đầu: "Tuy đến Paris phát triển là con đường ngắn nhất, nhưng vẫn còn quá nhanh, thật ra cô ấy chưa vào nghề người mẫu được bao lâu, nên đợi một năm rưỡi nữa, trước tiên cần bảo đảm địa vị của bản thân ở trong nước đã rồi hẵng phát triển ra quốc tế, như vậy sẽ ổn thỏa hơn."

Lời Đường Du không phải không có lý, chẳng qua đối với quyết định này của Tĩnh An, người khác sẽ nghĩ là ‘quá vội vàng’, về mặt Đường Dự cũng không hề lo lắng. Anh nói: "Biết rõ đó là đường tắt, sao không sớm lựa chọn con đường đó chứ."

Biết rõ... sẽ thành công...? Đường Du hơi híp mắt lại.

"Cho nên, sau khi Trần Sâm báo quyết định của Tỉnh An với công ty, em đã không do dự mà đồng ý rồi?" Mặc dù bên ngoài Đường Kiên Thịnh nói sau khi buổi triển lãm ảnh của Đường Dự kết thúc thì anh sẽ tiếp nhận Tinh Quang, nhưng trên thực tế sinh nhật Đường Kiên Thịnh vừa qua, người nắm quyền Tinh Quang đã trở thành Đường Dự.

"Nếu là chị, cũng sẽ không dễ dàng phê chuẩn quyết định quá mạo hiểm này, phải biết rằng Tinh Quang có thể có một người mẫu còn nổi tiếng hơn cả minh tinh, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì." Thân là tổng giám của Tinh Quang, Đường Du đã dưỡng thành thói quen đặt ích lợi của Tinh Quang lên hàng đầu: "Mượn câu nói của em, hi vọng đây có thể là một con đường tắt."

Tiếp theo giọng điệu mang ý nghiến ngấm nói với Đường Dự: "Nếu thân phận của em vẫn là một nhiếp ảnh gia thời trang, thì có thể cùng Tỉnh An đến Paris rồi, nhưng mà bây giờ em tiếp quản Tinh Quang rồi, e là trong năm đầu tiên sẽ có một đồng chuyện cho em bận rộn đấy." Ngừng một lát, lại nói: "Nhưng nếu em không tiếp quản Tinh Quang, công ty cũng sẽ không thể để Tỉnh An ra nước ngoài phát triển vào lúc này. Em nói xem, cái này có phải nên gọi là cá và chân gấu không thể có cả hai [1]?"

[1] cá và chân gấu không thể có cả hai: có nguồn gốc từ "Tôi muốn có cá" của Mạnh Tử: "Cá, tôi muốn, và chân gấu tôi cũng muốn." Mục đích không phải là để nói rằng chắc chắn phải có cả hai, nhưng để nhấn mạnh chúng ta nên biết cách chọn lựa nếu chúng ta không thể có cả hai. (baidu)

Đường Dự nửa khép mi mắt, lông mi dài hơi run rẩy, không nói lời nào.

Không lâu sau đó nhiệt độ bắt đầu giảm xuống nhanh chóng, buổi đêm của thành phố S thật sự kéo đến rất mau.

Lối vào phòng trưng bày, khi buổi triển lãm hôm nay sắp kết thúc thì có một người vội vàng tiến vào, là một cô gái tóc ngắn.

Nhưng mà... Lại không phải là người mà anh đang chờ đợi.

Đồng tử Đường Dự rụt lại trong nháy mắt, giây lát lại khôi phục.

"Là con gái thứ hai của nhà họ Ô, sao giờ này mới đến." Cũng chú ý đến cô gái kia, Đường Du thắc mắc, nhưng không hân muốn được trả lời.

Nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông lại chuyển mắt ra lối vào, Đường Du ngưng thần, thấp giọng nói: "Đường Dự, triển lãm sắp kết thúc, nếu cô ấy đến thì đã đến từ lâu rồi."

Cho dù anh chưa hề nói gì, nhưng anh thường xuyên dời tầm mắt về phía cửa vào, sao Đường Du có thể không nhìn ra anh đang đợi một bóng dáng của một cô gái khác còn chưa xuất hiện.

Đường Du không rõ lắm giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, lúc này cũng không muốn nói thêm gì, chỉ nhắc nhở: "Trở về thôi, đừng quên, bắt đầu từ ngày mai em sẽ chính thức tiếp quản Tinh Quang đấy."

"Chị về trước đi, em muốn chờ thêm một lát."

Nghe Đường Dự không muốn đi, Đường Du cau chặt mày: "Em đợi cả ngày chẳng lẽ còn muốn đợi luôn cả tối hay sao? Tĩnh An cô ấy..."

Vốn định kín đáo phê bình cô gái, nhưng Đường Dự nhíu mày ánh mắt hơi trầm xuống, cuối cùng đành bất đắc dĩ thở dài.

Đường Dự như vậy, làm Đường Du nhớ lại trong lúc vô tình đã lật xem một trang nhật ký ố vàng, là nhật ký của mẹ Đường Dự.

Không cẩn thận nhìn thấy quyển ấy, chữ viết của con gái không tinh tế

cũng không dễ nhìn, viết qua loa rằng: Yêu một người là kiếp nạn, có người sống sót sau tai nạn, có người tai kiếp khó tránh.

Đường Du không biết hoàn cảnh người đàn ông trước mắt này lâm vào có phải là một kiếp nạn không, nhưng bất luận phải hay không, chị nghĩ, anh đã ‘tai kiếp khó tránh’ rồi. *****

"Anh Đường, ngài đang chờ ai à, đứng lâu như vậy không bằng vào trong ngồi xuống vừa nghỉ ngơi vừa chờ?"

Vị quý nhân này sau khi buổi triển lãm ảnh triển kết thúc lại chậm chạp không rời đi, phía trên đặc biệt giao hôm nay vị này đi rồi mới được đóng cửa, hôm nay ông ta phải tạm thời phụ trách ‘kinh doanh’ phòng trưng bày vào ban đêm, rầu rĩ thì rầu rĩ, nhưng cũng may tiền tăng ca rất hậu hĩnh.

"Không cần." Lời từ chối của anh lọt vào lỗ tai ông ta, ngoài ý muốn không mang theo loại ‘kiêu ngạo’ của kẻ có tiền có quyền, ngược lại có vẻ khách khí.

Mặc dù đối phương từ chối ý tốt của ông ta, nhưng trong lòng ông ta lại sinh ra cảm giác thoải mái, vì thế lời nói tiếp theo cũng khá hòa hoãn, hoàn thành chỉ thị ‘nhiệt tình chiêu đãi’ của bên trên: "Như vậy, anh Đường muốn gì, nói với tôi là được rồi, tôi ở đây..."

Nói xong thì thôi, ông ta còn kinh ngạc nhận được lời cảm ơn của anh, làm một công nhân quen ở phòng triển lãm tranh, ông ta cảm thấy nhiệm vụ tăng ca hôm nay thật ra cũng không tệ.

Đi vào phòng trưng bày không đến vài bước, ông ta xoay người lại nhìn người đàn ông đứng ở ngoài cửa.

Dựa vào quan hệ để vào đây làm, học hành chưa được vài năm, mặc dù lúc ấy đi học cũng đều ở bên ngoài cà lơ phất phơ như tên côn đồ. Nhưng lúc

này, ông ta muốn vẽ một phen, cũng dùng lời văn chưa đến nơi này của ông ta để miêu tả bóng lưng của người đàn ông kia.

Chợt thấy, người đàn ông tây trang thẳng thớm đó lẻ loi đứng ở đằng kia, cả bộ quần áo màu đen này dù có đèn đường đèn xe đèn gì đó chiếu vào nhưng cũng vẫn tối như mực hòa vào đêm đen, làm trong lòng ông ta có loại ngột ngạt khó chịu.

Cảm giác khó chịu ấy, có lẽ là vì hai câu đối thoại vừa rồi, khiến lúc này ông ta không xem người đàn ông là một người quyền quý kiêu ngạo cao cao tại thượng nữa.

Nghĩ đến lúc ông ta từ nhà đến phòng trưng bày, một đồng nghiệp chỉ vào người đàn ông đó lên nói với ông ta, người này đã đợi cả một ngày trong phòng trưng bày, sau khi buổi triển lãm ảnh triển kết thúc vẫn còn đợi, chắc hẳn người kia không đến rồi.

Dáng vẻ đẹp trai như vậy, lại trẻ tuổi có tiền có quyền, thật không hiểu người mà anh đang chờ kia như thế nào, mà vì sao người đó không đến.

Ông ta dùng âm lượng chỉ có bản thân nghe được, nói: "Hay vẫn muốn chờ luôn cả tối, thật đáng thương."

"Tiểu thư, cô đây còn muốn đợi bao lâu?" Tiết kiệm tiền xăng, nữ tài xế taxi trung niên đã tắt máy xe từ lâu, hỏi nữ khách đã đưa ra yêu cầu kỳ lạ đang ngồi ở ghế phó lái kia.

"Còn phải đợi bao lâu..." Không có ngọn đèn chiếu vào trong xe, Tĩnh An nhìn kính chiếu hậu bên tay phải lặp lại lời của nữ tài xế, giống như trả lời câu hỏi mà chính bản thân cũng không biết đáp án, lại như đang hỏi người đàn ông phản chiếu trong kính chiếu hậu kia.

"Tiểu thư, cứ thế này việc làm ăn của tôi sẽ không xong, nếu chờ với cô cả tối ở đây tôi sẽ chịu không thấu đâu." Nói đến bà ta làm tài xế xe taxi lâu như vậy, đây là lần đầu gặp phải vị khách cho bà ta số tiền lớn mà chỉ bảo bà ta 'đậu xe' chứ không phải 'lái xe'.

Vốn đang vui vẻ vì bắt được 'con dê béo' dần dần, nhưng cứ đợi như vậy thì tâm trạng cũng bị giày vò đến phiền chán rồi.

"... Đợi một lát nữa thôi." Có lẽ đợi lát nữa người đó sẽ đi thôi.

Nghe lý do thoái thác của cô gái, nữ tài xế không vừa ý: "Tiểu thư, tôi khổ sắp chết rồi, thật sự không thể tiếp tục đâu." Thuận thế quay đầu ra cửa sổ xe thủy tinh phía sau liếc nhìn một cái, nhìn ra được một số điểm, nữ tài xế nói tiếp: "Hơn nữa, tiểu thư, không bằng cô đến nói thẳng với vị tiên sinh kia, nói anh ấy đừng đứng đó nữa, anh ta đi rồi cô cũng có thể đi mà."

Xuống xe đến đó nói, phải nói gì đây? Mà hôm nay, ban ngày sau khi biết buổi triển lãm ảnh đã kết thúc, cô đến, nhưng tại sao cô lại đến?

Nữ tài xế thúc giục, làm suy nghĩ cô càng rời rạc.

Trong đầu đục ngầu, dường như cô lại nghe anh nói: "Anh chờ em, Tĩnh An."

Đúng rồi, cô đến, chẳng qua là vì câu nói khê dịu dàng này của anh, ấm áp kiên định đến mức làm cô nặng trĩu.

Đến khi, buổi triển lãm ảnh kết thúc, cô ngồi trong xe xem muôn hình muôn vẻ kiểu người rời khỏi phòng trưng bày, cô thấy được rất nhiều người quen, Alva, Anna, Đường Du... Cuối cùng cũng thấy được Đường Dự.

Nhưng mà, người đàn ông này, sau khi chào tạm biệt rất nhiều người, nhưng không hề rời đi.

Anh đứng trong ánh chiều tà sắp buông xuống thành màn đêm, nhìn theo hướng, là hướng của cô cho đến bây giờ.

Cô nghĩ, chờ một lát, chờ một lát nữa thôi, anh sẽ rời đi, sẽ kết thúc sự chờ đợi của anh.

Nhưng lại chờ cho đến bây giờ...

Rõ ràng cô đã từ chối, rõ ràng anh biết cô từ chối, rõ ràng sau khi buổi triển lãm ảnh kết thúc anh sẽ không nên đứng đó...

"Tiểu thư, cuối cùng cô có muốn đi gặp vị tiên sinh đó hay không, muốn hay không vậy?!" Nữ tài xế tăng thêm âm lượng làm chấn động màng nhĩ của cô, cũng khiến trống ngực cô đập thình thịch chốc lát.

"Gặp mặt... Nên nói gì đây..." Cô... không biết.

"Hết lời để nói rồi à? Vậy có thể đi rồi hả! Tiểu thư, tiền lúc này cô đưa tôi vẫn còn một ít đó." Cũng không quan tâm khách có đồng ý hay không, nữ tài xế khởi động xe một lần nữa.

Sau khi xe khởi động kèm với thân xe thoáng rung chuyển, Tĩnh An nhắm mắt lại tựa vào lưng ghế: "Không cần quay đầu, đi đường vòng trở về đi."

"Quay lại chỗ cô gọi xe khi này hả? Vòng đường xa không có vấn đề gì, chỉ cần cô đừng đau lòng tiền của mình thôi."

"Ừm."

Taxi chạy dọc theo đường thẳng hòa vào màn đêm, sau khi mở mắt ra Tĩnh An gửi cho Đường Dự một tin nhắn.

Nội dung tin nhắn, chỉ có: 【 Trở về đi 】

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cởi Bỏ Suy Nghĩ

Editor: Gà

Ngày đó, sau khi trở về từ buổi triển lãm ảnh của Đường Dự, Tĩnh An một đêm không ngủ, đương nhiên cũng một đêm không mộng mị.

Nhưng sau đó vào một đêm nọ, cô nằm mơ, cảnh trong mơ trộn lẫn với hiện thực, không phân biệt được là thật hay giả.

Đầu tiên thấy được Đan Ninh ngồi dưới đất, hai tay áp vào ôm đầu gối, bên chân là một chiếc di động đang phát sáng. Cảnh trong mơ này cô không xa lạ, chỉ cần đổi bối cảnh trống rỗng mông lung trước mắt thành phòng cũ của cô, chỉ cần biến nơi ‘mình’ đang ngồi kia thành giường cô đã từng ngủ.

Mắt Đan Ninh nhìn về phía trước, cô mơ hồ thấy một bóng lưng bị sương mù bốn phía quần quanh căn nuốt thành từng mảnh nhỏ. Chỉ nhìn thoáng qua, như có ý thức tầm mắt cô bất giác dời về nơi phía sau Đan Ninh cách đó không xa, nơi đó cũng có sương mù mông lung, mà không ngờ bóng dáng đang nghe điện thoại di động đó cũng rất rõ ràng.

Tuy nhiên, cô chưa kịp nhìn thấy ánh mắt người đó dành cho Đan Ninh, thì phút chốc cảnh trong mơ bỗng sụp xuống.

Nhưng mà, trong nháy mắt cảnh trong mơ sụp xuống thì bỗng lại rực rỡ hẳn lên.

Lần này, cô thấy Tĩnh An, Tĩnh An không ngừng nghỉ bước nhanh trên

một con đường, phía trước quả thật là một cánh cửa, ánh sáng trắng bạc chiếu rọi từ cánh cửa rộng mở ấy, sau đó khuếch tán chói lòa, vô cùng rực rỡ.

Lại một lần, cô dời mắt từ người đi bên cạnh về phía sau, không có chút sương mù nào uốn lượn trong không gian, vừa nhìn là thấy rõ.

Nhưng... Không có người đó.

Bỗng vụt qua mắt, trên tay bỗng nhiên bị kéo nhẹ, giật mình kinh ngạc nhìn qua.

Từ lúc bắt đầu trong mơ cô là một khán giả, chẳng biết lúc nào bên cạnh xuất hiện bóng dáng mà cô vẫn đang tìm kiếm, người đó nhìn cô, khóe môi cười nhẹ, ánh mắt ấm áp như ngọc, dường như cô nghe được anh nói: "Anh với em đi cùng nhau nhé."

Khi tỉnh lại, trời vẫn còn rất tối.

Mộng do tâm sinh, mà tâm thì sao...

Trong đêm tối, cô gái đã không còn buồn ngủ, mở to mắt, nhớ đến ngày thứ hai ở trên hải đảo Đường Dự đề nghị nên cho bản thân thời gian nghỉ phép, suy nghĩ của cô đã từng lay động.

Khi đó cô tự hỏi mình, cả đời dồn hết vào sự nghiệp, sẽ có tiếc nuối hay không...

Vào ngày cuối cùng của năm, sắp bắt đầu nghênh đón một năm mới, Tỉnh An và Trần Sâm bước trên con đường đi đến Paris, nước Pháp.

Sau khi kéo hành lý ra khỏi nơi mình đã sống, Tỉnh An đối mặt với ánh mắt của Đường Dự.

Bánh xe của rương hành lý cọ xát với mặt đất dừng một chút, rồi lại nặng nề vang lên.

Sau buổi triển lãm tối hôm đó đã một tuần không gặp, lúc này nhìn thấy Đường Dự, Tĩnh An lại ít nhiều mang theo chút hoảng hốt.

"Sao Trần Sâm không đến?" Trái lại giọng nói của anh vẫn bình thường không có gì khác biệt.

Tĩnh An vốn không biết mở lời thế nào, nghe anh hỏi câu này, tiếp lời nói: "Đã gọi điện thoại từ sớm, nói đang tìm vài thứ, đến lúc đó gặp ở sân bay."

Nghe giải thích, Đường Dự chỉ nhú mi, tiến lên tự nhiên lấy hành lý trong tay cô gái, sau đó đi vài bước bỏ hành lý vào cốp sau xe: "Lên xe đi, anh đưa em đến sân bay."

Cả hành lý đều đã tự mình lấy rồi, sao còn cho phép cô từ chối.

"Hôm nay không phải ngày nghỉ, anh... không bận sao?" Mấy hôm trước có tin tức người đàn ông này tiếp nhận Tinh Quang, dù là báo kinh tế hay giải trí đều đưa tin đến mấy trang, nhưng người trước cường điệu viết có lẽ sau khi Đường Dự tiếp quản thì Tinh Quang sẽ phát triển, rồi sau đó người còn lại múa bút cảm thán giới thời trang mất đi một nhiếp ảnh gia mũi nhọn rồi.

Tĩnh An vẫn do dự nói, trong lời nói cố ý tăng thêm sự hài hước: "Mới nhậm chức vài ngày đã trốn việc, không sợ bị nhân viên phản nà à?"

Đường Dự nghe vậy khẽ cười, vừa giúp cô gái mở cửa xe ghế phó lái ra, vừa trả lời: "Hy vọng bọn họ thấy anh mấy ngày nay đều vất vả thức đêm ở công ty, sẽ bỏ qua việc hôm nay anh xin nghỉ phép."

Đối phương mỉm cười, làm Tĩnh An chuyển ánh mắt về phía hai mắt của

anh, thật sự thấy hốc mắt người này lộ ra màu xanh đen nhàn nhạt.

Không nhìn được nhãn mày, thốt ra lời khuyên nên nghỉ ngơi.

"Ừm." Đường Dự nhận lời quan tâm đó, khóe mắt đuôi mày đều pha chút ý cười vụn vặt.

Đi thẳng đến sân bay, tuy bên trong xe truyền ra tiếng nhạc nhẹ xoa dịu thần kinh, nhưng suy nghĩ của Tĩnh An lại hơi căng thẳng vì hôm nay anh xuất hiện, cùng với... buổi tối dằng dặc chờ đợi hôm đó.

Mà việc này khi bọn họ đến bãi đỗ xe sân bay thì đã có đáp án.

"Hôm đó, em đã đến, Tĩnh An."

Dừng xe lại, người nói chuyện, im lặng một lát.

【 Em đã đến, Tĩnh An 】

Tối hôm đó trong xe, cô nhận được, tin nhắn trả lời của anh.

Hôm đó, cô không đáp lại tin nhắn này.

Như vậy, lúc này thì sao?

Giây lát im lặng, tay đặt bên trái sườn ghế của Tĩnh An bị người bên cạnh nắm lấy, ngay sau đó đeo vật gì đó vào cổ tay cô.

Sau khi cánh tay trái với đầu ngón tay nhỏ cứng đờ, cô gái kinh ngạc quay đầu, nhìn xuống.

Tay trái được anh nhẹ nhàng thả về chỗ cũ, trên cổ tay có thêm một chiếc vòng ngọc trai trắng noãn như tuyết, hạt châu tròn trịa lớn nhỏ đồng đều, sáng bóng vui mắt.

"Nghe người khác nói, Bồ Đề bảo vệ bình an, nên muốn tặng cho em một chuỗi."

Lắc tay Bồ Đề này, tặng em để có thể nhớ đến anh.

Đường Dự như tùy ý chậm rãi nói.

Mi mắt khẽ lay động, Tĩnh An dời tay trái lên đùi, tay phải phủ lên lắc tay trên tay trái.

"Sao thế, sao lại muốn tặng nó cho em?" Thu hết hành động của cô gái vào đáy mắt, con người Đường Dự lóe lên vẻ thất vọng, nhưng vẫn mỉm cười nói: "Không có gì đáng giá cả, không cần phải..."

"Vậ à... Hôm đó em đã rời đi." Nghịch ngợm hạt châu trên cổ tay, Tĩnh An không nhìn về phía anh, chỉ tự cắt đứt lời nói của anh.

Lúc này đổi thành tiếng nói Đường Dự tiêu tán, chỉ còn sóng mắt lóe lên. Tĩnh An giương mắt, sau khi dừng một chút lại chuyển mắt vào anh, nghiêm túc nói: "Đường Dự, có thể cho em một chút thời gian không?"

Đường Dự vẫn không nói gì, thu hồi vẻ mặt tươi cười chỉ đạm mạc nhìn lại. Mà giờ khắc này, chỉ có anh tự biết trong lòng đột nhiên dâng lên vui mừng và thấp thỏm, một chút xúc động sớm đã ẩn núp trong thân thể thúc giục anh ôm lấy cô gái, giơ tay lên, ngón tay xoa đôi mắt đang nhìn chăm chú vào anh: "Anh muốn hôn em."

Người đàn ông nhẹ nhàng khẽ nói, bên trong đồng tử sáng ngời, như từng cơn gió nhẹ thổi qua mặt hồ, sóng nước menh mông.

Cử chỉ vô cùng thân thiết, câu nói thẳng thắn, lông mi Tĩnh An khẽ run lên, đôi mắt cũng lặn tủa tỏa hào quang, cô không né tránh, nhắm hai mắt lại.

Cô gái nhắm mắt lại, viền tai lộ ra màu hồng nhạt, mắt người đàn ông trở nên đen sẫm, buông tay phải, thuận thế chống một bên, cũng vào lúc này anh đến gần hôn cô, nhìn như mềm nhẹ nhưng rất thâm tình dừng trên mí mắt đang nhắm của cô gái.

Sau tiếp xúc ngắn ngủi mà vĩnh hằng, nụ hôn của anh từ khóe mắt cô chậm chạp thối lui, nhưng khoảng cách giữa bọn họ vẫn rất gần.

Chàng trai và cô gái, trán kề trán, chóp mũi chạm vào chóp mũi.

Giờ khắc này bọn họ, như có thể nghe được hô hấp ấm áp mỏng manh của nhau.

"Khải hoàn trở về nhé, Tĩnh An." Anh như nỉ non nói bên bờ môi cô.

Lúc Trần Sâm đến, đã muộn hơn Tĩnh An nghĩ không ít.

"Hôm qua đã chuẩn bị giấy tờ để ra ngoài sẵn hết rồi, nhưng sáng nay tìm hoài vẫn không thấy." Trần Sâm vội vàng, đến lúc này mới nói chuyện vẫn còn thở gấp: "Sau đó anh cố tìm lại, hóa ra nó được kẹp trong bóp tiền để ở trên xe, em nói xem có tà môn không?"

Tĩnh An không trả lời câu hỏi của Trần Sâm, nhưng nhẹ nhàng cười một cái, buông mắt xuống chạm vào lắc tay Bồ Đề trên cổ tay.

Cô nghĩ, cảm xúc này như một mớ hỗn loạn rối rắm, lúc cố gắng để ý thì nó càng loạn thành một đoàn, nhưng cảm xúc tự cho là khó giải này lúc bạn không thềm nghĩ đến nữa, thì nó sẽ bùng nổ trào ra, như cảnh trong mơ hư thực đêm đó.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Khách Qua Đường (Ngoại Truyện Về Đường Dự)

"Đường Dự cậu không sao chứ?" Người đứng đối diện anh, một tay đút vào túi quần một tay vỗ vai anh, ra vẻ thoải mái, thốt ra câu hỏi lo lắng.

"Lý Tường, anh hỏi câu này lần thứ ba rồi." Anh đẩy tay Alva ra, xoay người đến lối vào hàng hiên.

Đưa lưng về phía Alva, người phía sau luôn gào to đuổi đến bên cạnh anh: "Nếu cậu lên tiếng sớm một chút, tôi sẽ không cần phải như con vẹt lặp lại cùng một câu nói rồi!"

"Thật vất vả trở về một chuyến, cậu thì hay rồi, trước đó một chữ không đề cập đến thì thôi, vừa về đã chạy đến tầng thượng Tinh Quang, nên ai cũng nghĩ cậu..."

Câu nói kế tiếp, tuy người nói chuyện đã thu nhỏ giọng, nhưng anh cũng hiểu rõ người này chưa hết lo lắng.

"Đến đây, chỉ để ngắm cảnh mà thôi."

Thật sự, chỉ để ngắm cảnh thôi. Mặc kệ có phải Alva cho rằng anh đang lừa mình dối người không, trong lòng anh nghĩ vậy, nên cứ nói ra như thế.

Mà đương nhiên, lời của anh không làm Alva tin tưởng: "... Ngắm cảnh? Sau đó?"

"Sau đó? Còn có sau đó sao?" Anh nhú mày, lắc đầu: "Cô ấy đã mất rồi."

"Nói sai rồi nói sai rồi, tại sao lại nói đến người đó, cái gì mà sau đó chứ..." Giọng điệu Alva mang theo tự trách, không yên nói xong một câu, chuyển đề tài đến chuyện khác: "Đường Dự một năm cậu chỉ trở về một hai lần, lần này anh cần phải mời cậu đi ăn một bữa, đi thôi."

"Mời khách để lần sau đi, tôi đã mua xong vé máy bay buổi chiều rồi, hiện giờ phải đến sân bay thôi." Anh giơ tay lên, nhìn đồng hồ.

"Không phải chứ! Rạng sáng cậu gấp gấp trở về cũng chỉ đến hoa viên này đứng cả buổi?!" Alva kinh ngạc, anh không giải thích.

Ngày đó là trong năm nay, lần đầu tiên anh trở lại thành phố S.

Mà trước buổi tối ngày hôm đó, anh từ trong điện thoại Đường Du mới biết được tin tức một cô gái đột ngột bỏ mình.

Sau khi từ chối bữa ăn của Alva, đến khi anh lên máy bay, đến khi máy bay cất cánh, anh cũng chưa nhớ đến cô gái đã qua đời kia.

Nhưng mà, lúc đeo chụp mắt, để bản thân chớp mắt nghỉ ngơi một lát, những đoạn gập gờ cô trước đây bỗng ùa vào trong bóng đêm.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô là lúc nào? Anh nghĩ.

Mà chỉ sau một thoáng hoảng hốt đã nhớ lại đó là ngày nào.

Ngày đó, anh mới từ mộ của mẹ trở về, vài năm trước, còn chưa biết thu liễm cảm xúc nên tâm trạng anh chưa thể bình tĩnh được.

Mẹ của anh, đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ không tính là xa lạ lắm.

Nếu không có ảnh chụp trên bia, thậm chí anh đã quên mất diện mạo của bà.

Mà ký ức bà để lại cho anh, chỉ có thêm một quyển nhật ký đã ố vàng, cùng với tình yêu trong nhật ký của bà.

Về mẹ của anh, về tình yêu của bà, nói đến cùng thật ra cũng chỉ là một chuyện xưa dẫn đến cái chết bi ai.

Mẹ của anh, ban đầu chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ phục vụ quán bar, xa xứ, dung mạo xinh đẹp, nhưng vì tính khí ngang ngược nóng nảy nên nhiều lần rước lấy sự không vui của khách hàng.

Mà Đường Kiên Thịnh, ba của anh, một lần trong lúc vô tình bước vào quán bar này, cơ duyên xảo hợp giải cứu được cô gái trẻ tuổi lúc ấy bị khách quấy rầy, cũng chính là mẹ của anh.

Tựa như cây cầu đã được thiết kế tốt, đương nhiên sẽ một đoạn gọi là tình yêu giữa hoàng tử và Cô bé lọ lem.

Đáng tiếc, cuối cùng Cô bé lọ lem không thể trở thành công chúa, mà hoàng tử cũng đã có công chúa của anh ta.

Có người nói, đầu tiên tình yêu sẽ làm thời gian bị lãng quên, rồi sau đó cũng chính thời gian vùi tình yêu vào quên lãng.

Mẹ anh, ba anh, trong tình yêu ngọt ngào ấy, đã bỏ quên thời gian, mặc dù tan tan hợp hợp cũng vui vẻ chịu đựng sống cùng nhau.

Không bao lâu sau, trong thế giới của cô gái ấy, chàng trai kia nói có sự nghiệp của bản thân ở thành phố lân cận nên số lần ‘về nhà’ càng ngày càng ít, cho đến hai tháng sau, cô gái lại thấy chàng trai trở về, cũng là lúc anh ta thăng thấn với cô.

Hỏi nguyên nhân, chàng trai chỉ nói một câu ‘Đã không còn yêu’.

Không phải thời gian vui tình yêu vào quên lãng, mà là lòng người quá dễ đổi thay...

Cô gái kiểm tra ra đã có thai hơn hai tháng, quần áo rộng rãi vẫn làm bụng hơi nhô lên.

Cô gái quá ngang ngược và cũng quá cố chấp trong tình yêu, cô dùng đứa con cầu xin chàng trai kia ở lại, cũng muốn dùng đứa bé cứu vãn tình yêu của cô.

Nhưng mà, sự cầu xin này chỉ có thể đổi lấy số lần ngẫu nhiên về nhà của chàng trai kia, thậm chí đêm đó lúc sinh đứa bé ra, chàng trai cũng không ở bên cạnh cô gái ấy.

Cô gái biết, chàng trai đã có vợ, mà cô gái đó xuất hiện còn sớm hơn nhiều so với mình.

Sau đó có một ngày, cô gái theo sau chàng trai, đi Lâm thị, thấy được gia đình của anh ta, cũng thấy được nữ chủ nhân chân chính ở ngoài cửa lớn tráng lệ ôm đứa bé chờ đợi chàng trai trở về.

Cô gái điên lên tranh cãi âm ỉ, bị chàng trai mạnh mẽ kéo ra.

Sau đó chàng trai nói rõ với cô, anh vừa kết hôn, con gái của anh chỉ sinh sớm hơn con của cô hai ngày thôi.

Ý nghĩa bên trong là gì, không cần nói cũng biết.

Chàng trai trọng tình, nhưng chỉ trọng mối tình ‘hiện tại’. Mà tình cảm của cô gái, dĩ nhiên sớm đã bị chàng trai phản bội xem nó như ‘đã từng có’.

Khi đó, cô gái yêu chàng trai bao nhiêu, thì bây giờ hận chàng trai bấy nhiêu, càng hận chàng trai tính dùng tiền tài để xua đuổi tình yêu của cô,

dùng tiền tài ‘đổi lấy’ đứa con của cô.

Sau đó, cô gái phần nộ từ chối tiền tài đổi chác của chàng trai, mang theo đứa bé rời khỏi nơi đó.

Trong mấy năm lang bạc kỳ hồ, vì né tránh cơ sở ngầm chàng trai phải đến dò xét, không biết cô gái đã phải thay đổi bao nhiêu chỗ ẩn núp. Sau đó lại một hai năm đi qua, có lẽ chàng trai đã quên chuyện của cô gái và đứa bé, cô gái không né tránh nữa, an ổn sinh sống.

Nhưng chỗ ở này, lại là thành phố chàng trai đang sống, vô tình hay cố ý đây?

Chuyện xưa này là lúc anh sửa sang lại di vật của mẹ, phát hiện trong nhật ký, chuyện xưa quần quýt si mê bị thương oán hận này chỉ là một đoạn tình thù của cô gái.

Xem quyển nhật ký đó, nhớ lúc bé mẹ luôn có ánh mắt phức tạp lạnh nhạt với anh, cuối cùng cũng rõ nguyên do.

Đường Du đã nói với anh, anh có một đôi mắt, rất giống Đường Kiền Thịnh.

Quyển nhật ký này chưa viết xong toàn bộ, cuối cùng kết thúc ở việc cô gái không ngừng chất vấn chàng trai sao lại không truy tìm bọn họ nữa, có phải thể hiện rằng anh ta đã quên mất rồi không, cùng với chữ viết ngoáy của cô, lặp lại ba từ ‘Đường Kiền Thịnh’, một bút xẹt qua, khắc vào cốt tủy.

Tình cảm mấy năm vẫn không thể quên được, mỗi tình tận xương, dĩ nhiên không chỉ đơn giản là một cuộc yêu hận đan xen.

Nếu không phải có mối tình như thế, thì sau này cũng sẽ không xuất hiện sự kiện đó.

Sự kiện lần đó xảy ra quá nhanh, rất đột ngột, khi còn bé anh chưa phản ứng kịp, trước mắt mẹ bị xe xông thẳng đến đánh bay cả người.

Mà chiếc xe kia, người sẽ bị tông, vốn nên là Đường Kiền Thịnh từ khách sạn đi ra.

Thật trùng hợp cô gái đang dắt anh đi ngang qua bên ngoài khách sạn, không may cô gái nhận ra chàng trai, buông tay anh ra, chạy đến giúp chàng trai ngăn một tai họa trên thương trường.

Con người ấy mà, luôn mặc danh kỳ diệu [1] như vậy.

[1] mặc danh kỳ diệu: không thể nói rõ được, không thể giải thích được.

Nhiều hành động bất ngờ như thế, sau đó nhớ đến, có lẽ cả đương sự làm ra hành động kia cũng không thể hiểu rõ.

Đáng tiếc, cô gái không có cơ hội nhớ lại chuyện sau này.

Cô đã chết, cô không biết chàng trai đã nhận ra cô, đồng thời, cũng nhớ lại tình cảm của anh ta với cô, lại càng không biết vì cô mà hôn nhân của chàng trai xuất hiện vết nứt.

Mà anh bị chàng trai mang về nhà họ Đường, trở thành nỗi áy náy của chàng trai.

Ngày đó, anh vô tình ngủ thiếp đi trong nội dung của cuốn nhật ký, thật lâu sau đó, lại thức dậy ở đoạn cái chết đã đặt một dấu chấm tròn cho mối tình kia.

Lúc tỉnh lại, mặt trời cũng đã lặn, thời gian so với anh dự đoán trễ hơn rất nhiều.

Anh ngồi dậy, trong tinh thần hơi hoảng hốt, rõ ràng truyền đến tiếng gót

giày va chạm với mặt đất thỉnh thoảng phát ra tiếng vang, quay đầu, xuyên qua lá cây trũng điệp nhìn thấy cách đó không xa, có một bóng dáng bị ánh chiều tà kéo dài.

Chắc sau khi anh ngủ, người đó đã đến khu vườn trên sân thượng.

Nếu khi đó anh đột nhiên đứng dậy đi ra, muốn đối phương giật mình không nhỏ.

Nhưng anh cũng chỉ nhàm chán đẩy cành lá che trước mắt ra, giương mắt nhìn về phía chủ nhân của bóng dáng đó.

Thế là, một cô gái đi giày cao gót, mặc một bộ đồ thể thao xuất hiện trong tầm nhìn của anh như vậy.

Thị lực của anh không tệ, cho dù vào sắc trời hoàng hôn, anh vẫn thấy rõ mặt bên của cô gái, không phải là thấy quá rõ, nhưng nếu gặp lại, anh tin có thể liếc mắt một lập tức nhận ra khuôn mặt này.

Mà khi anh thấy rõ bóng dáng mặc đồ thể thao bó sát người kia, thì cô gái đang cúi nửa người, hai tay chống trên hai đầu gối thở hơi ra, nghỉ ngơi một chút.

Một lát sau, người đó đứng thẳng, lắc đầu, tóc đen cột đuôi ngựa lắc lư.

Anh thấy cô nhắm mắt, lại đi tới đi lui trên một đường thẳng tắp.

Gót giày và tiếng va chạm mặt đất, lập tức vang lên rất nhỏ.

Là cách đi catwalk sao...

Giờ khắc này, anh không biết nên dùng từ gì để hình dung cô, chỉ cảm thấy này cách đi qua đi lại như vậy của cô gái, vô cùng giống một bức tranh sơn dầu đầy màu sắc tươi đẹp, động tác bày ra trước mắt anh, nhịp nhàng ăn

khớp tràn đầy rực rỡ và tao nhã, làm người ta xem nhẹ bộ quần áo trên người cô.

Cũng làm anh muốn bắt giữ hình ảnh này, hình ảnh đầy tình tế điểm lệ ấy.

Đến khi sắc trời dần đen lại, cuối cùng cô gái cũng dừng bước đi không ngừng lặp lại của mình.

Lúc anh cho rằng cô sẽ rời khỏi, cô lại bỏ giày cao gót trên chân ra, không để ý hình tượng ngồi xuống đất, bắt đầu xoa bóp chân của mình.

Ngay sau đó, trên sân thượng trống rỗng yên tĩnh, cô dùng giọng điệu nhẹ nhàng có lực lần lượt cổ vũ bản thân nên tiếp tục cố gắng, lời nói đó theo gió lên vào tai anh.

Mỉm cười, dường như đối với cô mà nói, đi rất vất vả, nhưng cũng vô cùng vui vẻ.

Nói thật, giọng nói cô không thuộc loại thanh thúy động lòng người mà hơi khàn khàn trầm thấp, không bì kịp với dáng đi catwalk mang đến cho người ta mỹ cảm rung động của cô.

Sau khi nghe được cô cổ vũ chính mình xong, cô vừa cười oán giận người nào mua đôi giày cao gót cao thế này, anh cũng không tự giác cong khóe môi lên, nhìn về phía cô gái đang dè dặt cẩn trọng cởi giày cao gót bỏ vào một túi, cũng từ bên trong lấy ra một đôi giày thể thao hơi cũ kỹ, vôi vàng thay.

Cho đến khi anh thấy bóng dáng cô gái biến mất ở hàng hiên, mới đứng lên thông thả bước ra, mà cảm xúc lạnh lẽo đã dần bình tĩnh lại.

Anh nghĩ, nếu ngày đó anh mệt mỏi không đến sân thượng hoa viên của Tỉnh Quang, nếu ngày đó anh không nằm yên lặng trên bãi đất trống phía sau đám cây cối um tùm, nếu ngày đó anh không ngủ mà đã rời đi...

Cô gái đó, anh sẽ không gặp, hoặc chỉ gặp thoáng qua cô mà thôi.

Tinh Quang là một công ty chuyên về người mẫu, cô gái đó ở sân thượng Tinh Quang tập đi catwalk, không thể nghi ngờ chính là người mẫu Tinh Quang.

Anh không cố ý đi tìm hiểu, nhưng sau khi trở về nhà chính Đường thị, đã bất ngờ gặp cô gái đó vào buổi tối.

Thật ra nói gặp cô ấy, chẳng qua là khi đi qua đại sảnh nhìn thấy ảnh của cô ấy trên màn hình máy tính.

Nhiều mày suy nghĩ, anh vẫn đi đến bàn trà bên cạnh đại sảnh, lẳng lặng xem hình ảnh video clip trên máy tính bị ẩn tạm dừng.

Từ hình ảnh dừng lại này, anh không khó nhìn ra cô ấy đang tham gia cuộc thi nào đó.

Tầm mắt lướt qua, lập tức lại bị tư liệu giấy phân tán bên cạnh máy tính hấp dẫn.

Ước chừng gần vài chục trang, tầng tầng lớp lớp, không biết vì sao anh liếc mắt một đã nhận ra ảnh chụp hai phần ba gương mặt của cô gái đó bị một trang giấy che khuất. Bỗng nhiên lấy trang tư liệu có ảnh chụp này nhìn kỹ.

Ảnh chụp trên tư liệu, sau khi cô gái trang điểm thì càng thêm xinh đẹp, ngũ quan rõ ràng hiện ra ở trước mắt anh.

Riêng đôi mắt kia của cô gái, trong ánh sáng sắc bén pha lẫn chút ngây ngô.

Khiến người khó quên.

"Em đang xem tư liệu của Đan Ninh à?" Đường Du bưng nước chanh trở

về nhìn thoáng qua ảnh chụp trong tay anh, nghi hoặc hỏi anh: "Thế nào, cảm thấy hứng thú sao?"

Đan Ninh, mới vừa xem tư liệu anh lập tức đã ghi nhớ.

Về phần câu hỏi của Đường Du, anh lắc đầu, bản thân nghĩ rằng chẳng qua chỉ đơn phương gặp mặt một lần mà thôi, nói gì mà có hứng thú hay không.

Đặt lại hồ sơ của cô gái trong tay lên bàn trà, anh vô thức hỏi: "Đây là cuộc thi gì?"

Ánh mắt dời đến, là hình ảnh trên màn hình máy tính.

"Em nói cái này?" Đường Du ngồi trên ghế sofa, ngón tay chỉ vào máy tính: "Cuộc thi người mẫu lần thứ nhất của Tỉnh Quang đấy."

Sau khi gạt đầu, anh đang muốn xoay người rời đi, lời nói Đường Du lại truyền đến: "Trước đó chị đã cắt nối biên tập riêng vài người mẫu trong cuộc thi ra, cần gửi cho em một bản không?"

Anh biết Đường Du đối với cuộc thi người mẫu, và chú ý sửa sang lại tư liệu người mẫu, là vì chuẩn bị trước để tham gia vào công việc của Tỉnh Quang sau này.

"Có lẽ chị nghĩ sai rồi, thật ra em hoàn toàn sẽ không xem cuộc thi này đâu? Huống chi cuộc thi như vậy, em cũng không kiên nhẫn xem hết?" Anh nghe ra trong lời của Đường Du mang theo suy đoán và kỳ lạ, còn có chút thăm dò.

Anh cũng không để ý, chỉ tạm dừng video clip: "Có cô ấy không?"

Đường Du nói không sai, trên thực tế anh cũng không muốn xem cuộc thi

dài dòng này.

"Còn nói không có hứng thú." Đường Du nhú mày, tỏ vẻ 'quả nhiên là như thế': "Cô ấy là quán quân đấy."

Là quán quân sao? Anh nhớ lúc trên sân thượng hoa viên Tinh Quang nhìn thấy cô, cũng cảm thấy vốn nên như thế.

"Ừm, cứ gửi cho em video clip của cô ấy thôi là được."

"Sao lại chú ý đến cô ấy? Ánh mắt em thật không tệ, Đan Ninh là đối tượng quan trọng mà Tinh Quang quyết định lãng xê. Nếu không phải sau cuộc thi vì bà nội cô ấy bị bệnh nên phải trì hoãn gần một năm, có lẽ lúc này cũng là người mẫu Tinh Quang rồi." Hiển nhiên Đường Du cho rằng vì anh có hứng thú với Đan Ninh.

"Cô ấy đáng giá như vậy." Anh nói Tinh Quang đã có quyết định đúng đắn.

Đường Du nhún vai: "Đường Dự, hôm nay là ngày em nói nhiều với chị nhất đấy." Giọng nói không hiện ra kinh ngạc nhưng cũng không quá hồ hững. Phù hợp với bầu không khí khi anh và Đường Du ở cùng nhau.

"Vậy sao?"

Khi đó bọn họ, đều cho rằng đối phương vì mẹ của mình mà không muốn gặp nhau, thái độ khi nói chuyện với nhau cũng rất bình thường không quá quen thuộc.

Được Đường Du cắt nối video clip, ghi lại sự thay đổi to lớn của cô gái từ cuộc thi cho đến nay.

Lần đầu tiên chưa quen đi trên sàn T, lần đầu tiên chụp hình nên khá cứng

ngắc.

Mặc dù hai biểu hiện lần đầu tiên này, nhưng lại tốt hơn nhiều tiền bối đã có kinh nghiệm lâu năm trong giới người mẫu.

Mà lần đi cuối cùng, lần chụp ảnh cuối cùng trong cuộc thi.

Trong đó biểu hiện của cô gái, chỉ có thể lấy từ kinh điển để hình dung.

Nếu nói ở sân thượng Tinh Quang, ấn tượng của anh với cô ấy chỉ ở bên ngoài, nhưng sau khi xem xong video clip thì ấn tượng của anh với cô gái đã phong phú kiên định hơn không ít, càng tăng thêm một phần thưởng thức.

Thưởng thức, anh hữu ý vô tình chú ý đến những việc có liên quan đến cô, ví như cô làm phát ngôn cho nơi nào đấy, ví như cô tham dự buổi diễn thời trang nào, ví như cô lên bìa tạp chí nào, lại ví như nội bộ Tinh Quang tiến hành khảo sát thành tích của người mẫu...

Nhìn ngắm, thưởng thức của anh với cô cũng từng bước tăng lên.

Lần thứ hai nhìn thấy người thật, là ngày Đường Kiên Thịnh đã đăng ký cho anh chương trình học kinh doanh ở nước ngoài nhưng chưa có sự đồng ý của anh.

Vẫn vào lúc trời sắp tối, vẫn ở sân thượng tầng cao nhất của Tinh Quang, mà anh vẫn núp trong đám lá.

Nhưng lần này anh có ý định trước, mà quả nhiên, cô gái này lại một lần nữa xuất hiện, lại mang giày cao gót của cô đi qua đi lại luyện tập cách đi catwalk, thậm chí cả con đường đi qua đi lại đều không có gì thay đổi.

Anh nghĩ lúc chạng vạng tối đến hoa viên sân thượng này luyện tập đi catwalk, chắc chắn là thói quen của cô gái.

Thời gian không khác lần trước là bao, sau khi cô kết thúc buổi tập luyện, cũng ngồi xuống đất lấm bầm, lúc này trong lời nói không tự cổ vũ mình nữa, mà đang nhớ về người thân.

Đối tượng cô gái đang nhớ đến, chắc là bà nội bệnh qua đời của cô mà Đường Du đề cập đến, vì từ trong lời nói nghe được là bà lão đã mất vì bệnh.

Trong lời của cô gái không có ưu thương, cô bảo đảm với bà lão sẽ sống hạnh phúc vui vẻ, sẽ tìm được người cô thích, và cũng thích cô.

Lại đưa mắt nhìn theo cô gái, nỗi lòng của anh lại một lần nữa được bình yên.

Trong nửa năm gặp gỡ cô gái, mỗi khi tâm trạng anh nhấp nhô, sẽ đến tầng cao nhất của Tinh Quang, nhìn cô gái, nghe một chút chuyện cười của cô, không nhiều lắm, nhưng nói chung đã hình thành một thói quen.

Nói ra rất kỳ lạ, anh chưa từng nghĩ đến sẽ gặp mặt cô gái dù chỉ một lần, anh chỉ xem, chỉ nghe như vậy thôi.

Năm đó vào một ngày nọ, anh đang đi bộ trở về từ Tinh Quang, thấy tấm áp phích quảng cáo trang sức do cô gái ấy làm phát ngôn ở ngoài một cửa hàng nhỏ.

Trong quảng cáo diện mạo cô gái xinh đẹp, vẻ mặt tự nhiên phong phú.

Một khắc đó, thấy cô trên áp phích bỗng nhiên anh nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh chợt nảy sinh suy nghĩ muốn lưu giữ lại hình ảnh cô gái bước đi trong ánh chiều tà.

Anh nghĩ, nếu từ góc nhìn của anh, nếu cô ở trong ống kính của anh...

Sau năm đó, anh theo sự sắp xếp của Đường Kiên Thịnh xuất ngoại, cũng

chuyển trường sang nhiếp ảnh.

Trước khi tiếp xúc với nhiếp ảnh thời trang chuyên nghiệp anh học về thương mại, mà sau khi tiếp xúc với nhiếp ảnh thời trang, cả chính anh cũng không ngờ trong lĩnh vực mới toanh này, anh có thể lấy được thành công ngoài dự đoán trong thời gian cực ngắn như thế.

Khi đạt được giải quán quân nhiếp ảnh thời trang, trong sự kinh ngạc người thứ nhất anh nghĩ đến, đó là cô gái đó.

Ngẫm nghĩ, hiện giờ anh đã có đủ tự tin để lưu giữ khoảnh khắc rực rỡ của cô gái ấy.

Sau này lúc anh nhìn lại chính bản thân mình sau khi gặp Đan Ninh, cùng với thời gian này, phát hiện một khắc anh giờ cao chiếc cúp thì người anh ‘nhớ đến’ nhất trong cuộc đời là cô, mà khi đó anh cũng đã ‘lỡ mất’ cô.

Đơn giản anh biết được cô gái này, ở năm anh đoạt giải ấy đã rời khỏi sàn T.

Vì sao? Vì sao cô gái ấy lại kết thúc kiếp sống người mẫu của mình khi đang ở thời kỳ huy hoàng nhất?

Khi đó điều này làm cho anh có cảm giác nóng vội hoang đường, cho cô gái ấy, càng cho cả chính bản thân mình.

"Đường Dự, đây là người mẫu mà cậu muốn chụp đấy? Sao chuyển sang làm diễn viên rồi? Xem giải trí tin tức trong nước, hình như là vì ai đó." Alva chỉ vào màn hình máy tính nói như vậy: "Ôi, thấy ở đây nói kỹ thuật diễn của người này chẳng ra gì cả."

Ảnh trên màn hình, cô gái gượng cười đáp lại phóng viên vây xung quanh.

Thấy cô gái như vậy, anh cau mày lại.

Không biết cô ấy có biết không, phong thái trong mắt cô đang mất đi từng ngày.

Cô gái thu hút ánh mắt mọi người khi đứng trên sàn T, một nhàn mày một nụ cười đều cương quyết sắc bén, cô gái đó... Đã đi đâu rồi?

Vài ngày sau vào một đêm khuya, không nhớ rõ giờ giấc cụ thể, nhưng do chênh lệch múi giờ chắc hẳn ở chỗ cô gái đang là giữa trưa.

Suy xét một lát, anh vẫn ấn dây số lấy được từ Đường Du.

Chờ đợi một lát, điện thoại được kết nối.

Anh không lập tức lên tiếng, trái lại đầu kia mở lời trước, không phải giọng nói trầm khàn mà anh nghĩ.

"A lô, xin chào, Đan Ninh đang bận, xin hỏi..."

"A lô, có ai đầu dây không?"

"... Xin chào, xin giúp tôi chuyển lời với Đan Ninh, tôi là Đường Dự." Nghe được giọng đàn ông, anh nhất thời không phản ứng kịp, ngón tay cầm di động siết thật chặt.

"Đường Dự? Là ai?"

Đường Dự... Là ai? Anh giật mình, bỗng nhiên nghĩ đến dù nói cho cô gái biết tên của anh thì thế nào, sao anh lại quên rằng, cô hoàn toàn chưa từng biết đến anh.

"Tôi là nhiếp ảnh gia, có lẽ xưng hô thế này thì người khác sẽ biết."

"Quý tài nhiếp ảnh gia đạt được giải quán quân trong cuộc thi nhiếp ảnh thời trang quốc tế." Giọng nói của anh ta cũng xem như gợi cảm có thể khiến phụ nữ mê muội, nhưng lúc anh nghe được thì rất không thoải mái, nên lần đầu tiên trong điện thoại khi nghe được giọng nói đó anh bỗng bắt đầu bài xích.

"Ừm." Anh lên tiếng thừa nhận xưng hô truyền thông đặt cho anh này.

Giọng nói trong điện thoại dừng một chút, anh nghĩ có lẽ phải chờ một lát thì giọng nói anh mong muốn mới xuất hiện.

Nhưng lại truyền đến giọng nói đó, khiến kỳ vọng của anh tan vỡ.

"Có chuyện gì tôi có thể chuyển lời, bây giờ Đan Ninh đang bận." Vẫn là giọng nam làm anh nhúm mày.

"... Anh là đại diện hay trợ lý của cô ấy?"

"Không cần lo lắng, cô ấy bảo tôi nhận điện thoại, có chuyện gì tôi có thể nói với cô ấy." Đối phương cũng không nói bản thân là người đại diện hay trợ lý.

Đột nhiên, anh nghĩ đến suy đoán của truyền thông trong nước đối với việc cô gái liên tục chiến đấu trong giới diễn viên nghệ sĩ.

Có lẽ là vì một đoạn tình cảm, có thể là vì một người...

Vậy người này, sẽ là người đàn ông ở đầu dây điện thoại bên kia sao?

Anh buông tầm mắt, nhanh chóng lại nâng lên, chỉ nói với đầu điện thoại bên kia là muốn mời Đan Ninh làm người mẫu ảnh cho mình.

Mà thật ra anh còn muốn nói, chính miệng nói với cô ấy, hi vọng cô trở về sân T thuộc về cô, lấy lại sự thanh lịch của cô.

Cúp điện thoại di động, anh nghĩ, có phải vào đúng thời điểm, nhưng anh đã gặp sai người rồi không?

Nhưng anh, lúc đó không biết.

Sau cú điện thoại đó, câu trả lời của cô, đến khi cô mất, anh vẫn không nhận được.

Nói không tiếc nuối, là quá giả dối.

Huống chi, có thể nói sự tiếc nuối này, về sau đã thúc đẩy anh gặp gỡ cô người mẫu mới Tĩnh An kia.

Lại bấm số riêng của Đan Ninh, là một ngày rất lâu sau đó.

Mà vài năm trước, anh chụp không ít ảnh cho rất nhiều người mẫu vang danh quốc tế, cũng nhờ ảnh chụp của anh khiến cho một số ít người mẫu không có tên tuổi trong thời gian ngắn tiếng tăm vang xa, tác phẩm ảnh của anh cũng nhiều lần được đăng trên các tạp chí Fashion. Sự nổi tiếng của anh lan truyền rộng trong giới thời trang, nhưng không đổi được suy lưu luyện của anh.

Có lẽ Alva nói đúng, anh có thói quen xa lánh người khác, nếu cứ thế sẽ không thích hợp đảm nhiệm công việc chụp ảnh và giao tiếp với người mẫu, mà anh đi con đường này chỉ vì ngoài ý muốn.

Ngày đó trước khi gọi điện thoại cho cô, Alva đã điện báo, câu đầu tiên đó là chính thức công khai tin tức kết hôn của Tiêu Mặc Phàm và Lý Na.

Anh nghe xong thì hoàn toàn không hiểu, nếu không phải sau đó Alva giải thích, anh sẽ không nghĩ đến Đan Ninh. Dù sao đã lâu lắm rồi anh cũng chưa chú ý đến tin tức của cô.

Có thể nói lúc này đây anh từ Alva nghe được đại khái về chuyện sau khi Đan Ninh tiến vào giới diễn viên và bên ngoài đưa tin về tình cảm của cô.

Anh thở dài, vì nhớ lại cảm thấy không đáng giá cho cô chút nào.

Ngay sau đó, anh lục dãy số trong danh bạ ra, không nghĩ nhiều đã gọi qua.

Điện thoại được bắt rất nhanh, nhưng đầu bên kia không có tiếng ai truyền đến.

Lúc đó, anh không cúp điện thoại, hoặc có lẽ anh đã ấn lại dãy số ấy.

Không lâu sau, trong điện thoại dần có tiếng động, nhưng âm thanh này không khó nghe ra là tiếng khóc, cũng không khó nhận ra người đó không phải đang nỉ non khóc qua điện thoại.

Là cô... đang khóc ư? Vì sao... khóc?

Tầng thượng Tinh Quang, tiếng nói tiếng cười vài năm trước mang đến cho anh sự bình tĩnh, khi nào thì bị bi thương bao phủ mất rồi?

Anh há hốc miệng thở dốc, nhưng cuối cùng không biết nên an ủi thế nào, nhưng mà nếu nói, bên kia có thể nghe được sao?

Đôi lúc, khi ‘tổn thương’, nhiều người hi vọng bên cạnh có một ai đó có thể lặng lẽ làm bạn.

Vì thế, lúc này anh đành làm một người bạn như vậy thôi.

Dần dần, không thể khắc chế tiếng khóc mà òa lên như một đứa trẻ.

Đợi thời gian yên lặng trôi qua, tiếng khóc chậm rãi nhỏ dần, rồi sau đó lại không còn tiếng động.

Anh nhìn thoáng qua thời gian trò chuyện và đồng hồ, mới giật mình thấy lúc anh gọi cú điện thoại này thì bên cô đã là đêm khuya.

Mà hiện giờ, không phải cô đang ngủ sao?

"Đan Ninh, nếu tình cảm đặt sai rồi, thì bỏ đi cũng được." Anh nghĩ, tiếng khóc của cô, sự tổn thương của cô đều do tình cảm.

Anh đã mở lời, mà trong điện thoại vẫn không hề có tiếng động.

Lại nói, cuộc điện thoại giữa anh và Đan Ninh dường như không có khi nào thuận lợi cả.

Sau lần thứ hai trò chuyện, liên tiếp vài ngày anh đều gọi vào dãy số của cô, nhưng bên kia lại luôn trong trạng thái tắt máy.

Mà trong mấy ngày đó, anh cố ý tìm hiểu về tin tức của Đan Ninh trên máy tính, cũng xem hai bộ phim đầu tiên và cuối cùng của cô ấy.

Không thể phủ nhận, kỹ thuật diễn của cô có tiến bộ, nhưng tiến bộ này vẫn không thể bù lại khuyết điểm của cô.

Một người không có tài năng diễn xuất, chẳng trách sẽ bị khán giả dần dần quên lãng.

Sau đó lại xem ảnh chụp của cô, trong hình ảnh phóng đại, ngũ quan của cô vẫn thế, đáy mắt đuôi mày đã sớm rút đi vẻ ngây ngô và nụ cười vô tư của thiếu nữ, đổi thành đường nét thành thực mềm mại.

Đôi mắt, khóe môi, cô trong tấm ảnh so với trong phim, nhiều hơn một phần tự tin xinh đẹp.

Mà lúc anh nghĩ rằng sau khi kết thúc lần chụp ảnh ở nước ngoài này sẽ tự mình đi tìm Đan Ninh một lần nữa thì...

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nhà Thiết Kế, Val

Tĩnh An không ngờ Val sẽ tự mình đến sân bay đón bọn họ.

Dù sao cách gần bốn năm, lại một lần nữa nhìn thấy Val đứng ở cạnh mình, trong mắt cô người đàn ông này thay đổi không ít, nhưng phong cách ăn mặc vẫn không thay đổi, vẫn mặc áo mũ dệt kim hở cổ, quần âu, giày, cộng thêm một chiếc ba lô màu đen ôm hai vai.

Tên tiếng Trung của Val là Chu An Huy, nếu không phải gia đình gặp nạn, lúc ấy gặp được Đan Ninh, nên anh mới đến được New York để học về chuyên ngành thiết kế trong học viện thiết kế nổi tiếng.

Ai sẽ ngờ được thiếu niên ngày nào bị cha mẹ nuôi vứt bỏ, chỉ sống nhờ vào số tiền quyền góp, nay dựa vào tài hoa của bản thân hiện giờ đã trở thành nhà thiết kế thời trang trẻ tuổi nhất châu Á chạm tay có thể bồng trong giới thời trang Paris.

Tĩnh An không biết, từng có một quyển Fashion Magazine của Pháp độc quyền phỏng vấn Val, trong cuộc nói chuyện, đối với đoạn khổ cảnh này, anh không hề cố kị nói rằng trong khoảng thời gian đó có hai cô gái xuất hiện trong sinh mệnh của anh nên anh mới có được vinh quang như bây giờ, mà trong đó một người tất nhiên là kiếp trước của Tĩnh An.

Tĩnh An biết, nhưng thật sự quen biết Val là sau khi anh đến Paris, hằng năm vào mỗi quý cô luôn nhận được một bộ quần áo mới do anh gửi đến, mặc dù cô từ chối thế nào hoặc muốn trả tiền cho số quần áo đó ra sao, nhà thiết kế có tính cách cổ quái hay thay đổi này vẫn không nhận tiền của cô,

vẫn nhiều lần kí gửi quần áo đến chỗ cô.

Người đại diện và trợ lý hai bên chào hỏi xong, cô gái lễ phép mở lời trước.

"Val, xin chào." Trong giọng nói kèm theo vui sướng khi ‘tha hương gặp cố nhân’.

"Cô là Tĩnh An?" Chỉ cao hơn một chút so với cô gái mang giày đế bằng này, người đàn ông vừa cau mày đánh giá sơ Tĩnh An vừa vẽ vờ thêm chuyện để hỏi.

Giọng nói lạnh lùng nghiêm trang, cùng với khuôn mặt trẻ con không phù hợp với độ tuổi của Val, cảm thấy có phần quái dị.

Tĩnh An gật đầu, chưa kịp nhiều lời, người đàn ông đã chuyển đề tài.

"Thật ra trước đây có xem đoạn video clip cô đi catwalk show, người mẫu cho buổi diễn thời trang này tôi đã chọn xong từ lâu, là người mẫu da trắng không có ngoại lệ." Cúi xuống, rồi nói tiếp: "Đương nhiên, hiện giờ tôi cũng không tính tuyển chọn một người mẫu khác để thay thế."

Nhưng tại sao cô là người tóc đen mắt đen lại được mời đến? Tuy từ xa mời một người mẫu đến, rồi lại mời người ta trở về, lấy tính cách hay thay đổi của Val thật sự có thể làm ra chuyện như vậy.

Trong mắt Tĩnh An dâng lên kinh ngạc, nhưng không vội, đồng thời cô liếc về phía Trần Sâm ý bảo anh ta nên chờ đối phương nói tiếp.

"Nhưng trong clip cô đã khiến tôi thay đổi chủ ý." Một khắc trước vẫn lạnh nhạt, giờ khắc này bỗng đề cao âm lượng. Đột nhiên chuyển đổi, dường như khéo môi Val bỗng xuất hiện độ cong: "Trong mắt cô nói cho tôi biết rằng cô muốn thành công, Tĩnh An. Mà tôi cũng muốn nhìn thấy cô thành

công."

Val nhớ đến khoảnh khắc bản thân xem đoạn video clip catwalk show đó, trong đôi mắt ấy của cô gái có vài phần tương tự Đan Ninh, chỗ sâu nhất nơi đáy mắt toát ra thần sắc giống hệt Đan Ninh khi đi trên sàn T quốc tế, vẻ mặt lan tỏa sự cương quyết nồng liệt.

"Cho nên tôi đã thêm một người mẫu mới vào buổi diễn, cũng là người mẫu tóc đen duy nhất."

Khi Val nói hết lời, anh nhìn thấy cô lập tức tươi cười, trông như kim cương đã được mài dũa, tỏa ra ánh sáng long lanh, ngạo nghễ tự tin.

Rất giống tư thái kiêu ngạo độc nhất vô nhị mà anh đã thấy trong clip khi cô đi trên đài T, cái cười nhoẻn miệng cũng cực kỳ giống Đan Ninh khi bước lên đài T.

Mà Tĩnh An, sau này, lại nhớ đến Val như tùy tính thay đổi chủ ý, thật ra sự thay đổi này đa phần là vì anh cho rằng cô giống Đan Ninh.

Ngay cả Val cũng nhìn thấy khát vọng thành công trong mắt cô, nên đã cho cô cơ hội thành công.

Nhưng cơ hội thành công này, theo như Val nói: "Nếu muốn trở thành người mẫu nổi tiếng ở nước ngoài, so với trong nước thông qua các cuộc thi phiên phức hoặc thông qua các loại tuyên truyền giải trí, có lẽ sẽ trực tiếp hoặc có lẽ sẽ khó khăn hơn. Ở đây chỉ cần một tấm hình phát ngôn quảng cáo hoặc một buổi diễn thời trang, nếu muốn một lần có thể làm một người mẫu đó trở thành con cưng được chú ý trong giới thời trang, thì phải xem liệu cô có năng lực được người liếc mắt một là ‘biết tổng’ hay không. Nếu không có khả năng đó, thì sẽ không ai muốn dùng cô."

Đương nhiên thực lực quyết định toàn bộ khả năng phút chốc thành công

hoặc mãi mãi thất bại, đây đúng là lý do Tĩnh An lựa chọn đánh cuộc sự nghiệp của mình ở Paris.

‘Val’ là thương hiệu thời trang do Val tự mình sáng lập, năm đó ở tuần lễ thời trang xuân hạ Paris, vốn vì trong tác phẩm thiết kế biểu hiện sự đơn giản mà duyên dáng cùng với họa tiết khá độc đáo, trong một đám thương hiệu quần áo mới có vẻ đặc biệt xuất chúng.

Sau năm đó, lượng tiêu thụ của ‘Val’ không chỉ tăng lên từng năm mà còn vượt qua nhiều thương hiệu lớn khác, nhưng bản thân Val càng được tăng lớp thượng lưu ưu ái, vì chế tác nhiều phục sức độc nhất vô nhị cho những người nổi tiếng hoặc siêu sao.

Lần này buổi biểu diễn ‘Val’ xuân hạ của Val được tổ chức vào tháng giêng, lấy chủ đề ‘Người phụ nữ của đêm’, nhấn mạnh việc vận dụng thiết kế ren đen trên vải, toát ra vẻ gợi cảm ẩn giấu trong khí chất thanh lịch nữ tính của phái nữ.

Cũng vì để có thể thể hiện tốt ý nghĩa của buổi diễn này, để chủ đề lần này thật hoàn mỹ nên model anh lựa chọn không phải là những người mẫu trẻ tuổi.

Nhớ đến buổi sáng Tĩnh An mặc áo gió lao động và quần jeans được trước phòng thử đồ, Val hơi hoài nghi hoặc nói là lo lắng cho cô người mẫu trẻ tuổi này, không biết có không chế được quần áo anh thiết kế không, hơn nữa còn phải biểu đạt thật chính xác ý nghĩa của nó.

Mà khi Tĩnh An mặc chiếc váy dài màu đen do anh thiết kế xuất hiện trước mắt anh, nghi ngờ và lo lắng trước đó hoàn toàn tiêu tán.

Tĩnh An nâng đôi tay đeo găng tay ren lên, vén tóc hơi che ánh mắt sang một bên, làm lộ ra gương mặt được trang điểm nhạt của cô, ngũ quan xinh

đẹp mang vẻ yên tĩnh dịu dàng khéo léo của mỹ nhân phương Đông, hòa trộn cùng nét sắc bén gợi cảm của người đẹp phương Tây.

Làm Val khiếp sợ là, sau khi Tĩnh An mặc váy dài vào, mặc dù có khuôn mặt thiếu nữ, nhưng không biết có phải vì quanh cô tỏa ra khí chất tao nhã mà ma mị không, lúc anh nhìn mặt cô thì không nhận được cảm thấy khuôn mặt cô hơi mơ hồ, lại từ khuôn mặt của cô chuyển sang ánh mắt sau khi truyền vào tâm trí thì nó thật sự là một vẻ mặt khác không thể nhìn thấy rõ, nhưng tuyệt đối là một gương mặt không thuộc về người trẻ tuổi.

Người đó chỉ lẳng lặng đứng như vậy, đã khiến trong đầu người khác phải suy nghĩ khi cô bước đi thì hào quang tươi đẹp sẽ bắn ra bốn phía thế nào.

Val hơi híp mắt, hoàn toàn hài lòng nâng khóe môi, cười nói với cô gái: "Tôi nghĩ tôi nên cân nhắc việc thay đổi thứ tự người mẫu ra sân một chút."

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 59: ‘Val’, Haute Couture [1]

[1] Haute Couture: chủ yếu vẫn chỉ ở Paris và được Luật bảo vệ, do Phòng Thương mại và Công nghiệp Paris (Chambre de commerce et d'industrie de Paris) quản lý. Haute Couture là may đo cao cấp thực hiện những trang phục thời trang được đặt may riêng do các hãng nổi tiếng thực hiện. Nguyên văn: "Val" 高级定制秀 mà cụm tiếng Trung này mình bỏ vào google thì nó ra tên tiếng Pháp là thể này, cho nên mình đổi thành tiếng Pháp luôn.

Trang phục được thiết kế cao cấp, không giống với dây chuyền sản xuất đại trà, đằng sau mỗi một bộ Nghệ Thuật độc đáo đều phải mất hàng chục, hàng trăm thậm chí hơn hàng ngàn giờ, mới có thể ‘tinh điều tế trác’ [2] ra. Cũng chỉ thông qua sự chậm rãi và cẩn thận này, cuối cùng những bộ quần áo thời trang được thiết kế riêng này sau khi hoàn thành mới lộng lẫy hiếm có như vậy.

[2] tinh điều tế trác: tinh tế mài giũa

Kết quả là, Pháp được đánh giá cao về thời trang, lãng mạn và sang trọng, và được ca ngợi là ‘trung tâm thời trang’ của thế giới, như vị Thái Đẩu K luôn đeo mắt kính bím tóc bạc dài kia đã nói thể này trong phóng sự về thời trang, đây là kho báu dân tộc của nước Pháp.

Vì thế, hằng năm ‘người đứng đầu trung tâm thời trang’, các chương trình Haute Couture của các thương hiệu và các nhà thiết kế thời trang ở Paris luôn có thể thu hút sự chú ý của mọi người.

Năm nay, buổi Haute Couture độc nhất vô nhị đầu tiên của ‘Val’ đương

nhien cũng trốn không khỏi sự quan tâm của mọi tầng lớp xã hội.

Mà muốn nói đến cùng buổi biểu diễn này đạt được sự chú ý thế nào, thông qua tổng biên tập tạp chí 《MODE》của Pháp công khai tuyên bố rằng đã sớm nhờ Val sắp xếp cho hàng ghế đầu tiên có vị trí xem tốt nhất, thì đã có thể nhìn ra manh mối rồi. Chưa kể đến vị khách quý danh dự, người được gọi là ‘Caesar Đại Đế của ngành thời trang’, nhà thiết kế nổi tiếng K, vì thế có thể thấy rõ trong số những nhà thiết kế mới, Val là đối tượng được K cố ý cân nhắc, buổi Haute Couture cao cấp thế này sao không được quảng bá mạnh mẽ trong và ngoài nước chứ.

Một buổi biểu diễn thời trang, không những thưởng thức trang phục, mà còn xem người mẫu.

Buổi Haute Couture của Val, truyền thông ngoài thám thính thiết kế thời trang của ‘Val’ ra, tất nhiên không ít người còn muốn hỏi Val lựa chọn người mẫu nào, trong đó có supermodel nào, người mẫu first face và vedette [3] là ai.

[3] First face và vedette: trong một show diễn thời trang có hai vị được quan tâm nhất là vedette & first face. Nếu first face là người mở màn show diễn, gây ấn tượng đầu tiên cho người xem về bộ sưu tập thì vedette là người kết thúc show diễn bằng những thiết kế đặc biệt nhất, vedette có nhiệm vụ đảm bảo màn kết diễn ra thật hoành tráng và làm cho người xem được mãn nhãn! Ngoài ra, các Vedette sẽ có vinh hạnh được xuất hiện cùng nhà thiết kế để chào kết màn.

Dù first face cũng rất quan trọng vì là người mở màn cho cả buổi trình diễn, tuy nhiên vị trí vedette vẫn được ưu ái hơn cả vì bất cứ nhà thiết kế nào cũng muốn show diễn của mình kết thúc thật hoành tráng và ấn tượng. Chính vì lẽ đó mà vị trí vedette xưa nay vẫn luôn được suy tôn như ngôi sao của sàn Runway. (Nguồn: canifa.com)

Nguyên văn là ‘người mẫu mở màn và áp trụ’ (开场和压轴的模式) mà thấy ‘áp trụ’ khá tối nghĩa, nên mình thay một chút thành first face và vedette (từ chuyên môn trong giới) để thể hiện rõ sự khác nhau và quan trọng giữa người mẫu xuất hiện đầu tiên và người mẫu xuất hiện cuối cùng, nên ở những chỗ tác giả để ‘áp trụ’ thì mình sẽ sửa thành ‘vedette’ luôn.

Đối với mấy câu hỏi này, Val hoàn toàn không lảng tránh, giới về lợi dụng truyền thông dư luận để tuyên truyền, anh vui vẻ để lộ ra một số người mẫu được tuyển chọn.

"... Hi vọng tên tuổi người mẫu tôi nói ra trên đây, cùng với supermodel Aimee sẽ mở màn có thể đưa đến càng nhiều sự chú ý cho buổi diễn thời trang lần này." Val trả lời kèm theo sự hài hước.

Anh lại cười, vẻ tươi cười trên khuôn mặt trẻ con trông rất giống một thằng nhóc đang giấu giếm bí mật gì đó, nói tiếp: "Về phần kết diễn, người mẫu vedette lên đài, thì không nằm trong số người mẫu tôi vừa nêu..."

Trong lúc nhất thời, lời Val nói làm tan vỡ suy đoán của phóng viên giới truyền thông về người mẫu kết diễn trong những cái tên mà anh đã nói, nhưng không đợi bọn họ hỏi tiếp, Val đã dựng thẳng ngón trỏ dán lên môi, ý bảo đây là bí mật không thể nói.

Không thể nghi ngờ, ‘bí mật’ về người mẫu thần bí mà Val không ‘bật mí’ này, khi Haute Couture ‘Val’ còn chưa bắt đầu thì đã nhận được rất nhiều sự chú ý.

Chẳng qua đối với sự chú ý về vedette lần này, tất cả mọi người đều tập trung tiêu điểm vào tên tuổi một số supermodel mà Val chưa đề cập đến.

Nhưng mà, dù phương hướng này sai lệch hay chính xác, nó vẫn tiếp tục duy trì đến ngày tổ chức Haute Couture ‘Val’.

Ngày Haute Couture ‘Val’ diễn ra, là một ngày rất bình thường trong tháng, thời tiết Paris hay thay đổi, sau hai ngày nắng thì từ buổi sáng hôm nay đã bắt đầu có một trận mưa nhỏ ngoài dự đoán, nhiệt độ giảm xuống vài phần.

Không khí lờ mờ và ẩm ướt của ngày mưa làm rất nhiều người đi đường cảm thấy phiền muộn và chán nản, nhưng thời tiết ‘không thoải mái’ này lại không hề ảnh hưởng đến khách quý đã đến hội trường.

Giờ phút này ở hội trường, trong mắt của những người nổi tiếng được mời đến, nơi này đã được biến thành một tòa lâu đài cổ có từ lâu đời, làm người ta hoảng hốt như lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Màu đỏ thắm phối với hoa văn cầu kỳ màu vàng trên vách tường, một bên treo một số tranh sơn dầu với khung ảnh gỗ được lồng kính phía trong, cùng với khung hình điêu khắc cũ kỹ theo phong cách Gothic quái dị hoang đường, một hai cốc đèn dầu cổ, mặt khác thêm một băng ghế dài mềm có chỗ tựa lưng, cùng thảm treo tường tinh xảo đầy tính nghệ thuật... Những màu sắc đó đều tô đậm lên thời kỳ Trung Cổ của Pháp, lộ ra sự hoa lệ đã suy tàn.

Trong này làm người chú ý nhất là ở giữa có một chiếc lò sưởi đá cẩm thạch âm tường được chạm trổ tinh xảo đang âm ỉ cháy, hai bên cạnh lò sưởi âm tường là hai thanh gỗ màu hồng có hoa văn trang nhã hơi có chút phai màu tạo thành khung cửa.

Lúc mọi người còn đang trầm mê trong bối cảnh mang đến hiệu quả thị giác đồ sộ này, thì trong âm hưởng cũng vang lên một ca khúc Âu châu thời Trung Cổ Pháp, giai điệu trầm ổn khuếch tán vào mỗi góc hội trường, hòa hợp với tòa lâu đài cổ, càng mang đậm bầu không khí thời Trung Cổ, điều này khuấy động sự mở màn của ‘Val’.

Cùng lúc đó, theo âm nhạc uyển chuyển, người mẫu cao gầy mặc trang phục ‘Val’ đi ra từ cánh cửa gỗ bên cạnh lò sưởi âm tường. Khác với các loại vải màu sáng được sử dụng phổ biến trong thời trang xuân hạ khác, lần này thời trang ‘Val’ táo bạo lấy hai màu đen xám làm chủ đạo, phối với phong cách thiết kế theo kiểu Gothic hiện đại, cùng với nghệ thuật thủ công mỹ nghệ, đồ trang sức dùng ren viền tơ, thêu, lại lấp lánh ánh sáng đá lai nhân [4] sáng bóng, tổ hợp hoàn mỹ nhưng lại khiến ‘Val’ hoàn toàn không nhiễm sắc màu âm u mà có vẻ đề nén nặng nề, lộ ra khí chất nữ tính thần bí hấp dẫn như màn đêm, khí chất vừa lúc hòa hợp với tòa lâu đài cổ đầy bí ẩn.

[4] đá lai nhân: khá giống kim cương (mình kèm hình ở dưới nhé).

Mà supermodel Aimee mở màn, âu phục cổ tròn đen xám đan xen với thắt lưng ca rô, mái tóc vàng được giấu trong chiếc mũ đen mềm mại bằng ren, càng giống như Thiên nga đen đang đội vương miện kim cương, vô cùng xinh đẹp, càng tạo nhã gọi cảm đến tột cùng.

Sau đó người mẫu lục tục nối đuôi nhau đi ra, hóa trang và mũ trang sức cũng đều tương tự với Aimee lên đài lúc đầu, mũ đều dùng chất liệu ren hoặc sa mỏng màu đen, lấy satin màu lam che mắt, trong sự kinh ngạc như lơ đãng đã xây dựng nên sự điển nhã và hấp dẫn, khiến tim người ta đập thành thịch như bị quyến rũ.

Mặc dù buổi diễn chỉ vừa mới bắt đầu, nhưng không thể nghi ngờ, lần này Val đã bỏ ra một số vốn lớn để chế tác, cho dù chi ra cao hơn thu vào, nhưng nhất định sẽ là một buổi diễn thành công đầy mãn nhãn, vì dĩ nhiên nó đã mở ra cho thương hiệu ‘Val’ một con đường cao cấp hơn.

Thời gian thưởng thức mỹ nhân mỹ phục vô thức trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến thời khắc ra chào cảm ơn của buổi diễn này.

Lúc này, phóng viên tương đối nhạy cảm đã yên lặng dời ống kính lên đài

người mẫu từ lâu, mà một số người có xem tin giải trí cũng ngầm hiểu nhìn về phía cửa.

Bọn họ, đều đang chờ xem, supermodel ‘bí mật’ trong miệng Val kia, đến cùng là ai mà có thể khiến Val giữ bí mật đến bây giờ.

Âm hưởng không ngừng truyền đến bản nhạc thời Trung Cổ Pháp, như một nhà thơ đang trầm bổng ngâm xướng, truyền đạt một đoạn thơ ca về một tình yêu xưa duy mỹ.

Mà trong khúc ca như mộng như ảo này, cuối cùng cũng nghênh đón vedette lên sàn.

Hôm nay Tĩnh An, vẫn mặc chiếc váy ôm màu đen ngày ấy đã thử ở phòng làm việc của Val, nhưng có điều đã được sửa chữa đôi chút, hiện giờ càng có vẻ hòa hợp.

Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, rồi sau đó từ từ thở ra. Trong lúc này nhịp tim đập nhanh hơn nhiều so với ngày xưa, tỏ rõ cô đang rất hồi hộp, cùng với cảm giác hưng phấn đang mãnh liệt trào dâng.

Cảm xúc như vậy đã xuất hiện từ khi biết được cô sẽ là vedette cho đến lần tập thử cuối cùng, rồi đến lúc này, rõ ràng nó càng sống động hơn.

Cô gái mở mắt ra, cũng buông lỏng năm tay, trong mắt cô thoáng qua tự tin không hề che giấu, chậm rãi giẫm lên cầu trời, cũng bước lên con đường huy hoàng của chính cô.

Ren, từ trước đến nay là nguồn cảm hứng cho rất nhiều nhà thiết kế thời trang, cũng là một vật liệu không thể thiếu trong tay bọn họ, chỉ vì nó bày ra sức hấp dẫn không lồ, mà không có một chất liệu nào có thể quyến rũ và gợi

cảm bằng, trong số đó ren thêu thủ công đứng đầu, do những thủ pháp khác nhau của những thợ thủ công khác nhau, mỗi một tác phẩm ren thủ công được làm bởi mỗi một người đều là sự tồn tại độc nhất vô nhị trên thế giới.

Khi vị người mẫu khiến ‘vạn chúng chờ mong’ đi ra, cái đập vào mắt mọi người đầu tiên đó là bộ váy lễ phục ren đen được may chủ yếu bằng thủ công và trang trí bằng những vật liệu sang trọng đẹp đẽ quý giá, tầng ngoài là sa mỏng màu đen thẫm thấu phiêu dật, hai bên là dây đeo choàng lên người người mẫu, cắt ra một hình chữ V sâu ở đường viền cổ áo, hiện ra chất liệu ren bên trong và tạo ra hiệu quả các lớp vải xếp chồng lên nhau, hiệu quả này, từ cổ áo bên ngoài ôm lấy đường cong của người mẫu rồi xòe ra lướt trên mặt đất, việc vận dụng hoa văn bằng vải ren tinh tế khéo léo, đã mang đến thịnh yến thị giác vượt qua sức tưởng tượng.

Tuy nhiên, phục sức hoa mỹ như vậy nhưng vị xuất hiện trên cầu trời này, là một người mẫu vô danh tóc đen con người đen đã làm mọi người hoàn toàn kinh ngạc.

Làm sao có thể là một... người mẫu đến từ phương Đông?!

Làm sao có thể là một... gương mặt hoàn toàn xa lạ?!

Làm sao có thể là...

Lúc mọi người còn chưa tiêu hóa hết ‘bí mật’ làm người ta kinh ngạc đấy của Val, thì mọi người vẫn đang dùng ánh mắt hoài nghi không hiểu nhìn về phía người mẫu phương Đông này.

Người mẫu đội mũ dạ màu đen được trang trí với lông chim và ren, nhưng dáng vẻ cô bước ra đi đến đã lập tức đánh tan hoài nghi trong suy nghĩ của mọi người.

Điểm tuyệt trên váy dài màu đen là những viên đá lai nhân không đồng

đều, kèm với vẻ duyên dáng của người đẹp Đông Phương, qua dáng người thướt tha uyển chuyển liên tục bước đi đã gây nên từng đợt gợn sóng làm sáng ánh mắt của mọi người.

Dưới ánh đèn êm dịu, hai cánh tay thon dài của cô đung đưa theo cơ thể, vòng eo thướt tha trong chiếc váy dài tinh tế, cùng với đôi mắt sắc bén được trang điểm xanh đỏ đan xen, sức cuốn hút ảnh hưởng lớn như vậy, tựa như một nàng Muse [5] dù thế sự xoay vần, thời đại biến thiên nhưng vẫn ngạo nghễ thong thả bước về phía trước, tràn ngập khát vọng nhưng vẫn giữ được vẻ cao quý, điển nhã.

[5] Muse: không chỉ là "nàng thơ", muse là một người đã tạo ra hứng cảm trong một người khác cho một đề tài nào đó (không cần thiết là thơ). Trong thần thoại Hy Lạp, các muse là tiên nữ; cho đến đầu thế kỷ 20 thì đa số mọi người hiểu chữ muse là có giống cái và đa số các nhà thơ mà có muse thì các muse đó thường là một người phụ nữ ít tuổi hơn họ. Ngày nay thì muse là bất cứ cái gì tạo ra hứng cảm cho một đề tài. (Nguồn: vi.wikipedia.org)

Dung nhan tĩnh lặng thời thượng này, đường cong thân thể thon dài và duyên dáng kia của người mẫu trước mắt, lụa đen mỏng như cánh ve, làm tôn lên hoa văn tuyệt mỹ trên phần ren, như một sự cảm dỗ kết hợp với sự quyến rũ của phương Đông lột tả vẻ gợi cảm khó nói thành lời.

Khách quý ở đây, đã có không ít người vô thức so sánh người mẫu Đông Phương này với supermodel Aimee vừa rồi.

Chỉ cần nghe nhiều nên quen thuộc các supermodel, mỗi cô đều có phong cách độc đáo của bản thân. Một số người biết từ trước đến nay Aimee luôn lấy tiết tấu chậm rãi lười nhác, ánh mắt mê ly, dáng đi lung lay sinh động, không lúc nào không tràn ngập vẻ gợi cảm xinh đẹp làm người ta có ấn tượng sâu sắc.

Vậy mà người mẫu Đông Phương này, mỗi một thần thái, mỗi một cử động đều rất quý củ, trông như không có gì mới, nhưng có thể làm người ta cảm thấy bước đi trên đài của cô không chỗ nào không thanh thản tùy tính, mà khi đã chìm vào vẻ nhàn nhã này, thấy được trong mắt người mẫu sự kiên nghị và ngạo nghễ, và trong nháy mắt, đã làm người xem như chợt biến thành một tín đồ đang nín thở để lắng nghe lời vẫy gọi của Muse, si ngốc trước mặt cô.

Người mẫu đến từ một quốc gia phương Đông, nhưng trình độ lại hoàn toàn không thua gì người mẫu như Aimee!

Từ tiếng vỗ tay nhiệt liệt trong số khách quý ở đây, từ ánh mắt toát ra sự thưởng thức cuồng nhiệt của bọn họ dành cho cô, trong lòng mọi người mơ hồ đoán được, vì người mẫu Đông Phương tính danh còn chưa biết này, giới thời trang quốc tế lại sắp nổi lên một sự bùng nổ mạnh mẽ thuộc về Đông Phương.

Người mẫu cuối cùng lên sân, cũng có ý nghĩa tuyên bố kết thúc buổi diễn.

Khúc nhạc sắp sửa hóa lên dấu chấm hết thời Trung Cổ, Val nở nụ cười đi lên đài T, đứng bên cạnh anh, nghiêm nhiên là vị người mẫu Đông Phương mặc váy dài màu đen kia, và phía sau bọn họ là tất cả các người mẫu tham gia catwalk ngày hôm nay.

Khi Val và nhóm người mẫu cùng nhau cúi đầu cảm tạ khán giả, có nghĩa là đại biểu cho Haute couture ‘Val’ hôm nay đã kết thúc một cách tốt đẹp.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Cô Gái Thích Đường Dự

Editor: Gà

Sau buổi diễn là secretparty, ở đây minh tinh có tiếng đều vẫn luôn đến chỗ Val, chúc mừng buổi diễn này thành công, tiếp đó càng không hề bủn xỉn ca ngợi người mẫu phương Đông bên cạnh Val rồi vô cùng tán thưởng.

Không thể không nói, đối với tiếng Anh, tiếng Pháp, Tĩnh An thật sự nghe không rõ những người này đang nói gì với cô, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Val, người đàn ông với khuôn mặt trẻ con kia buồn cười đề nghị cô cứ việc nói ‘Thank you’ là được, dù sao chỉ đơn giản là thừa nhận tài năng của cô thôi.

Đề nghị hài hước của Val, làm Tĩnh An thoáng ngượng ngùng thẹn đỏ hai gò má, nhưng cuối cùng cũng đành áp dụng đề nghị này của anh.

Nhưng cô gái không phát hiện, cô nhẹ nhàng mỉm cười, cho dù chỉ dùng tiếng phổ thông đơn giản để đáp lại lời khen ngợi của người đến, nhưng ngoài ý muốn lại làm đối phương từ trên người cô cảm nhận được sự thân thiết khác biệt khi ở trên sàn T, loại cảm giác thoải mái này tựa như không có khoảng cách, rất phù hợp với phẩm chất dịu dàng riêng biệt của phụ nữ Đông Phương mặc sườn xám trong ấn tượng của bọn họ.

Trong số nhân sĩ thời trang đến chỗ Val chúc mừng, có nhà thiết kế đứng đầu vô cùng có phân lượng của ‘CNL’, K ‘Caesar Đại Đế trong giới thời trang’.

K đã hơn năm mươi, đầu đầy tóc bạc nhưng gương mặt vô cùng có tinh thần và lạnh lùng nghiêm trang.

Khi ông đến, ngay cả Val luôn có tính tình bất định vui cười tùy tiện cũng không khỏi bàng hoàng hơn, cung kính nói chuyện.

Đương nhiên Tĩnh An biết vị lão nhân này rất có địa vị trong giới thời trang quốc tế, thấy Val và ông ấy trò chuyện với nhau rất vui vẻ, tất nhiên cô cũng muốn nói vài câu, cho dù chỉ để biểu đạt sùng kính đối với ông, nhưng bất hạnh thay ngôn ngữ không thông, lời này không thể nói rõ, nhiều nhất nhờ Val chuyển đạt một chút ý tứ của cô.

Nhưng cô không nghĩ đến, K cũng nhờ Val giúp ông chuyển đạt lời mời đến cô.

"Không cần tiến hành phỏng vấn, trực tiếp được K chỉ định làm người mẫu cho buổi Haute Couture tuần lễ thời trang Paris vào tháng ba của "CNL", Tĩnh An, đây càng khẳng định vinh quang của cô." Sau khi K rời đi, Val nhìn thấy trong mắt Tĩnh An là sự vui sướng bất ngờ: "Tôi rất vui mừng, thành công của cô so với dự đoán của tôi thì đến nhanh hơn rất nhiều."

So với thương hiệu mới 'Val', thì 'CNL' đã thành lập gần trăm năm có thể nói là một thương hiệu xa xỉ đã vang danh toàn nước Pháp, Haute Couture của nó càng thu hút ánh mắt của toàn cầu!

Còn chưa hoàn toàn 'tỉnh táo' khỏi lời mời trước khi đi của K, cho đến lúc này lời Val nói như làm cô bừng tỉnh rơi xuống khỏi tầng mây hạnh phúc, ánh mắt trong trẻo dần dần hiện rõ kích động, Tĩnh An nói với Val: "Val, cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội lần này, nếu không phải vậy..."

Mà giờ phút này bọn họ càng không dự đoán được, buổi Haute Couture cuối cùng trong quý của 'CNL', vị Thái Đấu trong giới thời trang này không

chỉ nắm tay Tĩnh An đi lên đài chào cảm ơn, sau đó trong tiệc cốc tai đã tuyên bố với giới truyền thông cô gái mắt đen bên cạnh đúng là Muse phương Đông mà ‘CNL’ đã chờ mong từ lâu. Trong lúc nhất thời, kể tiếp Tĩnh An nhanh chóng lên trang bìa tạp chí《MODE》của Pháp, giới thời trang càng oanh động hơn.

Trở lại hiện tại, lúc Tĩnh An đang nói ‘Nếu không phải vậy...’ Lời sau chưa kịp thốt lên thì một cô gái tóc vàng chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ rồi bỗng nhiên gọi tên Tĩnh An.

Tiếng Trung khó phát âm, không cẩn thận nghe thì khó có thể nhận ra âm điệu này là tiếng Hán.

Tĩnh An sững sốt vài giây, nhìn thẳng vào cô gái đang đến, không khỏi dâng lên nghi hoặc, nghĩ rằng, vừa rồi Aimee gọi tên cô sao?

Aimee, supermodel người Anh xếp thứ 5 trong bảng xếp hạng người mẫu thế giới mới nhất hiện nay. Lần đầu tiên Tĩnh An nhìn thấy cô ấy, là ở buổi tập thử của ‘Val’.

Nhưng cho đến lần tập cuối cùng, Tĩnh An nhớ cô và Aimee chưa từng nói chuyện với nhau.

Lúc này, làm sao đối phương có thể gọi tên cô?

"Cô là... Tĩnh An?" Chắc hẳn đã biết ngoại ngữ cô gái không tốt, Aimee dùng tiếng Anh đơn giản chậm rãi hỏi lại, Tĩnh An được thích đó ư?"

Một câu ‘Vâng’ bằng tiếng Anh chợt bị dập tắt vì câu hỏi cuối cùng của Aimee. Tĩnh An nhất thời giật mình vì câu hỏi đó.

"Không phải cô? Nhưng Christina nói cô tên là Tĩnh An, người mẫu Đông Phương tên Tĩnh An có rất nhiều à?" Aimee nhíu mi, ngữ tốc vô thức nhanh

hơn, trong lời cô nhắc đến Christina là một ca sĩ người Anh đã thừa nhận biểu hiện của cô cũng đã hỏi tên cô: "Cô có quen Kelly không? Anh ấy đã giúp cô tạo hình rồi đúng không?"

Ôi thần linh ơi, Aimee cứ liên tiếp đặt câu hỏi, Tĩnh An chỉ nghe rõ đôi phương hỏi cô có quen biết Kelly không, đang muốn trả lời, lại bị Val bên cạnh đoạt trước.

"Aimee, cậu không thấy tôi à?" Val và Aimee là bạn tốt, lúc này dí sát vào nói, làm cô gái tóc vàng này xấu hổ trừng mắt nhìn, nói xin lỗi: "Làm sao có thể không thấy được, chỉ là..."

"Chỉ là những chuyện có liên quan đến người trong lòng cậu sẽ luôn luôn xếp hạng nhất." Val giấu cột người đẹp tóc vàng có tính tình vội vàng hấp tấp khác xa với vẻ ngoài kiêu mị này.

Ngược lại cười liếc mắt nhìn Tĩnh An, nói với Aimee: "Tĩnh An cậu nói chính là Tĩnh An trước mắt này đây." Tầm mắt Aimee cấp tốc trở lại gương mặt cô gái, nói: "Cũng là cô bé được thích đó."

Đường Dự chuyên gọi điện thoại đến nhờ anh hỗ trợ chăm sóc cô gái thật tốt, làm sao có thể không phải là người mà tên lạnh nhạt kia ưa thích chứ. Val nghĩ đồng thời cũng thuận miệng trả lời câu hỏi của Aimee.

Nhớ đến lần đó Đường Dự cố ý gọi điện, cùng với sau đó điện thoại hai lần nữa hỏi thời gian của buổi diễn thời trang. Khi anh còn ở cùng với Đường Du thì chưa từng nói chuyện ‘thời gian lâu’ vậy đâu.

Val lại ý vị thâm trường liếc nhìn cô gái bên cạnh.

"Người trong lòng mà Kelly nói với tôi thật sự là cô?!" Lúc này ngũ quan lập thể tinh xảo của cô ấy hơi trừng lên, chặt chẽ nhìn Tĩnh An, xem dáng vẻ như muốn nhìn thấu cô gái.

Đây là người trong lòng... của người đàn ông phương Đông thoát nhìn lạnh lùng nhưng cũng biết rung động, mà anh đã dành sự rung động của mình cho một cô gái như vậy.

Thật ra lần đầu tiên tập thử cho ‘Val’, cô ấy đã phá lệ chú ý người đến từ phương Đông này, người mẫu vốn ngoài kế hoạch của Val.

Bởi vì cô muốn biết là dạng người mẫu gì, mà có thể để Val thay đổi quyết định cho cô ấy làm vedette.

Sau đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô gái phương Đông này biểu diễn, đáy lòng cô không phục...

Aimee hơi cắn môi dưới, ánh mắt âm u.

"Aimee, ánh mắt của cậu nói với tôi, nếu đó là cô ấy thì cậu đã phục rồi." Nếu không phục, dựa vào tính cách Aimee sau khi biết rõ sự thật thì đã cười nhạt với Tĩnh An, đâu giống như bây giờ cứ nhìn chăm chăm đối phương.

Val nhún vai nói.

"Tôi đã thích ba năm, vậy còn cô?" Aimee không cam lòng, lại đường đột hỏi cô gái: "Cô thích anh ấy sao?"

Đối diện với một đôi mắt màu lam xinh đẹp, Val nói chen vào xong thì không nói gì nữa làm bây giờ Tĩnh An hơi váng đầu.

Vừa rồi bọn họ nói chuyện tuy cô không thể nghe hiểu hết, nhưng cô có thể nghe được vài từ, hơn nữa lúc này câu hỏi của Aimee, Tĩnh An không khỏi sửng sốt vài phần.

Lại nhớ đến cái tên Aimee này, với Aimee trước mắt đúng thật đã từng xuất hiện trong số những người mẫu mà Đường Dự chụp cho một tạp chí

Italy, mà sau đó người mẫu tóc vàng này còn công khai với truyền thông là muốn theo đuổi Đường Dự.

Hóa ra là... Cô gái thích Đường Dự.

Vẻ mặt Tĩnh An đã ngốc lảng lại càng cứng đờ.

Cô gái không nói gì cộng thêm vẻ mặt mất tự nhiên, làm Aimee nhận không được suy đoán: "Cô không thích."

Không thích ai, Đường Dự sao? Hiển nhiên...

"Không phải." Không biết thế nào, lời phủ định đó khi nào chưa kịp phản ứng đã thốt ra như vậy, Aimee sợ run, chính cô cũng sợ run.

"Cô nói cái gì?" Mà Aimee giật mình chẳng qua vì không rõ câu tiếng Trung của cô gái là có ý gì.

Tĩnh An giật mình kinh ngạc, cũng từ một khắc bản thân vô ý thức phản bác ấy.

Nhưng điều này, thật sự lúc cô vô ý thức đã thừa nhận sao...

Hơi lắc cổ tay, là chiếc vòng tay Bồ Đề không phù hợp với chiếc váy âu phục của sàn catwalk show.

Vòng tay này, trừ lúc đi catwalk show thì tháo xuống ra, thì dường như cô luôn đeo nó.

Lắc đầu, khóe môi cô gái xuất hiện một lúm đồng tiền nhạt, cô dùng tiếng Anh để hiểu giải thích lại tiếng Trung mà vừa rồi bản thân cô không tự kìm chế nói ra: "Làm sao có thể không thích."

Đúng vậy, làm sao có thể không thích chứ.

Một người dịu dàng như vậy, lúc anh ấy cho bạn những điều tốt đẹp nhất, bạn làm sao có thể... chống lại chứ.

Thích... cũng là điều tất nhiên...

Mà không thừa nhận, thì không có nghĩa là nó không tồn tại.

Tĩnh An thầm thở dài, ý cười nơi đáy mắt càng sâu, nụ cười nhỏ ấy tỏa sáng rực rỡ khiến trái tim người ta không khỏi cứng lại khi nhìn thoáng qua.

"Nói chung Aimee đã nói với cô, cô ấy vẫn tiếp tục thích Đường Dự, lại nhân tiện kêu cô hãy giữ chặt người đàn ông tốt đẹp này."

Trước khi rời đi Aimee đã nói một câu cuối cùng, Tĩnh An không hiểu rõ, trái lại Val nhìn thấy nghi hoặc của cô vì thể dịch sơ lời nói của Aimee ra.

"Vì nhất thời đã quên Aimee thích Đường Dự, nếu không đã sớm giới thiệu cho các cô làm quen với nhau rồi."

Những lời này nửa thật nửa giả, câu nói của Val cũng chẳng qua là tùy hứng mà thôi: "Người thích Đường Dự, người trong lòng của Đường Dự, lần gặp mặt nhau này cũng rất thú vị."

Thần sắc Tĩnh An không thay đổi, nghe Val nói một tiếng Đường Dự, lại nghĩ đến cuộc đối thoại vừa rồi của Val và Aimee, dứt khoát tự mình chuyển đề tài, hỏi: "Val, anh và Đường Dự biết nhau à?"

"Ừm, biết." Sau khi trả lời câu hỏi của cô, có lẽ Val nghĩ đến chuyện khác, ý cười trên mặt dần nhạt xuống: "Hơn nữa nếu không phải xảy ra một số việc, hiện giờ Đường Dự cũng nên gọi tôi một tiếng anh rể rồi." Anh lúc này, trước mắt bỗng âm đạm như đang trôi về quá khứ.

Nếu không phải xảy ra một số việc, nếu anh không rời đi, nếu khi đó anh đưa nhẫn cho Đường Du, bọn họ cử hành hôn lễ, thì cũng sẽ không...

"Tĩnh An, về mặt tình cảm thì muôn vạn lần đừng làm ra quyết định sẽ khiến mình hối hận." Val đột nhiên nói nhỏ, nếu nói giọng điệu này là đang giảng giải cho cô gái nghe, không bằng nói anh đang tự độc thoại.

Tiếp đó, giọng điệu chợt chuyển, ý cười nồng đậm hơn: "Đã thấy rõ trái tim của mình, nhưng cũng đừng nên để người ấy đợi quá lâu, cẩn thận cậu ta thay lòng đổi dạ đấy."

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Đây Là Tình Yêu

Editor: Gà

Trước khi rời khỏi secretparty, Tĩnh An cũng không bảo Trần Sâm đến đón, tự mình gọi một chiếc xe, dùng tiếng Pháp không tính thuần thực lắm nói địa chỉ cho cho tài xế, sau đó, xe nhanh chóng lướt qua những tòa nhà xa hoa trong thành thị.

Mà cô ngồi trong xe, chỉ xuất thần nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe hơi.

Hình như từ rất lâu trước đây cô đã thích ngắm vật cảnh ngoài cửa sổ xe, dùng ánh mắt ghi lại những thay đổi ngẫu nhiên trên con đường quen thuộc, mặc dù không thể nói rõ nó biến đổi từng ngày thế nào, nhưng nhìn chúng có một chút cải biến thì cô sẽ chợt cảm thấy, bản thân thuộc về thành phố đó.

Mà giờ khắc này phong cảnh ngoài cửa sổ xe, mặc dù đã nhìn qua vài lần, nhưng vẫn vô cùng xa lạ.

Cuối cùng trong cảnh trí xa lạ này, xe dừng ngay chỗ ở hiện tại của cô, lúc sắp xuống xe thì di động vừa lúc vang lên.

Cô gái bắt máy, nghe đối phương hỏi thăm cô đã về đến chỗ ở chưa, thì vừa lúc xe dừng lại.

"Buổi biểu diễn lần này, em làm rất tốt, Tĩnh An."

Cho dù cách nghìn vạn dặm, khi giọng nói của Đường Dự thông qua di

động vang lên bên tai, dường như người ấy đang đứng cạnh cô vậy.

"Lời này của anh, sẽ làm em nghĩ đến lúc đó anh có mặt tại hiện trường đấy." Tĩnh An nở nụ cười, ánh mắt dưới màn đêm vút qua từng gợn sáng.

"Em nói thế, cũng làm anh nghĩ em đã hy vọng anh ở hiện trường."

Trong điện thoại giọng điệu anh ôn hòa, nhưng nghe vào tai cô lại như có chút hoảng hốt mang theo vẻ hấp dẫn mong đợi.

"Nếu em nói 'Đúng vậy' thì sao?"

Cô gái khẽ chớp mắt, giương mắt nhìn về phía chỗ ở của mình, phát hiện sau khi mình nhận điện thoại, thì luôn đứng tại nơi đã xuống xe, chưa dời một bước.

Tùy ý mỉm cười, vừa chậm chậm nghe giọng nói truyền đến từ điện thoại, vừa từ từ đi đến cửa phòng.

Mà đầu kia điện thoại không ngờ cô sẽ trả lời như vậy, im lặng vài giây rồi nói tiếp: "Anh không đến..."

"Biết anh không đến rồi, ngày hôm qua anh cũng đã nói hội nghị hôm nay không thể không có mặt mà?" Cho dù Đường Dự không nhìn thấy, Tĩnh An vẫn lắc đầu, ngắt lời đối phương.

Thật ra từ sau khi đến Paris, liên lạc qua điện thoại giữa cô và Đường Dự, tuy không thường xuyên, nhưng không chỉ ngẫu nhiên vài lần.

Đối với hội nghị 'Val' lần này, mới đầu anh đã nói với cô rằng anh sẽ đến, nhưng cuối cùng lại vì tạm thời Tinh Quang có việc cần phải giải quyết nên đã thay đổi.

"Tinh Quang vẫn là công ty của em, Đường Dự, anh phải quản lý thật

ngghiêm đây."

"Nghe em nói, giống như anh là kẻ quản lý không có trách nhiệm vậy." Bên này người đàn ông nở nụ cười, trong giọng nói phập phồng chứa ý cười nồng sâu.

Làm Tĩnh An cũng nhếch khóe môi lên.

Dùng vai phải giữ di động, cô gái lấy chìa khóa mở cửa ra, buồn cười, lần này gọi điện thoại, chẳng lẽ vì muốn biết bản thân có phải là một quản lý tốt không à?

Có thể do đoạn thời gian này nhận được nhiều cuộc điện thoại của Đường Dự, ban đầu cô còn vì nộ hôn ở sân bay kia mà không biết nói gì, đến bây giờ đã có thể vui đùa thoải mái.

Mở cửa ra, Tĩnh An dùng tay cầm chặt di động, lại nghe người ấy nói trong điện thoại: "Sau khi mở cửa có thể đến bàn cơm nhìn xem."

Chắc hẳn Đường Dự đã nghe được âm thanh cô mở cửa, nhưng đến bàn cơm nhìn xem là có ý gì?

"Nhìn gì?"

Câu hỏi của cô, Đường Dự không lập tức trả lời, đầu điện thoại bên kia lại yên tĩnh.

Nhưng trong sự yên ắng này, Tĩnh An như cảm thấy gương mặt đứng đắn kia đang cười mong chờ chuyện sắp xảy ra...

Xem ra đáp án, anh muốn cô tự mình đi tìm.

Bật đèn lên, Tĩnh An bấu môi, cau mày đi đến phòng bếp.

Cảm thấy bản thân lúc này, ngoài ý muốn trở về thời thơ ấu chơi đi tìm kho báu.

Chẳng qua cách vài bước, rất nhanh cô gái đã đi vào phòng bếp, đứng bên cạnh bàn ăn, cũng thấy được ‘kho báu’ mà cô muốn tìm rồi.

Trước khi ra khỏi nhà trên bàn còn trống rỗng, thế nhưng giờ phút này bày ra một bình thủy đơn giản.

Tĩnh An không mở nắp bình, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt ở phía ngoài, có loại cảm xúc kinh ngạc không chân thật.

"Thấy chưa?" Trong di động bỗng vang lên, vẫn là tiếng nói chứa ý cười của Đường Dự.

Nghe anh nói xong thì dừng một chút, Tĩnh An cất lời, nói: "Em rất tò mò, ai dám lén vào chỗ ở của em."

"Có chìa khóa ở đây của em, chẳng lẽ là Trần Sâm? Chắc không đến mức do anh tự mình đưa đến đâu nhỉ."

Nghe được câu trả lời thuyết phục ‘Do Trần Sâm đưa đến’, Tĩnh An mới cười: "Anh ấy nhất định cảm thấy "mệnh lệnh" này của anh rất quái dị."

Nhớ khi Trần Sâm biết được tin tức Đường Dự chính là vị thiếu gia thần bí của Đường thị kia, thì kinh hoảng không nhẹ. Sau đó còn thường nói trước đây sao bản thân không đối xử ân cần niềm nở với Đường công tử hơn, lúc này gạt cô làm chuyện lén lút này là ‘cống hiến ân cần’ đấy à.

Nghĩ vậy, Tĩnh An càng cười thành tiếng.

Lúc cô đang cười, trong điện thoại còn nói thêm: "Ném thử xem có hợp khẩu vị không."

"Là canh đại bổ gì sao?" Ấm chế độ loa ngoài của di động, đặt trên bàn, thiếu nữ tự mình mở nắp bình thuỷ ra.

Thật ra bất kể trong bình thuỷ là cái gì, lúc này trong lòng cô đã lấp đầy một chút ấm áp không thể diễn tả được.

Nhưng Tĩnh An không nghĩ đến trong bình thuỷ sẽ là cháo bốc lên hơi nóng, vậy mà vẫn là...

"Là cháo thịt nạc trứng bắc thảo..." Trong nháy mắt cổ họng như bị cái gì chặn, nửa ngày mới rầu rĩ phát ra tiếng.

Không biết có phải bên kia nghe được cô thì thầm không, giọng Đường Dự dưới tác dụng của loa ngoài phát ra bốn phía của cô, anh nói: "Bữa khuya ăn cháo sẽ có lợi cho cơ thể hơn."

Mang chén và muỗng đến, sau khi múc cháo ra, Tĩnh An không ăn, chỉ đưa ánh mắt ngừng trên bề mặt cháo.

Mà cô nhìn một lát rồi bỗng nhiên nói: "Lần này không thêm hành."

"Anh nói rồi, sẽ nhớ được." Không biết xung quanh cô quá mức yên tĩnh, hay đối phương lắng nghe cẩn thận, Đường Dự bên đầu kia không quá lớn tiếng đáp lại cô.

Tĩnh An ngẩn người, khi phản ứng kịp thì không tự nhiên ‘Ừm’ một tiếng.

Cô múc một ngụm cháo, cúi đầu húp xong.

Chỉ có một ngụm, rồi đặt muỗng vào lại trong chén.

"Hương vị cháo này không ngon như anh làm." Hủy loa ngoài, Tĩnh An

lấy điện thoại áp vào tai, ánh mắt hơi mơ hồ nói.

Khoảnh khắc khi húp cháo, cô cho rằng sẽ là hương vị mà cô từng nếm.

Húp xong, mới nhận ra làm sao cháo này có thể do người ở phương xa ấy làm chứ.

"Vậy à, đợi sau này anh lại nấu cho em ăn?" Giọng nói của anh vẫn như bình thường, nhưng ẩn trong đó là một ý cười rất mỏng khó nghe ra.

Ở party của Val lời cần nói đã nói, lúc này từ chối thì có vẻ già mồm cãi láo, Tĩnh An gật đầu, một lúc mới lên tiếng: "... Được".

Tiếp theo, do dự một chút nhưng vẫn hỏi: "À, Đường Dự... Anh nhớ Aimee không?"

Mà nếu giờ khắc này trước mắt cô gái có cái gương, cô sẽ không khó nhìn thấy vẻ mặt quái dị và ánh mắt né tránh của cô.

Sau câu hỏi của cô, bên kia phải suy tư vài giây, mới hỏi lại cô: "Là ai?"

Là ai... Cái này, bảo cô phải nói thế nào...

Tĩnh An lắc đầu: "Không nhớ thì thôi vậy."

Tiếp đó, nhờ Đường Dự đỡ cô, cô đã yên lặng ăn xong chén cháo nhỏ.

"Cháo này là được thưởng sau catwalk show à?"

Cô gái xem như ‘cơm no rượu say’, một tay chống cằm, khóe môi cười lan rộng đến gương mặt, cô nói với đầu bên kia điện thoại.

Không có tiếng trả lời từ điện thoại, không đợi đến khi cô gái bất mãn thì lập tức tiếp tục truyền đến: "Nó là quà của em."

"Sinh nhật vui vẻ, Tĩnh An."

Đáp án bất ngờ, làm hai mắt Tĩnh An hoàn toàn mê mang.

Phía bên cô hồi lâu không có tiếng động, làm tiếng nói của Đường Dự thêm ý cười càng sâu: "Hôm nay là ngày XX tháng 1, không phải đã quên sinh nhật của mình rồi chứ?"

Ngày XX tháng 1, nghĩ lại mới nhớ đây là ngày sinh trên chứng minh nhân dân của 'Tĩnh An'.

Nhưng đây... Không phải là ngày sinh nhật của cô.

Sinh nhật của cô là thứ tư tuần thứ hai của tháng mười hai, là ngày cô được bà nội mang về nhà.

Sinh nhật năm trước của cô đã qua, lúc này sinh nhật năm nay còn chưa đến.

Vì sao muốn chúc cô 'sinh nhật vui vẻ' chứ, vốn cảm thấy mười ngày trước một mình vượt qua sinh nhật cũng không sao cả, lúc này lại được Đường Dự chúc phúc vén lên vài phần mất mát của sự cô độc.

"Đường Dự..." Tĩnh An thu lại nụ cười, ngây ngẩn nhìn vào nắp bình thủy một lát, sau đó khéo môi lại gợn lên một chút ý cười: "Năm nay vào ngày XX tháng mười hai lại ăn sinh nhật với em thêm một lần nữa nhé."

Sinh nhật năm nay, cô không muốn lại chỉ có một mình.

Tĩnh An biết, yêu cầu này của cô hơi kỳ lạ, nhưng trong điện thoại Đường Dự cũng nhanh chóng đồng ý với yêu cầu sinh nhật lạ kỳ này của cô.

Ngày hôm nay trò chuyện với Đường Dự thật lâu, lâu đến cuối cùng, cô rất tự nhiên nói với người ở đầu kia điện thoại: "Này, Đường Dự, chúng ta

thế này rất giống yêu xa đấy nhỉ?"

Trong giọng nói mang theo vài phần làm nũng, có sự bướng bỉnh riêng biệt chỉ dành cho người mình thích.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Vào Năm Ấy (Ngoại Truyện Về Tiêu Mạc Phàm)

Cái năm mà anh tiến vào giới giải trí, vừa lúc người phụ nữ mà anh gọi là mẹ đó thản nhiên nói hi vọng anh rời đi một năm.

Như bình thường, ở thành phố có mức sống cao như thành phố S vậy, một người khó có thể nuôi sống gia đình mình và ba miệng ăn thì làm sao có thể nghĩ nhiều cho một ‘người ngoài’ như anh chứ.

"Bà ta là mẹ của anh! Sao có thể đuổi anh ra chứ!" Lý Na đã nói như vậy, nhưng cô cũng biết chuyện anh bị ‘đuổi ra ngoài’ này sớm muộn gì cũng xảy ra.

"Năm ấy lúc anh vừa trưởng thành mà không đuổi anh đi, ở vài năm lâu như vậy cũng xem như không tệ rồi." Cái nhà kia, anh vốn biết bản thân anh chỉ là dư thừa, ra đi, cũng tốt.

Nếu không phải bốn năm trước ba ở công trường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ông cũng sẽ không tái giá với người vợ sau, mà khi đó người phụ nữ này cho anh vào nhà của bà ta, hiện giờ xem ra chẳng qua là thấy ở có thể lấy được ba phần tiền bồi thường mà thôi.

"Không tệ gì chứ, cho anh ít tiền như vậy, bà ta nghĩ anh có thể tiêu xài bao lâu! Mạc Phàm, nếu không trước tiên anh đến nhà em đi? Chứ hiện tại tiền do anh làm nhân viên cửa hàng kiếm được, đâu đủ thuê một chỗ ở tốt."

"Không cần, anh không muốn làm phiền chú dì." Hoàn cảnh gia đình của Lý Na chỉ tốt hơn so với nhà mẹ anh một chút, hơn nữa một mình anh, mặc

dù chỉ cấp cho một nơi để ở, cũng là chuyện khá phiền toái.

"Có gì mà phiền phức, đều làm hàng xóm nhiều năm như vậy, đến bây giờ ba mẹ em vẫn luôn nhớ kỹ anh."

Tuy Lý Na nói như vậy, anh vẫn lắc đầu từ chối ý tốt của cô ta.

Dù trước đây anh và ba thuê chỗ ở cách vách nhà Lý Na, quan hệ hai nhà cũng tốt, nhưng tóm lại anh không muốn làm gánh nặng, lại càng không muốn Lý Na thấy người thích cô ấy là kẻ hèn yếu.

"Tháng này sắp hết, sau khi có tiền anh muốn nghỉ việc, sau đó đến công trường làm công, ở đó một ngày có thể kiếm được nhiều tiền chút..."

Thật ra đã sớm tính toán, dù sao dựa vào bằng cấp và kinh nghiệm làm việc của anh hoàn toàn không tìm được dạng công việc nào phù hợp.

Mà từ sự tính toán này xem thành nhân sinh, nhưng vì Lý Na hoàn toàn không có ý nghĩ như vậy.

"A, vậy mà em quên mất! Mạc Phàm, anh còn nhớ rõ lần trước em kéo anh đi chụp mấy tấm hình nghệ thuật bán thân gì đó không? Em đã mang số ảnh chụp này kết hợp với việc giúp anh viết xong sơ yếu lý lịch nộp cho giải trí Hoa Hạ rồi. Vốn lo lắng việc này không giải quyết được gì, cho nên không nói với anh."

Anh nhìn về phía Lý Na, hoàn toàn không hiểu cô đang nhắc đến chuyện gì.

"Không ngờ ngày hôm qua nhận được hồi âm, nói anh thứ 5 tuần này đến phỏng vấn. Không bằng mấy ngày nay ở nhà em trước, chờ có kết quả phỏng vấn rồi nói tiếp, nghe nói lần này nếu qua vòng phỏng vấn, Hoa Hạ sẽ cấp ký túc xá cho thí sinh."

Lý Na đột nhiên nhớ đến chuyện này mà kích động lên, làm anh có chút không hiểu: "Giải trí Hoa Hạ, em bảo anh đi làm minh tinh?"

"Mạc Phàm, anh rất đẹp trai, giọng nói cũng dễ nghe, nói không chừng sau khi vào giới giải trí thì có thể trở thành minh tinh lợi hại nhất trong đó đấy."

"Vậy còn em?" Anh nhớ trước đó Lý Na đã tham gia một cuộc thi trên tivi, chắc hẳn cũng muốn vào giới giải trí.

"Em hả, không phải em đã vào Tinh Quang rồi sao, so với làm nghệ sĩ thì em càng thích làm người mẫu hơn!""Vậy anh đây cũng đi làm người mẫu?" Anh muốn làm người mẫu, có thể làm việc cùng Lý Na.

"Không được không được, không nói bây giờ ngành nghề người mẫu này còn chưa nổi, hơn nữa model nam không nổi tiếng bằng model nữ, hơn nữa không phải anh không thích làm người mẫu sao. Nói vậy không bằng đi làm việc có thể kiếm được nhiều tiền mà còn là nghệ sĩ nổi tiếng nữa."

"Mạc Phàm, anh chắc chắn có thể qua vòng phỏng vấn, sau đó làm một ngôi sao lớn nổi tiếng, đến lúc đó em có thể thuận lợi vui vẻ gả cho anh."

Thật ra năm đó, anh biết, Lý Na không thật sự yêu thương anh, mà lời cô nói với anh này, thật ra cũng chỉ có anh nhớ kỹ mà thôi.

Sau đó phỏng vấn, có thể nói bất ngờ thành công, anh thuận lợi trở thành một trong những nghệ sĩ mà giải trí Hoa Hạ bồi dưỡng vào năm đó.

Năm đầu tiên ký hợp đồng với giải trí Hoa Hạ, anh không phải là nghệ sĩ giỏi nhất trong số các nghệ sĩ dự bị, nhưng lại nổi tiếng hơn nhiều so với những người đó, mọi việc với anh rất thuận lợi, ít nhất sau khi kết thúc đào tạo nghệ sĩ, Hoa Hạ đã cho anh tham gia vài vai nhỏ trong một số bộ phim.

Nhưng cũng trong năm đó, con đường người mẫu của Lý Na hình như không được thuận lợi.

Bởi vì một người mẫu tên là Đan Ninh.

Lý Na là một người mạnh mẽ, trước kia khi còn đi học, anh luôn có thể nhìn, nghe được tên của cô ấy mãi mãi xếp ở hàng thứ nhất, thành tích đứng nhất, cuộc thi cũng đoạt giải nhất...

Cô từng nói với anh, cho dù bẩm sinh có gì đó không bằng người khác, như vậy cô sẽ càng nỗ lực để có thể vượt qua người khác.

Anh nhớ hồi nhỏ, có một một năm nào đấy chợ tổ chức một cuộc thi thư pháp, cuối cùng Lý Na bị thua bởi một nữ sinh luyện thư pháp bốn năm nên chỉ dành được hạng nhì, sau khi trở về tuy cô ấy có vẻ không thêm để ý, nhưng khi nghe nói năm thứ hai nữ sinh này sẽ tham gia cuộc thi thư pháp, năm ấy trong thời gian rảnh rỗi cô ấy luôn khổ luyện thư pháp. Kết quả năm thứ hai, cũng trong cuộc thi đó đến phiên nữ sinh này bị hạ gục bởi Lý Na.

Có lẽ cũng vì tính cách nỗ lực này của cô ấy, nên anh mới thích cô.

Nhưng năm ấy khi cô bước vào giới người mẫu, đã xuất hiện một người mẫu dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua được.

Nghe Lý Na nói, người ấy là người mẫu đạt hạng nhất trong cuộc thi đầu tiên của Tỉnh Quang, sau đó vì chuyện người thân mà ngừng làm người mẫu gần một năm.

Năm đó, Lý Na là quán quân trong cuộc thi người mẫu cũng cùng người đó hòa trong nhóm người mẫu mới.

Năm ấy, anh từ chưa từng thấy vẻ yếu ớt của Lý Na, đến nhiều lần thấy cô uể oải mất mát.

Năm ấy, từ Lý Na, anh nghe cái tên Đan Ninh vô số lần, khi mỗi lần nói đến tên này, trên mặt Lý Na không thể xuất hiện lại nét cười vui.

Năm ấy, anh nghe Lý Na nỉ non mấy lần vì bại trong tay người đó nên trong lòng anh không cam lòng, cũng dần dần nổi lên oán hận với người mẫu mang tên Đan Ninh này.

Năm ấy...

Nhưng mà, anh không biết, vào năm ấy, anh đã gặp gỡ cô thiếu nữ đó, cũng là Đan Ninh trong miệng Lý Na.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thật Thật Giả Giả

"Sau đó có phản ứng gì? Có phải mọi người lập tức từ trong nước bay qua, tạo cho Tĩnh An một sự bất ngờ không?" Người đặt câu hỏi, giọng nói hữu ý vô tình lộ ra kích động.

Đáng tiếc, người trả lời chỉ vịn vịn cười lắc đầu: "Không đẹp như mơ vậy đâu, đoạn thời gian này chuyện của Tinh Quang đã đủ khiến anh ấy bận rộn không có thời gian ngủ, nếu thật sự đột nhiên chạy đến, kinh hoảng thì đúng hơn." Khi đó, Đường Khải Thăng không cam lòng 'thoái vị' cố ý để lại không ít 'cục diện rối rắm' ở Tinh Quang cho Đường Dự, tuy Đường Dự giải quyết rất nhanh nhưng cũng không phải một sớm một chiều thì có thể hoàn thành.

"Tĩnh An nghe thấy câu nói kia thì cũng phải nên nói cái gì chứ nhỉ, không biết Tĩnh An có thể tiết lộ điều gì để đáp ứng sự tò mò của chúng tôi không?" Điều quan trọng của công việc phỏng vấn này là nên làm thế nào để thăm dò ** của người tham gia, mặc dù mấy câu hỏi này đã được cung cấp cho họ trước đó rồi.

"Nói gì vậy..." Người trả lời tiếp tục cười, ý cười này rõ ràng càng đậm thêm, nhưng lại mang theo một chút hồi ức phiền muộn: "Người đó à, sau khi im lặng cả buổi thì câu nói đầu tiên, dĩ nhiên là hỏi tôi "chẳng lẽ không đúng sao?". Lúc đó Đường Dự khí định thần nhàn nhưng giọng điệu lại khiến cô á khẩu không trả lời được sự 'tự đắc' của anh, mỗi khi nhớ đến việc này cô luôn cảm thấy buồn cười.

Đương nhiên, sau câu hỏi đó, kế tiếp Đường Dự càng nói nhiều câu khiến cô cảm động hơn, tất nhiên Tĩnh An không nói ra trong buổi phỏng vấn rồi.

Đương nhiên đoạn câu hỏi về tình yêu này của cô, là chuyện sau hai tuần cô và Đường Dự cử hành hôn lễ.

Khi đó cũng là lần thứ hai cô nhận được lời mời phỏng vấn của Thượng Quan Quỳnh.

Mà lần đầu tiên nhận được lời mời phỏng vấn của Thượng Quan Quỳnh cũng là ở trước mắt.

"Nghe nói năm nay Val về nước tổ chức một buổi biểu diễn dành riêng cho các tác phẩm của bản thân, hơn nữa Tĩnh An còn xuất hiện trong buổi thời trang trong nước của Val?" Thượng Quan Quỳnh qua điện thoại vượt đại dương tiến hành phỏng vấn cô.

Đối với tin tức Val sắp tổ chức buổi biểu diễn thời trang trong nước, Tĩnh An nói ‘Vâng’, đồng thời cũng thừa nhận cô đã đáp ứng lời mời tham gia catwalk show cho tác phẩm của Val ở trong nước.

Trả lời câu hỏi cuối cùng của Thượng Quan Quỳnh xong, đối phương lại một lần nữa tán thưởng và cũng chúc mừng cho biểu hiện của cô trong Haute Couture ‘Val’, cùng với tháng này được lên trang bìa tạp chí 《MODE》 của Pháp, Tĩnh An lễ phép nói cảm ơn, sau đó cúp điện thoại.

"Xem ra giới giải trí trong nước vẫn không quên chúng ta." Trần Sâm đang sắp xếp lịch trình cho Tĩnh An, ngồi trên ghế sofa bên tay trái Tĩnh An tự mình vui vẻ nói.

Nói đến đây, anh lại nhìn 《MODE》trong tay đang mở ra, chỉ vào trang tạp chí: "Không ngờ bức ảnh trong triển lãm ảnh lại xuất hiện ở đây."

Trần Sâm chỉ, đúng là ảnh chụp của Tĩnh An với dấu ấn hoa.

Cùng tháng tạp chí《MODE》phát hành thì Haute Couture ‘Val’ chính thức công bố video clip trên trang web, ở nước ngoài, rất nhiều người bình thường quan tâm đến buổi thời trang này vì chú ý đến người mẫu Á châu trong buổi diễn của ‘Val’ kia, tiếp đó người mẫu này lại xuất hiện một cách tuyệt vời trên 《MODE》 lần nữa, đương nhiên càng nhiều nhân sĩ thời thượng cũng bắt đầu biết đến người mẫu Đông Phương này qua tạp chí《MODE》, sau đó lại tìm được video clip của người mẫu đó trong buổi catwalk show Haute Couture của ‘Val’.

Dù thế nào, ở trong mắt bọn họ Tĩnh An đã nghiêm nhiên trở thành một trong những người mẫu đại biểu cho Á châu hiện nay, mặc dù chỉ là một gương mặt lạ hoắc chưa có thành tích gì, nhưng chỉ có hai lần ‘thể hiện thái độ’ thế này, đối với người mẫu lần đầu tiên bước trên sàn T quốc tế mà nói, tuyệt đối là vô cùng hiếm thấy.

Vả lại có khả năng ẩn chứa bên trong phần hiếm thấy này là sự may mắn tốt đỉnh, trừ truyền thông ra, những người trong giới đã sớm bị rất nhiều dân mạng lớn lớn nhỏ nhỏ trong và ngoài nước trên các trang web thời trang, BBS mở ra vô số bài thảo luận.

"Là Đường Dự..."

Tĩnh An theo thói quen sờ chuỗi ngọc trên cổ tay, tầm mắt dừng ở trang bìa tạp chí trong tay Trần Sâm, ánh sáng trong mắt khẽ động.

"Có đôi khi ngẫm lại, hai người đều có thiên phú, nhưng em may mắn hơn nhiều so với cô ấy." Cảm thán một tiếng, lúc Trần Sâm đặt tạp chí lại chỗ cũ thì không nhận được nói thầm một câu như vậy.

Ngón tay đặt ở chuỗi ngọc của cô gái dừng một chút, thật lâu sau buông

mắt thản nhiên nói: "Vậy sao, may mắn hơn cô ấy nhiều." Tựa như cảm khái lại tựa như thương tiếc, lại như một xúc cảm khác.

Tĩnh An bỗng đáp lời, làm Trần Sâm bất giác phát hiện vừa rồi bản thân thầm nói suy nghĩ trong đầu ra: "Em biết anh đang nói ai?"

Có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía cô gái.

Còn có thể là ai...

Khóe môi vô ý xuất hiện độ cong, Tĩnh An nói: "Em chỉ đoán, có lẽ anh đang nói đến Đan Ninh."

"Đoán quá chuẩn, anh nói vậy mà em có thể biết được."

Trần Sâm thu hồi ánh mắt, có lẽ đã lâu rồi không nhớ lại, nghĩ đến thì lại nói dông dài: "Tuy điều kiện và bối cảnh của các em đều tương tự nhau, nhưng cơ hội của em tốt hơn cô ấy nhiều lắm, không giống cô ấy khi vừa thắng cuộc thi lúc ấy cũng vì bệnh tình người thân mà phải lùi lại hơn một năm mới bắt đầu tiến bước, sau này... Ừm, mượn lời của Lý Na mà nói, sau lưng người nổi tiếng ai không có một quá khứ đau đớn và mệt mỏi, Đan Ninh thì ngược lại, khi cô ấy tỏa sáng nhất chưa từng nói một chữ cũng không kể nỗ lực và trả giá của bản thân, khiến cho một đồng người thật sự cho rằng cô ấy phải dựa vào cái thiên phú thần tiên kia mới có thể đi đến vị trí cao nhất đó, rõ là..."Người đàn ông nói một chút về 'quá khứ' của cô, ánh mắt Tĩnh An trầm xuống, muốn mở lời đánh gãy đối phương, nhưng vừa ra khỏi miệng, trái lại anh ta đã tự nói với chính mình.

"Anh còn nhớ rõ buổi phỏng vấn đầu tiên của Đan Ninh..." Nói đến đây, Trần Sâm nhìn thoáng qua cô gái, giống như lại đang so sánh một phen: "So với bây giờ tốt xấu gì người mẫu mới có thể nhận được một số phỏng vấn, khi đó một người mới hoặc ngay cả một nhân vật nhỏ thì cơ hội phỏng vấn

cũng chưa có phần của em, người ta sớm để dành cho nghệ sĩ khác hoặc lão làng từng có kinh nghiệm... Hơn nữa khi ấy trẻ tuổi ngốc nghếch hiếu thắng, dù là phỏng vấn cái gì, mặc kệ Đan Ninh có suất phỏng vấn của mình hay không, đều phải trốn tránh người khác để đến chỗ phỏng vấn, chờ người xếp hàng trước từng người từng người được phỏng vấn xong thì sau đó cô ấy vẫn có thể mặt dày, cười đi đến trước mặt người phỏng vấn tự đề cử bản thân. Cứ như vậy, từ lúc đầu mười lần thì ném thử mười lần thất bại càng về sau ngẫu nhiên thành công một hai lần, càng về sau nữa sẽ không phải cô ấy xin người khác phỏng vấn cô ấy, mà do người khác tranh cướp muốn phỏng vấn cô ấy."

Trần Sâm nở nụ cười, trong mắt vì người ấy mà cảm thấy kiêu ngạo: "Chưa nói, số lần phỏng vấn thất bại của cô ấy có lẽ nhiều nhất trong đám người mẫu, nhưng nhờ những thất bại này mà những phỏng vấn sau này cô ấy mới càng ngày càng tự tin biểu hiện bản thân một cách tự nhiên."

Chờ khi anh ta kết thúc lời nói của mình, cũng nhìn về phía cô chờ cô đáp lại, Tĩnh An có chút xấu hổ trả lời: "Cô ấy không dễ dàng gì."

"Thật sự không dễ dàng, nhưng như vậy đổi lấy thành công, lại..."

"Lại kết thúc ở tình yêu." Trần Sâm chưa nói hết lời, Tĩnh An không để ý nói tiếp: "Anh đang trách cô ấy ngốc nghếch mù quáng phải không?"

Lúc cô rời khỏi giới người mẫu, Trần Sâm mừng cô hung ác nhất.

Tĩnh An chuyển ánh nhìn về phía Trần Sâm, ngoài ý muốn thấy anh ta lắc đầu: "Bây giờ ngẫm lại, lúc tuổi trẻ ai không gặp phải một hai việc khiến bản thân bất kể hậu quả vẫn muốn làm, chỉ phải xem người ấy có dũng khí để làm việc đó hay không thôi, có người trả giá dũng khí đổi lấy hạnh phúc, có người chỉ toàn là vết thương chồng chất, nhưng ít nhất người đó đã trả giá cho nó. Tốt hơn một số người không trả giá nhưng lại tiếc nuối cả đời."

"Vì một cơ hội phỏng vấn mà Đan Ninh không sợ mất mặt, ngay lúc ấy làm ra quyết định kia cũng không có gì kỳ lạ." Trần Sâm nghiêng thân mình đến trước, hai tay đặt trên đùi, mười ngón giao nhau nắm thật chặt: "Tuổi dần trưởng thành, nếu chuyện gì không thể nắm chắc 7-8%, anh đều sẽ không làm, nói dễ nghe là cẩn thận, thật ra chẳng qua là sợ, nhát gan thôi... Nếu Đan Ninh còn sống, ngược lại anh không hy vọng cô ấy vì một lần trả giá cho thất bại mà mất đi dũng khí mà cô ấy có, dũng khí làm người ta hâm mộ."

Nghe Trần Sâm nói, trái tim Tĩnh An chấn động, đáy mắt lóe sáng, giọng nói vẫn trầm, trả lời một từ: "... Ừm."

Không biết vì sao cô gái đáp lại như vậy?

Nhưng mà câu chuyện giữa hai người đều quay xung quanh ‘Đan Ninh’, vào lúc này Trần Sâm mới cảm thấy nghi hoặc, nâng tầm mắt nhìn Tĩnh An: "Đúng rồi, làm sao em biết Đan Ninh? Lúc ký hợp đồng với em, anh nhớ em hoàn toàn không biết gì về giới người mẫu cả."

Đột nhiên hỏi thế, Tĩnh An vốn không nghĩ đến điểm này bỗng sững sốt, trong ánh mắt mơ hồ chỉ nói: "Nghe người khác nhắc đến, nói em giống cô ấy, sau đó em đã tra thông tin của cô ấy."

Trần Sâm nhíu mày, cũng không hỏi người khác này là ai, đặt sự chú vào nửa câu sau của cô gái: "Chính xác là, có đôi khi không hiểu sao sẽ nhìn mặt em thành cô ấy." Dừng vài giây, lại hoang mang nói: "Thật kỳ lạ, trước khi em bị tai nạn xe thì anh chưa từng có loại này cảm giác khó hiểu này. Còn có thiên phú này của em, đến cũng... đột nhiên khó hiểu."

Anh ta đã muốn nói ra nghi ngờ này từ lâu, nhưng cô gái vô tình ‘mất trí nhớ’ thì có thể mang đến cho anh ta đáp án chính xác nào chứ.

Vừa dứt câu cuối là một sự im lặng, Tĩnh An vuốt nhẹ Phạt châu Bồ Đề

trên tay vài cái, trong đầu nhất thời nghĩ đến chuyện xưa thần thoại trong dân gian, vì thế cất lời: "Nói không chừng trong vụ tai nạn xe đó đã đưa một linh hồn khác vào cỗ thân thể này."

Khẽ nhún vai, nghĩ lời của cô gái thành chuyện đùa, Trần Sâm trả lời: "Nếu loại chuyện mơ hồ này thật sự có thể xảy ra, linh hồn đang ở trong cơ thể em sẽ không phải là Đan Ninh chứ."

"Ừm, có lẽ là cô ấy."

Thấy vẻ mặt cô gái khá nghiêm túc, Trần Sâm không tự kìm hãm được rung mình một cái: "Đừng, trời sắp tối rồi, anh không muốn bị dọa."

... Xem ra sẽ không ai tin.

Tĩnh An lập tức cong mắt, chuyển sự nghiêm túc này thành đùa giỡn: "Lừa anh thôi."

Dùng ánh mắt ‘anh biết mà’ liếc cô gái, Trần Sâm đứng dậy nói: "Ngày mai bắt đầu việc một ngày em phải chạy ít nhất sáu bảy buổi phỏng vấn, cái này tuyệt đối không phải là chuyện thoải mái, vẫn nên chuẩn bị trước một chút đi."

Buổi tối Trần Sâm đi rồi, khi nhận được tin nhắn【 ngủ ngon 】của Đường Dự, Tĩnh An do dự suy nghĩ về cuộc nói chuyện với Trần Sâm trước đó, không quan tâm liệu có đường đột hay không, trả lời lại.

【 Đường Dự, anh có tin vào trùng sinh không? Anh tin vào việc chết rồi sống lại chứ? Anh có tin... em là Đan Ninh không? 】

Ngẫm nghĩ, cuối cùng đã xóa các câu hỏi đó đi.

Mà cô đoán, có lẽ trong tin nhắn Đường Dự sẽ cho cô một đáp án phủ định.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cùng Nhau Dần Già Đi

Editor: Gà

Paris năm nay, tuần lễ thời trang thu đông đã khai mạc vào đầu tháng ba, giờ cũng bế mạc.

Gần trăm đợt trình diễn thời trang, gần mười ngày qua sự xa hoa sang trọng đã được phô bày trước mắt mọi người, rực rỡ và lộng lẫy đến hoa cả mắt.

Mà buổi trình diễn ‘CNL’ được an bày vào ngày cuối cùng, sau đó đến tiệccocktail chào cảm ơn, Tinh An đã rời tiệc trước thời gian.

"Em vậy có quá vội vàng rồi không?"

Không lâu sau, Tinh An từ tiệc rượu trở lại chỗ ở rồi vội vàng ra ngoài, Trần Sâm đang ngồi chung trên taxi với cô, khẽ giật khóe môi: "Ba ngày sau còn có quảng cáo mà tạp chí "CNL" muốn chụp, sao em đột nhiên chọn lúc này để trở về?"

"Ngày chụp quảng cáo em sẽ ở đó." Cô gái tẩy trang nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ kích động và vui sướng khi buổi thời trang "CNL" chào cảm ơn, trên sàn T "CNL" mặc dù đã sắp xếp cô sẽ khoác tay K chào cảm ơn từ sớm, nhưng sự tự hào hưng phấn này đến bây giờ bản thân mới thật sự cảm nhận được, huống hồ sau đó K đã đánh giá cô rất cao với truyền thông càng làm cô trở tay không kịp.

Mà lúc đó, khi đèn flash lóe lên, trong khoảnh khắc báo hiệu tương lai rực rỡ của bản thân, cô chỉ nghĩ đến... Người đó.

Cô muốn chia sẻ niềm vui sướng cùng người đó.

Cô muốn... Thấy anh.

"Đây... Sẽ không phải muốn đi gặp ai đấy chứ?" Lần này Tĩnh An đột ngột về nước, Trần Sâm phải xử lý công việc bên này nên không thể trở về theo.

Anh ta nhìn vẻ mặt ‘xuân sắc’ hiếm có của cô gái, dường như không nghĩ gì thử hỏi: "Có cần nói với ông chủ Đường một tiếng không?"

Thật ra lấy thân phận người đại diện của anh ta, sao có thể trực tiếp tìm BOSS lớn nhất của Tinh Quang nói ‘việc nhỏ’ này, nhưng vị này mới nhậm chức BOSS đã trực tiếp cho anh ta số điện thoại tư nhân đấy...

"Không cần phải nói." Giản lược một vấn đề của Trần Sâm, Tĩnh An dời ánh mắt.

"Tĩnh An, em và ông chủ Đường thật sự có phải..."

Nhớ đến người kia cố ý nói đầu bếp khách sạn bưng một bình thủy đến chỗ ở của Tĩnh An, cho dù Trần Sâm là người hoàn toàn mù mờ trong chuyện tình cảm, cũng có thể nhìn ra gì đó.

Trên báo từng đề cập đến scandal của Tĩnh An và Đường Dự, ban đầu sao anh ta lại thấy ánh mắt của phóng viên có vấn đề nhỉ.

Tĩnh An im lặng, đối với người đại diện của mình, cô hoàn toàn không dự định sẽ giấu diếm những việc anh ta nên biết.

"... Vâng."

Cô thừa nhận, đối lấy Trần Sâm gây ra như phỏng trong thời gian ngắn.

"Trần Sâm, anh đã nói có đôi khi người ta sẽ luôn làm một số chuyện bất kể hậu quả." Lông mi khẽ run, cô gái nhướn mày cười: "Mà em, cũng không muốn cho người đó cứ đuổi tay ra mãi."

Bàn tay luôn đưa về phía tay cô, cũng nắm giữ tình yêu của cô.

Chuyến bay gần 10.000 km, cuối cùng cũng kết thúc sau hơn mười mấy tiếng.

Tỉnh An đến sân bay thành phố S, khi nhìn thấy người đàn ông dù trước đó đã không báo trước nhưng lại bất ngờ xuất hiện tại sân bay, đáy lòng chợt vụt qua một chút hoảng hốt lại có cảm giác hạnh phúc chân thật.

Nếu lúc này người đàn ông ấy không cúi đầu đỡ cô gái xinh đẹp bên cạnh kia, cô nghĩ, cảm giác hạnh phúc này sẽ càng thêm sáng rõ.

Khóe môi nở một nụ cười yếu ớt, vì suy nghĩ bất chợt của bản thân.

"Đường Dự, em đã về."

Cách khoảng hai ba bước, cô bước đến, tay anh đang giữ cánh tay của cô gái kia dường như hơi cứng lại, lập tức nâng mắt nhìn về phía cô.

Trong lúc vô tình Đường Dự buông tay, đi đến chỗ cô gái đứng phía trước anh cách đó không xa, sau đó vì hành động này của anh mà cô gái bên cạnh duyên dáng hô to một tiếng.

"Đường tổng!"

Cô gái xinh đẹp kia lão đảo về phía anh, khiến anh lại phải đỡ cánh tay đối phương.

Đường Dự nhăn mày lại, thấy Tĩnh An đã đi đến bên cạnh anh, câu nói đầu tiên không kịp biểu đạt sự vui sướng ‘cửu biệt trùng phùng’ giữa mình và cô, thì phải giới thiệu cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh trước.

"Tĩnh An, đây là Đường Kiên... Là trợ lý thư ký mới đến, Dư Nhã." Nghe người đàn ông vẫn bình thản nói, nhưng cô có thể xác định bên ngoài vẻ bình thản này đang che giấu sự không kiên nhẫn sắp trào ra, lại nghe thấy anh nói: "Là thiên kim của Dư tổng giải trí Hoa Hạ."

Cho nên mới khiến vị tiểu thư nhân tài không được trọng dụng này, nhảy dù thành thư ký của Đường Dự...

Người nào đó có lòng vội vàng giải thích, khiến Tĩnh An khẽ cười, khoe mắt thấy thần sắc vị tiểu thư mang giày gót nhọn giả vờ như trật chân kia hơi cứng lại.

"... Ngại quá, Đường tổng, chân của em..." Hai gò má của cô gái xinh đẹp kia đỏ ửng, một đôi mắt đẹp mông lung sương mù như ẩn như hiện, nhưng lúc đầu đôi mắt đẹp này không có ý tốt liếc về phía Tĩnh An, rốt cuộc nhìn cô không vừa mắt.

Mặc dù hơn mười mấy tiếng mỗi một chưa chớp mắt sau catwalk show làm tinh thần Tĩnh An thoát nhìn không tốt lắm, nhưng giờ phút này trong ánh mắt cô thu hồi lảng tránh thêm một chút giáo hoạt, khiến đôi mắt cô bỗng sáng hơn vài phần.

Cô cố ý đến gần người đàn ông trẻ tuổi phía trước hơn, trong mắt Đường Dự thoáng nổi lên nghi ngờ, mũi chân không hề dự liệu hơi nhướn lên, đến gần hơn.

Khi cánh môi hơi khô ráp hôn lên khóe môi anh, như tuyên bố quyền sở hữu, khiến trên mặt cô gái xinh đẹp kia rút đi nét đỏ ửng.

"Xem ra vị tiểu thư này bị trật chân rồi, chúng ta nên đưa cô ấy về thôi." Tỉnh An nói.

Người đàn ông buông lông mi dài xuống, che đi bóng tối nhàn nhạt trong mắt anh để nó ẩn sâu vào bên trong. Chỉ còn bên môi thất thần nhếch lên sự vui sướng.

"Ừ..."

Dáng vẻ Đường Dự trầm giọng dịu dàng trả lời, Tỉnh An nhất thời nhận không được cười, mà nụ cười này cũng dần từ khóe môi cô khuếch tán đến đáy mắt đuôi mày.

Giờ khắc này, gặp nhau, là chân thật như thế.

Đầu tiên đưa vị thiên kim xinh đẹp gượng gạo kia về nhà họ Dư, từ chối lời mời ở lại của chủ mẫu nhà họ Dư, Đường Dự vừa trở lại xe, chống lại tầm mắt giễu cợt của cô gái.

"Vội đến sân bay, nên có một số văn kiện quên mang, gọi điện thoại cho Minh Huy nhưng không ngờ người đưa đến lại là..." Sau khi Đường Dự lắc đầu, lập tức khởi động xe.

Tỉnh An nhớ, Minh Huy là thư ký trợ lý của Tỉnh Quang, vị kia còn ‘mặt lạnh’ hơn cả Đường Dự.

Nghĩ đến Dư Nhã, lại nghĩ đến nhà họ Dư, sau đó nghĩ đến một số bát quái, cô gái cười nói: "Nhà họ Dư, hình như có vị nhị tiểu thư thần bí... Hơn

nữa, còn từng được phóng viên xem là một đôi cùng thiếu gia thần bí của nhà họ Đường."

"Em nói Dư Duyệt?" Vị thiếu gia thần bí nhà họ Đường khẽ cười: "Không thể nói thần bí gì cả, chỉ vì vài năm nay chưa về nước, hơn nữa cho đến bây giờ nhà họ Dư không để lộ ra quá nhiều về công việc của cô ấy với truyền thông, nên mới bị đồn là thần bí. Lần sau cô ấy trở về có thể dẫn em đến gặp."

"Là bạn bè à?" Thuận miệng nói bát quái, không ngờ trong bát quái hai người thật sự quen biết nhau.

"Bởi vì chụp ảnh nên quen. Nếu nói trước ống kính của anh là thời trang, thì trước ống kính của cô ấy chính là khói thuốc súng." Đường Dư liếc mắt nhìn sườn mặt của cô, thấy nghi vấn trong mắt cô, nói tiếp: "Cô ấy là một nhiếp ảnh gia chiến trường."

Hiển nhiên cô đã bị công việc nhiếp ảnh gia chiến trường này làm rung động, sau đó liên tục hỏi mấy vấn đề có liên quan đến vị nhị tiểu thư nhà họ Dư này.

Mà trong mấy vấn đề này, cái khiến cô kinh ngạc nhất: "Người trong lòng của nhị tiểu thư nhà họ Dư là La tiền bối?!"

Chỉ nhắc đến trong photo album của Dư Duyệt, trừ vài tấm ảnh chiến tranh tiền tuyến ra, còn có mấy tấm ảnh La Hiên Kỳ chụp vài năm trước mà thôi.

Đường Dư không đáp lại câu hỏi Dư Duyệt có thích La Hiên Kỳ hay không, ngược lại hỏi cô gái: "Sao lúc này lại trở về?"

Tĩnh An quần bách liếc mắt nhìn anh, cố ý né tránh giọng điệu như mang vẻ chờ mong của anh, cố tình kể về người, việc thú vị mà bản thân gặp ở

Paris. Khiến anh bất đắc dĩ cười.

"Còn anh, sao biết em đã trở về?"

Cuối cùng chợt hỏi câu này, trong mắt cô gái đã nhuộm vẻ bối rối.

"Đêm qua gọi cho em vài cuộc điện thoại, đều tắt máy... Sau đó gọi cho Trần Sâm mới biết được..."

Đạp phanh dừng ở chỗ đèn đỏ, khi chuyển ánh nhìn về người bên cạnh, thì người đó đã hướng ra ngoài cửa sổ, từ từ nhắm hai mắt, rất buồn ngủ.

Thấy vậy, ánh mắt Đường Dự chìm xuống, thương cô mệt mỏi.

Không biết có tính là trùng hợp không, tối hôm qua gọi điện thoại cho Tĩnh An, anh vốn muốn nói hai ngày nữa anh sẽ đến chỗ cô, nhưng không ngờ, cô... đã đến trước một bước.

Xe đứng trước khu nhà XX, Tĩnh An bị Đường Dự đánh thức, cau đôi mi buồn ngủ, choáng váng nhìn về phía anh, ý thức còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh thì cô đã nhỏ giọng oán trách: "Buồn ngủ quá, không muốn đi."

Bị một đôi mắt khép hờ nhìn vào, trong ánh mắt kia thật sự là tin tưởng không hề đề phòng anh, Đường Dự nhớ lại khi này cô gái chủ động hôn, trước đó qua điện thoại cô đã hỏi anh 'có phải bọn họ đang yêu đương không'.

Cô, thật sự chấp nhận anh rồi...

"Lên đi, anh công em." Từ vị trí tay lái đi ra, vòng qua bên phó lái, anh mở cửa xe đưa lưng về phía cô gái đang ngồi, mỉm cười.

Tĩnh An dần dần tỉnh táo hẳn, vì lời nói của Đường Dự và tấm lưng dày rộng trong tầm nhìn của cô, trong khoảnh khắc lại thành một mảnh trống rỗng.

"Cái đó, Đường Dự..."

"Lên đi."

Từ góc độ của Tĩnh An thì không thấy biểu cảm của người đàn ông, nhưng dường như cô có thể cảm nhận được đôi mắt dịu dàng kia đang nói với cô 'Không cần để ý'.

Cô gái nhếch môi, trước mắt dâng lên đám sương nóng mờ ảo, cô đặt hai tay lên vai anh, vòng tay qua cổ anh, ấp úng nói: "Đường Dự, nếu nặng quá, anh cũng không được nói ra đâu đấy."

Vào lúc này trừ bảo vệ bất chợt liếc về phía bọn họ bên này ra cũng không có ai khác nhìn thấy.

Tĩnh An nằm sấp trên lưng Đường Dự, mặc dù then thùng không dám lộn xộn, nhưng cũng xem như trầm tĩnh: "Làm gì có ai chiều người khác như vậy."

"Chỉ đối với em như thế."

Một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái lượn lờ nơi chóp mũi, có lẽ là hương sữa tắm, làm người ta cảm thấy ấm áp lạ thường.

Đường Dự nói xong, cô gái vui mặt vào cổ anh, đôi mắt lại đỏ hơn một chút.

Tầng lầu chỗ Tĩnh An ở không cao, thêm đi bằng thang máy nữa, rất nhanh đã đến trước cửa.

Hai chân cô gái lại chạm đất, khi nghe thấy anh nói phải rời đi, tay cầm chìa khóa mở cửa hơi dừng một chút.

"Em vẫn chưa nói với anh, vì sao lúc này em lại trở về." Nghiêng người, Tĩnh An đỏ mặt đối diện với Đường Dự.

Đường Dự nói rời đi nhưng bước chân không hề di chuyển, ánh mắt tập trung nhưng mang theo chờ mong dừng trên người cô gái.

"Cuộc sống sau này còn rất dài, anh vẫn sẽ luôn ở cùng em chứ? Đường Dự."

Nhắc đến nhân sinh sau này, có một người như vậy ở bên, có thể... một đời an ổn, năm tháng tĩnh lặng hay không?

Bất kể đáp án này là ‘Được’ hay ‘Không’, cô đều muốn... Ở cùng với anh, đến khi dần già đi.

"... Được." Không hề ngập ngừng, người đàn ông bước đến một bước, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng trả lời bên tai cô.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Về Nước

Editor: Gà

Ở trang web người mẫu của giới thời trang lớn nhất toàn cầu, trên thế giới này model có tên tuổi đứng ở TOP 50, giới thời trang xem là những cái tên có quyền lực nhất.

Danh sách những người mẫu đứng đầu này, ở bốn tuần lễ thời trang lớn đều sẽ có sự thay đổi rất nhỏ, nhưng tiến hành cải tổ một lần nữa hoặc cải tổ với số lượng lớn là không thể nào, trừ khi một số người trong các cô vì lý do chủ quan hay khách quan nào đó mà phải giải nghệ.

Không ngoại lệ, cuối cùng sau khi tuần lễ thời trang Paris kết thúc, không đến mấy ngày bảng xếp hạng người mẫu này có một sự thay đổi nhỏ.

Ví như vốn là supermodel Hà Lan, Emily đứng hạng 3, sau một quý của tuần lễ thời trang thu đông và hơn gần 70 buổi biểu diễn có thành tích tốt nên đã thăng lên hạng hai; ví như supermodel Celina của Đan Mạch đứng hạng 15 đã thành công bước lên hạng 10 trong sự mong đợi của mọi người; lại ví như...

Những cái ví như này, không được đưa tin trên trang nhất.

Tiêu đề đưa tin là ‘Tồn tại không thể bỏ qua’, ‘Buổi biểu diễn thời trang của "Val" đã dùng một người mẫu châu Á’ duy nhất ‘người mẫu tân sủng của K, nhà thiết kế chính của "CNL"’, ‘Những gương mặt được chụp nhiều nhất trong tuần lễ thời trang Paris’, ‘Gương mặt mới đáng chờ mong nhất’

dùng lời văn sinh động miêu tả biểu hiện của người mẫu phương Đông trên đài T quốc tế - - Tĩnh An.

Tuy người mẫu cần dựa vào số lần catwalk show, mở màn hoặc vedette, tham gia chụp nhiều ảnh cho tạp chí và làm gương mặt đại diện cho quảng cáo cùng với những yếu tố quan trọng khác để vào TOP 50, vốn dĩ bảng xếp hạng vẫn chưa xuất hiện tên người mẫu phương Đông này, nhưng người đó ở tuần lễ thời trang Paris đã được gần 20 nhãn hiệu xem trọng, có thể đoán được cô bỗng được nâng lên trở thành minh tinh trong giới người mẫu quốc tế, một thế hệ siêu mẫu mới.

Mà điều này nằm trong dự đoán của cô, sau hai năm Tĩnh An đã làm được rồi!

Ngắn ngủi hai năm, cô nổi tiếng với một tốc độ kinh khủng, từ người mẫu ban sơ đứng hạng 34 nhảy lên hạng 4 của TOP 50, trở thành người mẫu châu Á đầu tiên bước vào Top 10 người mẫu thế giới!

Thành tích này, đối với người mẫu da vàng mà nói có thể là một sự thành công và tự hào hiếm hoi có một không hai.

Khi đó, không ít truyền thông nổi tiếng trong ngoài nước đã giới thiệu vị người mẫu phương Đông này là ‘lực lượng mới xuất hiện’ trong ngành công nghiệp người mẫu nơi mà người da trắng làm chủ đạo, đều sẽ thêm chút trích dẫn đã được cải biên của Baptiste, nhà thiết kế kiêm người sáng lập của ‘A&N’: Cô ấy có nhan sắc phương Đông rất hiện đại, nhưng sự hấp dẫn lớn nhất của cô ấy lại là vẻ đẹp tĩnh lặng không phô trương ra bên ngoài, đồng thời trong sự bình thản này cất giấu nét bừng bình và kiên cường không dễ thấy, mà sự quyến rũ độc đáo này chính là lý do cô ấy được các thương hiệu lớn ưu ái.

Có những lời này của Baptiste, phải kể đến lần đầu Tĩnh An thể hiện trong

buổi diễn thời trang xuân hạ của ‘A&N’ ở New York sau tuần lễ thời trang thu đông tại Paris, lần cô đảm nhiệm vai trò người mẫu mở màn cho ‘A&N’ đó có thể nói khiến nhóm truyền thông thời trang kinh hãi.

Người chú ý đến thời trang ‘A&N’ đều biết đến tên người mẫu châu Á đi cho buổi thời trang của ‘A&N’ này, Baptiste, vị này và K dường như là nhà thiết kế thiên tài nổi danh trong giới thời trang chỉ tuyển chọn người mẫu da trắng đi catwalk show, cũng là một định luật không bao giờ thay đổi trong giới. Nhưng...

"Các anh nên biết, đa số người mẫu châu Á ở trong mắt người châu Âu chúng ta rất khó nhận ra ai là ai, hơn nữa ngũ quan, tỉ lệ dáng người của bọn họ cũng không được như người mẫu da trắng." Lần đó sau buổi diễn thời trang phóng viên đã đặt ra câu hỏi, Baptiste bị vây bên trong ăn ngay nói thật: "Lúc trước tên K kia, trong lúc bạn bè tụ họp đã tùy ý đề cử với tôi rằng có một gương mặt người mẫu tuy là người phương Đông nhưng không làm người ta thấy sẽ quên ngay, tôi cũng không để ý lắm. Cho đến khi Tĩnh An đến tham gia phỏng vấn "A&N", phải biết gần hai năm nay cô ấy là người mẫu da màu duy nhất đến tham gia phỏng vấn "A&N", tôi thật sự không hiểu cô ấy lấy dũng khí và tự tin ở đâu ra nữa."

"Nghĩ có lẽ do tên K kia đề cử, nên tôi cũng không lập tức đuổi cô ấy đi, vì thế để cô ấy phỏng vấn đi catwalk ở sảnh bên trái, cho tôi xem thử thế nào." Tự đáy lòng Baptiste thở dài một hơi: "Cô ấy đi tốt vô cùng, nhưng khi cô ấy đi xong thì tôi có nói với cô ấy rằng cô ấy không thích hợp cho buổi thời trang của tôi, nghĩ rằng sẽ kết thúc như vậy, nhưng không ngờ người mẫu này sẽ nói nếu bước đi của cô ấy không được tốt vậy cô ấy hi vọng có thể đi đến khi tôi thấy hài lòng mới thôi, trời biết ý tôi là tôi không cần người mẫu châu Á..." "Tôi chỉ muốn chứng minh người mẫu châu Á không thua gì người mẫu châu Âu" đây là câu trả lời của cô ấy sau khi cô ấy đi qua đi lại không dưới trăm lần thì tôi đã hỏi cô ấy vì sao phải kiên trì đi cho buổi diễn

của tôi như vậy... Thật sự là một người mẫu phương Đông bướng bỉnh kiên cường, đúng không?"

"Lần này tuần lễ thời trang thu đông Paris chỉ xem là bước khởi đầu, nhưng có thể lấy được thành tích như bây giờ thật sự ngoài dự đoán của tôi. Cuối cùng nếu nói vì tôi muốn chứng minh điều gì, chẳng qua là hi vọng thông qua ví dụ thực tế của tôi nói cho thêm nhiều người biết rằng, người mẫu châu Á không phải chỉ để làm nền trên sàn T, chúng ta không thua gì người mẫu da trắng cả." Ngồi trên sofa nhà mình, cô gái khiêm tốn lại thoải mái cười, sau đó bưng một cốc nước thủy tinh trên bàn trà lên, uống một ngụm rồi lại đặt về.

Tầm mắt phóng viên giải trí đài truyền hình từ động tác của Tĩnh An dời về phía cốc thủy tinh trên bàn trà, thì thấy được một tờ báo giải trí nằm phía dưới cốc.

Phóng viên giải trí lén chăm chú nhìn Tĩnh An đang cười nhạt, trong đầu đảo quanh xem có thể hỏi vị chưa đến mười tháng đã thăng thành một trong mười người mẫu châu Á một câu hỏi khác không?

"Trừ công việc ra, có vẻ Tĩnh An cũng thích xem báo giải trí?" Phóng viên nhìn về phía báo giải trí, chuyển đề tài.

"Đúng vậy, ở Paris không được xem báo chí trong nước, nhân dịp trở về phải đọc nhiều một chút." Ánh mắt Tĩnh An nhanh chóng đảo qua báo giải trí chưa cất đi trên bàn trà này, dựa vào ảnh chụp trên trang báo không cần nhìn kỹ cũng hiểu rõ trên đó đã xảy ra chuyện gì.

"Hơn nữa Tĩnh An và Lý Na đều là người mẫu Tinh Quang, lại từng hợp tác trong MV, trong đó quan hệ của các người chắc hẳn không tệ?" Phóng

viên đài truyền hình nghĩ dù sao ghi hình lại nếu đoạn này không có gì bất ngờ cùng lắm thì xóa bỏ rồi cắt ghép.

"Hả?"

Vẻ mặt Tĩnh An dao động, cô tự nhiên đáp lại, làm người ta nghe qua sẽ xem như thừa nhận giữa cô và Lý Na có quen nhau.

Đôi mắt phóng viên đài truyền hình càng thêm sáng sủa: "Tin tức Lý Na và Tiêu Mặc Phàm ly hôn, Tĩnh An nghĩ thế nào? Có phải tin tức này do bọn họ tạo ra để PR cho bộ phim sắp chiếu không? Hay thật sự có liên quan đến Đan Ninh?"

Trong tin tức ly hôn, đương sự hai bên chưa lên tiếng, cứ thế phóng viên luôn nghĩ cách cố ý vô tình hỏi thăm theo con đường khác.

Tĩnh An im lặng một chút, bỗng cười khẽ, nói: "Phỏng vấn tôi mà đề cập đến những người khác, không tốt lắm đâu."

"Ngại quá, vừa rồi..." Trong lòng phóng viên đài truyền hình trầm xuống, khi đối diện với người đã nhanh chóng nổi tiếng trên sàn T quốc tế, đây là nhân vật mà cô ta tuyệt đối không đắc tội không nổi, vì thế cố gắng thu lại câu hỏi mà mình đã đưa ra.

Đột nhiên nghe cô gái chuyển đề về câu hỏi vừa rồi của cô ta: "Nếu tin ly hôn là thật, không bằng hỏi Tiêu Mặc Phàm vì sao lại thế? Chắc không phải vì muốn Đan Ninh tha thứ chứ?"

Nếu không phải bây giờ Tĩnh An đang buông mắt, chỉ sợ sự châm biếm và trào phúng lóe ra trong mắt cô sẽ bị phóng viên nhiếp ảnh bắt giữ vào máy quay phim.

Tĩnh An đặt tầm mắt lên tờ báo một lần nữa, trên từ 'Chuyện' được in

màu, đúng là ‘Chuyện’ buổi sáng hôm qua cô đã chứng kiến.

Xuyên qua trang báo, dường như cô lại thấy được phần mộ của ‘cô ấy’, ngón tay Lý Na chỉ vào bia mộ của ‘cô ấy’, vẻ mặt dữ tợn lạnh lùng giấu cột Tiêu Mạc Phàm, lời nói như lên án của cô ta làm cô đứng cách bọn họ không xa đã mơ hồ nghe được không ít.

Lý Na chất vấn người đàn ông đó đến cùng còn đang hoài niệm điều gì, cười nhạo rằng cuối cùng người đàn ông này vẫn không nhận được sự tha thứ của ‘cô ấy’, trào phúng người đàn ông này chỉ có thể sống cả đời trong sự chán ghét...

Mặc dù ở nước ngoài, nhưng cô từ Trần Sâm vẫn luôn chú ý đến tin giải trí trong nước nên đã nghe tin hai người có nghi án ly hôn, không ngờ lần này vì buổi diễn của ‘Val’ mà ngày đầu tiên về nước đã nhìn thấy hai người này.

Lúc đó cô nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô lấy điện thoại di động ra, chụp được hình ảnh trước mắt thoạt nhìn quả thật là điềm báo ly hôn.

Hình ảnh nam nữ đang tranh chấp trước mộ phần của Đan Ninh, lúc này đưa cho truyền thông không biết sẽ phản ứng thế nào.

Đang muốn xoay người rời đi, cô thấy Tiêu Mạc Phàm đã phát hiện cô trước, tầm mắt anh ta xẹt qua cô sau đó dừng ở bó hoa lily màu trắng cô đang ôm trong tay.

Mà sau đó cô chỉ thoáng chống lại ánh mắt Lý Na, rồi tiếp tục xoay người rời khỏi nghĩa trang.

"Tha thứ gì? Có phải Tĩnh An muốn nói cho tờ báo của chúng tôi..." Giỏi bắt được những từ có ích, phóng viên vừa nhắc đến đã vô cùng tò mò, dò xét

khi đọc được trong mắt cô gái rằng ‘không muốn nhiều lời’, hiểu ý, cười quay lại câu hỏi vừa nãy: "Ha ha, phỏng vấn hôm nay..."

Sau khi phỏng vấn kết thúc, phóng viên bắt tay chào tạm biệt Tĩnh An, trong lòng cô ta không khỏi vừa lòng nghĩ, lần này nhìn thấy tờ báo rồi nhất thời nảy ra câu hỏi đó, có thể thu hoạch được câu trả lời làm người ta bất ngờ, quản người trước mắt này có biết chuyện ba người Tiêu Mặc Phàm kia hay không, đều có thể từ lời của vị người mẫu mới nổi này ghi văn về một chút.

Khách sáo tạm biệt, vừa nói vừa ra đến cửa, phóng viên khẩn thiết cảm ơn Tĩnh An một lần nữa mong cô có thể bớt chút thời gian quay thêm một tiết mục, dường như nghe thấy bên trong phòng vang lên một ít tiếng bước chân xen lẫn, điều này làm phóng viên nhìn về phía cô gái trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc: "Nhà Tĩnh An còn có người khác à?"

Vẻ mặt Tĩnh An xấu hổ khó phát hiện, giây lát lại tươi cười như tấm gió xuân: "Có lẽ đã nghe lầm rồi."

Phóng viên hỏi câu này vốn hồi hận sao bản thân lại nói suy nghĩ trong lòng ra, lúc này vội cho cô gái một ‘bạc thang’: "Đúng đúng đúng, đâu có tiếng gì đâu... Hi vọng lần sau còn có thể hợp tác với Tĩnh An."

Tiến bước người truyền thông, đóng cửa lại Tĩnh An từ cửa đi vào phòng khách, đi đến ghế sofa ngồi xuống bên cạnh người đàn ông đang lật quýt, cười trêu: "Đây là thành phố S, sao Đường tổng lại bỏ chạy đến chỗ tôi nghỉ ngơi thế? Không phải đến nỗi "không có nhà để về" chứ?"

Nhớ đến người đàn ông này lần đầu tiên xuất hiện ngoài cửa nhà cô ở Paris, đã dùng lý do ‘không có nhà để về’ trú tạm ở chỗ cô. Sau đó người đàn ông lại đến, trong phòng khách cũng đã sớm chuẩn bị đồ dùng cần thiết luôn rồi.

"Thế nào, không chào đón à?"

Đường Dự lật một múi quýt đưa đến bên miệng cô gái, trong ý cười xen lẫn vẻ cứng chiều.

Không khách khí há miệng cắn đồ ăn đưa đến, vẻ mặt Tĩnh An như tự nhiên nhưng trên mặt hơi nóng: "Đâu có ai sáng tinh mơ không rên một tiếng lại đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, vừa vào cửa đã đến phòng ngủ ngã đầu lên giường ngủ mất chứ?!"

"Thức dậy bao lâu rồi? Mệt mỏi thì sao không ngủ lâu một chút, dậy sớm thế." Liếc mắt một cái vẫn thấy màu xanh nơi hốc mắt của người đàn ông, người nào đó bĩu môi bổ sung thêm.

Đầu ngón tay ấm áp chạm vào đôi môi cô gái, rồi lại lật một múi quýt đưa vào miệng đối phương, thấp giọng nói: "Phỏng vấn gần kết thúc thì thức."

Đường Dự trả lời, cô ăn múi quýt rồi thầm nói: Người này sao không dứt khoát ra khỏi phòng ngủ sớm một chút, dọa đến phóng viên rồi.

"Ngày hôm qua không thể vội trở về, muốn gặp ai? Xế chiều có thể đi gặp chứ, cần mang quà gặp mặt gì?"

Hai ngày trước cô gái về nước từng nói với anh muốn dẫn anh đi gặp một trưởng bối rất quan trọng với cô, đáng tiếc vào cuộc hẹn ngày hôm qua anh vẫn còn đang đi công tác.

"Ừm... Lần sau dẫn anh đi gặp, đến lúc đó chỉ cần nhớ mang theo một bó hoa lily màu trắng là được rồi."

Liên tiếp ăn múi quýt được đưa đến, Tĩnh An ngược mắt cười nói.

Đảo mắt, một trái quýt nhỏ trong cuộc đối thoại của bọn họ, hai ba bận đã

bị người đàn ông đút hết vào bụng người nào đó.

Hôm đó lúc chạng vạng, đang ở trước sảnh của một nhà hàng món Trung cùng với Đường Dự, Tĩnh An nhận được điện thoại của Trần Sâm.

"Là Lý Na tự mình gọi đến, muốn hẹn em ngày mai gặp mặt, em thấy thế nào?" Giọng điệu Trần Sâm mang theo vẻ quái dị.

Muốn gặp mặt sao?...

Cô gái do dự một lát, vẫn gật đầu đồng ý: "Ở đâu vậy."

"Này..." Trần Sâm càng quái dị: "Cô ấy nói ở chỗ đã chạm mặt em lần đó."

"..."

"Tĩnh An, em đã từng một mình đến gặp Lý Na hả?" Có lẽ đây là điều mà Trần Sâm cảm thấy quái dị.

Lần đó? Mình và Lý Na một mình chạm mặt cũng chỉ ở đây...

Chẳng lẽ thật là... lần chạm mặt đó khi mình vẫn là Đan Ninh...

Yên lặng hồi lâu, trong ánh mắt ân cần của Đường Dự, cô gái thu lại suy nghĩ, trả lời qua di động: "Anh nói với bên kia "Em đã biết" là được rồi."

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Thấm thoát đã đến cuộc hẹn trà chiều với Lý Na.

Tĩnh An thay đồ mặc ở nhà ra, chọn một bộ màu sáng rồi đến quán café trong khu dân cư.

Ở khu dân cư này chỉ có một quán café, do một phụ nữ mở ra lúc nhàn rỗi, không lấy lợi nhuận mà chỉ để giết thời gian, vị café trong quán đậm đà, đương nhiên đổi lại là giá cả khá cao. Bất kể là vị trí hay vấn đề về giá, một năm bốn mùa vẫn sẽ có người đến đây uống café, không nhiều lắm, luôn là những người bà nội trợ nhàn tản không có việc gì làm tỉ mỉ trang điểm một phen đến tán gẫu với chủ quán, hoặc một số minh tinh nghệ sĩ ngẫu nhiên có thời gian nghỉ ngơi muốn đến để thả lỏng tâm trạng.

Lúc Tĩnh An đến, quán café vẫn yên tĩnh như trước đây khi cô và Lý Na gặp mặt lần đó.

Trong ánh sáng no đủ, có thừa thớt vài người đã ngồi xuống uống café, Tĩnh An thấy một người ngồi trên sofa bên phải dựa vào vách tường, người đó cũng nhìn lại cô đầu tiên là lộ ra vẻ kinh ngạc rồi sau đó giật mình.

Cô gái dờ mắt, sau khi xem đồng hồ treo trong quán rồi cô lại nhiều lần quét mắt nhìn những vị khách khác trừ người đó ra.

Hai ba bà nội trợ mặc quần áo sặc sỡ ngồi một chỗ trò chuyện, một đôi yêu nhau mặc quần áo tinh xảo đang uống cà phê, một người đàn ông trung niên với đôi mắt kiếng dày đang gõ gõ viết viết gì đó, còn có người ngồi ở vị

trí cách đó không xa cảm di động trông như đang bàn luận chuyện làm ăn mua bán.

Trong số những người này, đều không có người mà cô cần gặp.

Mà cách thời gian Lý Na hẹn cô, đã qua năm phút đồng hồ.

Huống chi... Còn có người đó xuất hiện.

Nghi hoặc nhìn hai hàng lông mày, đang đoán vì sao lần này Lý Na hẹn mà không đến, người đó đã vẫy tay chào cô, trông có vẻ muốn mời cô ngồi chung.

Hơi do dự, đáy mắt Tĩnh An lưu chuyển vài phần, rồi sau đó đi đến vị trí sofa mà người kia đang ngồi, sau khi gạt đầu thì ngồi đối diện người đó.

Chuyện xưa, mặc dù nó không còn tác động đến cảm xúc của bạn, mặc dù nó đã bị thời gian vùi lấp dần trở nên mờ nhạt, nhưng lúc ấy vẫn luôn cố chấp tìm câu trả lời, đến hiện giờ trong bóng đêm yên tĩnh khi chợt nhớ lại ‘nút thắt’ kia, dù đối với bạn điều đó có thể nào, thì đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Mà ‘nút thắt’ này, đó là đối lấy lúc ban đầu Tĩnh An quyết định nhận lời hẹn với Lý Na.

Nhưng không ngờ, cuối cùng người xuất hiện trước mắt sẽ là...

Tốt thôi, hỏi Lý Na, không bằng thẳng thắn hỏi người này.

"Muốn uống café gì?" Khi cô gái vừa ngồi xuống, cách cái bàn người đó đưa menu đến, mở lời hỏi.

"Không cần cà phê, một ly nước ấm là được rồi."

"Giống cô ấy, sợ đắng à?" Nói rất khẽ, không giống như cố ý nói cho cô

gái đối diện nghe.

Người đó giờ khoe môi, hơi chát, không biết có cảm xúc gì.

Sau khi gọi cho cô gái một ly sữa nóng, lại nói: "Em đến đây, là vì Lý Na?"

"Xem ra Tiêu Ảnh để xuất hiện ở đây, cũng vì Lý Na."

Từ Tiêu Mặc Phàm chuyển mắt qua, Tĩnh An ngẫu nhiên đảo qua người bàn chuyện làm ăn ngồi cách bọn họ một lối đi vừa để điện thoại di động xuống.

"Thật sự... Thật sự... Thật sự là ả... Là ả!"

Trong một biệt thự quanh quẽ, người phụ nữ dùng máy, ngưỡng cổ dựa vào đầu giường, vẻ mặt không khoe bày ra sự vui thích vô cùng.

Mà bên tay trái cô ta, ống tiêm và thuốc bột rải rác loạn xạ trên tủ đầu giường, trên mặt cô ta lộ ra vẻ vui sướng quý dị nhưng lại như xen lẫn với vẻ lạnh lẽo rùng mình.

"Ha ha... Mà không chết, sao mà có thể chết dễ dàng như vậy... Nhìn đi, mà thật lợi hại, vừa trở về, vị trí thứ nhất của tao đã lập tức biến mất, "bá" một tiếng đã không còn... Ha ha, ha ha..." Tiếng cười của người phụ nữ càng ngày càng vang, cho đến khi cương cứng khó chịu, mới dần nhỏ giọng xuống.

Người phụ nữ dời ánh mắt tan rã đến rèm cửa sổ dày được che kỹ, bóng mờ trên rèm cửa sổ như muốn hóa thành hình người mơ hồ, cô ta si ngốc cười nhạo một tiếng, vẻ đùa cợt lộ ra vắn vẹo: "Mặc Phàm... Anh còn nói tôi

suy nghĩ nhiều... Anh xem đi, tôi chỉ nói trong quán café sẽ có người đến nói cho anh biết người phụ nữ đó có tha thứ cho anh không, lúc đó không phải anh đã bảo tôi nói năng bậy bạ sao, sao lúc này lại đến đó!"

"Anh hỏi tôi có hối hận hay không, có gì mà phải hối hận..." Người phụ nữ giơ năm ngón tay dài nhỏ lên, như tìm được chuyện gì thú vị, trước mắt bắt đầu hoảng hốt, rồi cất lên tiếng cười chói tai: "Ha ha... Lại lần nữa, thêm lần nữa... Tôi sẽ bắt anh giúp tôi, vẫn là sẽ làm ả đàn bà ấy biến mất khỏi sàn T... Đúng rồi, vì sao chúng ta phải hối hận? Do ả không có năng khiếu diễn xuất mà... Tốt lắm, tốt lắm, rất tốt..."

"Anh muốn ly hôn với tôi, đều vì ả! Ả là nguyên nhân! Cả anh cũng chọn ả!" Năm ngón tay mở ra rồi thu lại thành quyền, đột nhiên nặng nề đập vào mép giường, người phụ nữ cười đến rối tinh rối mù, làm người ta thấy kinh hãi: "Tôi mới là người bị hại, là tôi!... Phải cho mọi người biết do ả phá hủy hôn nhân của chúng ta, đúng không, Mạc Phàm?"

*****"Ảnh chụp trên báo là do em cung cấp?"

Ngày đó, ở nghĩa trang người có thể chụp được tấm hình này cũng chỉ có cô.

"Tấm hình rất thú vị không phải sao?" Tĩnh An dùng hai ngón tay cầm thìa khuấy một vòng quanh ly gốm sứ, thản nhiên nói: "Gần đây chắc hẳn có rất nhiều phóng viên cắm điểm ở đó."

Vì thế, vẫn nên cách một khoảng thời gian rồi mới dẫn Đường Dự đi gặp bà nội thôi.

Tiêu Mạc Phàm nhìn người trước mắt, sau một hồi mới hỏi một câu: "Khi đó, hoa lily trắng là do em đặt lên?"

Anh ta hỏi, là khi chạm mặt ở nghĩa trang lúc đó có cả La Hiên Kỳ.

Anh ta chuyển vấn đề, làm từ lông mày đến khoe môi cô gái đều toát ra ý cười không rõ: "Bất kể tôi đáp "Đúng" hay "Không", anh đều nên biết tôi quen Đan Ninh."

Giọng điệu cô gái vẫn trào phúng không thay đổi, nghe vào tai Tiêu Mạc Phàm, khiến anh khẽ nhú mi.

"Cô ấy không thể có..." Người bạn như em vậy.

"Anh khẳng định ư? Một hai năm cuối của cô ấy, hai người gặp mặt được bao nhiêu lần? Anh có còn nhớ rõ đã bao lâu cô ấy không nói mọi chuyện của mình với anh rồi không? Hai năm, hay ba năm?" Tĩnh An đánh gãy lời nói của đối phương, không hề đặt vẻ khỗ sở cứng nhắc của người đàn ông kia vào mắt, tiếp tục nói: "Anh nên biết, khi đó cô ấy hoàn toàn không nhận được kịch bản nào cả, không thể có bạn trong giới giải trí, mà khi đó tôi vẫn là người qua đường, cô ấy có bạn mới như tôi, không có gì kỳ lạ."

"Không phải anh cũng thường xuyên xem tôi như cô ấy sao? Cách chụp ảnh của cô ấy, bước chân catwalk show của cô ấy, thói quen của cô ấy..."

Tĩnh An giương mắt nhìn về phía con người của người đàn ông, trong hờ hững mang theo một chút tình cảm khác: "Mà sàn T cô ấy bị gián đoạn, tôi cũng sẽ giúp cô ấy đi."

Trong lúc cô gái nói chuyện đồng tử Tiêu Mạc Phàm không kim hãm được khẽ run, khi cô nói xong câu cuối cùng thì càng co rút hơn, rớt cuộc nụ cười trên mặt khó thể giữ vững.

"Thật xin lỗi, tôi không nên khiến em..."

Trong nháy mắt, Tĩnh An thấy Tiêu Mạc Phàm trước mắt có vẻ tiêu tụy và hối hận, nhớ đến lần đầu tiên khi bọn họ gặp nhau, nụ cười của chàng trai khi xưa ấy nồng nhiệt và ấm áp hơn cả ánh mặt trời mùa đông.

Khi đó, vì cô không ăn sáng hơn nữa liên tục biểu diễn cả buổi sáng, vốn dạ dày khó chịu nên lúc kết thúc catwalk show đã đau đến không thể đi nổi, gắng gượng đi ra khỏi hội trường thì một cuộc chống đỡ không nổi ngã xuống, càng dùng nói đâm sầm vào người phía sau.

Cũng thời khắc đó, cô gặp gỡ người vừa lúc đỡ lấy cô, Tiêu Mặc Phàm.

Chàng trai mang theo một bịch xốp đầy các loại bánh mì và đồ uống, sau khi xác nhận cô vì đói bụng, mới toét miệng cười từ giữa lấy ra một chai nước khoáng và bịch dưa nhét vào trong tay cô đang ngây ngốc ngồi ở cạnh bồn hoa, tiếp đó dặn dò cô hai câu rồi vội vàng rời đi.

Mà khi đó, trong đôi mắt tươi cười rực rỡ của anh, cô nghe được tim mình rung động đập thành thịch.

Trong một khoảng thời gian dài, cô biết bản thân đã vừa gặp đã yêu một chàng trai xa lạ, cho đến khi lần thứ hai cô nhìn thấy anh, mới biết được tên từ miệng anh ấy.

Tĩnh An hiểu rõ, lúc này từ ‘Em’ trong lời nói áy náy của anh ta chính là vô thức muốn nói với ‘cô ấy’, cô không khỏi thở dài trong lòng.

"Nếu anh hối hận vì đã không nên khiến Đan Ninh rời khỏi giới người mẫu thì thôi... Về việc này, cô ấy chưa từng trách anh."

Bất luận nói thế nào, chuyện này do ‘cô ấy’ quyết định, ‘cô ấy’ sẽ không bắt người khác gánh vác ‘sai lầm’ này.

Khi Tiêu Mặc Phàm nghe vậy thì kinh ngạc nhìn về phía cô, khóe môi Tĩnh An cũng tháo xuống nụ cười: "Chuyện anh có lỗi với cô ấy, chỉ có việc lừa dối cảm tình của cô ấy thôi."

Cảm tình... Lừa dối...

Bị cô gái xé nát ‘lớp vỏ ngoài’, thật ra đã làm bại lộ ‘phần nhân’ mà anh ta hiểu rõ nhưng vẫn luôn trốn tránh kia.

"... Tôi..." Lúc này đây, anh ta không thể nói ra ba từ ‘Rất xin lỗi’ đơn giản đó.

Ba từ ấy, quá nặng trĩu... Anh ta không chịu nổi...

"Hai người, hôn lễ của anh và Lý Na, thật ra đã nên cử hành từ lâu, không phải sao? Vì sao phải dời lại hai năm?"

Cô gái đột nhiên nói tiếp, Tiêu Mặc Phàm không tự chủ được hỏi ngược lại: "Em nói cái gì?"

"Dời lại hai năm đúng chứ..." Bưng sữa còn bốc hơi nóng trên mặt bàn lên, Tĩnh An cúi đầu uống một ngụm, đôi mắt kia như gần hơn, hơi nước lượn lờ bay lên làm vè mặt cô hơi mờ mờ: "Năm thứ ba anh và Đan Ninh ở cùng nhau, khi đó, Lý Na hẳn đã ngồi yên trên vị trí người mẫu đứng đầu... Tôi nói không sai chứ, anh khiến Đan Ninh rời khỏi sàn T chẳng lẽ không phải vì để Lý Na có thể đứng ở vị trí thứ nhất sao?"

Cánh tay cô gái cầm ly hạ xuống, tiếp tục nói: "Khi đó, dù Đan Ninh có muốn trở lại sàn T, dù ở tuổi này nếu cô ấy muốn thành công đứng trong giới người mẫu một lần nữa, thật ra chỉ là chuyện đùa... Khi đó, scandal giữa anh và Lý Na vừa mới bắt đầu nhĩ... Cuối cùng sẽ cử hành hôn lễ với Lý Na, khi đó vì sao không cử hành ngay? Vì sao vào năm thứ năm anh ở cùng Đan Ninh thì mới có buổi hôn lễ này? Hai năm đó là vì điều gì?"

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Editor: Gà

Hai năm...

Là vì điều gì...

Ngón tay người đàn ông đặt trên đầu gối không khống chế được run rẩy rất khẽ.

Giờ khắc này, tầm mắt anh ta tập trung vào cô gái, chuyên chú... Không giống như đang nhìn gương mặt Tĩnh An.

Khoảng thời gian nhìn chăm chú này không quá lâu, sau khi cảm thấy mình hơi quá mức thì đột nhiên mâu sắc âm u trầm xuống, anh ta ý thức được bản thân lại nhận lầm người đang ngồi đối diện.

Cô gái vừa buông tầm mắt xuống uống sữa, khi hỏi câu đó thì lông mày anh ta nhíu lại rồi bỗng giãn ra, tựa như người kia đang rất hoang mang.

... Là cô bé do Đan Ninh tự tay dạy nên, khó tránh khỏi xung quanh lây nhiễm hơi thở của cô ấy.

Nếu thật sự là Đan Ninh ngồi ở trước mặt anh ta, nếu thật sự là Đan Ninh hỏi anh ta ‘hai năm qua là vì điều gì’...

Tiêu Mặc Phàm thở ra một hơi, đôi mắt nửa khép hờ trở nên mờ mịt, là hy vọng hay thất vọng... Đã biết rõ không có hi vọng rồi.

"... Cô ấy nói với em à? Cô ấy nói thế nào? Cô ấy, còn nói gì nữa?" Mà lúc đó cô ấy ở đâu? Lúc đó cô ấy đang làm gì?...

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, đều thẳng thắn hỏi những điều anh ta không biết về người kia, anh ta muốn biết gì đây?

Chẳng qua, là muốn... Từ người có quan hệ với cô nghe thêm chút tin tức liên quan đến cô mà thôi.

Tĩnh An không nói gì, nhìn người đàn ông cất lời nhưng không trả lời câu hỏi của cô, thật lâu sau mới nói: "Lúc trước nếu không phải Lý Na nói trước truyền thông về quan hệ ‘bạn bè’ thuở nhỏ của các người, nói về hôn lễ của các người, thì anh dự định sẽ giấu giếm Đan Ninh bao lâu? Lại thêm hai năm nữa sao?"

Lời cô, cũng không tiếp nối câu hỏi liên tục có liên quan đến vấn đề của ‘cô ấy’, mà vẫn bám vào câu hỏi ‘Hai năm’ kia.

Tiêu Mặc Phàm nghe đến đó, phản bác theo trực giác, nói: "Không phải..."

Không phải, anh ta không dự định sẽ giấu giếm cô ấy việc này, anh ta chỉ muốn tìm cơ hội thích hợp nói cho cô ấy biết, nghĩ xem anh ta nên nói thế nào mới có thể giảm nhẹ tổn thương cho cô ấy, đến mức thấp nhất.

Nhưng mà cơ hội thích hợp đó, tìm một lần đã mất hai năm.

Trong hai năm, Lý Na liên tiếp ám chỉ với anh ta, bọn họ nên cử hành hôn lễ, nhưng anh ta lại luôn dùng các lý do qua loa để né tránh, cả chính mình cũng không biết vì sao cứ nín kéo mãi.

Càng buồn cười là, cuối cùng đến khi mọi việc bùng nổ, anh ta vẫn không tìm thấy cơ hội kia.

Bởi vì vừa dự định nói cho cô ấy biết sự thật về anh... vừa không hề muốn cho cô ấy biết, nhưng không ngờ...

Không lâu sau này, trong vô số màn đêm khi anh ta nhớ lại cô ấy đã ‘mất’, anh ta mới biết được khi đó bản thân không biết rằng, mình không chỉ vì áy náy với cô.

Hai mươi một ngày đã có thể dường thành một thói quen.

Huống chi là mấy cái ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Quen với sự tồn tại của cô, quen với sự yêu thương của cô, quen với sự quan tâm của cô, quen với...

Một người đang rất thích thói quen như vậy, đang vui vẻ như thế, quen với việc người ấy tốt với anh ta về mọi mặt...

Thói quen và tình yêu, nó không mâu thuẫn, mà chính là anh ta...

"Cái "Không phải" này, không phải anh đang muốn phủ định chuyện anh gạt cô ấy chứ? Chẳng lẽ anh cho rằng đây không phải là lừa dối sao?"

Trong tiếng cười lạnh lạnh của cô gái, người đàn ông mấp máy bờ môi đắng chát.

Khi mặc quần áo, cài sai nút áo có thể cài lại, nhưng trong tình cảm, nói sai làm sai, thì không có cơ hội sửa đổi, càng không có khả năng bắt đầu lại lần nữa.

Khi cô ấy hỏi anh ta đã có người trong lòng chưa, anh ta chợt dạ trả lời rằng chưa có.

Đã định nó mở đầu cho sự lừa dối.

Đã định nó bắt đầu của sai lầm.

Đã định anh ta phải gánh vác tội lỗi.

"Tiêu Mặc Phàm, ngay từ đầu sự xuất hiện của anh chính là một âm mưu ư? Anh cho Đan Ninh nước và bánh mì cũng là hư tình giả ý? Mọi việc đều là... chủ ý của Lý Na và anh sao?"

Trì hoãn hai năm, âm mưu này đã bắt đầu được tính toán, cô vốn định thử dò xét vấn đề này từ chỗ Lý Na.

"Không, không phải giả... Lần đó tôi cũng không biết cô ấy chính là Đan Ninh." Tiêu Mặc Phàm như quá mệt mỏi nhắm mắt lại, mí mắt anh ta buông xuống, con người bất an lay động: "Hiện giờ nói ra cũng chẳng có ích gì... Nếu tôi không lừa cô ấy, không dối gạt cô ấy... Thế sẽ không thành ra như vậy... Tôi và cô ấy..."

Cô gái này quá mức giống Đan Ninh, cô gái còn biết tình cảm của Đan Ninh.

Đối mặt với cô, cho dù biết cô không phải là Đan Ninh, anh cũng không thể xoay sở.

Mà trong lời nói hỗn loạn của người đàn ông, Tĩnh An thấy bất an của anh ta, thống khổ của anh ta, cô lắc đầu thờ dãi vì những vấn đề xa xôi của ‘cô ấy’: "Anh... có yêu "cô ấy" nhỉ."

Câu hỏi này, dùng câu nói trần thuật.

Khi ‘cô ấy’ biết được sự thật hoang đường từ Lý Na, điều đầu tiên ‘cô ấy’ nghĩ đến là cảm nhận.

‘Cô ấy’ từng đi ô-tô đi đến trước hôn lễ của bọn họ, ‘cô ấy’ muốn hỏi anh

ta một số điều.

"Anh có yêu tôi không?" Đan Ninh đối với Tiêu Mặc Phàm, hoặc nói cố chấp đối với tình yêu.

Sau khi sống lại trong thân thể, cô đã là 'Tĩnh An', cô ấy đã sớm 'ra đi', đã có đáp án.

Đáp án không còn ý nghĩa, xem như là một đáp án đến muộn, một câu trả lời cho 'Đan Ninh'.

Giữa hai người lặng im một lúc, không biết qua bao nhiêu giây phút, có người đã phá hủy bầu không khí lắng đọng này.

"Tôi yêu cô ấy..."

Không phải 'có yêu cô ấy', mà là 'yêu cô ấy'.

Mà phần tình cảm đối với cô này, đến cùng là khi nào xuất hiện, khi nào thì tỏa nhiệt, và khi nào thì dần dần bao phủ sự săn sóc của anh ta dành cho Lý Na...

Hai năm cuối cùng ở cùng cô, anh ta cố gắng xa lánh cô, cố ý tránh né gặp mặt cô, anh ta tự cho rằng như vậy có thể bỏ được thói quen có cô, tự cho rằng đây là điều tốt nhất với bọn họ, không biết vì phần tình cảm này, đã khiến anh ta sợ hãi phải gặp cô.

Người đàn ông thấp giọng nỉ non mở mắt ra, Tĩnh An cảm thấy như loại cảm xúc đè ép mà cô đoán không rõ kia chợt bay biến đi rất nhiều.

"Có phải cô ấy nói với em mọi điều... Như vậy, em có thể nói cho tôi biết, nếu tôi... Cô ấy sẽ..."

Nhăn mi, người đàn ông dứt quãng nói ra lời không có nội dung.

Mặc dù đối phương không nói ra, nhưng làm sao Tĩnh An có thể không hiểu ý anh ta chứ.

"Tiêu Mạc Phàm, sự hối hận của anh, anh có cách nói với Đan Ninh không?" Khi cô gái nghe được thì vẻ mặt trầm xuống nhin không được khẽ cười ra tiếng: "Anh làm không được... Thì cả Đan Ninh cũng không có cách nào tha thứ cho sự lừa dối của anh..."

Cô và anh, lần này gặp mặt ngoài dự đoán ra, cô đã lấy được đáp án mà ‘cô ấy’ muốn.

Mà đáp án người đàn ông này muốn, đương nhiên cô sẽ không keo kiệt giúp ‘cô ấy’ nói ra.

Có lẽ một câu tha thứ có thể giúp người ta giải thoát, nhưng Tiêu Mạc Phàm, cô... làm không được.

Nhìn gương mặt của người đàn ông ấy trong giây lát, Tĩnh An không nói thêm gì nữa, cũng vào lúc này đứng lên đi qua một bên.

Bóng dáng đáng lẽ phải rời đi, lúc đi qua cái bàn cách bọn họ ba người, bỗng đưa tay cầm lấy chiếc đồng hồ mà người cách họ ba bàn đó luôn hướng nó về phía bọn họ.

"Là máy ảnh ẩn hình nhỉ? Anh là phóng viên nhà ai? Ai nói cho anh biết nơi này sẽ có tin tức giải trí? Là Lý Na?"

Phóng viên giả trang thành doanh nhân kia không ngờ sẽ bị bắt còn bị đối phương tiết lộ kẻ đứng sau, trong lúc hoảng loạn đứng bật dậy nhưng đã quên che giấu thân phận của mình, nhìn về phía Tiêu Mạc Phàm cũng đang đi đến bên này, phóng viên vội vàng áy náy nói: "Không có lần sau, tuyệt đối không có lần sau, tôi sẽ không đăng ảnh chụp bên trong lên đâu! Cô xem máy ảnh

này, máy ảnh này..."

Máy ảnh này đã tốn một tháng tiền lương của gã, bây giờ gã phóng viên chỉ muốn nhanh chân bỏ chạy cũng không được.

Không đợi Tĩnh An đáp lại, Tiêu Mặc Phàm đã đi đến bên cạnh cô gái hỏi trước: "Thật sự Lý Na bảo anh đến?"

Vừa rồi cô gái chất vấn, ở khoảng cách gần anh ta không thể không nghe được.

Tuy gã phóng viên luôn mồm nói ‘Không biết’, nhưng ánh mắt né tránh chần chờ lúc ban đầu đã cho anh ta đáp án.

Tĩnh An liếc mắt nhìn đường cong hàm dưới của Tiêu Mặc Phàm, ném máy ảnh trong tay cho phóng viên rồi để gã rời đi.

Gã phóng viên nhanh chóng ra khỏi quán café, cô gái không quay đầu nói: "Tôi không muốn biết vấn đề tình cảm hiện giờ giữa anh và Lý Na thế nào, nhưng lần này, Tiêu Mặc Phàm, anh vẫn còn thiếu Đan Ninh một cái "chết được nhắm mắt"."

Lúc này đây, cô đưa ảnh chụp ở nghĩa trang cho truyền thông, khiến cho truyền thông tập trung vào Đan Ninh, Tiêu Mặc Phàm và Lý Na.

Lúc này đây, Tiêu Mặc Phàm, anh ta sẽ làm thế nào? Mà sau hôm nay... Anh ta lại sẽ làm thế nào?

Phóng viên đi rồi, Tiêu Mặc Phàm không nói một lời, nhanh hơn một bước so với Tĩnh An, rời khỏi quán café.

Tiếp đó Tĩnh An ra khỏi quán café, đi rất thong thả, không giống hai

người trước đó rời đi trong hoảng loạn hoặc cứng ngắt bước nhanh.

"Lý Na, quả nhiên cuộc hẹn của cô, cần phải cẩn thận tiếp đãi."

Nếu không phải cô vừa vào quán café đã lập tức chú ý quan sát khách khứa, hơn nữa lúc nói chuyện với Tiêu Mặc Phàm cũng thường chú ý người cách bọn họ gần nhất, thì cô sẽ không thể phát hiện cái bàn kia.

Trở về căn hộ của mình, khi ngồi trên sofa phòng khách, tầm mắt Tĩnh An lơ đãng lướt qua tờ báo sau khi phỏng vấn đã quên cất đi này.

Tiêu Mặc Phàm trên báo, làm cô nhớ đến người đàn ông đã nói lời yêu Đan Ninh ấy.

Bất luận có phải người đàn ông này hoàn toàn nhận ra tình cảm của mình hay chưa, thật sự cô không quan tâm.

Giống như lúc anh ta nói yêu ‘cô ấy’, cô chẳng có một chút xú rung động nào.

Nhưng từ ‘yêu’ này...

Thường thức chiếc vòng trên cổ tay, bỗng như nghĩ đến việc vui nào đó, nở nụ cười.

Cười xong rồi, cô bấm điện thoại gọi cho người nào đó.

"Tĩnh An."

Đầu điện thoại này, một giọng nói dịu dàng vang lên, ở bên tai cô cẩn thận gọi tên cô.

Nghe giọng nói đó, nụ cười trong mắt cô gái vụt qua một vệt sáng ngượng ngùng.

Võn muốn nói ngay và luôn, nhưng đã dừng không chỉ một chút.

"Sao không nói gì?"

Giọng nói đối phương nhẹ nhàng không nhanh không chậm, nghe sao cũng như đang dỗ dũa bé giận dỗi.

Chẳng lẽ nghĩ cô không lên tiếng, thành là cô giận dỗi hả?!

Tĩnh An bất mãn bĩu môi hí mắt, lập tức bình phục, cũng âm thầm kiểm điểm biểu cảm của bản thân chẳng khác gì dũa bé giận dỗi cả.

Chính cô cũng phát hiện gần đây cử chỉ của bản thân càng có xu thế trẻ con hóa... Mà đây đều do Đường Dự làm hại!

Tĩnh An buồn cười, hít một hơi thật sâu rồi đột nhiên lớn tiếng nói: "Em yêu anh."

Rồi sau đó, cô gái quả quyết cúp điện thoại, đáy mắt lóe ra ánh sáng đã đạt được quỷ kế.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 68

"Đường tổng, giấy tờ này..."

Vừa lúc một thư ký riêng mang tài liệu vào, sau khi vào văn phòng, thì di động Đường Dự chợt vang lên, Dư Nhã đã bị bỏ quên một bên thấy vẻ mặt người đàn ông như đột nhiên ngưng đọng, giữa trán cô ta lộ ra một sự kinh ngạc xen lẫn ghen tị.

Từ biểu cảm dịu dàng lúc nhận điện thoại, từ việc nhỏ nhẹ khi nói chuyện với người đầu bên kia điện thoại, lại từ lúc này trong nháy mắt chuyển sang kinh ngạc sững sờ.

Khuôn mặt anh tuấn bình thường luôn lạnh nhạt, bây giờ có một sự hấp dẫn nói không nên lời làm người ta say mê.

"Trừ giấy tờ này ra, Trần tổng truyền thông XX muốn hẹn ngài đêm nay ăn một bữa cơm ở khách sạn XX..."

Dư Nhã năm lần bảy lượt không thể dời mắt khỏi mặt người đàn ông, vừa cố gắng hoàn thành công việc của bản thân vừa âm thầm đè nén trái tim đập loạn của bản thân, và đổ kị dưng trào.

Mặc dù Dư Nhã không cam lòng thừa nhận, nhưng có thể khiến một người luôn lấy thái độ xa lạ có lẽ đối đãi với người khác như Đường Dự chợt trở thành người có nhiều biểu cảm biến hóa như vậy, cũng chỉ có... người mẫu đó.

Cô ta không biết đến cùng người mẫu này đã nói gì, nhưng đã có thể khiến người đàn ông ấy dù đã để điện thoại di động xuống một lát rồi nhưng vẫn như còn đắm chìm trong kinh ngạc của anh.

"Đường tổng, tôi nên trả lời Trần tổng thế nào?"

Dư Nhã căn môi dưới, nuốt khó hiểu và ầm ỨC xuống cổ họng, cứng ngắt hỏi ý kiến Đường Dự.

Nhưng mà đôi mắt màu sáng nhạt vừa nổi lên những gợn sóng kia của Đường Dự mười giây sau đã chợt kết thúc khi Dư Nhã hỏi ý kiến anh, thoáng như mới tỉnh mộng.

Người đàn ông này luôn đeo chiếc mặt nạ hồ hững, một khắc này như nứt ra... Khóe môi đuôi mày như tăng thêm ý cười, hai mắt xán lạn vui sướng, thậm chí không kìm được phát ra tiếng cười khẽ trầm thấp... Khác vậy ư, hoàn toàn không giống!

Trong thời gian ngắn, trên mặt người kia đã không còn vẻ đăm đăm, cũng thoát khỏi vẻ phẫn chấn vui mừng.

Cùng một thời khắc cô ta chứng kiến ‘Đường Dự’ hoàn toàn không giống như Đường Dự, cứ ‘tưởng như hai người’ có hai tính cách khác nhau, khiến Dư Nhã luôn lặng yên chú ý đến người đàn ông ấy bỗng nhiên đỏ bừng hai gò má.

Đường Dự chợt đứng lên, bỗng bị một giọng nữ kéo lại suy nghĩ: "Đường tổng, ý của anh là?"

Quay đầu thấy Dư Nhã, tựa như mới phát hiện ở đây còn có người, đang tính phủ thêm áo khoác, Đường Dự bình tĩnh nói: "Giấy tờ này và tài liệu tiếp đó, ngày mai giao lại cho tôi xử lý, còn có chuyện gì khác à?"

"Tối hôm nay Trần tổng của truyền thông XX có buổi liên hoan..." Sợ bị người đàn ông nhìn thấy gương mặt nóng hổi của bản thân, Dư Nhã cúi đầu lụp lại, nhưng không biết đối phương vừa lướt qua đã không còn nhìn về phía cô ta nữa.

Chỉ vì tâm tư của anh, giờ phút này không còn ở đây.

"Đổi sang lúc khác." Đường Dự vừa trả lời vừa đi ra cửa, bước chân vội vàng, cùng với lúm đồng tiền nơi khóe môi còn chưa rút đi, vừa thấy đã biết người này sắp có một cuộc hẹn ngọt ngào.

"... Vâng Dư Nhã giương mắt nhìn bóng lưng của người đó, sự chua chát trong cổ họng nhanh chóng lan sang đáy mắt, ánh mắt ngượng ngùng trong khoảnh khắc đã trở nên ảm đạm không còn ánh sáng, hai má đỏ ửng trở nên tái nhợt.

Lần sinh nhật của Đường Kiên Thịnh đó, khi cô ta thấy người đàn ông như vương tử ấy nắm lấy bàn tay của một cô gái, cô ta không nên ôm lấy suy nghĩ sai lầm rằng ‘Mình đặc biệt, so với cô gái này mình càng thích hợp với người đàn ông ấy hơn’.

"Xem ra, vẫn nên từ chức thôi." Dư Nhã tự giễu nói: "Hôm tiệc sinh nhật đó đáng lẽ ra nên ở nhà." Như vậy, anh cũng sẽ không thể đi vào lòng của cô ta.

Đường Dự bỗng nhiên đến, Tĩnh An cảm thấy buồn cười thì ít mà kinh ngạc thì nhiều, đương nhiên còn có cảm xúc khác dao động, mà cảm xúc đó cũng im lặng xuất hiện trong mắt cô, cố gắng kiềm chế khóe môi giương cao, viền tai càng lúc càng hồng, cùng với tiếng trái tim nhảy lên vì vui sướng.

"Mau vào ngồi đi, em đang nấu canh, đợi cùng nhau ăn." Mở cửa, còn

chưa đón người vào, cô gái mang ánh mắt linh động chứa ý cười then thùng đã xoay người, nhanh nhẹn bước vào phòng bếp.

"Trừ canh ra..." Sau khi đi vào trong nhà thì giúp cô gái đóng cửa lại, người đàn ông theo sau đi đến phòng bếp, thấy nguyên liệu trong phòng bếp rất phong phú và dinh dưỡng, cười trêu nói: "Có phải món ăn cũng có phần của anh không?"

Cố ý nấu thêm chút canh, cố ý chuẩn bị nhiều đồ ăn, thật ra lúc đó chẳng phải cô đã đoán được có thể anh sẽ xuất hiện, hoặc đang ngóng trông anh đến sao?

Bị Đường Dự cố ý hỏi như vậy, Tĩnh An đang quay lưng nấu canh tức giận trả lời: "Đúng đó đúng đó, một mình em ăn không hết."

"Anh vất vả như vậy mới đến, sẽ không bỏ đi qua loa vậy đâu, Tĩnh An?"

Vành tai nóng lên, có cái gì đó mềm mại gì kề vào tai cô cùng với eo được một đôi cánh tay vòng qua, ý cười thoải mái êm tai của người đàn ông kề sát truyền vào tai cô, đồng thời người đàn ông khẽ hôn viền tai cô.

Toàn thân cô gái run rẩy nhịn không được hơi rụt cổ, cũng nở nụ cười, bắt bẻ nói: "Sao lại vất vả chạy đến, nói cứ như là lỗi của em vậy, em không bảo anh đến đâu nha."

"Câu kia, nói lại lần nữa, nhé?"

Xem nhẹ phản bác, giọng điệu khàn khàn gợi cảm của đối phương, dụ dỗ cô gái lại nói ra câu ngọt ngào làm anh rung động kia.

Nhưng mà chẳng biết lúc nào hai gò má cô gái đã đỏ bừng, trừng mắt cố gắng nấu canh, dốc sức giả ngốc: "Nói gì? Chẳng lẽ Đường tổng bỏ bê công việc chạy đến đây chỉ vì nghe những lời này?"

"..." Người đàn ông cười khẽ, hơi thở lướt qua lỗ tai mẫn cảm của cô gái, khiến cô lại né tránh một hồi, lúc này Đường Dự trầm thấp nói ra: "Anh yêu em, Tĩnh An."

Cô gái chưa kịp chuẩn bị đã nghe thế bỗng ngẩn ra, thật lâu sau chớp đôi mắt phiếm hồng, nét mặt không nhịn được tươi cười, nhưng chỉ nhẹ nhàng ‘À’ một tiếng.

Trên má đột nhiên bị cắn một cái hơi đau, rõ ràng người nào đó công khai thể hiện sự cực kỳ bất mãn với câu trả lời này của cô.

Sau cùng không khống chế được khóe môi, nhếch lên, Tĩnh An nhắm mắt lại ngăn trở nước mắt ẩm ướt sắp rơi xuống, cô nói: "Em cũng thế." Cô nói: "Em cũng yêu anh, Đường Dự."

Ngay cả trong cuộc sống, tình yêu như bèo nước gặp nhau giữa Tĩnh An và Đường Dự, có không ít ví dụ trước là hiểu nhau, mến nhau, rồi rung động hơn, lãng mạn hơn, trầm bổng hơn, nhưng loại tình cảm này của bọn họ đơn giản chỉ là tình yêu thuần túy bình thản chứ chẳng phải là một mối tình vĩ đại mang hạnh phúc lớn lao.

Lần này sau 2 tháng ở tuần lễ thời trang thu đông Paris, Tĩnh An đã về nước, là vì Val tổ chức buổi thời trang ‘Val’ trong nước.

Buổi diễn lần này, khi còn ở Pháp Val đã tự mình thả tin tức cho giới thời trang trong nước, sau đó lập tức làm cả giới giải trí trong nước chú ý, danh tiếng của Tĩnh An ở Haute Couture ‘Val’ càng đột nhiên bay vọt lên được giới giải trí đưa tin dày đặc.

Thời gian gần kề, trước đó trên báo cũng có đưa tin về chuyện này.

Trong đó một nhà truyền thông còn viết đến ngày đó là ngày được chờ mong nhất trong tháng, bởi vì ngày đó, không chỉ có lần đầu ‘Val’ được tổ chức trong nước, mà còn có bộ phim điện ảnh do hai vợ chồng Tiêu Mạc Phàm và Lý Na đảm nhiệm nam nữ chính được công chiếu.

Đương nhiên, thời gian ăn khớp này, chỉ do trùng hợp.

Không thể phủ nhận, bởi vì người xem khác nhau, hơn nữa sau khi bộ phim điện ảnh này ra mắt thì đôi vợ chồng Tiêu Mạc Phàm và Lý Na này vướng vào dư luận ly hôn, khiến ngày đó hầu như toàn bộ mọi người đều đặt tiêu điểm giải trí ở bộ điện ảnh này của đạo diễn Trịnh Lãng.

Chỉ vì nó được quá nhiều kỳ vọng, qua hai ngày, sau khi bình luận về bộ phim điện ảnh này và lời bình về buổi biểu diễn thời trang ‘Val’ được lục tục được đăng trên Internet rồi được lưu truyền ra, ở góc độ nào đấy sự việc này trở nên cực kỳ thú vị.

Thật ra ban đầu xuất hiện chỉ do trùng hợp, chẳng qua là không biết vị dân mạng nào rảnh rỗi không có việc gì làm, sau khi xem lại bộ phim và video clip của buổi biểu diễn của ‘Val’ trên Internet, trong nước đã mở ra một diễn đàn bát quái.

Trong bài đăng đã đưa lên hai việc không liên quan nhau này, chỉ đặt song song hai việc cùng một chỗ, rồi tiến hành so sánh ở mức độ nào đó.

Tạm thời không nói chuyện nội dung bài đăng thật ra nói hơi quá sự thật, nhưng trong bài đăng đa số phương diện đều làm người xem dở khóc dở cười.

Nhưng trong đó một cái về sự so sánh về ‘nữ chính’, khiến cho mọi người hứng thú.

Trước tiên phải nói đây là bộ phim điện ảnh thương mại đầu tiên của đạo

diễn Trịnh, câu chuyện không lâm vào tình tiết tầm thường sáo rỗng, nhìn như bình thường nhưng cũng liên tục xuất hiện nhiều khúc mắc tình cảm, kết thúc của câu chuyện ngoài dự đoán của mọi người, cùng với một số thay đổi khác với truyền thống, các nhà bình luận phim vốn không xem trọng trình độ nội dung và nghệ thuật của bộ phim này phải lắp bắp kinh hãi.

Càng đừng nói trong đó Tiêu Mặc Phàm có kinh nghiệm lão luyện kỹ thuật diễn phong phú, thật sự đã thể hiện rõ tính cách của vai nam chính qua các giai đoạn không sai chút nào, trông rất sống động như đưa một nhân vật hư cấu hiện ra trước mắt người xem.

Tuy nhiên, bộ phim này vốn nên được đánh giá cao, vì nữ chính Lý Na tuy không mất tự nhiên nhưng diễn xuất không được tốt lắm, làm nó luôn khiến người xem cảm thấy đáng tiếc.

Thật ra lấy biểu hiện lần đầu tiên đóng phim của Lý Na ra xem xét, thì kỹ thuật diễn của cô ta so với một số người lần đầu tiên từ ca sĩ chuyển sang diễn viên, ngôi sao hài lẫn sân sang điện ảnh và truyền hình mà nói thì tự nhiên hơn nhiều.

Nhưng cô ta sai ở chỗ, lần đầu diễn nhưng lại chọn bộ phim điện ảnh hầu như chỉ có tình yêu giữa nam nữ chính, còn đóng chung với Ảnh đế Tiêu Mặc Phàm có kỹ thuật diễn xuất cao siêu.

Điều đó không thể nghi ngờ là, tự bạo kỳ đoán [1], làm kỹ năng diễn phim điện ảnh của cô ta có vẻ không đúng chỗ.

[1] tự bạo kỳ đoán: tiết lộ những khuyết điểm của mình cho người khác, điều này đòi hỏi một sự can đảm rất lớn.

Đương nhiên, trong mắt quần chúng, bộ phim điện ảnh này, nữ chính do Lý Na đảm nhiệm có thể nói là một nét bút hồng.

Mặt khác lần đầu ‘Val’ tổ chức buổi diễn thời trang ở trong nước, so với buổi diễn thời trang hoa lệ ‘Val’ ở nước ngoài, lần này có vẻ hơi khiêm tốn một chút, nhưng đối lập với các nhà thiết kế trong nước khác, trình độ trang phục thời trang tinh xảo hoa mỹ trên người người mẫu lại hấp dẫn người khác hơn, điều này cũng làm cho buổi diễn này sôi nổi hơn không ít.

Huống chi, buổi trình diễn này, mở màn và diễn cuối đều là người mẫu Tĩnh An, điều này làm cho người ta có ấn tượng khắc sâu và giúp buổi diễn thêm xa hoa hơn rất nhiều.

Bộ trang phục mở màn mang vẻ trung tính sáng sủa, bộ âu phục cuối màn thì xinh đẹp minh diễm.

Hai loại phong cách hoàn toàn không giống nhau này, được Tĩnh An điều khiển tạo thành một sự quyến rũ kỳ lạ nhưng độc đáo.

Nếu xem buổi diễn thời trang ‘Val’ như một bộ phim ngắn, thì Tĩnh An hoàn toàn xứng đáng là nữ chính trong bộ điện ảnh này.

Hoặc nói, bất luận là kiểu thời trang nào, có Tĩnh An thân là ‘nữ chính’, đều sẽ được gọi là một bộ phim nhựa người người khó thể quên.

Nếu không có bài đăng này xuất hiện, không có người liên hệ hai sự việc vốn không liên quan gì đến nhau, lại càng không có người dùng ánh mắt tương đối so sánh Lý Na trong phim và Tĩnh An trên cầu kiêu, hơn nữa trong bài đăng sâu sắc tán thưởng màn ‘biểu diễn’ xuất sắc áp đảo tuyệt đối của Tĩnh An.

Điều này cũng tạo ra không ít bất quái, dư luận trên Internet về hai vị ‘nữ chính’ này có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 69

"Mạc Phàm, em thấy, cách cô ta nhìn anh, cô ấy thích anh..."

"Mạc Phàm, giúp em, cho dù không thích cô ấy, anh cũng đồng ý trước rồi tính sau..."

"Mạc Phàm, em không muốn nhìn thấy cô ta..."

"Mạc Phàm, không phải diễn viên tốt hơn so với người mẫu sao, anh bảo cô ta đi làm diễn viên được không? Anh bảo cô ta đi, anh bảo cô ta làm đi..."

"Mạc Phàm, cô ta không đi, em sẽ điên mất! Em sẽ điên mất!..."

"Mạc Phàm..."

Một ngày nọ, sau khi khiếp sợ anh đã đồng ý với yêu cầu ‘không thể tưởng tượng nổi’ này của Lý Na, đơn giản chỉ vì vẻ mặt Lý Na nhìn chăm chăm vào mắt anh hầu như đã muốn sụp đổ.

Cô ta là người mà anh quan tâm, anh đã quen chăm sóc cô ta, quen mềm lòng với cô ta, anh cũng từng nói anh sẽ bảo vệ cô ta cả đời bình an.

Cứ thế lúc anh nhìn thấy vẻ bất lực, khủng hoảng, điên cuồng, thống khổ trong mắt Lý Na, anh thừa nhận đã bỏ qua tiếng gọi của lương tâm, đã lừa dối tình cảm của một cô gái hoàn toàn vô tội khác.

Mà lúc đầu anh tự cho rằng lừa dối sẽ không tạo thành hậu quả quá lớn, nhưng nó đã hủy đi sự sống của cô gái ấy.

"Lý Na, vì sao phải làm như vậy? Phóng viên kia, em gọi đến phải không?"

"Lý Na, em muốn để truyền thông viết về anh và Tĩnh An thế nào? Là muốn nói việc chúng ta ly hôn là do anh có người khác, hay cô ấy là nguyên nhân?"

"Lý Na, chúng ta đã phá hủy Đan Ninh, chẳng lẽ em lại muốn liên lụy..."

"Tĩnh An cái gì?! Cô ta không phải, cô ta là Đan Ninh, là con đàn bà đó!... Tôi biết tôi biết hết, trừ cô ta, trừ Đan Ninh làm gì còn có ai... Đều do cô ta xuất hiện, cho nên anh mới ly hôn đúng không, đều do cô ta, đều do con đàn bà Đan Ninh này!"

Trên sofa, người phụ nữ mặc áo ngủ, lớn giọng phát tiết cái tên mà cô ta căm hận.

Từ sau khi bọn họ kết hôn, người đàn ông chưa bao giờ xuất hiện trong biệt thự, mở mắt ra, lẳng lặng nghe người phụ nữ không ngừng lặp lại tên người này: "Lý Na, hôn nhân của chúng ta kết thúc không liên quan gì đến những người khác, em là người biết rõ nhất vì sao hôn lễ được cử hành."

Giọng nói của người đàn ông đã không còn vẻ chất vấn kịch liệt vừa rồi, lộ ra một nỗi sa sút: "Anh chỉ luôn chưa nói mà thôi, Lý Na, nếu không phải vì Đan Ninh, nếu không phải em muốn nhìn thấy cô ấy hoàn toàn thất bại, buổi hôn lễ này, hôn lễ của chúng ta... Còn có thể cử hành sao?"

Người đàn ông biết, một khi anh nói ra vấn đề cho đến bây giờ chưa từng nói ra miệng nhưng vẫn đang tồn tại này thì đối thoại giữa anh và người phụ nữ kia sẽ kết thúc.

"À... Thật sự khó trả lời đúng không?" Chờ đợi một lúc lâu, người phụ nữ hơi phát cuồng kia vẫn không hề lên tiếng.

Người đàn ông đã sớm đưa ánh mắt nhìn người phụ nữ, cứng ngắc khẽ cười nói.

"Lý Na, hiện giờ Đan Ninh đã mất, như vậy hôn nhân này... Em cũng không nên cần nó nữa đúng chứ?"

Người đàn ông lá lấy ra một điều thuốc từ trong hộp thuốc, sau đó hít một hơi, tựa như muốn mượn cái này để tự mình bình ổn cảm xúc trong phút chốc.

"Không thể! Không thể ly hôn! Cô ta còn sống, Tĩnh An chính là Đan Ninh, ả đàn bà Đan Ninh vẫn còn sống!" Lời nói cuối cùng của người đàn ông, tựa như kíp nổ, nổ tung sự yên lặng của cô ta: "Tôi không muốn cô ta nhìn thấy tôi nghèo túng, không thể như vậy! Mạc Phàm, giúp em đi, em không muốn ly hôn, chúng ta làm hòa được không?..."

Lại là một sự im lặng, người đàn ông dụi tắt điều thuốc đã cháy được một nửa: "Lý Na, giấy thỏa thuận ly hôn em đã ký rồi." Lúc này đây, lo nghĩ của cô ta, anh không còn sức để giúp.

"Không còn người tên là Đan Ninh... Còn chúng ta, cứ như vậy đi."

Sau mười phút người đàn ông ra khỏi cổng lớn biệt thự, người phụ nữ nâng hai tay lên che mặt cười thành tiếng, trong giọng cười chứa tiếng khóc lóc điên loạn, ngẫu nhiên thì thào ra vài tiếng tên của đàn ông, nhưng càng lúc cô ta càng chán ghét người có tên đó, theo cánh tay cô ta dựng thẳng lên làm cổ tay áo rơi xuống, chỗ khuỷu tay mơ hồ lộ ra một vài lỗ kim chích.

Sau ngày Tiêu Mạc Phàm đến tìm Lý Na trò chuyện, đến hiện giờ bên tai giọng nói người đại diện vẫn không ngừng lại.

"... Lời kịch đã chuẩn bị cho em được đặt trên bàn, đến lúc đó nói theo những gì được viết, nói qua loa về nguyên nhân ly hôn thôi." Thân là người đại diện của Tiêu Mặc Phàm, Lưu Bạch đã sớm biết chuyện, nhưng lúc này trong lòng vô cùng bất an phiền chán: "Đã muốn giải thích chuyện ly hôn, thì lúc trước không nên kết hôn làm gì. Đợi sau bộ phim điện ảnh mới công khai tin tức các người ly hôn, hy vọng hậu quả không quá tệ."

"Phóng viên đặt câu hỏi, cậu nên biết ít nói ít sai."

Một khắc cuối cùng, Lưu Bạch đột nhiên lại nhắc nhở, đây là lời dặn luôn được nhắc đến trước những cuộc họp báo.

Nhưng lúc này đây... Chẳng lẽ do mình lo lắng quá nhiều? Lưu Bạch chăm chú nhìn thần sắc biểu cảm vẫn như thường ngày của người đàn ông, thâm nghĩ.

"Chị Lưu, chị nâng đỡ người mới này, sau này sẽ phát triển rất tốt." Tiêu Mặc Phàm bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nói với Lưu Bạch: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vài năm nữa cậu ta có thể lấy được cúp đại biểu cho Ảnh đế."

"Ừm, người này thật sự là cây mầm tốt. Nhưng cậu, sao lúc này nói đến người mới đó vậy?"

Nói đến diễn viên thiếu niên được nhận đến không lâu kia, đồng thời dừng lại bước chân, vẻ mặt Lưu Bạch hoàn toàn vừa lòng.

"Chỉ nghĩ đến thôi, dù không có em, vị trí người đại diện vàng của chị có người mới này thì sẽ không thể lay động rồi."

Lưu Bạch nhăn mày lại, vẫn chưa rõ người đàn ông đang nói đùa hay nghiêm túc, thì người đàn ông đã đi trước một bước vào sảnh.

"... Nhất định đang đùa rồi." Sắc mặt Lưu Bạch chợt hơi xanh xao, giọng nói hơi kích động không xác định.

Nhưng mà, khi Tiêu Mạc Phàm trả lời câu hỏi đầu tiên của phóng viên, cô mơ hồ nhận thấy được, câu nói khó hiểu trước cửa kia, chẳng phải đùa.

"Xin hỏi Mạc Phàm, nguyên nhân gì làm anh và Lý Na ly hôn?"

Lưu Bạch mở màn giới thiệu sự thật về việc ly hôn giữa Tiêu Mạc Phàm và Lý Na, lại nói ra nguyên do lần này mời họp báo, phóng viên đầu tiên đưa ra câu hỏi đã có liên hệ chặt chẽ với giải trí ‘Hoa Hạ’ từ trước, cho nên câu hỏi của người đó đương nhiên nằm trong phạm vi an toàn.

Theo lý thuyết câu hỏi đơn giản này, ‘kịch bản’ đã sớm viết ra là vì công việc hai người bận rộn ít tiếp xúc mà xa cách thì nhiều, do đó mới thỏa thuận ly hôn trong hòa bình.

Nhưng Tiêu Mạc Phàm lại không đi theo ‘kịch bản’ nói ra ‘đáp án chính xác’.

Vừa thấy tình hình này, Lưu Bạch lén nháy mắt với anh, rốt cuộc sau khi nghe được anh trả lời, thì hô hấp hung hăng cứng lại.

"Bởi vì... Về mặt hôn nhân, về mặt tình cảm, tôi có lỗi với hai người phụ nữ."

Tiêu Mạc Phàm tự trách trả lời, làm hiện trường yên tĩnh trong giây lát sau đó đột nhiên ồn ào lên.

Trong đó một phóng viên đài truyền hình lớn tiếng hỏi ra câu hỏi mà tất cả mọi người tò mò: "Mạc Phàm, anh nói hai người phụ nữ có phải là Lý Na và Đan Ninh hay không?!"

"Tôi cho rằng ảnh chụp trên báo gần đây đã cho các anh đáp án rồi." Người đàn ông gật đầu, thừa nhận sự nghi ngờ gần như khẳng định của phóng viên này.

Tiếp đó, chưa cho người kia thời gian thở dốc tiêu hóa, Tiêu Mạc Phàm tiếp tục nói: "Cả đời này, người tôi có lỗi nhất, chính là Đan Ninh... Về mặt tình cảm tôi đã lừa dối cô ấy, càng vì tôi đã bắt cô ấy buông bỏ sự nghiệp của bản thân... Cô ấy chưa bao giờ là kẻ thứ ba giữa tôi và Lý Na, vì lúc tôi quen cô ấy tôi đã giấu cô ấy về Lý Na... Tôi bắt cá hai tay, nhu nhược không dám nói lời công bằng cho Đan Ninh trước truyền thông, như vậy, tôi có tư cách gì có được một đoạn hôn nhân sau khi cô ấy mất chứ."

Có thể nói, đây là một đoạn sám hối chậm trễ của anh đối với người đã khuất.

Cũng là nguyên nhân thật sự Tiêu Mạc Phàm và Lý Na ly hôn? Do chính miệng anh nói ra sự thật về đoạn tam giác tình yêu từng bị dư luận vùi lấp này ư?

Phóng viên kinh ngạc thay nhau đặt câu hỏi, trong khoảnh khắc hoàn toàn không khống chế được cuộc họp báo, khiến lưng Lưu Bạch lạnh như băng, bất lực không thể ổn định tình huống hiện tại.

Không trả lời những câu hỏi liên tiếp đặt ra cho mình 'Vì sao bây giờ lại muốn nói ra việc này', hoặc 'Là nguyên nhân cụ thể nào mà Đan Ninh vì anh gia nhập vào giới diễn viên' cùng với 'có phải Lý Na hiểu rõ đoạn tam giác tình yêu này không'... các câu hỏi hỗn loạn.

Người đàn ông còn nói thêm: "Còn một sự kiện cuối cùng, lần này sau cuộc họp báo, tôi..."

"Mạc Phàm!" Sắc mặt Lưu Bạch đã trắng bệch, không để ý hoàn cảnh kêu

tên của anh, giọng nói cô không ngừng run rẩy sợ hãi khi sắp nghe được lời anh sẽ bật thốt ra.

Tiêu Mặc Phàm chuyển ánh nhìn về phía Lưu Bạch, trong ánh mắt có ánh náy, nhưng anh vẫn nên sớm nói ra quyết định của mình: "Tôi sẽ rời khỏi giới giải trí."

Đối với Đan Ninh, anh phải gánh vác tội lỗi.

Trong sự hối hận vô hình, anh đã tự đeo chiếc gông thật sự cho chính mình.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Trong bức màn tối của giới giải trí, bát quái, luôn luôn như một loại bệnh độc có thể nhanh chóng truyền bá ra ngoài chỉ trong một thời gian ngắn.

Sau cuộc họp báo của Tiêu Mặc Phàm, cùng với vô số khiếp sợ và không thể tin, bát quái ‘Ảnh đế giải nghệ’ kéo dài trong một khoảng thời gian rồi mới được bình ổn.

Tĩnh An vừa nghe sự việc này, cũng như nhiều người khác đều ngây ngốc đáp lại một câu ‘Anh đang nói cái gì?’.

Không phải không nghe rõ, mà là không thể tin.

"Buổi chiều họp báo, Tiêu Mặc Phàm tự mình nói ra, hiện giờ Hoa Hạ vì chuyện này mà trở nên rối nùi! Vốn dĩ nhờ thân phận hiện tại của Tiêu Mặc Phàm, cũng khá dư dả để trả tiền vi phạm hợp đồng..."

Câu trả lời vô cùng chắc chắn của Trần Sâm, lại một lần nữa quanh quẩn bên tai Tĩnh An.

Trong thang máy, ngón tay cô gái vốn định ấn tầng lầu chỗ mình đang ở, do dự một chút, ấn nút tầng lầu đã từng rất quen thuộc.

Tầng này trừ có nơi ở trước kia mình đã mua ra, còn có bất động sản của Tiêu Mặc Phàm.

Tuy là bất động sản của Tiêu Mặc Phàm, nhưng theo trí nhớ trong hai

năm cuối cùng của ‘Đan Ninh’, anh ta cũng rất ít khi đến đây.

Buồn cười thật, cho rằng chỗ ở này đối với anh ta có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng sau khi anh ta kết hôn thì vẫn ở nơi này.

Không biết hiện giờ có phải người đó không còn ở đây nữa không, ôm tâm trạng sẽ không ở đây nữa, Tĩnh An ấn chuông trên cửa phòng.

Lúc này đến nơi đây, chỉ vì nghe được Tiêu Mặc Phàm đột nhiên muốn giải nghệ, trong lòng sinh ra một nỗi xúc động phiền muộn.

Nếu hiện giờ chỗ ở của cô không cùng nơi với Tiêu Mặc Phàm, cô nghĩ, sự xúc động này sẽ biến mất vào ngày thứ 2 thức dậy, chứ sẽ không giống giờ phút này ấn chuông cửa trước mắt.

Chờ đợi hơi lâu, khi cô cho rằng anh ta không ở nhà mà đã đi rồi, thì cửa lại được mở ra.

"Là em à?" Giữa lông mày của Tiêu Mặc Phàm xuất hiện nếp nhăn kinh ngạc, rõ ràng trong mắt anh ta hoảng hốt hơn.

"Vì sao muốn tuyên bố rời khỏi giới giải trí, rời khỏi giới diễn viên?" Không dự định sẽ bước vào, Tĩnh An chỉ đứng ở ngoài cửa, nhìn thẳng vào anh ta hỏi: "Anh muốn dùng sự nghiệp của mình để bồi thường cho Đan Ninh sao? Anh nghĩ cô ấy có thể nhìn thấy sự hối hận của anh? Anh nghĩ rằng đây là kết quả mà cô ấy muốn? Anh nghĩ rằng như vậy cô ấy có thể tha thứ cho anh ư?"

Tất cả những việc này, chẳng qua đều do chính anh ta tự nghĩ mà thôi...

Không có khí thế bức người, thậm chí chỉ bình tĩnh chất vấn, đợi sau khi Tiêu Mặc Phàm phản ứng kịp ý trong lời nói của đối phương, ánh mắt hoảng hốt nhanh chóng bị đau đớn thay thế: "Như em nói, cô ấy không có lý do gì

để có thể tha thứ cho anh, mà anh cũng không dám yêu cầu xa vời là cô ấy sẽ tha thứ."

Nếu anh ta cho rằng bản thân rời khỏi giới giải trí thì có thể được Đan Ninh tha thứ, cho bản thân một chút giải thoát, như vậy mỗi khi nhớ về cô ấy anh ta cũng sẽ không cảm thấy ngay cả thở cũng là một loại tra tấn.

Nhưng mặc dù biết rõ đau đớn đến mức hành hạ cốt tủy, nhưng anh ta vẫn không nhìn được miêu tả lại hình dáng của cô ấy, không nhìn được đợi ở chỗ của cô ấy, đi qua nơi đã mang theo mỗi tiếng nói cử động, vui buồn hờn giận của cô ấy.

Anh ta trả lời rất chậm, gằn từng tiếng mặc dù không phải cố sức nói ra, lại làm người ta thấy tang thương: "Trở về đi, tôi làm những việc này, chỉ vì trừng phạt đúng tội của tôi mà thôi."

""Cô ấy" chưa hẳn muốn nhìn thấy quyết định hiện tại này của anh..."

Loại áy náy rồi tự hủy tương lai này, bất luận là "cô ấy" hay cô, đều không cần thiết...

Muốn nói ra hai từ 'Cần gì', bờ môi chần chờ hồi lâu, vẫn không thốt ra.

Tiêu Mạc Phàm lắc đầu, còn muốn nói thêm gì đó, thì một giọng nữ bỗng vang lên sau lưng anh ta.

"Hóa ra là Đan Ninh đến đây à!" Giọng điệu nhiệt tình tăng lên hơi quá mức, xứng với nụ cười khuếch đại của người phụ nữ, dường như Tĩnh An xuất hiện làm cô ta rất vui sướng.

"Lý Na em vào trước đi, anh sẽ nói với em chuyện họp báo sau." Tiêu Mạc Phàm nghiêng người, nhú mào nhìn về phía Lý Na đã gọi tên Đan Ninh.

Không ngờ Lý Na sẽ xuất hiện trong phòng Tiêu Mạc Phàm, Tĩnh An nhú mi rồi giãn ra, đang muốn nói tạm biệt nhưng chưa kịp mở miệng, người phụ nữ kia đã cười lên nói.

"Cô đến tìm Mạc Phàm ôn chuyện à, Đan Ninh? Nhưng cô biết không, anh ấy nói với tôi cô không phải là Đan Ninh, tôi nói thế nào anh ấy cũng không tin, cô nói xem anh ấy có đáng giận không..." Hai tay chấp sau lưng, từng bước một đi đến chỗ cô, bất luận là Tĩnh An hay Tiêu Mạc Phàm đều đưa ánh mắt về phía nụ cười quỷ dị trên mặt cô ta.

Nụ cười quá mức xán lạn và quỷ dị, làm Tĩnh An tự dừng nghĩ đến sau tuần lễ thời trang ở thành phố S lần đó, khi chạm mặt Lý Na, tính tình người phụ nữ này hình như không bình thường.

"Tôi nhớ tôi đã hỏi cô và Đan Ninh có quan hệ gì, khi đó hình như cô nói với tôi, không có quan hệ... Vì sao?"

Lời nói Lý Na làm anh ta nghi hoặc nhìn về phía cô, mà Tĩnh An chỉ nhăn mày lần nữa, không nói gì.

"Thật sự không có quan hệ gì, bởi vì cô..." Cô ta tự trả lời, khi đi đến cách cô gái một bước, đột nhiên cất cao giọng: "Chính là con ả đáng ghét đó!"

Nửa câu cuối cùng này nói ra, đồng thời, gương mặt Lý Na trở nên dữ tợn từ phía sau đưa tay ra, một ánh sáng chợt lóe lên khiến đồng tử Tĩnh An co rút lại trong khoảnh khắc!

"Đi chết đi!"

Trừ người hành hung ra, ai cũng không ngờ nguy hiểm đột nhiên xảy ra, bỗng nhiên bùng nổ sau đó cũng bỗng nhiên kết thúc.

"Buông tôi ra! Buông ra! Mày không nên còn sống, mày vốn không nên

còn sống! Vì sao mày lại trở về! Hân mày phải chết rồi! Đan Ninh đã chết rồi! Nhưng mày lại đã trở về! Mày là Đan Ninh! Mày chính là con ả đó!..."

Lý Na bị Tiêu Mạc Phàm xô ra, điên cuồng phát ra tiếng kêu sợ hãi, mặt Tĩnh An không còn chút máu lão đảo lui về phía sau mấy bước ổn định thân thể đang phát run, cô thở hồng hộc, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn không chú ý đến cánh tay bị thương của mình.

"Lý Na! Em có biết mình đang làm gì hay không! Em tỉnh lại đi!"

Cuối cùng ngăn Lý Na bị đánh ngã sau đó vẫn không ngừng cứa dao vào cổ tay lại, mặt Tiêu Mạc Phàm cũng trắng bệch, máu đỏ tươi chảy xuống, mà trên người, trên cánh tay anh ta cũng bị dao cắt qua để lại vết thương nhỏ.

Không biết sao, nhưng lại phát triển đến nỗi nhuộm máu như bây giờ!

Tiêu Mạc Phàm nhìn Lý Na trước mắt không ngừng đánh đá anh ta, không ngừng nói ra những câu từ ác độc, chỉ cảm thấy xa lạ đáng sợ!

"Con ả này! Con ả này! Đan Ninh, Đan Ninh!... Điện ảnh, kỹ thuật diễn, tôi không bằng ả, không bằng ả!..."

Giờ phút này, cô ta đã hoàn toàn tiến vào ý thức cuồng loạn của chính mình, há mồm ngậm miệng đều là hỗn độn những ‘Điện ảnh’, ‘Kỹ thuật diễn’.

Mà không ai biết, đúng là phim điện ảnh lần này, cô ta bị chất vấn về kỹ thuật diễn, đúng là sau bộ phim điện ảnh cô ta và Tĩnh An trở thành ‘nữ chính’ bị so sánh, cuối cùng trở nên hoàn toàn điên cuồng.

Cứ thế khi nhìn thấy rõ ràng là ‘Đan Ninh’, thì sâu trong đáy lòng muốn làm ra chuyện âm u nhất!

Giờ khắc này, cô ta liên tục không ngừng quát to, dường như đã len lỏi vào mỗi góc ngách của tầng lầu này.

Mà tiếng kêu bén nhọn này, đương nhiên cũng làm hai người trong thang máy mới vừa ra chạy đến.

"A!" Thấy rõ chuyện xảy ra trước mặt, trong hai người, một người phụ nữ bị máu đỏ kích thích đến thần kinh, hoảng sợ làm rớt đồ trong tay xuống, phát ra tiếng vang.

Mà người còn lại, vẻ mặt đột biến sau đó cũng nhanh chóng bước đến lay cô gái.

"Tĩnh An!"

Giọng nam trầm ổn, cùng với đôi tay chột ấm áp ôm lấy cô.

Tĩnh An kề sát ngực đối phương, cảm nhận được nhịp đập có quy luật và mùi hương quen thuộc của anh, Tĩnh An mới dần thả lỏng về khuôn hoảng:
"Đường Dự..."

Tình cảnh đã chật vật đến không thể nghịch chuyển, tin xấu nổi gót xuất hiện đến mức không thể thu dọn.

Đó là, hiện nay Lý Na như đã thất bại vô cùng thảm hại.

Hôm đó Lý Na đột nhiên không khống chế được, Tĩnh An khẩn cấp gọi 120 và 110, sau một phen kiểm tra và điều tra chặt chẽ, tình huống của Lý Na hơn cả bọn họ dự đoán.

Hơn nữa hôm đó, qua lại giữa bệnh viện và cục cảnh sát, người bọn họ phải tiếp xúc rất nhiều, cứ thế hoàn toàn không thể ngăn cản một số tin tức bị

lộ ra với truyền thông.

Ví như Lý Na hành hung, ví như Tiêu Mặc Phàm bị hủy dung, ví như Lý Na điên, lại ví như... Lý Na hút ma túy.

"Tôi không ngờ, cô ấy sẽ hút ma túy."

Trên hành lang ngoài phòng bệnh, cách cửa phòng mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng kêu bén nhọn bên trong của người phụ nữ đó làm Tiêu Mặc Phàm chưa sót nhắm mắt lại, trên má trái có băng gạc: "Do tôi không chú ý đến, nếu... sự việc lần này, thật xin lỗi."

"Không phải lỗi của anh." Cô gái tóc ngắn, vẻ mặt cũng ngưng trọng: "Ai cũng không ngờ cô ấy sẽ bị điên, càng không nghĩ đến cô ấy sẽ dùng ma túy... Bác sĩ nói thế nào, cô ấy, sẽ tốt chứ?"

"..."

Người đàn ông dựa lưng vào vách tường, gáy hơi ngửa ra sau, đồng thời giơ một cánh tay lên vắt ngang trước mắt, che khuất vẻ âm u nơi đáy mắt.

Sau hơn một phút không tiếng động, anh ta nhếch môi, nói: "Nói chung là, không tốt lên được..."

Anh ta hiểu rõ, Lý Na cố chấp với Đan Ninh, bén rễ quá sâu, trừ phi chính cô ta nghĩ thông suốt, bằng không cả đời sẽ trầm luân trong thất bại điên cuồng khi thua Đan Ninh.

"Tay em thế nào rồi?" Tiêu Mặc Phàm buông cánh tay, mở mắt ra hỏi vết thương của cô gái.

Hoạt động cánh tay của mình một lần, Tĩnh An lắc đầu: "So với vết thương của tôi, thì anh vẫn nên quan tâm vết thương của bản thân đi."

Vì cô phản xạ có điều kiện hạ cánh tay đỡ dao, nên thật ra cũng không nghiêm trọng. Nhưng sau khi người đàn ông kịp thời đẩy Lý Na ra, chế trụ hành vi điên cuồng của Lý Na, nên miệng vết thương nặng hơn một chút.

"Vết thương trên mặt anh... Sau này thật sự không muốn phẫu thuật sao?"

Trên má trái Tiêu Mặc Phàm, bị đầu dao rạch từ xương gò má đến xương hàm, mặc dù không giống truyền thông đưa tin 'hoàn toàn biến dạng' như vậy, nhưng thật sự đã hủy dung.

"Đã rời khỏi giới giải trí rồi, như vậy cũng không cần quá mức để ý khuôn mặt của mình nữa." Tiêu Mặc Phàm nói như không có gì.

Nhưng Tĩnh An nghe ra, vài phần hàm xúc khác.

Cố gắng để lại vết sẹo, sao không phải vì để... Ghi nhớ đây.

Cô gái không nói gì nữa, sau đó giọng điệu hơi tùy ý chuyển đề tài, hỏi anh ta: "Sau này có dự tính gì không?"

Tiêu Mặc Phàm lắc lắc thân thể dựa trên tường, đứng thẳng rồi hỏi lại cô gái: "Đan Ninh có đề cập với em, nếu cô ấy rời khỏi giới giải trí, thì cô ấy sẽ làm gì không?"

Anh ta còn nhớ rõ có một lần, lúc đang đợi đèn xanh đèn đỏ, Đan Ninh ngồi ở phó lái chỉ vào một cửa hàng bánh ngọt mới tu sửa lại rồi nói với anh ta, chờ ngày nào đó bọn họ rời khỏi giới giải trí, là có thể mua cửa hàng phía trước, cùng nhau kinh doanh một tiệm bánh ngọt, tất cả các loại bánh ngọt đều sẽ dùng tên loài hoa để đặt...

Cô nói, cô không thích mấy món bánh ngọt này lắm, nhưng cô thích cửa hàng bánh ngọt, thích cái hương vị ngọt ngào ấm áp đó.

Tĩnh An nghe xong, hơi chần động rồi cuối cùng lặng lẽ thở dài: "... Anh muốn mở cửa hàng bánh ngọt sao?"

"Đúng vậy, đã trang hoàng rất tốt rồi." Người đàn ông gật đầu, lộ ra một nụ cười hoảng hốt nhột nhột.

Cô gái 'Ủm' một tiếng, không hỏi cửa hàng đó ở đâu, cũng không hỏi khi nào nó khai trương.

Lúc này, giữa hai người, có lẽ Tiêu Mặc Phàm hoặc Tĩnh An còn muốn nói gì đó.

Nhưng, đã có người không vui, mặc dù trước sau giọng nói người này đều như một thật sự nghe không ra giờ phút này anh đang bất mãn.

"Đã đến giờ rồi."

Cách đó không xa Đường Dự luôn chờ Tĩnh An trong khi cô nói chuyện với Tiêu Mặc Phàm, chẳng biết lúc nào đã đi đến phía sau cô, nói.

Đến giờ gì?

Tĩnh An quay đầu, nghi hoặc nhìn về phía này, biết được hôm nay cô sẽ đến đây, nên anh đã bảo cô đi cùng anh.

"Không phải em muốn mang anh đi gặp một người sao, hiện giờ đi mua một bó hoa trước, thời gian cũng không sai biệt lắm rồi."

Đường Dự không đổi sắc tiếp tục nói, mà từ đầu đến cuối ánh mắt của anh chưa bao giờ rời xuống người Tiêu Mặc Phàm, dường như trong tầm nhìn của anh hoàn toàn không có người này tồn tại.

Em có nói hôm nay sẽ dẫn anh đi gặp bà nội sao?

Đôi mắt đen láy của cô gái nheo lên, linh động sáng rọi chớp chớp có vẻ nhìn ra ‘ý đồ’ của người đàn ông.

"... Ủm, đã đến giờ nên đi rồi." Bật cười, Tĩnh An không vạch trần ‘lời nói dối’ của Đường Dự.

Được Đường Dự cầm tay, khách sáo tạm biệt Tiêu Mặc Phàm, có một khắc Tĩnh An hình như thấy trong mắt Tiêu Mặc Phàm hiện lên một chút run rẩy mờ mịt.

"Em mới nói chuyện với người khác một chút, Đường Dự, anh sẽ không ghen chứ?"

Người đàn ông nắm tay cô, Tĩnh An liếc xéo đối phương một cái, buồn cười nói: "Chẳng lẽ anh muốn xen vào việc em nói chuyện với ai rồi sao?"

"Không phải, chỉ có anh ta, anh không muốn nhìn thấy em ở cùng với anh ta."

Đường Dự cũng không gạt cô gái, tự nhiên nói ra cảm nhận của bản thân: "Anh ta không xứng nói chuyện với em."

Tim Tĩnh An cả kinh, không biết vì sao khi nhắc đến Tiêu Mặc Phàm thì sắc mặt anh trầm xuống, cũng không biết vì sao anh lại nói như vậy.

Vẻ mặt anh, tuyệt đối không giống như biểu cảm ghen tuông như lời cô nói, mà càng giống với vẻ kiêu chán ghét người nào đó hơn.

Nghĩ vậy trong sự kiện Lý Na hành hung, chỉ riêng có tin tức liên quan đến cô không hề xuất hiện trên bản tin.

Tĩnh An đột nhiên nhận ra: "Đường Dự, thật ra anh có năng lực che giấu

cả sự việc này phải không? Hoặc giấu diếm một phần?"

Chuyện Lý Na phát cuồng, chỉ cần một số việc không bị truyền thông đưa tin, thì sẽ không phát triển đến mức không thể cứu vãn như hiện giờ.

Thậm chí còn liên lụy đến hình tượng của Tinh Quang, tuy Tinh Quang đã ‘vứt bỏ’ Lý Na trước đó rồi.

"Em hy vọng anh làm như vậy?"

Đường Dự không phủ nhận, anh nói vậy với cô.

Tĩnh An nghĩ một hồi vẫn lấy lắc đầu làm câu trả lời: "Nhưng có phải Tinh Quang..."

"Có anh ở đây, chuyện Tinh Quang không cần lo lắng." Sự tự tin này, người đàn ông đã đạt được một số thành tựu nổi bật nên có.

Sau đó, anh đã nhắc đến chuyện gặp mặt, đương nhiên Tĩnh An tận dụng sự rảnh rỗi của anh dẫn anh đi mua hoa, cũng đến trước nghĩa trang.

Dọc theo đường đi, hai người nói nói cười cười, trong đó cô gái đột nhiên hỏi: "Ngày đó, sao anh lại xuất hiện vậy?" Dù đến tìm cô, Đường Dự cũng không nên xuất hiện ở tầng lầu ấy.

"Hôm đó vốn muốn đi tìm em, nhưng lúc ở dưới lầu vừa khéo gặp được..." Đường Dự đánh tay lái nhìn thoáng qua cô gái, dừng một chút sau đó nói: "Người đại diện trước kia của Đan Ninh."

"Lúc đó người chứng kiến kia chính là người đại diện trước kia của Đan Ninh, Thẩm San." Anh tiện đà bổ sung thêm.

Tĩnh An mất tự nhiên rũ mắt xuống, không biến sắc nói: "À, ra thế à."

Sau khi Thẩm San từ chức đã gả cho người ta, trừ hơi mập ra, những cái khác không thay đổi gì nhiều. Cho nên ngày đó, thật ra Tĩnh An đã nhanh chóng nhận ra người phụ nữ bị dọa sợ kia là ai.

Nhưng sau hôm đó, Đường Dự luôn ở cạnh cô, không nói câu nào về Thẩm San, khiến cô nghĩ lầm Đường Dự cũng không biết Thẩm San, hôm đó bọn họ đồng thời xuất hiện chỉ là trùng hợp mà thôi.

"À... Làm sao anh có thể nhận ra người đại diện trước kia của Đan Ninh?"

Cảm thấy bầu không khí hơi đông cứng, Tĩnh An nói đôi lời, để hòa dịu xuống.

"Không biết, ngày đó do cô ấy nói cho anh biết."

Tĩnh An liếc trộm người đàn ông đang nói chuyện, há miệng thở dốc, lại im lặng.

Có một số việc, thật sự không phải muốn nói là có thể nói, nói ra thì sẽ có người tin...

Mà cô cũng không muốn anh xem cô như quỷ quái trong chuyện xưa ‘Kỳ quái tồn tại’.

Tóm lại vẫn dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ, cô gái tự mình rồi rẫm, bỏ lỡ ánh mắt lóe sáng của anh.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Chương Cuối

Thẩm San, người đại diện trước kia của Đan Ninh.

Hôm đó, người phụ nữ đang đợi thang máy, tay cầm lồng chim khi chào anh xong đã tự giới thiệu: "Khéo quá, có thể gặp Đường tổng ở đây, xin chào ngài, tôi tên là Thẩm San, từng là người đại diện ở Tỉnh Quang, à, là người đại diện trước kia của Đan Ninh..."

Lời nói 'là người đại diện trước kia của Đan Ninh' của người phụ nữ khiến anh chú ý, mà một sự chú ý khác nữa là lồng chim màu trắng tinh xảo trong tay người phụ nữ.

Cũng không phải chú ý đến lồng chim, mà chỉ nhìn nó thêm vài lần.

Chẳng qua người phụ nữ hơi ngượng ngùng vì anh có vẻ hứng thú với lồng chim này: "Đây là mang đến trả lại cho chủ nhân ban đầu, vốn đưa cả chim anh vũ cho tôi nuôi, bây giờ nó đã chết rồi, giữ lại cái lồng chim này cũng chẳng để làm gì, so với bị ông nhà tôi ném đi, không bằng trả lại."

Anh thấy người phụ nữ nhìn thoáng qua số nhảy trên thang máy, ngại tẻ ngắt nên tiếp tục nói: "May thay Đan Ninh còn để lại một chùm chìa khóa ở chỗ tôi, nhưng không biết cô ấy 'đi rồi' thì căn hộ này..."

"Chủ nhân của lồng chim này ban đầu là Đan Ninh?" Lời người phụ nữ bị anh nhíu mày đánh gãy, nhưng rất nhanh đã nghe cô ấy trả lời câu hỏi của anh.

"À, đúng vậy, đây là trước kia Đan Ninh tặng cho tôi chơi... Lúc đó vì cô ấy thích nên đã mua một cái lồng chim như vậy, treo trong phòng ngắm mỗi ngày, còn bị tôi nói sao không dứt khoát nuôi thêm một con chim bên trong, nếu không thì mua lồng chim này còn có ý nghĩa gì nữa." Người phụ nữ hoài niệm khẽ cười: "Sau này cô ấy thật sự đã mua một con chim anh vũ, nhưng không nuôi được bao lâu, đã tặng cho tôi nuôi rồi."

Lồng chim và anh vũ, giống như câu nói đã từng tồn tại trong trí nhớ của anh, bản thân sự việc không thay đổi, mà cái thay đổi chính là người bên trong đó.

Sau đó anh không nhịn được xem tư liệu hồ sơ của Đan Ninh ở Tỉnh Quang, chỉ ghi lại những thông tin đơn giản, phía trên viết rõ tên tuổi, địa chỉ, điện thoại, và... ngày sinh trên chứng minh nhân dân.

Ngày XX tháng mười hai.

Trong điện thoại cô gái từng nói với anh, hi vọng năm nay có thể cùng đón sinh nhật với cô ấy vào ngày đó thêm lần nữa.

Tỉnh An, và Đan Ninh.

Những biểu hiện tương tự ấy sẽ làm người ta sinh ra ảo giác...

Nó quá mức giống nhau...

Nhớ có một lần cô gái đã gửi cho anh một tin nhắn, không hiểu sao lại hỏi anh có tin vào... chết rồi sống lại hay không.

Chết rồi sống lại, lúc đó bản thân anh, thật ra chỉ giạt mình một lát, rồi trả lời cô 'không tin', chẳng lẽ không từng... dao động vì sao cô gái đột nhiên hỏi vấn đề này ư?

Có đôi khi, quá nhiều trùng hợp, sẽ làm người ta không thể không để ý, không thể không hoài nghi, càng không có cách nào không tin...

Vốn trong lúc lơ đãng bản thân đã có ít hoặc nhiều ngờ vực, bằng không sẽ không thể chỉ kinh ngạc trong thời gian ngắn rồi lập tức khôi phục sự bình tĩnh ngày xưa.

Bất luận như thế nào, cô bây giờ, cô sau này, đều ở bên cạnh anh, là tốt rồi.

"Đường Dự, anh đang ngăn người gì thế? Không phải lần đầu tiên nhìn thấy mộ Đan Ninh chứ?"

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào ảnh chụp trên mộ bia đến xuất thần, làm trong lòng Tĩnh An sinh ra một cảm giác không có mùi vị gì.

Nhưng người trong hình này... cũng là mình. Cô gái nhin không được cảm thấy buồn cười với sự không thoải mái khác thường dưới đáy lòng mình.

"Không phải lần đầu tiên đến, nhưng sau này, cũng sẽ không thể đến thăm nữa rồi."

Nói dứt lời Đường Dự xoay người đi đến trước một mộ khác mà lúc này cô gái đang đứng.

"Vì sao sau này không đến? Em cho rằng đối với anh mà nói, Đan Ninh cũng nên được xem như một người "bạn" chứ." Tĩnh An cảm thấy hơi kinh ngạc, không rõ một khắc trước người đàn ông còn ngây ngẩn trước ảnh chụp của 'Đan Ninh', sao đảo mắt lại nói 'Sẽ không đến nữa'.

Nhưng nghĩ lại, nếu một ngày nào đó cùng Đường Dự đi tảo mộ Đan Ninh, tình cảnh này... bởi vì hình ảnh quái dị hiện lên trong đầu Tĩnh An này, làm cô âm thầm lú lười.

Có thể nói Tĩnh An vừa hỏi xong Đường Dự đã trả lời nghi hoặc của cô: "Bởi vì, em đã ở bên anh rồi." Nhưng đáp án của anh, lại càng làm cô gái thêm khó hiểu.

"À?"

Là vì không muốn cô hiểu lắm quan hệ giữa anh và Đan Ninh, nên mới nói như vậy à?

Nói đến hiểu lắm... Chẳng lẽ cô còn có thể ghen với chính mình, ‘Đan Ninh’ sao?

Tĩnh An nâng mắt lên, nhìn vào mắt Đường Dự, trong đôi mắt màu sáng kia dù cô nhìn kỹ thế nào cũng nhìn không ra nguyên nhân vì sao.

Mà đề tài kế tiếp của anh, rất nhanh đã bỏ qua vấn đề này.

"Không ngờ, em sẽ đưa anh đến đây." Đang đối mặt, Đường Dự bỗng nghiêng người nửa ngồi xuống đặt bó hoa màu trắng trong tay trước mộ, rồi quay đầu lại dịu dàng hỏi: "Là người thân quan trọng à?"

So với La Hiên Kỳ hoàn toàn không biết bối cảnh của Đan Ninh và bản thân hiện tại, Tĩnh An không xác định Đường Dự thân là người lãnh đạo Tinh Quang có biết bối cảnh gia đình của cô hay không.

"Rất quan trọng." Vì thế Tĩnh An lập lờ nước đôi trả lời câu hỏi của người đàn ông.

Rất quan trọng, cho nên muốn để bà nội nhìn thấy người luôn được em khen ngợi, cũng muốn bà nội nhìn thấy người khiến em hạnh phúc và vui vẻ.

Bà nội, chính là anh ấy, so với ‘Anh yêu em’ cháu càng muốn dùng ‘Ở bên nhau’ làm bạn cả đời với người đàn ông này hơn.

Cô gái không tiếp tục nói chuyện, cúi đầu nhìn bà lão tóc bạc trên ảnh chụp cười như đang chúc phúc cô, ở chỗ sâu nhất nơi đáy mắt cô, từng chưa bao giờ có, tình yêu ngọt ngào đắm chìm trong ánh sáng hạnh phúc dịu dàng.

Sau đó cô vươn tay, không biết Đường Dự nói sẽ nối nghiệp gì đó với bà nội rồi đứng lên, bàn tay kia lớn hơn cô rất nhiều.

Sau khi hai người nhìn nhau, người đàn ông nắm thật chặt bàn tay vươn ra của cô gái.

Bọn họ, anh và cô, cô và anh.

Mười ngón tay đan xen, lòng bàn tay áp vào nhau, truyền cho nhau sự ấm áp đông đầy.

Kết thúc hành trình đến nghĩa trang lần này.

Đường Dự trở về xe, còn chưa khởi động xe thì Alva đã gọi điện đến.

"Alo, Đường Dự, lần trước không phải gọi điện thoại bảo tôi điều tra, tư liệu cụ thể về Đan Ninh sao?"

Đường Dự nhíu mi, nhớ lại quả thật có việc như vậy. Bởi vì ban đầu Alva hoài nghi Đan Ninh có quan hệ với Tĩnh An, cho nên từng điều tra bối cảnh của Đan Ninh và Tĩnh An, muốn từ trong đó phát hiện mối liên hệ.

"Hôm nay mới từ phim trường trở về, giúp cậu tìm tư liệu này một lần nữa, thật ra nội dung cũng không nhiều hơn tư liệu của Tinh Quang bao nhiêu, chỉ hơn một chỗ là vị bà nội của Đan Ninh, ảnh chụp của bà nội cô ấy, sau khi mất được chôn cất ở đâu, việc nhỏ này cũng không quá quan trọng, có cần tôi gửi cho cậu một bản không? Đúng rồi, nhân tiện có muốn gửi một bản tư liệu của vị kia nhà cậu luôn không?"

Trong điện thoại, giọng điệu Alva mang theo trêu đùa.

"Không cần." Tư liệu của Đan Ninh đã không còn quan trọng nữa.

Đường Dữ nghe điện thoại nghiêng đầu nhìn về phía Tĩnh An, người kia cười chớp mắt với anh, hỏi anh: "Sao thế?"

"Không có gì, là điện thoại của Lý Tường." Người đàn ông cúp điện thoại, vừa cười nói, vừa nghiêng người giúp cô thắt dây an toàn.

Đợi khi xe chạy, Tĩnh An nhớ đến Đường Dữ đã ngồi xổm trước mộ bà nội đặt hoa xong, rồi một lúc sau mới đứng lên, nên thuận miệng hỏi anh: "Đường Dữ, có phải đặt hoa ở trước mộ xong, anh đã nói gì mà em không biết đúng không?"

"Muốn biết sao?" Hiếm khi, người đàn ông luôn đứng dẫn kia lúc này lại biết bán cái.

"Đương nhiên muốn biết!" Cô gái lập tức trả lời, đôi mắt đẹp chặt chẽ tập trung vào mặt anh.

"Như vậy..." Khóe mắt liếc thấy dáng vẻ đầy tò mò chuyên chú của cô gái, làm người đàn ông thành thực có lòng muốn trêu, nghĩ một lát, tiếng cười sắp tràn ra miệng, nhàn nhã trao đổi điều kiện: "Hôn anh đi, anh sẽ suy nghĩ xem có nên nói cho em biết không, sao hả?"

Hôn một cái, đổi lấy... Vẫn chỉ là suy nghĩ mà thôi?!

Cô gái còn chưa kịp thẹn thùng, nhất thời trong lòng dấy lên một sự căm giận bất bình: "Đường! Dữ!"

Gần từng chữ, cô gái cắn răng phát ra tiếng, anh thấy cực kỳ giống một con mèo bị đập đuôi, hung dữ đáng yêu.

"Được rồi, vậy thì hôn anh một cái, anh sẽ nói cho em biết." Đường Dự khách khí thương lượng, càng khách khí rồi rãi dừng xe.

Lúc quay mặt nhìn cô gái, còn có ý dùng đầu ngón tay chỉ lên môi mình, nói rõ cho người nào đó biết không được chỉ tùy tiện hôn má là xong.

Nghe anh thở dài, cứ như người chịu thiệt là anh chứ không phải là cô!

Hôn một cái sẽ nói cho em biết?...

Hôn một cái sẽ nói cho em biết!...

Hôn một cái, người chủ động là cô đấy!

Tĩnh An đang bất bình bỗng chợt ngẩn ra, giờ khắc này mới phản ứng kịp anh đang muốn cô chủ động hôn.

Không biết bao lâu, vờ như hung ác trừng mắt nhìn người đàn ông bỗng trở nên ‘có âm mưu’ này, cố gắng không để ý đến hai gò má nóng hổi của bản thân, Tĩnh An âm thầm nói:

Không phải chưa từng chủ động hôn, có gì phải xấu hổ chứ! Không phải lần trước hôn má sao, lần này đổi thành hôn môi tí xíu thôi!

Hoàn toàn không chú ý thật ra có thể không chọn ‘đáp án’ này.

Tĩnh An cả mắt cũng không dám nháy đối diện với Đường Dự, không thông báo trước bỗng nhiên nghiêng người qua, chạm vào môi đối phương.

Không chỉ là đơn giản môi chạm môi, cũng không phải cố ý hôn qua loa cho xong.

Chỉ là, không biết do thần trí ai mê đắm trước, không biết khi nào đã quên cả thời gian, vốn nên hôn có chừng có mực, dần dần tăng thêm, càng sâu.

Hé cánh môi, cuộn lưỡi, góc độ biến hóa, gần như trong không gian kín bưng dẫn đến từng đợt hô hấp hỗn loạn dồn dập, cùng với tiếng thở gấp ngẫu nhiên tràn ra từ môi răng.

Âm thanh xấu hổ đầy ái muội, khiến không khí quanh quần xung quanh bọn họ, cũng ngưng đọng tạo ra hương vị quyến rũ của tình yêu.

Tay Tĩnh An vô thức vòng quanh cổ anh, trong nụ hôn khắc chế ẩn nhẫn lại nhiệt tình bá đạo của Đường Dự, quân lính gần như đã tan rã, chỉ có thể mỗi một lần môi lưỡi khẽ chạm vào thì đã quên mất bản thân mà tham lam hưởng thụ trầm luân.

Lúc tách ra, Tĩnh An hé mở đôi mắt tan rã ướt át, đôi mắt sáng ngời như nước sơn trong ngày thường, giờ phút này lại như một nét bút thủy mặc trong bức vẽ sông nước Giang Nam.

Ngăn người đàn ông kề sát gáy, thở hỗn hển, thật lâu sau, cô gái cất giọng không cam lòng: "Đường Dự, cuối cùng anh đã nói gì?"

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, cô nghe được chất giọng khàn của mình, làm vẻ đỏ bừng hơi rút đi của cô gái bỗng 'vọt lên' nhuộm cả khuôn mặt.

"Thật sự muốn biết?" Ôm lấy gương mặt thẹn thùng của cô gái, người đàn ông nhẹ giọng lẩm bẩm nói bên tai cô, trong giọng nói cũng có vài phần lười nhác gợi cảm.

"Ừm..." Tĩnh An quyết định tạm thời không nói chuyện, trả lời Đường Dự bằng một từ khẳng định ngắn gọn.

"Nhất định muốn biết?"

"Ừm."

"Không nói không được?"

"Ừm!"

Ánh sáng xuyên qua kính xe cửa sổ, rơi xuống khóe môi đang nhếch lên của anh: "Gả cho anh nhé?"

"Ừm!..." Có người ngây ngốc trả lời theo quán tính.

"Cái gì?!" Cô gái vội vàng chống người anh ngồi đằng hoàng lại, dưới lọn tóc rơi hỗn độn rõ ràng là một đôi mắt trừng to.

Mà người đàn ông luôn như vương tử nho nhã quý khí thanh lãnh, lúc này vẻ mặt không phù hợp với hình tượng đó, chột nhe răng cười: "Em đồng ý rồi."

"Đường! Dự!"

Lần thứ hai cô gái cắn răng kêu tên người đàn ông, nhưng nhìn thế nào cũng thấy đáy mắt cô lướt qua, một tia vui vẻ chấp nhận bị lừa.

Ngay sau đó có một khoảng người nào đó đỏ mặt ấp úng ‘công khai lên án’, người nào đó cũng đã quên do cô dùng nụ hôn đổi lấy ‘câu trả lời’.

Thật ra ‘câu trả lời’ này, với lời người đàn ông đã nói trước mộ của bà lão, chính là...

Cô đã cho anh, tình yêu duy nhất trong cuộc đời này.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ngoại Truyện! Mua Nó Cẩn Thận!

Editor: Gà

Chuyện Lý Na hành hung, hút ma túy bộc phát, dính líu đến Tiêu Mặc Phàm, dính líu đến Tinh Quang, đồng thời cũng dính vào công ty Hoa Hạ.

Càng làm người cảm thấy ngoài ý muốn là, dính líu sâu nhất, ảnh hưởng lớn nhất là công ty Hoa Hạ.

Hình như trong bóng tối có một bàn tay vô hình, mượn chuyện Lý Na, kéo Hoa Hạ vốn nên ở vị trí không liên quan, không chút nề tình xuống vũng bùn scandal.

Đầu tiên từ việc Lý Na hút ma túy, cảnh sát tra ra ‘ngọn nguồn’ cung cấp ma túy cho mình tình lại may mắn từ ‘ngọn nguồn’ này lại tra ra phía dưới Hoa Hạ gần như có hơn phân nửa người bị nghiện thuốc, trong những kẻ nghiện thuốc này đa phần là nghệ sĩ Hoa Hạ.

Ở Hoa Hạ tập trung một số lượng kẻ nghiện thuốc vô cùng khổng lồ, không thể không làm cảnh sát nhắm vào Hoa Hạ tiến hành bí mật điều tra.

Trong lúc đó luôn có người ẩn danh cung cấp chứng cứ hình ảnh và tài liệu cho cảnh sát, khiến cho cuộc điều tra này tiến hành tương đối thuận lợi, thậm chí thuận lợi đến mức làm người ta cảm thấy quý dị.

Cuối cùng lấy được đầy đủ kết quả điều tra nhắm vào Hoa Hạ, cũng công khai với công chúng một góc tảng băng trôi này [1] làm người dân vô cùng

khiếp sợ, cái này tựa như một lớp thủy tinh mờ ngăn cách giữa người dân bình thường với giới giải trí, góc bằng đột nhiên rõ ràng, làm người ta nhìn thấy bóng tối xấu xa trong ánh sáng đó.

[1] tảng băng trôi: Nguyên lý "tảng băng trôi" của Hemingway Dựa vào hiện tượng vật lý, khi một tảng băng trôi trên đại dương, chỉ có một phần nổi trên bề mặt, bảy phần chìm khuất, Hê-minh-uê nêu lên nguyên lý "tảng băng trôi".

Nghi án công ty Hoa Hạ mua bán ma túy cho nghệ sĩ dưới trướng, hơn nữa cũng bị tình nghi sử dụng các loại ma túy này để chế những loại thuốc gây ảo giác cho nghệ sĩ dưới trướng và khách hàng để hoàn thành một số giao dịch ‘xã giao giải trí’ đầy hắc ám.

Những thứ này bị lôi ra ngoài, sau khi cảnh sát mang mấy tên lãnh đạo cấp cao của Hoa Hạ đi, giống như đẩy ngã quân bài Domino đầu tiên, sinh ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Trong đó, những công ty cổ phiếu có quan hệ ích lợi thiết thân với công ty Hoa Hạ ùn ùn ngã xuống, điều này nói rõ người dân hoàn toàn không còn lạc quan và tín nhiệm đối với sự phát triển sau này.

Sau đó công ty Hoa Hạ cố hết sức bổ cứu, thì mơ hồ nhận ra hình như có một lực lượng không rõ đang nhanh chóng nuốt hết cổ phần rải rác tán lác trong thị trường của bọn họ, mặc dù đây chỉ là chút cổ phần cực kỳ ít.

Mà lực lượng ẩn núp này ở đâu, ý đồ là gì?

Tuy nhiên không lâu sau Hoa Hạ đột nhiên triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị, cho ra đáp án ngoài dự đoán của mọi người.

Tổng giám đốc đương nhiệm của Hoa Hạ, Dư Đức Diệu.

Ông ta ngồi vị trí CEO đã nhiều năm, sở hữu cổ phần lớn thứ 2 của công ty trong cuộc họp hội đồng quản trị lần này, cũng là người triệu tập hội đồng quản trị, ra mặt đại diện.

Nếu chỉ riêng một kiện sự này, mọi người có kinh ngạc nhưng cũng sẽ không có quá nhiều bất ngờ.

Chẳng qua ngoài dự đoán của mọi người không phải là chuyện đổi cũ thay mới, mà là trong hội đồng quản trị, chẳng một ai nghĩ đến, người vốn nên được xem là ‘nhân vật nhỏ’ ấy đã đến.

Lúc anh đến, anh đang giữ 7% cổ phần Hoa Hạ cũng là yếu tố quyết định ‘thay thế CEO’ lần này.

Mà ‘nhân vật nhỏ’ này, đang mở một công ty người mẫu trung bình, người mẫu nam đứng đầu châu Á, La Hiên Kỳ.

Lần đó tất cả mọi người trong hội đồng quản trị đều sẽ không quên vẻ mặt đắc ý của chàng trai yêu dã này, cũng không quên trong khoảnh khắc Dư Đức Diệu trở thành CEO tiền nhiệm, khuôn mặt trắng bệch nhìn về phía La Hiên Kỳ.

Mà cùng với sự kiện Hoa Hạ thay đổi tổng giám đốc, trọng điểm chú ý của truyền thông giải trí vẫn luôn đặt vào Tiêu Mặc Phàm đã tránh bóng, người kia lặng yên không một tiếng động khai trương một cửa hàng bánh ngọt.

Cửa hàng bánh ngọt không phải ở nơi phồn hoa, mặc dù mặt tiền không lớn, nhưng trông sự trang hoàng có thể nhìn ra được chủ nhân rất dụng tâm, bất luận là sắc thái riêng của món bánh ngọt, tủ chén trong suốt, hay trang trí trên vách tường, cũng lộ ra sự đơn giản, tinh xảo, sạch sẽ thoải mái, cùng với sắc màu ấm áp.

Cửa hàng bánh ngọt này, ngày thứ hai khai trương, đã có nhiều người chen chúc, báo giải trí đột nhiên biết được tin tức này từ người hâm mộ Tiêu Mặc Phàm hoặc người đi đường bình thường, đã sớm vây quanh đến giọt nước cũng không lọt.

Đáng tiếc là, vì mọi người nghĩ có thể thấy được phong thái của Ảnh đế ngày xưa ở khoảng cách gần, nên lúc đi đến quầy thu tiền của cửa hàng rồi thấy phục vụ bên cạnh tủ chén mỉm cười thì mới bất giác địa ý thức được đâu thể dễ dàng nhìn thấy Tiêu Mặc Phàm như vậy.

Nhưng rất nhiều ngày sau đó, mọi người vẫn mang hi vọng ‘ôm cây đợi thỏ’ không buông tha cứ tiếp tục đến cửa hàng bánh ngọt, thì đã có người ở trên Internet post tấm hình chụp được ở cửa hàng bánh ngọt, hình của Tiêu Mặc Phàm!

Trong ánh mặt trời ấm áp, bóng lưng của người đàn ông đi vào cửa hàng, tay đang cầm một bó hoa màu tím.

Trong bóng râm ẩn khuất dưới ánh mặt trời, cửa hàng nhỏ ngọt ngào ấm áp là thế, lại có thêm bó hoa nhẵn mịn động lòng người kia, càng làm người ta thấy rõ khuôn mặt căng thẳng của người đàn ông ấy.

Ngũ quan lập thể đã trông thấy thì rất khó quên, môi mỏng hấp dẫn nhếch lên, một vết sẹo dài trông ghê người, tuy nhiên vẫn không hề che khuất đôi mắt tụ hội ánh mặt trời nhưng chất chứa đầy bi thương và nỗi buồn đó.

Khuôn mặt người đàn ông ấy như thế, nhưng trong lúc nhất thời lại khiến người ta không thể liên tưởng đến Tiêu Mặc Phàm có phong phạm Ảnh đế trước đây không lâu kia!

Mà loại hoảng hốt, không phải vì vết sẹo này ảnh hưởng đến gương mặt tuấn tú, bởi vì cho dù hiện giờ có hơn một vết sẹo như vậy, thoát nhìn người

đàn ông vẫn có một sự thành thực hấp dẫn người khác, không hề ‘xấu xí’ như giới truyền thông đã nói.

Nhưng mà, không giống nhau, sau khi anh thối lui khỏi giới giải trí, không biết có phải cũng rút khỏi ‘lớp da’ hoàn mỹ thuộc về giới giải trí luôn phải bày ra trước mặt công chúng hay không.

Bây giờ, anh không thèm để ý chút nào mà ăn mặc tùy ý, không thèm để ý mà để lộ vẻ mỗi mệ, cũng không để ý che giấu vẻ ảm đạm toát ra trong mắt.

Anh như vậy, như sự bất hòa giữa gam màu xám và vẻ thuần khiết ảm áp kia.

Sau khi bức hình được đăng lên, tăng thêm lời bình và vẻ mặt miêu tả bằng hoạt họa (animation), mọi người biết được khi người đàn ông đó vào cửa hàng thì đã cắm bó hoa trong tay vào vại bình hoa của tiệm rồi mới rời đi.

Sau khi người viết xem toàn bộ quá trình, cũng không quên dùng ‘Như đối xử với người yêu’ xen vào để tăng thêm sự miêu tả, về ánh mắt và động tác êm ái kia của người đàn ông.

Vì vậy mọi người bạo dạn suy đoán, từ khi cửa hàng bánh ngọt khai trương đến nay hoa tươi màu tím cũng chưa từng bị thay thế bởi loại khác, đối với anh mà nói có một ý nghĩa đặc biệt, mà người quan trọng ẩn sau loài hoa đó cũng đại diện cho lý do vì sao anh lại kinh doanh cửa hàng bánh ngọt này.

Nhưng người phía sau nó... Là ai?

Tóm lại chia làm hai kiểu suy đoán, có người đoán là Lý Na, thật ra thì nhiều người có khuynh hướng thiên về cô gái tên Đan Ninh hơn, vì Tiêu Mặc Phàm từng nói cuộc đời này có lỗi với cô ấy nhất.

Sau khi tin tức ‘Hóa ra Tiêu Mạc Phàm cũng đích thân đi đến cửa hàng bánh ngọt’ xuất hiện, cửa hàng bánh ngọt lại nghênh đón những vị khách vây xem nối liền không dứt, cứ thế trong một đoạn thời gian dài sau đó cửa hàng bánh ngọt luôn nhanh chóng bán hết các loại bánh.

Cùng lúc đó, một loại hoa tên là ‘đừng quên tôi’ xuất hiện, lượng tiêu thụ bỗng nhiên tăng cao chưa từng có.

Nhưng người dân, đối với cửa hàng bánh ngọt, đối với sự chú ý về Tiêu Mạc Phàm, tựa như lượng tiêu thụ của bó hoa chỉ có thể nổi tiếng nhất thời, trong giới giải trí biến chuyển từng ngày không ngừng xuất hiện scandal, tình yêu mới, tiêu điểm mới, sau đó sẽ còn rất ít người nhớ đến người đã từng là Ảnh đế này, cũng sẽ không đi đến cửa hàng bánh ngọt luôn cầm bó hoa màu tím kia, dĩ nhiên ngoại trừ những khách quen bị hương vị món bánh ngọt hấp dẫn.

Mà khi đó trong cửa hàng bánh ngọt, người đàn ông có vết sẹo trên mặt hầu như ngày nào cũng ngồi một góc ở cửa hàng, để bản thân đắm chìm trong ký ức đã qua.

Chuộc tội ngày qua ngày, năm qua năm.

Cho đến khi sinh mạng kết thúc.

Năm trước Tĩnh An từ thời trang thu đông Paris đã tiến vào phạm vi quốc tế, cùng năm là bốn thời trang Xuân Thu lớn, liên tục hai mùa chụp quảng cáo tuyên truyền cho ‘CNL’, sau đó lần lượt mấy lần bước vào một số tạp chí 《MODE》 nổi tiếng của Mỹ, Anh, cô nhanh chóng trở thành thành viên mới của TOP 50, người mẫu xinh đẹp tóc đen mắt đen da vàng bóng chốc trở thành kiêu ngạo của châu Á, Đông Phương.

Cho dù lúc ban đầu dựa vào vị trí xếp hạng, trước tiên cũng đã đại biểu bảng xếp hạng người mẫu quốc tế quyền uy nhất đã có sự thay đổi mới, để cho giới người mẫu trong nước, giới thời trang, cùng với càng ngày càng nhiều người hâm mộ sau lưng Tỉnh An mừng rỡ sôi trào.

Mà Tỉnh An được ký thác mong mỏi lớn lao, đã quyết định bước chân vào bốn tuần lễ thời trang Xuân Thu lớn, cũng để cho một số người muốn thấy cô ‘ngã nhào’ sẽ ‘không còn lời nào để nói’.

New York, London, Paris, Milan, tứ đại thời trang, tạo hình Tỉnh An bách biến khí chất đa dạng, có thể nói là một lưới bắt hết gần 70 buổi diễn, hầu như bao gồm tất cả các thương hiệu quốc tế lớn, trong đó càng thêm nhiều buổi thời trang open và close, nhưng trong các buổi thời trang mở màn sự gặt hái đầy khiếp sợ phải kể đến là ‘A&N’, lần đó sự xuất hiện của cô không thể nghi ngờ trở thành lần đầu của ‘A&N’ đến nay, buổi biểu diễn duy nhất có một gương mặt châu Á.

Ngoài ra Baptiste, người sáng lập ‘A&N’ còn luôn khen ngợi người mẫu da vàng này.

Lúc ấy ở hiện trường ký giả phỏng vấn Val, nói đến thành công mà Tỉnh An gặt hái được ở buổi thời trang ‘A&N’ và các buổi thời trang khác đại biểu cho ý nghĩa gì thì Val chỉ cười nói, nếu một buổi diễn thời trang chỉ có thể chọn một người mẫu châu Á, không nghi ngờ chút nào, tuyệt đối không có ai khác ngoài Tỉnh An, điều này đại biểu cho ý nghĩa gì chẳng lẽ không phải chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy sao?

Năm đó, số lần Tỉnh An xuất hiện ở buổi trình diễn, không có gì bất ngờ làm cô trở thành ‘bá chủ sàn diễn’ của các thời trang xuân hạ. Mà thành tích kiêu ngạo này, đổi lấy được ba thương hiệu khiến người ta ao ước công nhận cô. Ba thương hiệu này, bàn về số lượng bàn về chất lượng đều đánh giá cô rất cao! Phải biết, không phải mỗi một buổi thời trang người mẫu có danh

xưng ‘bá chủ sàn diễn’ cũng có thể khiến người khác công nhận mình, thậm chí còn từng có ‘bá chủ sàn diễn’ hoàn toàn không được bất kỳ ai công nhận đành phải ảm đạm lui về.

Huống chi, một thương hiệu nổi tiếng công nhận, một quảng cáo cao cấp trong thị trường xa hoa, so với số lần người mẫu xuất hiện trên bảng xếp hạng còn quan trọng hơn.

Không nói khoa trương, mặc dù một người mẫu vắng mặt một quý bỏ lỡ mấy trăm buổi biểu diễn, nhưng chỉ cần năm ấy đặc biệt lộ mặt trong vài quảng cáo của thương hiệu nổi tiếng, như vậy thứ hạng của người đó sẽ chỉ cao hơn chứ không rút xuống!

Mà Tĩnh An, cũng một hơi lấy được phát ngôn quảng cáo của ba thương hiệu đó!

Cũng không trách, năm nay đầu tháng ba tứ đại thời trang thu đông kết thúc thì thứ hạng của Tĩnh An ở trên bảng đã nhanh chóng đạt được vị trí thứ mười ba! Mà điều này, chỉ dùng gần một năm!

Cô gái bận rộn với các buổi thời trang sau khi trở về nước, chờ đợi cô, là vô số hào quang, truyền thông sôi trào, người hâm mộ kích động, còn có... Hôn lễ của cô.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ngoại Truyện! Mua Sắm Cần Thận ~

Thấy hai người kia cùng xuất hiện ở đại sảnh Tinh Quang, thân mật ấm áp, đã không phải là chuyện làm người ta kinh ngạc nữa, nhưng có một số ánh mắt ghen tỵ trắng trợn, oán độc nhiều hơn so với hâm mộ, chúc phúc.

"Cái gì mà thực lực thiên phú, câu được Đường tổng thì bây giờ ai cũng có thể có thân phận địa vị giống cô ta thôi..."

"Dáng dấp chỉ như vậy, phải nói trẻ tuổi, chúng ta còn trẻ tuổi hơn cô ta, cũng không biết dùng bản lĩnh ám muội gì, leo lên được ngọn Kim Sơn như vậy, lập tức phát lên thành phượng hoàng rồi..."

"Cô có ghen tỵ cũng vô ích, không phải Đường tổng đã tự mình công bố ngày kết hôn với truyền thông rồi sao? Chẳng lẽ cô cho rằng Đường tổng còn có thể xem trọng cô?"

"Ai biết hôn nhân của bọn họ có thể duy trì bao lâu, hay nói người có tiền không phải đều có một cuộc hôn nhân để đó sao, sau lưng không biết nuôi bao nhiêu tình nhân..."

"Nghe cô nói vậy, sao lại cảm thấy cô muốn làm tình nhân thế?"

"Đừng nói với tôi rằng cô không muốn? Vậy quá giả tạo rồi!"

"..."

"..."

"Hơn nữa, chị Vũ An trông tốt hơn cô ta nhiều, với lại thực lực cũng tuyệt đối không thua cô ta, các cô nói thử xem?"

Trong tiếng phụ họa, tôi chỉ cảm thấy buồn cười và đáng thương cho các cô gái trẻ tuổi ngu ngốc ấy.

Vốn không muốn để ý đến những người vừa mới trưởng thành này, thậm chí còn có một thế hệ người mẫu mới vị thành niên, nhưng không ngờ rằng mình cũng bị liên lụy vào đề tài của các cô ấy.

Tôi không có nghĩa vụ phải dạy dỗ các cô ấy, nhưng có lẽ giờ khắc này đáy lòng cảm thấy quá trào phúng, có mấy lời không quan tâm các cô ấy có nghe hay không, có hiểu hay không, hoặc nhớ hay không, tôi muốn nói cho các cô ấy biết là: "Nếu ngay cả việc tự thấy rõ sự chênh lệch giữa các cô và Tĩnh An cũng không có, các cô... Hoàn toàn không có tư cách bàn luận về cô ấy."

Mà sau khi các cô thấy rõ sự chênh lệch này, các cô có còn tự tin về những gì mà các cô đã nói nữa không?

Có lẽ lời tôi nói quá lạnh lùng, nên đã làm những người mẫu này ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Khi tôi quét về phía các cô ấy thì có người chợt dạ dời khỏi ánh mắt tôi, có người lại biểu hiện rõ sự không phục trong đó.

"Có hứng thú, sau khi trở về các cô cố gắng lấy ảnh của mình so với Tĩnh An lúc đầu đi, đúng rồi, còn có thể ghi hình lại bước đi catwalk của mình, đặt bên cạnh video của Tĩnh An để so sánh một chút..."

Tôi ác ý tưởng tượng xem những cô gái có ánh mắt không phục này, làm theo đề nghị so sánh hình và video của bản thân với Tĩnh An của tôi thì lúc đó sẽ có vẻ mặt thế nào?

Ít nhất, rất lâu trước đây, tôi đã từng so sánh như vậy, đến mức hiện nay vẫn không có lòng tin so sánh với người đó.

Tôi đã giảng giải đến mức này, nhìn những gương mặt xinh đẹp và trẻ trung trước mắt, lại nghĩ đến vừa rồi trong lời nói các cô rõ ràng ‘có ý muốn bán mình’, tôi đang suy nghĩ phải dạy bảo các cô đôi lời, lại bị người phía sau gọi tên.

"Đã lâu không gặp, Vũ An."

Giữa chúng tôi tổng cộng chưa gặp mặt được mấy lần, hình như mỗi lần gặp mặt cũng chỉ có thể dùng ‘Đã lâu không gặp’ để mở màn.

"Đúng thế, đã lâu không gặp, Tĩnh An."

Tôi có chút kinh ngạc xoay người, nhìn về phía người không biết đã đứng ở đó bao lâu.

Chẳng qua là so với kinh ngạc của tôi, về mặt những người mẫu khác bên cạnh vô cùng phong phú, tám phần đúng là vì giọng điệu quen thuộc của Tĩnh An kêu tên tôi nên bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đối với người thường xuyên qua lại ở các thành phố lớn trên thế giới, có thể đụng phải người lấy sự nghiệp trong nước làm chủ như tôi, đương nhiên tỷ lệ quá nhỏ, mặc dù chúng tôi đều là người mẫu Tỉnh Quang.

Vậy mà cho dù đụng phải, ví như vào lúc này, tôi cũng nghĩ rằng chuyện lần trước gặp mặt đã thành một chuyện rất xa xưa và mơ hồ rồi, tôi có thể lấy thân phận bạn bè hoặc đồng nghiệp tiến lên ôn chuyện, nhưng khi tôi thấy cô ấy thì tôi vẫn không dám xung phong đi về phía trước nói một câu ‘Đã lâu không gặp’.

Nhưng không ngờ Tĩnh An sẽ xoay ngược lại, cố ý bắt chuyện với tôi,

điều này làm tôi thấy kinh ngạc thì ít mà lúng túng thì nhiều.

"Gần đây bạn rộn lắm không?"

Tĩnh An chào hỏi tôi xong cũng không quên gật đầu với những người mẫu bên cạnh tôi, làm cho người ta có cảm giác xa cách nhưng đồng thời lại không lộ vẻ lạnh nhạt, thật là một người hoạt bát.

"Không bận lắm, cô..." Vốn muốn khách sáo hỏi lại gần đây cô có bận không, nhưng lúc nói 'cô' thì lập tức nghĩ đến trên báo chí đầy những tin tức về ngày cô và Đường Dự kết hôn, nên đã không hỏi tiếp.

Chuyện kết hôn, cho dù có người chuyên nghiệp sắp xếp, người trong cuộc cũng không quá mức rảnh rỗi.

Nhưng kể tiếp tôi nên nói gì đây, hoặc tiếp tục đề tài gì? Dù sao nói tôi và cô ấy là bạn bè cũng quá không thực tế, cứ thế không có gì để nói.

Cho nên, không nghĩ ra tại sao Tĩnh An phải tự mình đi đến nói chuyện với người không phải là bạn bè của mình, nếu chỉ mỉm cười chào hỏi cũng đỡ hơn tình huống không biết làm sao như bây giờ...

Đúng vậy, không biết làm sao, mặc dù không bì kịp sự sùng bái cuồng nhiệt và hoảng loạn của những người hâm mộ khi nhìn thấy thần tượng, nhưng khi đối mặt với người đứng đầu giới người mẫu trong nước này, hơi luống cuống cũng là điều tất nhiên.

Tĩnh An, với ý nghĩ của riêng mình, dựa vào năng lực bản thân từng bước đi lên đỉnh cao của thế giới.

Tôi âm thầm cảm thán thành công của cô ấy ở trong lòng, cảm thán sự hâm mộ của tôi với cô ấy, nhưng không biết nên nói gì tiếp theo.

"Nếu không bạn, có thể bớt chút thời gian đến làm phụ dâu cho tôi không?"

Trong nháy mắt, lúc tôi vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần, lời của Tĩnh An làm tôi ngốc lảng, hỏi: "Cái gì?"

"Tôi muốn mời cô làm phụ dâu cho tôi, Vũ An."

Khoảnh khắc cô ấy nhìn tôi mỉm cười nói, ánh mắt vẫn chưa từng mất đi vẻ chân thành, tựa như quen biết đã lâu.

"Chị Vũ An, thì ra chị và Tĩnh An là bạn thân."

"Chị Vũ An, vừa rồi em nói những lời đó, chỉ nói đùa thôi, ngàn vạn lần chị đừng nên tưởng thật, cũng đừng nói cho..."

"Vừa rồi em cũng nói lung tung, chị Vũ An, chị..."

"..."

Nhìn Tĩnh An trở về bên cạnh người đàn ông của cô ấy xong, thì âm thanh ấp úng bên tai tôi lại vang lên.

"Chị Vũ An, chị và chị Tĩnh An là bạn bè, tốt quá, hơn nữa còn làm phụ dâu cho chị Tĩnh An, thực sự làm cho người khác rất hâm mộ."

Tôi nhìn về phía giọng nói hỗn loạn của người mẫu trẻ này, nhận ra đối phương là người duy nhất trong bốn người mẫu không tham dự vào ‘thảo luận’, là một cô gái thanh tú trông sạch sẽ thoải mái.

Tốt quá... Đúng là, rất tốt...

Nếu ngày đó tôi không làm đổ cốc nước, nếu ngày đó tôi không thuận tay giữ cô ấy lại, nếu như...

Như vậy, tôi không biết tôi có còn phần may mắn kết bạn với người mà hôm nay được truyền thông công nhận là truyền kỳ trong giới người mẫu hay không.

Về phần phụ dâu... Tôi không biết tôi có tư cách gì có thể được cô ấy mời làm phụ dâu, là vì quan hệ mỏng manh ấy giữa các bọn tôi sao? Hay vì tôi từng tiết lộ chuyện của Bắc Huyền cho cô ấy biết? Hay tấm màn đen lần đó tôi lựa chọn tin tưởng cô ấy?

Nhưng bất luận thế nào, trong nháy mắt đồng ý lời mời của cô ấy, trong lòng tôi không thể tránh khỏi nâng lên vui sướng và cảm động.

"Cô vì Tĩnh An mới vào ngành người mẫu này phải không?" Mặc kệ ba giọng nữ khác kia nói gì, tôi vẫn chỉ hỏi cô gái thanh tú này.

"Ặc! Sao chị Vũ An biết?"

Nghe thấy thật sự là nguyên nhân này, tôi cười trêu: "Trong số những người mới vào giới người mẫu, không chỉ có một mình cô bị Tĩnh An hấp dẫn đâu."

Tĩnh An thành công, người dân kiêu ngạo.

Điều này làm cô ấy trở thành ánh sáng, khiến vô số bóng dáng theo đuổi.

Ở trong mắt cô gái thanh tú này, tôi thấy được cô ấy sùng bái Tĩnh An và cũng khát vọng một thứ gì đó, nhưng tôi chỉ cười khờ.

Trong những bóng dáng theo đuổi Tĩnh An, hoặc nhiều hoặc ít cũng muốn làm lại thành công của người đó.

Nhưng mà, cái nghề này không phải chỉ có ánh sáng, chỉ có huy hoàng như trong tưởng tượng của các cô. Huống chi, thành công của người đó e rằng sẽ là độc nhất vô nhị, ai cũng không thể làm lại truyền kỳ ấy được.

Mà trong truyền kỳ thuộc về Tĩnh An, ngoài sự nghiệp thành công làm người khác rung động ra, còn có một tình yêu đáng ngưỡng mộ.

Có lúc, tình yêu như vậy, đâm vào mắt làm vành mắt người ta chua xót.

Nhưng nghiệm chứng cho tình yêu truyền kỳ này, lại là thời gian chậm rãi sau khi bọn họ kết hôn.

Sau một tuần đồng ý lời mời làm phụ dâu kia, là ngày hai người ấy cử hành hôn lễ.

Lần này nơi cử hành hôn lễ, không chọn ở bờ biển mộng ảo, mà là chọn ở giáo đường thánh khiết, điều này càng làm nghi thức hôn lễ tăng thêm một phần trịnh trọng.

Khi nghe hai người lần lượt đồng ý với đối phương ‘Tôi đồng ý’...

Khi nhìn thấy Đường Dự đeo chiếc nhẫn đại diện cho cả một đời vào ngón tay Tĩnh An...

Khi chú rể cô dâu trù mến ôm hôn nhau trong phước lành của mọi người...

Từ lâu tôi đã yêu ai, nhưng trong vầng sáng của tâm hồn trước mặt, trái tim tôi rung động.

Tôi hiểu rõ, nhịp tim này không chỉ vì hôn lễ trịnh trọng, càng vì trong mắt hai người kia chỉ có cô và anh.

Nói thật, trước hôm nay, đối với tình yêu của Tĩnh An và Đường Dự, đối với hôn nhân của bọn họ, tôi cũng như rất nhiều khán giả, trong lòng ôm một thái độ bi quan.

Dù sao chuyện cổ tích lãng mạn tốt đẹp như vậy, cũng chỉ có lúc còn trẻ mới tin tưởng, có tuổi rồi thì chuyện cổ tích thật sự chỉ là chuyện cổ tích...

Huống chi tình yêu của hai người này, thậm chí là hôn lễ, truyền thông đưa tin ít đến đáng thương, vô cùng khiêm tốn, trong đó oanh động nhất chẳng qua cũng chỉ là Đường Dự tự mình công khai sắp kết hôn mà thôi.

Điều này khiến tôi chỉ có thể nhìn thấy tình yêu của họ qua vài từ lác đác được báo chí miêu tả, sao có thể nhìn ra được tình yêu của bọn họ ‘thật sự’ ở nơi đâu?

Không có thắc mắc gì về hôn nhân của bọn họ, trong những tin đồn mà tôi rồi rành nghe được, chủ yếu là cảm khái vì Tĩnh An có thể gả vào hào môn, chỉ thế.

Có thể nói có rất nhiều người ngưỡng mộ tình yêu của Tĩnh An, thật ra thì chẳng qua chỉ là ngưỡng mộ cô gả vào hào môn mà thôi.

Mà người trong giới giải trí gả vào hào môn, đạt được hạnh phúc thật sự lại có mấy ai?

Trước đây tôi không nhịn được nói nhỏ đôi câu: "Anh ta yêu cô ư?" Vì nhan sắc của cô, nhất thời mới mẻ, hay chỉ cần một mình cô? "Cô cũng yêu anh ta sao?" Vì thân phận của anh ta, tiền của anh ta, hay chỉ cần duy nhất anh ta?

Không muốn cho Tĩnh An nghe thấy, trong nháy mắt đó, trên mặt của cô ấy tôi thấy được vẻ hạnh phúc ngập tràn: "Có một số việc, chỉ cần tôi và anh

ấy hiểu rõ là được."

Rất nhiều rất nhiều năm về sau, tôi từ bức ảnh Đường Dự lấy Tĩnh An làm chủ đề, một chân dung ảnh kéo dài 50 năm, tôi mới sâu sắc nhận ra được tình yêu của hai người bọn họ là một đời giai lão.

Cũng như khi ấy nụ cười trên mặt Tĩnh An, trong nụ cười đó, là hiểu rõ cô ấy và Đường Dự, hiểu rõ tình yêu của bọn họ.

SIÊU MẪU

Hồ Ly Xù Long
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Bánh Bao Nhỏ

Thời trang ‘Val’, thời trang thu đông được mong đợi nhất và sáng chói nhất thành phố S lần này.

Tĩnh An, người mẫu đã đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới, lần đầu tiên dắt con trai hai tuổi của mình mỉm cười đi lên cầu kiệu, cho dù khí thế Tĩnh An cường đại, cũng không cách nào đoạt được ánh nhìn của mọi người.

Bởi vì khách toàn trường, hầu như bị cậu bé trông như thiên sứ đó hấp dẫn sự chú ý.

Đầu tròn tròn, ánh mắt tròn tròn, con người màu sáng, sợi tóc đen nhánh, một đứa bé mềm nhũn xinh đẹp. Làm người ta không nhịn được muốn ôm bé vào lòng, xoa tóc bé, hôn trán bé, miết khuôn mặt của bé. Tốt nhất còn có thể nghe được âm thanh non nớt từ miệng nhỏ của bé nói ‘chú ơi’, ‘dì ơi’, khiến đáy lòng người ta thêm một phần mềm mại triu mến.

Mà đối mặt với những ánh mắt long lanh sáng ngời, đặc biệt là ánh mắt hung dữ của mẹ, biểu hiện của cậu nhóc vẫn không luống cuống, bé nháy mắt vài cái, bấu môi, cứ phối hợp năm ngón tay của mẹ, nhìn xuống dưới đài, gương mặt tự nhiên tùy ý.

Bé như vậy, thậm chí còn đáng yêu hơn trong mắt người khác.

Thì ra, đây chính là con trai của Đường Dự và Tĩnh An, chưa bao giờ lộ mặt với truyền thông.

Theo đài T âm nhạc tuần tự vang lên, vì phối hợp với bước đi của người mẫu nhỏ, Tĩnh An thả chậm không ít tốc độ, nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác được nhịp điệu, khéo léo che giấu đi thính giác của người khác, trên thực tế khúc nhạc này nên chuyển tiếp, ngắt quãng. Cô so với mấy năm trước, càng có thể khống chế cảm giác tiết tấu rất nhuần nhuyễn.

Mặt khác từ phong thái càng ngày càng hào phóng thông dong của cô, không khó phát hiện kinh nghiệm mấy năm trên sàn quốc tế là một sự thăng hoa từ trong ra ngoài của Tĩnh An.

Thu lại sự sắc sảo lúc ban đầu, Tĩnh An hiện giờ, trong lúc giơ tay nhắc chân, đã mang vẻ nội liễm hơn thâm trầm hơn khiến người khác khó thể vượt qua sự tuyệt đại phong hoa này.

Đi đến đoạn đầu của sàn T, đứng tư thế pose đơn giản, bước đi của Tĩnh An chưa từng chệch khỏi đường ray, bất đắc dĩ phát hiện lần này bởi vì ngoài ý muốn không thể không xảy ra, chỉ vì bạn nam đang nắm tay cô lúc này ngừng lại, không có ý định tiếp tục theo cô trở về.

Val, anh không nên kéo con tôi đến buổi trình diễn, thứ cho tôi sẽ không chịu trách nhiệm nhé.

Cô gái cũng dừng bước lại, nhếch khóe môi chờ nhìn cậu bé mà Val luôn nói là ngoan ngoãn sẽ làm ra chuyện gì?

Mà người xem vì nghĩ người mẫu sẽ xoay người rời đi, lúc này hai người vẫn dừng lại ở trước sàn T, hơi có chút ngẩn ra.

Chẳng lẽ có sự sắp xếp đặc biệt nào chăng?

Nhưng bọn họ không biết, lúc này, nhà thiết kế Val trẻ tuổi được toàn cầu ca tụng mắt thấy việc đột ngột xảy ra này thì da mặt run rẩy.

Cháu nhỏ thân yêu của chú, không phải cháu muốn từ chối diễn tiếp vào lúc này chứ?

Cuối cùng Val chỉ có thể ôm trán thở dài, trong lòng âm thầm hối tiếc.

Sớm muốn kéo Tĩnh An đến làm người mẫu kết màn, làm sao lại ý tưởng đột phát sống chết cứng rắn nhét tên nhóc này vào chứ.

Dưới con mắt của mọi người, bé con từ đầu đến cuối ra vẻ rất bình tĩnh, chép miệng.

Ngưỡng đầu liếc mắt nhìn mẹ phía sau, cúi đầu chột nhìn qua hướng khác há miệng kêu: "Ba ơ..."

Giọng nói bé xiu, âm lượng không lớn, hơn nữa toàn trường đều bị âm nhạc phủ kín chỉ còn dư lại một số người ở gần mới nghe rõ bé nói gì.

Tĩnh An ngẩn ra, sau đó mỉm cười.

Sáng tỏ quay đầu, cùng cu cậu nhìn về phía người đàn ông ngồi ở hàng thứ nhất, trên mặt nở nụ cười bất đắc dĩ giống cô.

Trong mắt Đường Dự nhận nhạo ấm áp, bật cười đứng lên, đi đến trước sàn T, sau đó ôm thân thể nho nhỏ phía trước vào lòng, mà đôi mắt ôn tình như nước của anh cũng nhìn cô gái mỉm cười thật lâu.

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng vừa nhìn ba người này, bất luận là người nữ hay người nam, kiểu dáng quần áo cùng với màu sắc phối hợp, hầu như giống cậu nhóc trong ngực như đúc.

Không thể nghi ngờ là một bộ quần áo gia đình.

Đương nhiên tất cả mọi người đều nghĩ một màn này thành thời trang 'Val' cố ý sắp xếp, không ai phát hiện chẳng qua đây là khúc nhạc đệm bên

ngoài do cu cậu lười biếng gây ra mà thôi.

Giờ khắc này, Tĩnh An thản nhiên mỉm cười với lần trình diễn thời trang sai lầm duy nhất trong đời cô này.

Giờ khắc này, Đường Dự cười khẽ vuốt gáy cậu nhóc trong lòng.

Giờ khắc này, hình ảnh ba người đang ấm áp xúc động làm biết bao nhiêu người ghen tỵ hận.

Giờ khắc này, tiếng vỗ tay thừa thốt vang lên sau đó nhanh chóng vỡ òa.

Giờ khắc này... Val cười khố, thở phào thật nhẹ nhõm.

Thật là, được rồi, vừa lúc vụng quá hóa khéo [1].

[1] Nguyên văn ‘lộng xảo thành chuyết’: thành ngữ đúng là ‘lộng chuyết thành xảo’, ý nói khéo quá hóa vụng, mà ở đây ý Val nói thẳng bé vụng về nhưng cứu chữa được tình hình.

Thật may là quần áo Đường Dự mặc, đúng là bộ quần áo anh cố ý thiết kế cho ba người bọn họ mà.

Hai người đi trình diễn thời trang, cuối cùng lại là ba người trở lại phía sau đài trong tiếng vỗ tay của khách khứa.

"Thế nào?" Đường Dự hỏi cậu nhóc đang oán trách trong ngực.

"Ba ơi... Muốn ngủ." Cậu nhóc chớp ánh mắt ngây thơ vô tội, non nớt lắm bẩm, không biết những lời này của bé làm Val ở bên cạnh thiếu chút nữa nổi trận lôi đình.

Tĩnh An cười khúc khích, chọc chọc khuôn mặt nhỏ bé núc ních của cu cậu, nhìn về phía người đàn ông: "Nhìn đi, bị anh chiều thành quen."

Sao có thể không nhìn ra, cu cậu thấy ba mình đi công tác trở về, cho nên mới bắt đầu làm nũng, làm vạ lây buổi diễn này của Val.

"Mẹ... Con muốn đi ngủ..." Cu cậu giơ tay mềm nhũn lên bắt được ngón tay chọc trên mặt mình, vô cùng uất ức chu môi bé nhỏ của nhóc.

"Được, được..." Cố nín cười, Tĩnh An thu tay về, còn chưa phản ứng kịp đã bị người bên cạnh đột nhiên hôn trộm một cái.

Ánh mắt người đó sáng rõ, không xem ai ra gì hỏi: "Nhớ anh không?"

Lần này thời gian Đường Dự đi công tác có hơi lâu, lúc trở về vừa bắt kịp màn diễn cuối của thời trang 'Val'.

Tĩnh An nâng mắt, nhìn lại con người màu sáng giống hệt cậu nhóc kia, chậm rãi lộ ra nụ cười: "Nhớ lắm." Đáp không hề ngại ngùng.

"Đều là vợ chồng già cả rồi, các người..." Val lộ rõ vẻ sự tồn tại bị bỏ quên, không nhin được nói chen vào.

"Huống chi đây là... Phía sau đài đấy..." Nhìn một vòng nhân viên làm việc và người mẫu ở xung quanh, Val lắc đầu.

Chẳng trách mặc dù Đường Dự phong tỏa tin tức với truyền thông, nhưng tin đồn bắt gặp bọn họ ân ái vẫn ùn ùn kéo đến.

---Hoàn---

Tác giả có lời muốn nói: Phản đối.. Tên Bánh bao nhỏ... Bởi vì không nghĩ ra cho nên...